Vampirul din Corsica

— roman foileton —

Volumul 2

Director şi proprietar:
MARTON HERTZ

Vampirul din Corsica

— Roman foileton —

Volumul 2

Capitolele: 32–76

———————————————

Roman foileton publicat de MARTON HERTZ
în ziarul „Ora literară”, BUCUREŞTI, 1932–1933

———————————————

Ediţie electronică RIF, 2023

Romanul foileton „Vampirul din Corsica”
a apărut în 197 de fascicule (2764 pagini)
în perioada octombrie 1932 – mai 1933
în ziarul „Ora literară”
(Ziar cotidian pentru literatură modernă)
——————————————
Director şi proprietar: MARTON HERTZ
Redactor responsabil: ŞT. FREAMĂT
BUCUREŞTI, Calea Victoriei, nr. 5
——————————————

Digitalizare şi adaptare text: Proiect RIF, 2023
Ediţia electronică este structurată în 5 volume.

Versiune electronică:
[V1.0]

——————————————————
Corectură [V1.0]: februarie 2023
——————————————————

CUPRINS

Cap. 32 – O alergare de cai cu obstacole
Cap. 33 – Un cavaler misterios
Cap. 34 – În camera de baie
Cap. 35 – O servitoare credincioasă
Cap. 36 – Moştenirea Letiţiei
Cap. 37 – Un tată şi un fiu renumiţi
Cap. 38 – Majestatea Sa Carnavalul
Cap. 39 – Marino Paliere, dogele Veneţiei
Cap. 40 – Un duel la Bastia
Cap. 41 – O revedere
Cap. 42 – Mascarada
Cap. 43 – Paiaţa şi Colombina
Cap. 44 – Noua stăpână a palatului prinţului de Paris
Cap. 45 – Datorii de onoare
Cap. 46 – Briliante false
Cap. 47 – Pe meleagurile dragostei
Cap. 48 – Oaspeţii lui Egizio Ettore
Cap. 49 – Este un laş acela care-l părăseşte pe Egizio Ettore
Cap. 50 – Şase contra opt sute
Cap. 51 – Un cuvânt magic
Cap. 52 – Negocierea
Cap. 53 – Dimineaţă în Acqua Longa
Cap. 54 – Vendeta
Cap. 55 – Răzbunarea profesorului
Cap. 56 – Egizio Ettore veghează
Cap. 57 – Clopotul din Fontanella
Cap. 58 – Patru tovarăşi credincioşi.
Cap. 59 – Izgonit din sânul Bisericii
Cap. 60 – Cântecul fetei ce trage să moară
Cap. 61 – Viaţă de artist
Cap. 62 – Din culmea fericirii în prăpastia durerii
Cap. 63 – O călătorie
Cap. 64 – Catastrofa de cale ferată
Cap. 65 – Nunta lui Egizio Ettore

Cap. 66 – Cerşetorul şi nepoata
Cap. 67 – Lovitura de pumnal
Cap. 68 – O descoperire lugubră
Cap. 69 – În noaptea nunţii
Cap. 70 – Spovedania Lydiei
Cap. 71 – Odaia fermecată
Cap. 72 – Negustori de carne vie
Cap. 73 – Planuri criminale
Cap. 74 – La Giacomo roşcovanul
Cap. 75 – La masa verde
Cap. 76 – Judecata cea mare

VAMPIRUL DIN CORSICA

Volumul 2

– Roman foileton –

Cap. 32 – O alergare de cai cu obstacole

După cum am amintit mai sus, Egizio Ettore câştigase o oarecare bucată de drum, înaintea urmăritorilor săi, dar ce însemna un asemenea avantaj pe un drum, pe care i se aşezau în cale piedicile cele mai neaşteptate, unde trebuia să tremure la fiecare clipă, că armăsarul se va prăbuşi sub el?

Dar brigandul era un călăreţ foarte bun şi ţinea hăţurile atât de strâns, încât poate că armăsarul n-ar fi putut cădea, chiar dacă s-ar fi împiedicat în vreo bucată de stâncă, sau în vreun trunchi de copac.

Cu toate acestea, lui Egizio Ettore îi păru rău că fusese silit să sară pe cal, din pricina piciorului său scrântit.

Dacă n-ar fi avut acest ghinion, dacă nu-şi scrântea piciorul, când a sărit peste treptele din faţa uşii castelului, atunci fuga ar fi fost pentru el mult mai uşoară. Fiindcă atunci s-ar fi căţărat pe stânci şi ar fi dispărut prin peşterile şi văgăunile munţilor, unde urmăritorii săi l-ar fi căutat în zadar. Aşa însă, trebuia să fie încântat că avea un cal sub el şi se şi folosi de această împrejurare fericită, pe care nu i-o putea mulţumi, decât numai combinaţiilor vrednicului Tric-Trac.

Lamotier, Neuville şi Lamberg căutau în zadar să se apropie de el. Ei nu puteau scurta depărtarea dintre ei şi bandit şi nici nu se puteau gândi să tragă cu arma, căci prin aceasta riscau să piardă răsplata, pe care Gilda de Paris le-o făgăduise

numai în cazul când Egizio Ettore îi era adus întreg şi nevătămat. De altfel, noaptea era şi ea încă prea întunecoasă, pentru a putea ochi cu folos.

Spre marea părere de rău a lui Egizio Ettore, drumul nu se ramifica nicăieri şi brigandul ştia prea bine că aceasta nici mai încolo nu se întâmpla.

Ştia că drumul acesta, pe care autorităţile îl croiseră numai de câţiva ani, cu cheltuieli foarte mari, ducea până la Bonifacio, fără nicio întretăiere. Dacă deci, el nu izbutea să scape de urmăritorii săi, până la porţile oraşului, atunci însemna că ar fi fost silit să intre în Bonifacio şi atunci... atunci cine ştie ce se mai întâmpla, căci acolo nu mai era în munţii lui, unde cunoştea fiecare piatră, fiecare copac, unde nu-i ieşeau în cale oameni, gata să-l vândă, de îndată ce l-ar recunoaşte.

Este adevărat că avea un revolver la el, dar nu putea să-şi piardă timpul cu împuşcăturile, căci fiecare foc i-ar fi mâncat cel puţin zece secunde, or, libertatea, viaţa lui, atârnau acum numai de secunde. Afară de aceasta trebuia să fie mereu cu băgare de seamă la drum şi mai ales acum, când drumul începuse să fie şi mai înclinat.

Simţea că picioarele calului său începuseră să tremure, din pricina povârnişului prea mare, că se crampona aproape, în adevăratul înţeles al cuvântului, cu copitele în drumul stâncos. Dar nu le mergea mai bine nici urmăritorilor şi Egizio Ettore ar fi dorit ca drumul să fie cel puţin înc-o dată atât de prăpăstios, căci atunci putea nădăjdui să scape măcar de unul din aceia care se ţineau după el.

Şi ca şi cum Cerul ar fi vrut să îndeplinească această dorinţă a brigandului, în curând calul său ajunse în faţa unei surpări de teren, adâncă de vreo patru metri, peste care nu mai ducea niciun drum, deoarece puhoiul de ape venit în ultima săptămână luase cu sine podul de lemn, ce trecea peste adâncime.

Armăsarul brigandului ciuli urechile, când ajunse la marginea acestei surpături, dar Egizio Ettore îi strânse coastele atât de tare cu pulpele, încât nobilul animal se ridică în două picioare.

Timp de o clipă armăsarul rămase astfel ridicat pe picioarele dinapoi. O a doua apăsare de pulpe şi animalul, cu coama ridicată, cu nările umflate se avântă peste prăpastie, ajungând nevătămat pe malul celălalt.

O jumătate de minut mai târziu însă, Aristide de Lamotier încercă aceeaşi săritură şi-i reuşi. Neuville îl urmă de aproape şi Lamberg îşi vârî şi el pintenii în coastele calului său, pentru a-l face să treacă obstacolul.

Calul său nu se împotrivi încercării, ajunse şi el pe malul celălalt, dar picioarele lui dinapoi nu atinseră pământ destul de solid, alunecară şi în clipa următoare cal şi călăreţ se prăbuşiră în adâncitură.

— Lamberg a căzut, îi strigă Neuville lui Lamotier, ce facem?

— Înainte! răspunse contele. N-avem timp de pierdut! Dumnezeu să-l ia sub scutul său. Cred însă că nu se va alege decât cu spaima.

Şi sălbatica vânătoare continuă, până când armăsarul lui Egizio Ettore se opri din nou, tremurând din tot trupul.

Pârâul de munte, a cărui albie şerpuise până atunci alături de drum, traversa acum poteca şi încă pe o bucată atât de lată, încât ar fi fost cu neputinţă să se încerce o săritură şi peste el.

În timpul zilei se găsea acolo o plută, pe care o mânuia un om, plătit de autorităţi. Noaptea însă, omul îşi ascunsese pluta pe undeva, el însuşi ducându-se să se odihnească, aşa că numai ziua puteau trece călătorii de pe un mal al apei pe celălalt.

Dar Egizio Ettore nu stătu mult pe gânduri, ci se aruncă cu cal cu tot în puhoiul sălbatic. O clipă se păru că nobilul animal nu va mai putea învinge şi această nouă încercare a puterii şi iscusinţei sale, că nu se va putea împotrivi curentului apei. Voinţa călăreţului însă, părea că stăpâneşte chiar şi puterea calului, căci acesta se luptă din răsputeri împotriva valurilor, străbătu curentul şi ajunse pe celălalt ţărm al apei.

De data aceasta Aristide de Lamotier se apropiase destul de mult de fugar. Şi el sărise cu calul în apă şi cum armăsarul său era pe semne un mai bun înotător, poate fiindcă fostul

său stăpân îl învăţase aceasta, ajunse la o depărtare numai de două lungimi de cal de brigand.

Atunci, deodată, tânărul francez auzi în spatele său o înjurătură furioasă şi întorcându-şi capul, îl zări pe prietenul său, căpitanul Neuville, luat de curentul apei, cu cal cu tot.

— Neuville... Rémi, ce naiba faci acolo?

— Eu nu fac nimic... Calul meu face... Blestematul înoată în sensul curentului şi-mi este cu neputinţă să-l fac să se întoarcă. Dar nu te sinchisi de mine, dragul meu. Lucrul de căpetenie este ca Egizio Ettore să fie prins, neavând nicio însemnătate, care din noi izbuteşte să pună mâna pe el.

Încredinţat că Neuville va izbuti să se zbată până la ţărm, continuă urmărirea lui Egizio Ettore, care peste câteva clipe se desfăşură din nou pe pământ solid.

Udat de apă şi năduşeală, armăsarul brigandului alerga ca vântul pe cărarea care tot mai era înconjurată de stânci, în urma sa contele Aristide de Lamotier venind în acelaşi galop de sălbatică goană.

Şi urmărirea ţinu mai departe, prin munţi, prin dealuri, prin păduri, până când într-un târziu, brigandul zări în vale ridicându-se turnurile bisericilor din Bonifacio.

Egizio Ettore făcu o încercare deznădăjduită, de a-şi sili calul s-o ia la dreapta, peste dealuri, nădăjduind astfel să ocolească oraşul, pentru a nu fi obligat să intre în el. Dar sălbatica goană de până atunci înfierbântase calul prea tare, îl făcuse prea sperios şi fără a se sinchisi de smucitura călăreţului, alergă nebuneşte înainte, tăindu-i astfel brigandului şi putinţa de a sări din şa. O asemenea încercare, în viteza aceea uluitoare, l-ar fi costat capul, fără nicio îndoială.

— Aşadar, soarta nu vrea altfel, îşi zise brigandul. Trebuie să intru în Bonifacio! Ei bine, dacă Cerul nu m-a părăsit până acum, nu mă va părăsi nici de acum înainte, iar dacă totuşi mă va părăsi, atunci iadul să mă ia sub scutul său.

La rândul lui, Aristide de Lamotier băgă şi el de seamă că se apropiaseră de oraş şi inima i se umplu de bucurie, fiindcă îşi zicea că acolo jos locuiesc oameni, că acolo trebuie să fie o autoritate oarecare şi că odată ce va fi izbutit să-l gonească

pe Egizio Ettore în oraş, de acolo nu-i va mai putea scăpa.

Fugarul şi urmăritorul se apropiau tot mai mult de oraş. Drumul deja începuse să coboare şi în curând Egizio Ettore putu să zărească chiar şi partea aceea a şoselei, care se sfârşea în cea dintâi stradă a oraşului, ce şerpuia mai departe printre case.

Cei doi călăreţi se găseau încă tot mai sus decât oraşul, cam la aceeaşi înălţime cu acoperişurile caselor, care erau învăluite în întuneric.

Atunci îi încolţi brigandului un plan îndrăzneţ în minte.

Poteca, pe care cobora de pe dealuri se îmbuca cu şoseaua pe un povârniş, în apropierea unei vile elegante, al cărei perete dinspre miazănoapte era aşezat chiar, lângă povârniş.

— Acuma-i acum! îşi zise Egizio Ettore. Numai până acolo să mă mai duci, căluţul meu şi pe urmă îţi dau drumul, căci îţi vei fi îndeplinit datoria cu prisosinţă.

Cu aceste cuvinte lovi calul cu palma pe grumaz. Armăsarul făcu o săritură sălbatică într-o parte, apoi se năpusti înainte, ca o săgeată scăpată dintr-un arc întins.

Contele de Lamotier îşi pierdu vrăjmaşul din ochi, căci Egizio Ettore se găsea acum cu câţiva metri mai jos decât urmăritorul său. Francezul era însă cu multă luare-aminte la tropotul calului, pe care încăleca brigandul, astfel încât îşi putea da seama bine, unde se găsea în clipa aceea Egizio Ettore şi cu cât mai era înaintea lui.

Între timp Ettore ajunse la vilă. În aceeaşi clipă trase de hăţuri cu toată puterea, astfel încât calul se ridică în două picioare. Secunda aceasta îi fu îndeajuns brigandului să sară din şa şi să se agaţe de acoperişul casei, cu iscusinţa unei pisici.

Ştia însă că peste o jumătate de minut, urmăritorul său va ajunge şi el acolo şi de aceea, fără să bage în seamă cumplitele dureri ale piciorului său umflat, se căţără pe jgheab, îl încălecă şi ajunse pe acoperiş.

Dar contele de Lamotier venea şi el, în galop nebun şi brigandul, dacă voia să scape nu trebuia să se lase văzut sub acoperiş.

Egizio Ettore nici nu stătu mult pe gânduri. Dintr-o săritură

ajunse la coşul larg al casei, îl încălecă şi... îşi dădu drumul prin el.

Brigandul se prăbuşi cu o iuţeală ameţitoare prin hornul întunecos, alunecând mai jos, tot mai jos, în vreme ce urechile îi ţiuiau îngrozitor, ochii îi scânteiau şi răsuflarea i se opri. Apoi, deodată... hornul se lărgi şi Egizio Ettore îşi închină sufletul lui Dumnezeu, deoarece credea că ceasul cel din urmă îi sosise.

Dar ce să vezi... brigandul căzu pe moale.

El căzu în cenuşa unui cămin, care îndulci într-atâta prăbuşirea, încât brigandul scăpă cu desăvârşire teafăr.

Privind prin deschizătura căminului, Egizio Ettore zări o lumină roşiatică, voalată.

Se găsea în căminul unei încăperi mobilată cu un lux foarte mare. Lângă peretele din faţă, Egizio Ettore văzu o femeie tânără, care şedea în faţa oglinzii, învăluită numai într-un halat străveziu de dantelă şi adunându-şi părul roşcat, care-i ajungea până la şolduri.

Un zâmbet trecu peste buzele brigandului. Întâmplarea făcuse să nimerească în budoarul unei frumoase şi distinse doamne.

Cap. 33 – Un cavaler misterios

Tânăra doamnă din faţa oglinzii tresări, apoi scoase un ţipăt de spaimă. Oglinda de cristal, în care îşi aranjase minunatul său păr roşcat, îi arătase tot ceea ce se petrecuse. În sticla fină a acesteia, ea văzuse un trup omenesc căzând ca un glonte în cămin, iar trupul acesta ridicându-se apoi încet din cenuşă, pentru a da la iveală statura voinică a unui cavaler, bine îmbrăcat şi cu înfăţişare distinsă.

Cu o mişcare iute, doamna îşi strânse mai bine în jurul trupului halatul de dantelă, apoi aruncă scaunul cu piciorul şi se repezi înspre uşă.

Tânăra doamnă se pregătea tocmai să strige după ajutor, când Egizio Ettore, dându-şi seama că dacă nu păşeşte cu hotărâre şi cât mai iute, este pierdut, sări din cămin, îi tăie

calea şi împreunându-şi mâinile, în semn de implorare, exclamă:

— Nu strigaţi, signora, dacă nu voiţi să nenorociţi un om, a cărui singură nădejde sunteţi dumneavoastră.

Frumoasa femeie tresări. O privire, din ochii negri, strălucitori ai lui Egizio se încrucişase cu privirea ei şi în privirea aceasta era atâta rugăminte, în întreaga înfăţişare a străinului ceva atât de impunător, încât gura femeii se deschise şi timp de un minut nu fu în stare nici măcar să îngâne vreun cuvânt.

Minutul acesta fu hotărâtor pentru soarta lui Egizio Ettore.

Stăpâna acelei case luxoase nu strigase după ajutor şi deci, măcar pentru câteva minute brigandul urma să rămână singur cu ea. Or, atâta îi ajungea lui Egizio.

Cei doi stăteau faţă în faţă, atât de aproape unul de altul, încât brigandul simţea bătăile inimii speriate a frumoasei femei, încât el putu vedea lămurit zbuciumul pieptului minunat, ce se ridica şi se lăsa cu mişcări repezi, sub dantela veştmântului, întocmai ca valurile unei mări biciuită de furtună.

Pe de altă parte Egizio Ettore avu tot timpul să admire desăvârşita frumuseţe a acestei femei.

Fără îndoială, în afară de Letiţia lui, brigandul nu mai văzuse niciodată o altă femeie, care să poată fermeca pe un bărbat mai mult decât aceasta.

Fără să vrea, Egizio Ettore îşi duse mâna la piept, la locul unde ţinea ascunsă, într-o cutiuţă de argint, violeta pe care Letiţia i-o dăduse la despărţire, talismanul, care trebuia să-l apere de orice vrajă femeiască.

— Signora, întrerupse Egizio tăcerea, în cele din urmă, dând glasului său o intonaţie cât mai dulce, cred că dorinţa dumneavoastră nu este să nenorociţi un om şi aşa îndeajuns de nenorocit, cred că nu vă veţi face o plăcere din a preda în mâinile urmăritorilor săi pe un fugar, căruia Dumnezeu i-a arătat că poate găsi un adăpost în casa dumneavoastră.

Şi cum ea tot nu răspunse, ci se mulţumi să-l privească doar mirată, cu ochii ei mari, minunaţi, Egizio continuă, cu aceeaşi intonaţie dulce:

— Signora, sunt un cavaler străin de oraşul acesta. O întâmplare m-a adus astăzi laolaltă cu câţiva tineri din Bonifacio, pe care nu-i cunosc. Cu acest prilej, unul din aceşti tineri şi-a îngăduit să facă despre femei o observaţie, care mie nu mi-a plăcut. Revoltat, l-am trântit la pământ pe bârfitor şi atunci ceilalţi tovarăşi ai săi s-au năpustit asupra mea. Am fost nevoit să-mi trag spada şi în timpul încăierării, ascuţişul ei a străpuns pieptul unuia din tineri. Se făcu gălăgie, stăpânul restaurantului unde s-au petrecut toate acestea chemă poliţia, zbirii erau pe urma mea. Eu însă n-aveam niciun chef să cad în mâinile lor. Am fugit, am izbutit să mă caţăr pe acoperişul casei dumneavoastră, unde prin coşul sobei, am ajuns aici, mărturisesc, la o oră nu tocmai potrivită. Cred, însă, că împrejurările îmi vor scuza în ochii dumneavoastră această îndrăzneală.

În vreme ce Egizio spunea cele de mai sus, trăsăturile frumoasei femei roşcate se înseninară tot mai mult.

Era vădit că împrejurarea că străinul se prezentase drept un cavaler, o liniştise. Şi de altfel, chiar şi înfăţişarea lui părea să dovedească aceasta, căci Egizio purta un foarte frumos costum de vânătoare, care chiar dacă pe alocuri era înnegrit de funingine, totuşi, lăsa să iasă la iveală tăietura unui croitor de mâna întâi, precum şi trupul voinic şi mlădios al străinului.

— Mărturisesc, domnul meu, zise frumoasa stăpână a casei, că ai ajuns în budoarul meu, pe o cale pe cât de ciudată, pe atât de neprevăzută. Dar dacă lucrurile stau astfel, după cum mi le-ai descris dumneata...

— Signora, cred că cuvântul unui om de lume este îndeajuns!

— Într-adevăr, îmi ajunge. Dar, dacă ar depinde numai de mine, fără îndoială că nu ţi-aş refuza adăpostul, pe care-l cauţi. Însă, trebuie să-ţi dai seama domnul meu că o femeie care nu este singură pe lume, nu trebuie să lase ca cinstea ei să poată fi pusă la îndoială. Află, domnul meu, că sunt o femeie măritată.

— Fericit trebuie să fie bărbatul care te poate socoti soţia lui, signora! răspunse brigandul, cu o înclinare galantă, în acelaşi timp însă ochii străluciră atât de aprins, încât

frumoasa femeie îşi aplecă privirile, înroşindu-se.

— Soţul meu este foarte gelos. Mă păzeşte zi şi noapte.

— Şi eu aş face la fel, signora, dacă aş avea o asemenea piatră preţioasă.

— Te rog, domnul meu, răspunse încântătoarea făptură, lasă complimentele la o parte, căci chiar dacă n-ar porni dintr-un gând ascuns, totuşi, în situaţia de faţă nu sunt la locul lor. Este adevărat că soţul meu, în clipa de faţă nu este acasă. Dar el poate veni în orice moment şi atunci ar intra în budoarul meu, şi atunci...

— Signora, nu m-ar găsi pe mine aici, căci veţi avea bunăvoinţa să mă ascundeţi în aşa chip, încât nimeni să nu poată da de urma mea.

— Îmi ceri un lucru cu neputinţă, domnul meu, zise frumoasa doamnă, frecându-şi mâinile. Dumneata nu ştii încă, cu cine ai de-a face, cine sunt eu, cine este soţul meu... Află deci că soţul meu este ambasadorul Angliei, pe lângă Vatican, este lordul Milton, a cărui putere este îndeajuns de mare, pentru a te putea nimici, oricine ai fi dumneata.

Dar oricât de distins ar fi fost numele acesta, el n-avu darul de a-l pune pe Ettore în încurcătură, câtuşi de puţin.

— My lady, răspunse el, înclinându-se din nou curtenitor, mi-ar fi foarte plăcut să fac cunoştinţa soţului dumneavoastră, care trece drept un diplomat de seamă şi un gentleman desăvârşit. Trebuie să recunoaşteţi însă că această cunoştinţă nu este cu putinţă în astă-noapte şi că deci, voi fi nevoit să depun omagiile mele, numai la picioarele dumneavoastră.

— Doamne, exclamă frumoasa lady, oare într-adevăr n-ai de gând să dai ascultare chibzuinţei? Îţi mărturisesc, domnul meu, că puţinele cuvinte pe care mi le-ai spus, n-au rămas fără efect în sufletul meu şi deci n-aş vrea să te predau în mâinile urmăritorilor dumitale. De aceea, te rog... sări pe balconul acela în grădină şi fugi în chipul acesta de zbirii care te urmăresc.

Dar Egizio Ettore avea două motive puternice de a nu face aceasta.

Mai întâi el nu era încredinţat că acela care-l urmărise pas cu pas, până în ultimul moment, nu-l văzuse căţărându-se pe

acoperişul casei şi dispărând prin coş şi în cazul acesta era neîndoielnic că va anunţa poliţia, care poate că şi împresurase casa; şi în al doilea rând, piciorul îl durea atât de tare, încât nici nu se putea gândi să meargă pe jos un drum mai mare. Trebuia să-şi scoată cizma, să se odihnească, măcar pentru un ceas, spre a aduna noi forţe.

De aceea, Egizio Ettore răspunse următoarele:

— My lady, îmi pare foarte rău, vă rog să mă credeţi, dar nu-mi stă în putinţă să vă îndeplinesc această dorinţă. Nu pot să sar pe balcon, din simplul motiv, că prăbuşindu-mă prin coşul căminului, mi-am scrântit piciorul. Nădăjduiesc că este numai scrântit şi nu rupt, vă încredinţez însă, my lady, că am dureri mari, chiar foarte mari.

La aceste ultime cuvinte Egizio Ettore păli, căci într-adevăr, ceea ce-i spuse frumoasei englezoaice nu era o minciună. Piciorul îl durea grozav, ceea ce nici nu era de mirat.

Brigandul se clătină şi distinsa doamnă, supunându-se unui simţământ, unui instinct de neînvins, alergă în ajutorul lui Egizio, sprijinindu-l să nu cadă.

Brigandul nu atinse decât o singură secundă braţul plin şi rotund al fermecătoarei femei, pe urmă însă şi-l trase înapoi şi zise:

— Vă mulţumesc, my lady, dar mă pot ţine iarăşi pe picioare. Şi vă rog să mă credeţi că nu voi abuza de bunăvoinţa dumneavoastră nicio clipă mai mult, decât mă va sili necesitatea. Două sau trei ceasuri însă, îmi va fi cu neputinţă să părăsesc casa dumneavoastră. Aşa că, în acest timp, de voie sau nevoie, veţi fi silită să-mi oferiţi găzduire.

De data aceasta frumoasa roşcovană nu se mai împotrivi.

Trecând prin faţa brigandului, se îndreptă înspre uşă şi trase zăvorul, cu o mişcare hotărâtă.

— Deocamdată aceasta ajunge, zise ea. De altfel soţul meu nu s-a înapoiat încă de la primărie, unde se dă un banchet în cinstea lui, căci cu toate că lordul Milton este trimis extraordinar pe lângă Sanctitatea Sa Papa de la Roma, totuşi, noi locuim mai mult aici în Bonifacio, de unde de altfel iahtul nostru ne duce în câteva ceasuri până la Roma, când soţul meu are treabă acolo. Vreau însă să rămânem bine înţeleşi că

dumneata m-ai silit să te găzduiesc la mine, căci trebuie să fac aceasta. Nu trebuie să te superi, ci să-ţi dai seama că, fiind vorba de cinstea mea...

— Dimpotrivă, my lady, dacă doriţi sunt gata să vă dau şi în scris aceasta, răspunse Egizio Ettore, râzând. V-aş ruga însă, să-mi îngăduiţi să mă aşez pe un scaun, căci durerile au ajuns de neîndurat.

— Scoate-ţi cizma atunci!

— Vai, my lady, dar cum aş putea îndrăzni una ca asta în prezenţa dumneavoastră?

— Din moment ce ai pătruns în budoarul meu, nu mai are niciun rost să ne lăsăm stânjeniţi de regulile stricte ale bunei cuviinţe. Ai nevoie de odihnă, cel puţin pentru două ceasuri. Ei bine, aceste două ceasuri le vei petrece la mine. Îmi voi închipui că eşti un vechi prieten şi... şi-ţi voi îngriji şi tămădui, piciorul bolnav, dacă-mi va fi cu putinţă.

— My lady, dar sunteţi un adevărat înger!

În clipa următoare Egizio Ettore încercă să-şi scoată cizma. Bietul om scrâşnea din dinţi şi îşi muşca buzele de durere şi ar fi vrut să strige, să urle, atât de grozavă-i era suferinţa.

— Scoate-ţi şi ciorapul, domnul meu, zise lady Milton, piciorul este umflat şi de aceea nu ne va rămâne altceva de făcut, decât să căutăm să-l dezumflăm prin prişniţe reci.

Zicând aceste cuvinte, frumoasa lady stătea atât de drăgălaşă acolo, înaintea brigandului, încât acesta nu se putu stăpâni să nu-i ia mâna şi să i-o sărute.

Făcând aceasta, Egizio Ettore avu prilejul să admire forma dumnezeiască a acestei mâini albe, ca de marmură şi în acelaşi timp să se uite şi la un minunat inel cu diamante, pe care lady Milton îl purta pe deget.

Inelul acesta avea forma unui şarpe, în al cărui cap şi coadă străluceau două diamante minunate, între ele fiind aşezat un smarald de o frumuseţe cum rareori se poate vedea.

— Sunteţi atât de bună, my lady, zise Egizio Ettore, şi îmi pare cu atât mai rău că a trebuit să abuzez de ospitalitatea dumneavoastră, cu cât îmi dau seama că prin aceasta vă împiedic de la somnul odihnitor, la care aveţi dreptul.

— Vai, domnul meu! exclamă lady Milton şi un oftat adânc

ieşi din pieptul ei minunat, chiar dacă n-ai fi venit dumneata, eu tot n-aş fi dormit, căci în noaptea aceasta am scris o scrisoare de mare, de foarte mare însemnătate.

Dar de ce năpădiseră oare lacrimile deodată frumoşii ei ochi, de ce se cutremurase oare pieptul său sub vălul scump de dantelă, întocmai după cum se cutremură viorelele, sub adierea unui vânt mai năprasnic?

Egizio Ettore îşi dădu seama că scrisoarea pe care o scrisese frumoasa englezoaică, îi pricinuise acesteia groaznice chinuri sufleteşti, cumplite dureri. Fără să vrea, îşi întoarse privirile spre o mescioară, pe care se putea zări scrisoarea.

Brigandul îşi scoase apoi ciorapul din piciorul drept. Lady Milton, urmărindu-i cu luare-aminte fiecare mişcare, băgă de seamă că străinul se cutremură de mai multe ori, ceea ce dovedea că durerile îndurate de el erau foarte mari.

— Sărmanul de dumneata, zise ea, înduioşată, fireşte că cu un asemenea picior n-ai fi putut să faci nici măcar zece paşi. Dacă astfel stau lucrurile, cred că înainte de trei ceasuri nu vei putea părăsi odaia aceasta şi chiar şi atunci mă îndoiesc că vei putea atinge pământul cu piciorul. Acum însă, îţi voi face îndată o prişniţă, adăugă ea. Din fericire apă am la îndemână, iar o batistă de-a mea cred că nu va fi prea rea pentru prişniţă.

Cu aceste cuvinte se duse la un dulăpior, din care, deschizându-l, se împrăştie prin odaie un parfum foarte dulce, acelaşi în care părea îmbăiată şi frumoasa roşcovană. Dintr-un sertar al acestui dulăpior ea luă o batistă, iar pe urmă deschise o uşă secretă, ascunsă de tapet, pe care brigandul nici n-o zărise până atunci.

Prin această uşă deschisă privirile lui căzură într-o minunată odaie de baie, al cărei bazin era alcătuit numai din plăci de mozaic, deasupra bazinului fiind aşezate în perete două robinete aurite. Egizio auzi o mică plescăială şi după câteva clipe englezoaica se înapoie, cu batista udată în apă.

Dar opera ei de bună samariteană nu se opri aici. Ea împinse un al doilea scaun până lângă Egizio Ettore şi-l aşeză astfel, încât acesta să-şi poată întinde piciorul pe el, după

aceea înveli glezna, într-adevăr foarte umflată, a piciorului, cu batista udă şi brigandul simţi îndată o alinare a durerii, simţea răceala umedă a batistei, care-i făcea bine.

— Aşadar, două ceasuri, domnul meu, zise Lady Milton, arătând spre un orologiu bătut în rubine, care se găsea pe masă, acum sunt, ceasurile douăsprezece, tocmai miezul nopţii... Ştii că ai intrat în budoarul meu la ora stafiilor, domnul meu?

— Cu toate acestea nu sunt nici stafie, nici duh rău, răspunse Egizio Ettore, râzând, vedeţi doar că sunt un om din carne şi oase, în ale cărui vine curge un sânge veşnic credincios acelora care mi-au făcut vreodată un bine, ca şi inima mea, care nu uită niciodată şi ştie să fie recunoscătoare, pentru serviciile care mi s-au făcut.

— Vai, domnul meu, cât de rari sunt asemenea oameni! zise Lady Milton, luând loc pe un scaun în faţa lui Egizio şi sprijinindu-şi visătoare capul în mâini.

În frumuseţea ei cu totul originală pe care se întindea însă un văl de tristeţe, de melancolie, Lady Milton oferea o privelişte, în faţa căreia Egizio Ettore rămase în admiraţie.

— Am uitat însă cu desăvârşire, zise ea, deodată, că la drept vorbind trebuie să fii foarte obosit, căci după cât spui, ai avut deodată o adevărată luptă cu potrivnicii dumitale. Îmi dai voie să-ţi ofer o băutură înviorătoare? Din fericire, am aici, în budoar, puţin vin de Marsalla.

— My lady, nu voi trăi destul, pentru a putea binecuvânta îndeajuns hornul, care mi-a făcut cunoştinţă cu dumneavoastră, zise brigandul.

Iar când Lady Milton îi oferi un pahar de cristal, în care strălucea preţiosul vin de Marsalla, Egizio Ettore îl duse la buze şi aruncând o privire aprinsă asupra frumoasei sale gazde de două ceasuri, zise cu înflăcărare:

— Golesc acest pahar pentru frumoasa, fermecătoarea mea gazdă din astă-seară, rugând Cerul s-o binecuvânteze!

Brigandul avea nevoie de o băutură întăritoare, căci cursa cu obstacole, la care luase parte în noaptea aceea şi în decursul căreia fusese silit chiar să treacă şi puhoiul unei ape de munte, îl istovise.

Frumoasa lady se aşezase din nou în faţa lui. Acum părea însă şi mai tristă decât la început.

— My lady, zise Egizio Ettore, după o scurtă pauză, după cât văd, v-am tulburat dintr-o îndeletnicire de mare însemnătate pentru dumneavoastră. Eraţi pe punctul de a scrie o scrisoare. Vă rog din suflet nu şovăiţi de a o termina, căci fără îndoială că aveaţi de gând s-o trimiteţi cu poşta de mâine-dimineaţă.

— Din nenorocire, domnul meu, zise Lady Milton, clătinându-şi trist fermecătorul său cap, nu-mi este îngăduit să încredinţez această scrisoare poştei.

— Aveţi bănuieli în poştă, căreia de altfel milioane de oameni îşi încredinţează tainele?

— Sunt însă taine, domnul meu care sunt atât de grozave, încât n-ar trebui încredinţate niciunei fiinţe omeneşti. În ceea ce priveşte însă bănuielile mele în poştă, cred că nu mă înşel când spun că, toate scrisorile mele, atât cele trimise de mine, cât şi cele adresate mie, sunt deschise.

— Dar my lady, aceasta ar fi o prea mare jignire! exclamă Egizio Ettore şi făcu o mişcare, pentru a sări de pe scaun.

În aceeaşi clipă însă, căzu înapoi deoarece piciorul bolnav îi reaminti că deocamdată cel puţin, n-avea voie să facă mişcări prea repezi.

— Dar cine poate fi acela, care îndrăzneşte să ia asemenea măsuri împotriva dumneavoastră? urmă brigandul, după ce se reaşează pe scaun.

— Soţul meu, răspunse Lady Milton, cu un suspin amar.

— Ah, lordul Milton... Să fie el oare atât de rău, atât de tiran cu soţia sa, care nu este făcută decât pentru a fi adorată?

Încântătoarea femeie nu răspunse. Lacrimile începură să i se prelingă pe sub genele-i ca de mătase şi ea nu căută să şi le stăpânească, atât de mare părea să fie durerea, care-i sfâşia sufletul.

— Domnul meu... dumneata pari un adevărat cavaler... Oare aş putea avea încredere în dumneata? exclamă ea, deodată, vorbind parcă mai mult pentru sine însăşi, decât pentru oaspetele său.

— Puteţi avea cea mai desăvârşită încredere, my lady. Sunt

gata să trec prin foc şi sabie pentru dumneavoastră, sunt gata să înfrunt orice primejdie. Nu trebuie să uitaţi că, până la un punct oarecare mi-aţi salvat viaţa. Căci dacă s-ar fi întâmplat să cad în mâinile zbirilor, nu mi-ar fi mers prea bine. De aceea, dacă pot să vă fac vreun serviciu, vă rog vorbiţi-mi deschis şi fără teamă. Vă jur, my lady că taina dumneavoastră va rămâne îngropată în inima mea, unde va fi păstrată tot atât de bine, ca şi în fundul cel mai adânc al mării.

— Cred, domnul meu, că într-adevăr nu m-ai trăda, răspunse lady Milton. Ar trebui să nu fii om, ar trebui să nu ai o inimă în pieptul dumitale, dacă ai răsplăti prin nerecunoştinţă şi josnică trădare, binele, pe care ţi l-am făcut în noaptea aceasta.

— My lady, am greşit adeseori şi poate că sunt chiar un păcătos. Nerecunoştinţa însă, nu intră în firea mea. Vă încredinţez pentru a doua oară că nu-i uit niciodată pe aceia care mi-au făcut cândva un bine, cât de neînsemnat. Cum aş putea deci fi nerecunoscător tocmai faţă de dumneavoastră, care, repet, mi-aţi salvat viaţa?

— Dar oare nu mă vei dispreţui, domnul meu, după ce vei fi aflat totul? Bărbaţii sunt atât de schimbători în privinţa simţămintelor, pe care le au faţă de femeii.

— Poate că în general aveţi dreptate, răspunse brigandul. Trebuie să recunoaşteţi însă că nu toţi sunt la fel. În ceea ce mă priveşte, vă pot încredinţa că nimic şi niciodată nu-mi va putea scoate din suflet stima pe care v-o port în clipa de faţă şi că în totdeauna vă voi socoti drept o regină a femeilor.

— Vai, domnul meu, o regină, din a cărei coroană lipseşte tocmai piatra cea mai preţioasă! suspină fermecătoarea englezoaică, rezemându-se de speteaza scaunului şi închizându-şi ochii de amărăciune. Oare de ce a trebuit să mă învoiesc eu la această căsătorie, care mi-a stors şi până acum atâtea lacrimi, la această căsătorie la care am păşit, fără a avea cea mai neînsemnată înclinare.

— Ah, aşadar aţi încheiat această căsătorie, oarecum împotriva voinţei dumneavoastră? întrebă Egizio Ettore, vădit mirat.

— Îţi voi spune totul, domnul meu. Va trebui însă să mă grăbesc, căci din cele două ceasuri cât vei fi oaspele meu, o jumătate a şi trecut. De altfel, trebuie să mă mai gândesc şi că soţul meu s-ar putea înapoia, în fiecare clipă. Este adevărat că nu dormim în aceeaşi odaie şi că apartamentele lordului sunt aşezate în cealaltă aripă a casei, dar gelozia îl face să vină până la mine în fiecare noapte, chiar dacă trebuie să se mulţumească numai să se aplece peste mine şi să se încredinţeze că dorm.

— Doamne, dar ce căsătorie mai este şi aceasta! se gândi Egizio Ettore, o asemenea căsnicie trebuie să fie într-adevăr, iadul pe pământ.

— Află deci, continuă lady MIlton, că de obârşie nu sunt englezoaică, ci mă trag dintr-o familie franceză. Tatăl meu a fost generalul Lambrieur, un soldat care nu cunoştea frica şi care a luptat şi a câştigat pentru el şi pentru Franţa mulţi lauri, pe câmpurile de bătălie ale Algeriei.

— Nici nu se putea să aveţi un alt părinte, my lady. O fiică atât de desăvârşită nu putea să fie decât copilul unui părinte tot atât de integru.

— Da, a fost un om desăvârşit. Din păcate însă, la moartea lui s-a dovedit că, dacă a fost un desăvârşit cunoscător al artei ostăşeşti, cu atât mai puţin se pricepea în mânuirea banului. În urma lui au rămas nenumărate datorii, care au înghiţit toate proprietăţile noastre, aşa că până în cele din urmă am fost nevoiţi să ne mutăm într-o casă cu chirie şi chiar dacă faţă de lume nu arătam cât de greu ne era să ducem viaţa de aristocraţi, cu care fusesem obişnuiţi, în realitate însă duceam multe, foarte multe lipsuri, despre care însă te rog să-mi dai voie să nu vorbesc, căci aceasta îmi aminteşte de timpuri prea triste. Totuşi, o rază de lumină am cunoscut şi în aceste timpuri, în care soarta nu mi-a hărăzit prea mult soare. Cunoscusem un tânăr, de care mă simţeam atrasă cu toată căldura tinereţii mele. Îl iubeam şi mă iubea. Trebuie să-ţi spun şi numele lui, căci scrisoarea, pe care o vezi pe masa aceea, îi este adresată lui. Numele iubitului meu de odinioară este... Aristide de Lamotier. Şi merită să fie iubit, bărbatul acesta, zise frumoasa roşcovană şi zâmbetul, care se

înfiripă în josul buzelor sale dovedea că lady Milton era cu totul în prada dulcilor amintiri ale trecutului.

Deodată însă, ea se ridică cu hotărâre de pe scaun, îşi trecu mâna peste frunte, ca şi când ar fi vrut să-şi alunge amintirile şi continuă:

— Trebuie să-ţi spun totul, căci altfel n-ai putea înţelege, pentru ce sufăr atâta. L-am iubit pe Aristide atât de mult, atât de pătimaş, încât toate gândurile mele nu se mai îndreptau decât înspre el... Pe vremea aceea nu-mi puteam închipui viaţa altfel, decât transformată în paradis, prin dragostea lui. Fireşte că faţă de mama eram nevoită să-mi ascund taina inimii; pe de altă parte însă, nu m-aş fi putut învoi niciodată să pun piciorul în locuinţa lui Aristide. Atunci iubitul meu mă convinse să mă duc cu el într-o altă locuinţă, pe care o femeie ne-o pusese la dispoziţie pentru întâlnirile noastre tainice. Femeia aceasta era o italiancă, cu numele de Tereza Galdano. Vai, domnul meu, mă înroşesc când rostesc acest nume, căci era al unei femei decăzute, care a trebuit chiar să fugă din Paris acum câţiva ani, căci altfel ar fi ajuns în temniţă. Mi s-a spus însă că s-ar fi înapoiat aici, în Corsica, de unde era de fel.

— Într-adevăr, aşa şi este! răspunse brigandul, care la auzul numelui Terezei Galdano îşi ridicase capul, foarte mirat. Femeia aceasta nu este grasă, de o corpolenţă respingătoare?

— Ba da, aşa este. Dumnezeule, dar nu cumva o cunoşti şi dumneata pe femeia aceasta?

— O cunosc şi o dispreţuiesc! Ţine în Ajaccio un fel de restaurant rău famat, care se numeşte „Cerul Albastru”, iar ea însăşi a fost poreclită, „Meşteriţa Raiului”.

— Ce nume dezgustătoare!... exclamă lady Milton. Îţi jur însă, domnul meu, că pe vremea aceea nu cunoşteam firea mârşavă a acestei femei.. Mă întâlneam cu Lamotier în casa ei, aşa cum se întâlnesc doi copii, ne iubeam, dar... Vai, domnul meu cum să-ţi spun, cum să te fac să înţelegi?...

— Nu este nevoie de cuvinte, my lady, răspunse Egizio Ettore. O singură privire aruncată în ochii dumneavoastră este îndeajuns, pentru ca oricine să-şi poată da seama, cum

era dragostea dumneavoastră pentru Aristide de Lamotier.

— Întâlnirile mele cu iubitul inimii mele trebuiau să aibă loc întotdeauna, duminică dimineaţa, deoarece căutam din răsputeri ca mama să nu afle nimic despre ele. Atunci însă, mă trimitea la biserică şi într-adevăr porneam de acasă îmbrăcată pentru biserică, în mâini cu o carte de rugăciuni, pe care numele meu era tipărit cu litere de aur: Mignon Lambrieur. Era într-o duminică, continuă frumoasa Mignon, în care mă duceam să mă întâlnesc cu Aristide ca de obicei, dar cu toate că nu aveam altă dorinţă mai vie decât de a-i vedea chipul, decât de a-i auzi vocea, decât de a-i strânge mâinile, totuşi, mă duceam cu un fior de groază spre casa acelei femei, pe care o uram atâta şi a cărei privire obraznică îmi insufla atâta scârbă. N-aveam însă nici o altă ocazie de a-l vedea, de a-i putea vorbi. Aşadar, mă dusei în Rue de l’Ecole, unde locuia Tereza Galdano. Cartea de rugăciuni o aveam cu mine şi la plecarea de acasă mama mă întrebase încă, dacă mă duc la Notre-Dame, sau la altă biserică. Eu i-am răspuns că da, mă duc la Notre-Dame. Mama m-a sărutat pe frunte, iar eu am plecat. Când însă am vrut să intru în odaia în care ştiam că mă aşteaptă Aristide, mi s-a spus că iubitul meu nu este acolo. Aceasta îmi era foarte neplăcut, deoarece mă obişnuisem să fiu primită de el. Aşadar, Aristide întârziase. Am intrat deci în odaie, mi-am aşezat cartea de rugăciuni pe masă, eu însămi luând loc pe un scaun, dar fără să-mi scot pălăria. Deodată însă, m-am speriat grozav. Prin uşa de sticlă, care ducea în odaia alăturată, mi se păru că sunt privită de doi ochi negri, strălucitori. Mă înşelasem oare? Sau într-adevăr cei doi ochi priviseră în odaie, spre a vedea ce se petrece acolo? Un gând cumplit îmi trecu prin minte şi tocmai voiam să sar de pe scaun, pentru a fugi din odaie. În clipa aceea însă, uşa se deschise şi un bărbat intră înăuntru; era, fără îndoială, un om din lumea bună. Dar vai, domnul meu, nu mă face să-ţi istorisesc ceea ce s-a petrecut în urmă! Gândeşte-te şi dumneata! Eram o sărmană fată gingaşă, de optsprezece ani. Eram slabă, în neputinţă de a mă apăra, iar omul acela, care la început căuta să se linguşească, prin făgăduieli şi jurăminte de dragoste, când a văzut că-l resping,

cu dezgust şi indignare, atunci...

Lady Milton îşi ascunse faţa în mâini şi printre degetele sale fine lacrimile începură să curgă şiroaie.

— Atunci... a întrebuinţat forţa! strigă Egizio Ettore, pe care istorisirea doamnei Milton îl înfiorase peste măsură. O fărădelege... o crimă!

— Da, o crimă! răspunse Mignon, suspinând, o fărădelege îngrozitoare, care dezonorează pentru totdeauna pe femeia care-i cade pradă. Când în cele din urmă am putut să mă smulg din braţele ticălosului, am fugit fără să-mi mai arunc privirile înapoi şi nici nu ştiu cum am coborât treptele. M-am repezit pe stradă şi acolo m-am aruncat în cea dintâi trăsură, pe care am întâlnit-o în cale, i-am spus birjarului adresa locuinţei noastre şi birja porni. Când m-am văzut pe perna trăsurii, mi-am dat drum liber lacrimilor, apoi încetul eu încetul am căutat să mă stăpânesc. În decursul frământărilor, a cumplitului zbucium al sufletului meu, am ajuns la o hotărâre neînduplecată. Aristide nu trebuia să afle niciodată ce se petrecuse în ceasul acela îngrozitor. Fără îndoială că s-ar fi îndepărtat de mine, de aceea trebuia să nu afle niciodată ce mi se făcuse în casa blestematei de Tereza Galdano.

Între timp lady Milton se ridicase de pe scaun şi acum măsura încăperea în lung şi-n lat, cu paşi grăbiţi. Amintirile acestea o loviseră parcă tocmai ca nişte lovituri de bici.

În vreme ce alerga de colo până colo prin odaie, fiecare părticică a corpului său fiind cuprinsă de o înfrigurare nebănuită, se vedea lămurit că nervii ei erau tot atât de crunt biciuiţi ca şi sufletul.

Ochii ei aruncau fulgere, ca şi când acestea ar fi fost menite să-l trăsnească pe ticălosul care o necinstise într-un chip atât de josnic.

După o pauză destul de îndelungată îşi continuă povestirea:

— Deodată băgai de seamă că-mi uitasem cartea de rugăciuni în casa aceea blestemată. Închipuie-ţi domnul meu, pioasa mea carte de rugăciuni, care-mi purta numele în litere de aur, în casa aceea! Eram pierdută! Trebuia să-mi iau cartea de rugăciuni. Dar cum era să mai păşesc eu încă o dată pragul acelei case? Puteam eu risca să mai cad o dată în

mâinile acelor oameni care nu aveau nimic sfânt în lumea aceasta? Mă gândii o clipă să-i spun birjarului să întoarcă. Dar nu... înainte... Vai, domnul meu, dacă atunci aş fi avut un prieten, căruia să mă pot spovedi, aşa cum o fac acum dumitale, sunt încredinţată că lucrurile n-ar fi luat o întorsătură atât de nenorocită.

Sub povara suferinţei sale lady Milton se prăbuşi. Egizio Ettore vru s-o ajute pentru a se ridica, dar piciorul îl împiedică s-o facă.

Dar frumoasa femeie se reculese iute şi continuă:

— În timpul drumului până acasă am căutat să mă liniştesc, pe cât mi-a stat în putinţă. Cu ajutorul oglinzii din sacul de mână mi-am pus rânduială în îmbrăcăminte şi în înfăţişare. Aşa puteam măcar să mă înfăţişez înaintea ochilor bunei mele mame. Ajungând acasă, urcai încet scara, oprindu-mă pe fiecare treaptă. Aproape că-mi era frică să intru în casă. Trebuia însă s-o fac! Servitorul îmi deschise uşa şi-mi spuse că avem o vizită. După cât ştiam eu, mama nu aşteptase nicio vizită. Dar iată că astăzi, tocmai astăzi mi se cerea să fiu amabilă, să spun lucruri plăcute, o comedie, la care numai gândindu-mă şi mă înfioram. Atunci, deodată, mă cuprinse o bănuială îngrozitoare. Să fie oare lordul Milton, distinsul, bogatul englez, pe care-l cunoscusem anul trecut, la băile de mare? Ştiam că mama avea de gând să facă o pereche din noi doi. Nu îndrăznisem să-i mărturisesc că-l iubeam pe Aristide. Când am deschis uşa, lordul Milton se ivi în pragul ei, iar mama îmi zise: „Ai fost la biserică şi te-ai rugat pentru norocul tău, copila mea. Lordul Milton, pair al Angliei, acest distins bărbat, a venit să-ţi ceară mâna.” Ştiam că nu aveam voie să refuz cererea lordului Milton. Aristide de Lamotier nu intrase încă în stăpânirea moştenirii sale, iar noi eram săraci. Afară de aceasta, tatăl lui Aristide fusese un duşman neîmpăcat al părintelui meu, deoarece generalul Lambrieur i-o luase înainte la avansare şi ca o urmare firească, i se încredinţă lui comandamentul din Algeria, după care îşi ascuţise dinţii Lamotier. Prin căsătoria cu lordul Milton familia noastră ar fi scăpat de prăbuşire, de ruină şi ştiam că dorinţa cea mai fierbinte a mamei mele era să mă ştie lady Milton...

Nu mă dispreţui, domnul meu, dar n-am avut curajul să-i spun mamei ceea ce se întâmplase cu mine, chiar în ziua aceea. Cu o zi mai înainte însă, poate că aş fi refuzat propunerea lordului Milton, poate că în ajun i-aş fi spus, fără înconjur: „Domnul meu, nu te pot iubi, fiindcă iubesc pe altcineva”. Astăzi însă, nu mai eram vrednică de dorit, astăzi eram o dezonorată. Lordul Milton era cu douăzeci şi cinci de ani mai în vârstă decât mine. Nădăjduiam că omul acesta, care mergea spre bătrâneţe, nu va descoperi taina mea. Peste o lună avu loc căsătoria mea cu lordul Milton. Luna de miere am petrecut-o într-un castel din Anglia. Aristide mai încercase de câteva ori să se apropie de mine, prin scrisori, dar eu nu mai aveam voie să primesc scrisorile lui. Acum eram soţia altuia. Nu, de atunci nu l-am mai revăzut. Aceasta nu înseamnă însă că aş fi încetat de a mă interesa de soarta lui şi aşa am aflat că în momentul de faţă, se găseşte în Corsica. Bănuiesc că acum trebuie să fie la Bastia, deoarece acesta este oraşul cel mai de viaţă din Corsica. Şi de aceea aş vrea să mă pun în legătură cu el. Căci, domnul meu, am nevoie de un ajutor, într-o chestiune, care nu poate suporta nicio amânare. Ascultă, te rog, ce s-a mai întâmplat. După vreun an, pe care l-am petrecut cu soţul meu, pe moşia sa din Irlanda, lordul Milton fu numit ambasador al Angliei pe lângă Sfântul Scaun din Roma. L-am urmat cu dragă inimă în Italia, deoarece demult doream să cunosc ţara aceasta. Aveam nevoie de ceva care să mă facă să uit, atât trecutul, cât şi prezentul. Căsătoria mea este dintre cele mai nenorocite, deoarece lordul Milton mă chinuie îngrozitor cu gelozia sa. Am ajuns la Roma, unde locuiam într-un palat minunat. După multe stăruinţe însă, am izbutit să-l conving pe soţul meu să cumpărăm această proprietate aici, în Bonifacio, nădăjduind astfel să scap, întru câtva măcar, de supravegherea lui, care ajunsese să mă deznădăjduiască. Îţi jur, însă, că n-am făcut aceasta cu gândul de a-mi înşela bărbatul, căci în toată lumea aceasta nu există om de dragul căruia să fiu gata de a călca credinţa pe care am jurat-o căsniciei mele. Dar m-am înşelat grozav, crezând că aici voi scăpa de controlul lui exasperant, căci a poruncit să-i vină iahtul din Anglia, cu care în câteva

ceasuri poate face drumul de la Roma la Bonifacio. Aşa că, de-abia sunt singură două sau trei zile pe lună. Când se întâmplă însă aceasta, sunt cea mai fericită femeie din lume, căci pot să mă gândesc nestingherită la Aristide. Aici, în rarele zile de singurătate, retrăiesc în gând clipele de fericire, când mă puteam socoti că voi fi odată a lui. Acum vreo lună şi ceva însă, am fost smulsă cu cruzime din visurile mele. Se vede că soarta nu voia să-mi îngăduie nici măcar această fericire, această mulţumire, atât de relativă. Era la un bal pe care-l dăduse cardinalul Tosselli. Fără îndoială că vei fi auzit şi dumneata de numele acestui cardinal, care se pare că este foarte iubit în Corsica. La balul cardinalului, care a avut loc la Bastia, unde se pare că Eminenţa Sa petrece mai bine de şase luni, în fiecare an, s-a adunat cea mai bună societate din Corsica, venind acolo oaspeţi chiar şi din Franţa şi Italia, unde cardinalul are tot atât de mulţi prieteni şi admiratori. Eu îmi alesesem costumul Mariei Stuart şi fără îndoială că nu meritam să mi se facă complimentele, care mi s-au făcut atunci, parcă mai mult ca de obicei. Pentru a scăpa de aceste complimente, care mă oboseau, m-am retras într-o odăiţă mai dosnică, spre a mă odihni puţin. Deodată, draperia care despărţea odăiţa de sala unde avea loc balul se deschise şi în faţa mea se ivi un cavaler înalt, elegant, care purta masca de Mefisto. Veştmântul roşu de stăpân al iadului îi stătea minunat. El se lipea atât de bine de trupul subţirel şi mlădios al cavalerului, ale cărui mişcări erau nespus de „nezgomotoase” şi iscusite, încât fără să vrei, te gândeai la un duh rău. „Atât de singurică, Maria Stuart? mă întrebă el, când intră în odăiţă, apăsându-şi mai bine masca pe obraz. Te pregăteşti oare pentru cel din urmă drum, te pregăteşti de moarte? Te temi oare că sfârşitul se apropie?” Şi cum nu i-am dat niciun răspuns, deoarece mă trudeam să văd, prin masca pe care o purta, pentru a-mi da seama cu cine stan de vorbă, el se aşează lângă mine pe sofa şi-mi şopti: „Spune-mi, frumoasă Maria Stuart, când este gata iadul să te primească? Căci înţelegerea ta cu el este încheiată, iar contractul... iată-l! Ţine-l şi citeşte-l cu multă luare-aminte.” Mai înainte de a-mi fi putut da seama ce voia diavolul acela cu chip de om, îmi

ghemuise în mână o scrisorică, iar în clipa următoare dispăru într-adevăr ca un diavol. Eu bănuisem că este vorba de o simplă scrisorică de dragoste, aşa după cum mai primisem adeseori, de când mă măritasem şi care avuseseră toate aceeaşi soartă: în sobă. Dar de abia parcursei cu privirea cele câteva rânduri, care erau aşternute pe hârtie, că am scos un ţipăt de spaimă şi nu lipsi mult să-mi pierd cunoştinţa. Scrisoarea avea următorul cuprins:

„Dacă Mignon Lambrieur – închipuie-ţi, domnul meu, că eram numită pe numele meu de fată – doreşte să reintre în stăpânirea unei cărţi de rugăciuni, pe care a uitat-o într-o anumită casă din Paris, într-o clipă memorabilă a vieţii sale, atunci de astăzi în opt săptămâni, binevoiască să aducă la Restaurantul „Cerul Albastru”, din Ajaccio, un milion de franci, pe care îi va înmâna aceluia, care a scris aceste rânduri.

El o va aştepta pe frumoasa Mignon, în ziua de 13 aprilie, la ceasurile 9 seara, în restaurantul mai sus amintit. Dacă Mignon Lambrieur ar prefera să nu vină, sau va căuta să-şi cruţe suma de mai sus, adresându-se poliţiei, atunci cartea de rugăciuni, pe a cărei primă pagină vor fi descrise anumite întâmplări dinainte de nuntă, va fi trimisă lordului Milton”.

— Drace, ce mişelie!

De data aceasta Egizio Ettore nu mai ţinu seama de durerea sa de picior şi sări de pe scaun, exclamând cuvintele de mai sus, în prada unei mânii nemărginite.

— Un milion de franci!... continuă ea, când soţul meu este atât de zgârcit, încât niciodată nu-mi dă o sumă mai însemnată pe mână. Chiar şi giuvaerurile de familie le ţine în păstrarea sa. Eu nu mă pot folosi, decât de aceste câteva inele şi chiar şi pe acestea mi le-ar lua, dacă nu i-ar fi lui însuşi ruşine să-şi împingă zgârcenia şi teama prea departe. Până la termenul fatal din scrisoare nu mai lipsesc decât opt zile. Domnul meu, de câte ori mă gândesc că acea carte de rugăciuni ar putea ajunge în mâinile soţului meu, simt că mă paşte nebunia. Sunt încredinţată că m-ar alunga, sau în cel mai fericit caz, din clipa aceea s-ar purta cu mine ca şi cu o nevrednică, ca şi cu o servitoare, cea mai din urmă chiar!

— Bine! strigă Egizio Ettore şi glasul lui tremura de mânie. Vreau să-l cunosc şi eu pe nobilul acela, care este în stare să săvârşească asemenea fapte!

— În scrisoarea aceasta l-am implorat pe Aristide să se îndure de mine şi să se ducă în locul meu la restaurantul „Cerul Albastru”. Într-un cuvânt, mi-am pus toată nădejdea în el şi în cazul când el va refuza să mă ajute, atunci...

Lady Milton nu sfârşi această frază. Dar din deznădejdea care se putea citi în ochii ei, Egizio Ettore înţelese că sărmana femeie era gata să ia hotărârea cea mai cumplită, pe care o poate lua o fiinţă omenească.

— Acum, domnul meu, mă adresez dumitale, continuă frumoasa femeie, în vreme ce numai cu multă greutate izbuti să-şi stăpânească lacrimile, care o podideau, cu rugămintea să-mi întinzi o mână de ajutor. Aristide de Lamotier trebuie să fie la Bastia, sau în orice caz, undeva prin Corsica. Nu pot încredinţa însă scrisoarea poştei, deoarece ştii cu siguranţă că scrisorile mele, atât acelea pe care le trimit, cât şi cele pe care le primesc, sunt reţinute şi cercetate de soţul meu, despre a cărui putere ţi-am spus că este foarte mare, nu numai în Anglia, dar chiar şi în Italia şi Franţa. În scrisoarea aceasta i-am mărturisit totul lui Aristide de Lamotier, i-am povestit în întregime groaznica scenă petrecută pe vremuri, în casa acelei ticăloase de Tereza Galdano. Vezi deci, domnul meu că nu pot lăsa ca scrisoarea mea să ajungă în mâinile celor nechemaţi.

— Înţeleg totul, my lady! răspunse Egizio Ettore.

— Bine, reluă lady Milton, ştergându-şi lacrimile care o podideau, ai fi gata să-l cauţi pe Aristide de Lamotier şi să-i înmânezi scrisoarea aceasta, dar numai lui personal?

— Sunt gata să fac aceasta! zise brigandul! Însă, nu mă voi mărgini numai la atât.

— Cum, domnule, te gândeşti poate... îngână sărmana femeie, neîndrăznind parcă să nădăjduiască, cum că bănuiala ei s-ar putea împlini.

— Da, my lady, răspunse Egizio Ettore, cu hotărâre, vreau să-mi am şi eu partea mea la dezvăluirea ticălosului, care a pus la cale un şantaj atât de josnic împotriva dumneavoastră,

a mizerabilului care vă cere un milion de franci, pentru dovada, nu a vinovăţiei, ci a nenorocirii dumneavoastră. Pe de altă parte înclin a crede că, Mefisto, care s-a ivit înaintea dumneavoastră, la balul cardinalului Tosselli, spre a vă înmâna scrisoarea cu ameninţări şi nobilul care a tăbărât asupra dumneavoastră în casa din Paris a Terezei Galdano, pentru a profita de slăbiciunea unei copile, lipsită de orice apărare, trebuie să fie una şi aceeaşi persoană.

— De aceeaşi părere sunt şi eu, zise Mignon. Dar vai, domnul meu, cum s-ar putea da de urma acestui ticălos, cum ar putea fi descoperit?

— Va fi descoperit, my lady, aveţi toată încrederea. Iar când se va şti cine este ticălosul, atunci va avea să înfrunte două spade. Întâi pe a lui Aristide de Lamotier, căci drepturile lui asupra dumneavoastră sunt mai vechi decât ale mele, iar pe urmă, pe a mea. Şi fiţi convinsă, doamna mea că, dacă Aristide de Lamotier nu va avea norocul să-l doboare pe acest vampir, mie însă nu-mi va mai putea scăpa. De aceasta sunt tot atât de încredinţat, după cum sunt încredinţat că numele meu este Egizio...

Brigandul nu observă decât acum că în mânia şi înflăcărarea care-l cuprinsese, era gata să se trădeze, spunându-şi numele.

Dar lady Milton prinse ultimul cuvânt şi zise, rugător:

— Eu ţi-am încredinţat viaţa mea, dumneata însă nu mi-ai spus nici măcar numele dumitale. Spune-mi te rog, cum te numeşti şi de unde eşti?

— Cum mă numesc? făcu Egizio Ettore, cam încurcat. V-am spus doar de abia mai adineauri că mă numesc Egizio...

— Acesta este numai un nume de botez şi în Corsica sunt mii de Egizio. Care din aceştia eşti dumneata?

În timpul acesta brigandul a avut timp să-şi născocească un nume şi răspunse, fără şovăire:

— Mă numesc Egizio d’Etna şi după cum numele meu o spune chiar, sunt de baştină din Sicilia.

— Şi eşti gata, într-adevăr, să-mi duci scrisoarea la destinaţie? întrebă lady Milton, încă o dată.

— Sunt gata, my lady!

— Îl vei căuta pe Aristide de Lamotier în toată insula şi nu te vei odihni, până când nu-i vei da de urmă?

— V-am spus aceasta şi pentru a vă linişti, vă şi jur că voi face după cum am făgăduit! răspunse brigandul, punându-şi mâna pe inimă.

— Îţi mulţumesc! zise frumoasa femeie, vădit înduioşată. Atunci îţi pot încredinţa cinstea mea. Îţi voi da scrisoarea. Din clipa aceasta fericirea mea, mai mult chiar, viaţa şi moartea mea sunt în mâinile dumitale.

În timp ce rosti aceste cuvinte, lady Milton luase scrisoarea de pe masă, o lipi şi apoi i-o întinse lui Egizio Ettore.

După aceea îşi scoase de pe deget inelul în formă de şarpe, inel împodobit cu trei pietre foarte preţioase şi zise, zâmbind, fermecător, cum numai o femeie de frumuseţea ei putea să zâmbească:

— Eşti solul meu şi ca orice sol, trebuie să fii răsplătit. Inelul acesta este o amintire de la sărmana mea mamă, dispărută prea de timpuriu. Până astăzi nu m-am despărţit niciodată de inelul acesta. Acum, însă, ţi-l voi aşeza pe degetul dumitale, căci fapta dumitale nobilă merită cu prisosinţă o asemenea răsplată. Mâna dumitale, domnul meu.

Egizio Ettore îşi întinse mâna şi în clipa următoare micul dar preţiosul giuvaer, lucea pe degetul cel mic de la mâna dreaptă a brigandului.

— My lady, zise Egizio Ettore, ducând la buze mâna albă a frumoasei femei, la rândul meu nu mă voi despărţi niciodată de acest inel. Ba da, să nu mint! Mă voi despărţi de el, în ziua în care mă voi uni cu aleasa inimii mele. Atunci îl voi aşeza pe degetul ei şi-i voi zice: „Poartă acest inel, în amintirea unei femei frumoase, dar nenorocită”.

— Şi mai adaugă, zise lady Milton, printre lacrimi, „care-ţi doreşte să fii mai fericită decât ea”!

De abia rostise lady Milton aceste cuvinte, că se şi cutremură şi arătă înspăimântată spre uşa care dădea în antreu.

— Soţul meu, lordul Milton, care se întoarce acasă mai devreme decât aş fi bănuit.

Orologiul arăta ceasurile unu din noapte.

Cap. 34 – În camera de baie

Din antreu se auzea acum lămurit un zgomot de paşi, care se apropiau de budoar.

— Ascunde-te, iute! îi şopti lady Milton lui Egizio Ettore. Urmează-mă în odaia de baie. Sfinte Dumnezeule, dacă lordul Milton dă peste dumneata acum, eşti pierdut!

— Sau e pierdut el! răspunse brigandul, care nu-şi pierdu sângele rece nici o singură clipă. Fiindcă trebuie să ştiţi, my lady, că am neplăcutul obicei de a o lua înaintea acelora, care vor să mă atace, deoarece am avut în viaţă nenumărate prilejuri să mă încredinţez că fericirea şi chiar viaţa omului atârnă de împrejurarea, cine trage cel dintâi.

— Nu, lucrurile nu trebuie să ajungă până acolo, zise lady Milton, imploratoare. Gândeşte-te la onoarea mea, care ţin să-mi rămână nepătată... Dar, Dumnezeule, îi aud paşii pe scară!

Atunci se şi auzi, într-adevăr, o bătaie în uşă.

În clipa aceea lady Milton îl luă de mână pe Egizio, care în înfrigurarea momentului uită că piciorul drept nu-i era încălţat, ci învăluit doar într-o batistă, pe care frumoasa lady i-o prinsese ea însăşi pe picior, în chip de prişniţă.

Sabia nu şi-o descinsese brigandul, aşa că acum, când îşi duse mâna după ea o găsi la şoldul stâng, atârnând de curea, ca întotdeauna.

— Iată-ţi pălăria! îi şopti Mignon.

— Vă mulţumesc!

— Mignon! se auzi atunci de afară. Deschide! Eu sunt!

Era lordul Milton.

— Îndată, răspunse frumoasa femeie, căutând să imite cât mai bine glasul unei persoane, care atunci se trezeşte din somn. Dă-mi voie doar să-mi iau ceva pe mine!

— Dar, draga mea, se auzi de afară, în privinţa aceasta nu trebuie să te îngrijeşti prea mult, căci eu sunt gata să-ţi admir frumuseţea chiar şi fără a-mi fi ascunsă pe jumătate de mătăsuri sau dantele.

Între timp, Mignon ajunsese cu Egizio Ettore în odaia de

baie.

— Înapoiaţi-vă în budoar, îi zise brigandul, grăbit. Încuiaţi uşa şi luaţi cheia la dumneavoastră.

— Nu, asta n-ar prezenta destulă siguranţă, răspunse frumoasa femeie. Îl cunosc îndeajuns de bine pentru a-mi da seama că nu se va mulţumi să cerceteze numai budoarul, ci va intra şi în odaia de baie. De aceea trebuie neapărat să te ascunzi undeva. Intră iute în bazin! Întinde-te pe fundul de marmură, iar eu te voi acoperi cu halatul de baie. În chipul acesta nu vei fi văzut.

Frumoasa Mignon însoţi cuvintele acestea de o privire atât de imploratoare încât brigandul ar fi fost în stare să se arunce chiar şi în mare, dacă ea i-ar fi cerut aceasta.

El coborî deci cât putu mai iute treptele bazinului, pe urmă se întinse pe fundul lui de marmură, iar Mignon îl acoperi cu halatul de baie, peste care mai aruncă şi un cearceaf.

— Acum să nu te mai mişti, îi şopti ea. Orice s-ar întâmpla, să nu te trădezi, prin vreun zgomot, sau vreo mişcare. Şi mai ales nu uita că dacă eşti un adevărat cavaler, va trebui să aperi cu preţul propriei dumitale vieţi scrisoarea pe care ţi-am încredinţat-o şi care dacă ar ajunge în mâinile altora, ar însemna moartea mea!

— Şi chiar dacă nu sunt un cavaler din lumea ta, se gândi Egizio Ettore, scrisoarea încredinţată este în mâini sigure! Căci aş vrea să văd cine ar putea să mi-o ia.

Mignon se înapoiase în budoar. După aceea trase zăvorul şi lordul Milton intră în odaie.

Distinsul englez era înalt şi tras ca prin inel şi avea înfăţişarea – e greu să găseşti un alt cuvânt mai bun – unui adevărat englez. Chiar dacă era slab, avea muşchii bine formaţi şi putea să numere ca la vreo patruzeci şi opt de ani. Pentru vârsta lui însă, se ţinea destul de bine. Ceea ce nu putuse să împiedice însă, era încărunţirea. Lordul Milton avea părul aproape alb.

În clipa însă, în care intră în budoarul soţiei sale, într-o ţinută de seară ireproşabilă, ochii lui verzi-cenuşii străluceau neobişnuit. Era foarte bine dispus, şi încercă să-şi petreacă braţul pe după mijlocul soţiei sale.

— Te rog, lasă asta! zise Mignon, rugătoare. Astăzi am iarăşi o groaznică durere de cap!

— Dureri de cap şi numai dureri de cap! exclamă lordul Milton, nemulţumit. Mărturisesc că eu însumi aş fi gata să dau un premiu cât de mare aceluia, care ar descoperi un leac hotărâtor pentru aceste veşnice dureri de cap. Înfăţişarea dumitale însă, my lady, dezminte ceea ce spui. Obrajii îţi sunt împurpuraţi, ochii îţi strălucesc... Nu astfel arată cineva când e chinuit de groaznice dureri de cap!

— Sunt suferindă, my lord, răspunse Mignon, cu hotărâre, şi nici n-ar putea să fie altfel, când în fiecare noapte vii să mă trezeşti din somn şi deci nu pot dormi o noapte liniştită. Te rog să-mi răspunzi la o întrebare, la care până acum eu n-am fost în stare să găsesc răspuns: Pentru ce vii mereu în apartamentul meu, la ore atât de târzii? Dacă mă socoteşti drept o prizonieră şi vrei să mă ţii ca atare, atunci pune-mi un paznic în faţa uşii, care să mă supravegheze ca pe un răufăcător în temniţă, iar la uşă aşază un lacăt, pe care să nu-l poţi deschide decât dumneata.

— Chiar dacă ţi-aş urma sfatul şi aş face ceea ce ai spus, răspunse lordul Milton, aşezându-se pe un scaun, n-aş face decât ceea ce la rândul dumitale ai făcut şi dumneata. Fiindcă şi dumneata ţi-ai pus la inimă un lacăt, la care eu nu am cheie, cu toate că aş avea dreptul să-ţi cer această cheie, căci sunt doar soţul dumitale.

— Te rog, my lord, cruţă-mi o nouă explicaţie, care n-ar avea altă urmare, decât că mi-ar spori suferinţa, zise frumoasa Mignon. Ştii prea bine care este adevărul. Nu ţi-am ascuns niciodată că m-am căsătorit cu dumneata, numai pentru a îndeplini dorinţa sărmanei şi bunei mele mame, pe care Dumnezeu mi-a luat-o atât de timpuriu.

— Nu tăgăduiesc că de o asemenea mărturisire am avut parte îndată după nunta noastră, exclamă lordul Milton, nu fără oarecare ironie. Dar de atunci n-am încetat de a căuta să-ţi câştig inima şi tot mai nădăjduiesc...

— Nu nădăjdui nimic! strigă lady Milton, care observase că privirile soţului său începuseră să alunece de colo până colo prin odaie.

Oare trăda ceva din odaie că nu demult, cu câteva minute mai înainte doar, un alt bărbat fusese în budoar?

Deodată, dânsul sări ca ars de pe scaun şi îşi aţinti privirile înfrigurate asupra frumoasei sale soţii, care se cutremură.

— Aşadar, dormeai când am bătut eu în uşă? întrebă lordul pe un ton cam aspru.

— În orice caz... aţipisem, răspunse ea, şovăielnic, şi tocmai...

— Şi n-a fost nimeni, nicio persoană străină, care să-ţi tulbure somnul? o întrerupse lordul, cu cruzime.

— Ce vrei să spui? întrebă Mignon, încercând să pară cât mai revoltată.

Deodată însă, orice urmă de revoltă dispăru de pe chipul său.

Privirile ei, alunecând cercetătoare prin odaie, se opriseră îngrozite şi aproape în acelaşi timp cu ale lordului, asupra unui obiect care se găsea în mijlocul încăperii. Obiectul acesta era... cizma lui Egizio Ettore, care era rezemată de piciorul scaunului, pe care şezuse brigandul.

— Sunt pierdută! îşi zise sărmana Mignon. Dumnezeule, ce ruşine! Ce nenorocire!

Lordul Milton făcu trei paşi, se opri chiar lângă cizmă, se aplecă şi o ridică.

— Madame, zise el, pe un ton, cum nu te adresezi decât unei servitoare. Ce este asta?

Cu aceste cuvinte ridică cizma, ţinând-o chiar sub ochii înspăimântatei Mignon.

— Domnul meu, răspunse ea, şi glasul nu-i mai era şovăielnic, dacă nu mă înşel şi mai văd bine, ceea ce ţii dumneata în mână, este o cizmă!

— Fără îndoială! Însă în orice caz, nu o cizmă, pe care o porţi dumneata! zise lordul Milton, batjocoritor.

— Fireşte! O femeie nu poate purta o cizmă bărbătească!

— Ah! Aşadar, mărturiseşti singură? strigă lordul şi aruncă cizma cât colo, iar Mignon se dădu speriată înapoi, deoarece se temea de o grosolănie din partea soţului său. Aceasta este dovada cea mai neîndoielnică, că mă înşeli. Bănuiam aceasta. Îmi lipsea însă dovada. Acum o am cizma aceasta...

— ...dovedeşte, îi tăie vorba lady Milton, că dumneata te sinchiseşti atât de puţin de soţia dumitale, încât noaptea aceasta ar fi însemnat sfârşitul ei, dacă ea nu ştia să-şi apere viaţa!

Lordul se uită la Mignon cu ochii larg deschişi, cu răsuflarea reţinută. El nu-i înţelesese cuvintele, pricepuse însă rostul lor.

— Cum my lady, strigă el, vrei oare să mă faci să cred că această cizmă...

— ...este a unui tâlhar, întregi Mignon, care trecând peste balcon, a intrat în odaie, prin fereastra deschisă şi care fără îndoială că m-ar fi ucis, dacă nu puneam mâna pe revolver.

— Madame, zise englezul, după o scurtă pauză, în care timp cumpăni cele auzite şi văzute ceea ce mi-ai spus dumneata aici, este un basm. De când obişnuiesc bandiţii să-şi lase cizmele acolo, unde intră pentru a prăda?

— Pentru numele lui Dumnezeu, dar lasă-mă odată să vorbesc şi eu! Sau poate că nu-mi dai voie nici măcar să mă apăr de învinuirile dumitale fanteziste? strigă Mignon, care redobândindu-şi curajul, juca acum foarte bine pe revoltata. După cât se pare, deşteptăciunea dumitale nu te ajută să te gândeşti la ceea ce este mai simplu, mai firesc! Eram în odaia de baie şi mă pregăteam tocmai să intru în apă, când deodată aud un zgomot. Am început să trag cu urechea. Zgomotul devenea din ce în ce mai tare. M-am apropiat atunci de uşă şi m-am uitat printr-o crăpătură. Spre marea mea uimire am văzut atunci aici, în budoar, un bărbat, care-şi descălţase o cizmă şi care era tocmai pe punctul de a-şi scoate şi pe a doua, fără îndoială, pentru a putea călca mai fără zgomot. Cred că cunoşti şi dumneata, din auzite, obiceiul bandiţilor, de a umbla desculţi.

— Ah, aşa stau lucrurile! exclamă lordul Milton, care acum începuse să dea crezare spuselor frumoasei şi tinerei sale soţii. Asta este în orice caz cu putinţă, deoarece hoţii obişnuiesc într-adevăr să se descalţe, pentru a umbla cât mai fără zgomot prin încăperea, pe care vor s-o prade.

— La fel a făcut şi banditul care a pătruns la mine, continuă Mignon, cu povestirea sa. Dar nici eu n-am stat mult pe gânduri! Deodată am deschis uşa de la odaia de baie, m-am

repezit la măsuţa de scris, pe care se găsea revolverul meu şi îndreptându-l asupra banditului, i-am strigat: „Înapoi, căci de nu, trag!” Atunci netrebnicul a luat-o la goană. Cred însă că l-am recunoscut şi că deci ştiu cine a fost acela, cu care am avut de-a face! Oh, my lord ţi-ai lăsat soţia să dea o luptă prea grea pentru puterile unei femei şi crede-mă că este o adevărată minune că mai sunt în viaţă. Căci, my lord, acela care s-a strecurat în noaptea aceasta în dormitorul soţiei dumitale, n-a fost nimeni altul, decât... Egizio Ettore!

Mignon nici nu bănuia măcar ce adevăr spusese în clipa aceea. La nevoie ar fi putut jura chiar că în noaptea aceea avusese de-a face cu temutul brigand al Corsicii, căci Egizio Ettore se mai găsea încă şi acum în casă. Numai că în străinul din odaia de baie ea bănuia un nobil din Sicilia şi nicidecum pe brigandul, de care tremura o lume întreagă.

— Am fost nedrept cu tine, scumpa mea, răspunse lordul Milton, adânc mişcat, şi te rog să mă ierţi. De altfel sunt pe deplin încredinţat că mă iubeşti şi că niciodată nu vei mai iubi pe altcineva, afară de mine.

— Am iubit însă pe un altul şi-l mai iubesc încă, adăugă Mignon în gând.

După aceea însă, lady Milton, se întoarse înspre soţul său şi-i zise:

— My lord, peste cincisprezece minute sunt ceasurile două, îngăduie-mi deci, să mă odihnesc. Tot ceea ce mai ai să-mi spui, îmi vei spune mâine.

— Fireşte, scumpa mea! răspunse englezul. Nu vreau să-ţi mai tulbur somnul. Dormi liniştită şi visează-mă pe mine. Mai înainte însă, îngăduie-mi te rog să intru puţin în odaia de baie, căci după un banchet, la care vinul a curs în râuri, o baie te împrospătează de minune.

Frumoasa femeie trebui să-şi muşte buzele pentru a nu scoate un ţipăt de groază.

Mulţumită prezenţei sale de spirit şi îndrăznelii sale, de abia scăpase din capcana pe care i-o pregătise soţul său în jurul cizmei uitată în odaie de Egizio Ettore şi iată că izbânda apărea din nou foarte îndoielnică.

Totuşi, Mignon era hotărâtă să nu se dea bătută cu atâta

uşurinţă.

— Dragul meu, zise ea, apropiindu-se de lord şi aşezându-şi mâinile pe umerii lui, mi-e teamă de sănătatea dumitale. Eşti prea încălzit şi o baie ţi-ar putea strica. Nu, nu, lasă baia acum! Mai bine o vei face mâine dimineaţă, când nu vei mai fi înfierbântat.

Dar lordul Milton sau nu voia să înţeleagă... sau într-adevăr nu înţelegea. Este adevărat că-şi aşează mâinile în jurul trupului soţiei sale, care se lipi drăgăstoasă de el, dar zise:

— Nu, draga mea, m-am obişnuit să fac o baie înainte de a mă culca şi niciodată nu m-am simţit rău, dimpotrivă, după câteva pahare de vin mai mult, baia mă înviora întotdeauna.

Cu aceste cuvinte lordul se întoarse şi porni spre odaia de baie.

— Ah, strigă el, mirat, lipseşte cheia! În înfrigurarea luptei cu banditul, sau după aceea, s-o fi luat oare la tine, scumpa mea?

Mignon avea cheia în buzunar, dar mai curând ar fi fost în stare să-şi dea viaţa, decât cheia aceasta.

— Cheia? strigă ea, făcând pe mirata. Cum, nu este în uşă?... Atunci fără îndoială că am pierdut-o, cu toate că nu pot să-mi dau seama, în ce chip s-a putut petrece aceasta! Vezi însă, dragul meu, că chiar şi Cerul se împotriveşte dorinţei tale de a face baie acum şi vrând-nevrând vei fi nevoit să-ţi amâni hotărârea pentru mâine dimineaţă, ceea ce de altfel, repet, va fi mai bine şi pentru sănătatea ta.

— Dar dimpotrivă, draga mea, răspunse englezul, care vârându-şi mâna în buzunar scoase de acolo o cheie mică. Închipuie-ţi că acum câteva zile am făcut interesanta descoperire că cheia de la masa mea de lucru deschide şi broasca uşii de la odaia de baie. Prin urmare vezi bine că Cerul nu este împotriva dorinţei mele.

— Îngrozitor! murmură frumoasa lady, întorcându-se de la soţul său şi apăsându-şi mâinile pe piept, deoarece inima i se strânsese, îndurerată, înspăimântată.

— Aşadar, înc-o dată noapte bună şi visuri frumoase!

Cu aceste cuvinte lordul vârî cheia în broască, o învârti de două ori şi uşa odăii de baie se deschise...

În clipa următoare, fără a se mai gândi să scoată cheia din uşă, trecu pragul şi intră înăuntru.

— Am fost nedrept cu ea, îşi zicea el, între timp. Biata femeie nici nu se gândeşte să prefere pe un altul în locul meu. Şi ce să spun, mă pot făli a fi soţul celei mai frumoase femei din Corsica, ba chiar din toată Franţa! Pe de altă parte sunt încredinţat că cu timpul se va obişnui şi cu gândul că trebuie să mă iubească şi nu va mai băga în seamă deosebirea de vârstă care este între noi doi.

În vreme ce-şi spunea aceste cuvinte, lordul se apropie de marginea bazinului.

Până atunci Egizio Ettore nu scoase un cuvânt, nu făcuse o singură mişcare. Halatul şi cearceaful de baie, pe care Mignon le întinsese asupra lui, îl fereau, cel puţin deocamdată, de privirile lordului.

— O soţie credincioasă este o adevărată comoară, îşi mai zise lordul Milton, şi eu sunt stăpânul unei asemenea comori.

În timpul acesta puse mâna pe robinetul de deasupra bazinului şi-l învârti.

Apa rece ţâşni îndată din robinet şi năvăli în bazin.

— Trăsnete şi bombe, se gândi Egizio Ettore, acum e-acum! Nu pot aştepta până când va învârti şi al doilea robinet, căci atunci aş fi opărit de apa clocotindă, care va curge din ţeavă. Afară de aceasta n-am nicio poftă să mă înec în bazinul acesta, ca o pisică nou-născută.

Spre norocul lui, lordul se întoarse cu spatele şi era ocupat să-şi dezbrace şi restul veştmintelor.

Atunci Egizio Ettore ieşi din bazin, ferindu-se să facă zgomot.

Cu o mişcare bruscă, lordul Milton îşi aruncă cămaşa pe un scaun, care era aşezat în imediata apropiere a uşii şi unde îşi pusese o parte din veşminte.

Cu o mână apucând din dreapta, cu cealaltă din stânga, Egizio Ettore luă dintr-o singură mişcare atât din cuier, cât şi de pe scaun veşmintele lordului.

Acesta auzi un zgomot în dosul său şi se întoarse.

Ambasadorul Marii Britanii pe lângă Vatican, scoase un ţipăt de spaimă, se clătină, apoi căută în stânga şi în dreapta

ceva, cu ce să-şi acopere măcar cât de cât, înfăţişarea paradiziacă.

Dar Egizio Ettore ajunse îndată la uşă, trase zăvorul, o deschise numai atât, cât era nevoie pentru a-şi strecura trupul prin deschizătură şi intră în budoarul lui lady Milton, care mai mult moartă decât vie, trăgea cu urechea la scena ce-şi închipuia că va urma în odaia de baie, scenă, din care îl vedea pe cavalerul străin ieşind ciopârţit, tăiat în bucăţi, ucis fără îndoială de gelosul lord Milton.

— Ucigaşii!... Criminalii!... Hoţii!... striga lordul Milton, din odaia de baie. Ajutor!... Ajutor!... Acesta este Egizio Ettore!

Lordul era încredinţat acum că soţia lui, în prada spaimei şi a groazei se înşelase şi că brigandul nu fugise din faţa revolverului ei prin balcon, în grădină, ci se refugiase în odaia de baie.

Egizio Ettore învârtise cheia în broască, pe dinafară, de două ori, o scoase din uşă şi înclinându-se acum în faţa Mignonei, i-o întinse, zicând:

— Vă predau cheia cetăţii asediate – duşmanul a fost scos din luptă, el nu mai este în stare să atace.

Mignon pricepu, dar cu toată situaţia destul de critică, nu se putu stăpâni de a nu izbucni într-un hohot de râs.

— Bietul om, exclamă ea, va răci, fără îndoială.

— E mult mai bine, răspunse Egizio Ettore, ca Înălţimea Sa Lordul să capete un guturai zdravăn, decât să cad eu în mâinile urmăritorilor mei, căci eu n-aş scăpa atât de uşor.

Lordul începu să lovească furios cu pumnii în uşa odăii de baie, încercând s-o spargă.

— Ajută-mă, Mignon! strigă el. Pune mâna pe bandit!... Strigă după ajutor!... Împuşcă-l!... Ticălosul mi-a luat toate veşmintele!

— Strigaţi după ajutor! îi şopti brigandul frumoasei femei. M-a luat drept Egizio Ettore, deci nu strică să-i întărim această convingere. Strigaţi, însă nu prea tare, pentru a nu fi auzită de servitori, ci numai pentru a risipi din mintea lordului orice bănuială, că ar putea exista o înţelegere între noi.

— Şi apoi? întrebă Mignon.

— Apoi vă voi lega şi vă voi aşeza binişor pe pat, iar dacă

vreţi să ascultaţi de sfatul meu, îl veţi lăsa pe soţul dumneavoastră cu totul în grija băilor calde, pe care fiţi încredinţată că nu va conteni a le lua, până mâine dimineaţă, iar dumneavoastră veţi dormi liniştită. Nu-i va strica această lecţie, care poate că-l va tămădui întru câtva şi de gelozie. Mâine dimineaţă vor veni servitorii şi vă vor dezlega. Poate chiar şi mai iute. În orice caz e bine să mă lăsaţi să câştig puţin timp.

— Eşti de o iscusinţă nebănuită, domnul meu! Nimic nu te prinde nepregătit, la toate găseşti răspuns şi soluţii, zise Mignon, cu vădită admiraţie! Acum văd că nu mi-am încredinţat cinstea în mâinile unui nevrednic. Iute deci, trânteşte-mă la pământ şi leagă-mă!

Dar în loc s-o azvârle la pământ, Egizio Ettore o luă pe frumoasa lady în braţe, cât putu mai gingaş şi o duse până la patul acoperit cu cearceafuri de mătase, pe care aşează trupul minunat al Mignonei.

În timpul acesta, urmând sfatul lui Egizio, Mignon striga după ajutor, gemea, plângea, suspina, iar în odaia de baie lordul Milton lovea cu pumnii în uşă, de credeai că şi-a pierdut minţile.

— Dumnezeule, e atât de furios, încât s-ar putea întâmpla să mai aibă vreun atac! îi zise Mignon brigandului, care se aplecase peste ea.

— Dar oare n-are duşuri reci la dispoziţie? De ce nu se foloseşte de ele? Acum însă, îngăduiţi-mi să vă leg! Întindeţi mâinile dumneavoastră vrednice de o statuie antică, voi căuta să vă doară cât mai puţin. Aşa... Acum, dacă nu vă supăraţi şi picioruşele!

Galantul brigand dădu puţin la o parte poalele halatului de dantelă şi legă şi picioarele femeii, pe care aceasta i le întinsese de bună voie.

— Mor, striga în timpul acesta lordul, în odaia de baie. Mor, nu pot supravieţui acestei nenorociri! Sărmana mea Mignon, ţi-a făcut vreun rău banditul acela?

— M-a legat cobză, răspunse Mignon, cu glas plângător. Stai liniştit, căci altfel mă omoară!

— Tac... voi tăcea ca un şarpe, strigă lordul, cu un suspin

adânc. Dumnezeule, ce frig este aici, în odaia de baie!

— Şi acum rămâi cu bine, frumoasa mea gazdă, zise Egizio Ettore, aplecându-se peste chipul fermecător al frumoasei femei. Orologiul a sunat tocmai ceasurile două din noapte. Asta înseamnă că am stat aici două ceasuri, atât cât mi-a îngăduit stăpâna casei. Fără îndoială că până acum mi-au pierdut urma şi cei ce se luaseră după mine.

— Cizma, domnul meu, răspunse Mignon, nu uita cizma, căci ne-a mai trădat odată.

— Tocmai sunt pe cale de a o încălţa, răspunse brigandul. Din fericire piciorul şi-a revenit şi pot să mă las din nou pe el. Nu voi uita însă niciodată că aceasta nu i-o pot mulţumi, decât bunei samaritene, care m-a îngrijit, cu riscul liniştei casei sale...

— Dar scrisoarea, pe care ţi-am încredinţat-o domnul meu? întrebă Mignon.

— Puteţi fi tot atât de încredinţată că o voi depune în mâinile lui Aristide de Lamotier, după cum eu sunt încredinţat că mă numesc Egizio Ettore.

Dar ce n-ar fi dat brigandul să nu fi rostit aceste cuvinte, care de data aceasta îl trădaseră fără chip de revenire.

Dar Mignon răspunse printr-un râs zglobiu.

— Minunat! zise ea. Ţi-ai luat rolul atât de în serios, încât ai început să-ţi închipui chiar şi dumneata însuţi, că eşti într-adevăr Egizio Ettore. Şi într-adevăr, m-ai legat cu atâta dibăcie, cu atâta iuţeală, încât aproape că ai putea fi luat drept Egizio Ettore.

— Aproape, doamna mea? Cu siguranţă, căci nu sunt nimeni altul, decât într-adevăr... Egizio Ettore!

Timp de un minut lady Milton se uită nedumerită la brigand. Pe urmă însă, zise:

— Sfârşeşte cu gluma, domnul meu. Este îndeajuns dacă lordul te ia drept Egizio Ettore, dacă el este pe deplin încredinţat că faimosul bandit i-a făcut o vizită soţiei sale, în noaptea aceasta. Eu însă... eu mă voi gândi întotdeauna cu recunoştinţă la numele dumitale, căci mi-ai dovedit că eşti într-adevăr ceea ce pari, un gentleman desăvârşit.

Atunci Egizio Ettore nu se mai putu împotrivi ispitei de a-i

mărturisi frumoasei femei tot adevărul.

— My lady, zise el, uitându-se râzând la preţiosul inel, pe care Mignon i-l aşezase pe deget, ce aţi zice dumneavoastră dacă aţi afla că aţi petrecut noaptea aceasta într-adevăr în tovărăşia lui Egizio Ettore?

Lady Milton se ridică pe jumătate în pat şi se uită la chipeşul bărbat, pe care-l avea în faţa sa, ca şi când ar avea de-a face cu un nebun. Pe urmă însă, căzu înapoi pe perne, cu un ţipăt înăbuşit, deoarece o bănuială cumplită îi încolţise în minte.

Brigandul însă se aplecă peste chipul ei, atât de tare, încât răsuflarea Mignonei atingea obrajii săi, şi zise încet, cu glas îndurerat:

— Lady Mignon Milton, află că ţi-ai dăruit două ceasuri din viaţă unui nenorocit, care-ţi va purta pentru aceasta o veşnică recunoştinţă în amintirea sa. Iartă-mă, pentru această înşelăciune, dar nu-mi rămânea altceva de făcut, căci într-adevăr eram urmărit şi deci, n-am căutat în casa dumitale, decât un adăpost împotriva acelora, care voiau să pună mâna pe mine. Crede-mă că n-aveam altă scăpare, decât să-mi dau drumul în această odaie, prin hornul casei dumitale.

— Egizio Ettore?!... murmurară buzele tremurânde ale frumoasei lady, în vreme ce pieptul său se zbătea în prada unei furtuni fireşti. Dumneata... dumneata să fii oare omul cel mai temut din Corsica?

— Da signora, omul acela stă în faţa dumitale, dar nu trebuie să te temi de el. Nu, repet aceasta încă o dată, după cum am făcut-o de mai multe ori în decursul acestei nopţi. Egizio Ettore nu uită niciodată serviciile care i se fac. Pentru noaptea aceasta poţi dispune de mine cum vrei, niciun drum nu va fi prea întunecat, nicio muncă prea obositoare, când va fi vorba să-ţi fiu de folos cu ceva. Egizio Ettore te va apăra, când te va ameninţa vreo primejdie şi oricât de puternic şi primejdios ar fi vrăjmaşul, Egizio Ettore se va lupta cu el, pe viaţă, şi pe moarte. Am asupra mea scrisoarea pe care mi-ai încredinţat-o, doamnă, scrisoarea care e sfântă pentru mine şi dacă Aristide de Lamotier mai este încă în Corsica, fiţi încredinţată că va ajunge în mâinile lui. Nu numai atât, dar îl

voi ajuta şi eu să-l dezvăluie pe ticălosul în mâinile căruia se găseşte cartea de rugăciuni. Mai înainte de a se împlini trei luni, vei avea cartea de rugăciuni înapoi, iar pagina pe care este scrisă ziua necinstirii dumitale, va fi nimicită pentru totdeauna, întocmai cum va fi nimicit şi acela, care a scris această pagină doveditoare a unui suflet de o josnicie fără pereche. Mai înainte de a-mi lua însă rămas bun, doamnă, îngăduie-mi să-ţi mai dau un sfat, pe care te rog mult să nu-l nesocoteşti! Ai fost singură în noaptea aceasta şi încă într-o odaie, care are un balcon. Să nu mai faci aceasta niciodată, căci atunci când o femeie e atât de bogată şi de frumoasă ca dumneata, e ameninţată veşnic de primejdia de a fi atacată. Şi fără îndoială că dintre eventualii agresori, cei mai răi sunt aceia, care au pus ochii pe punga dumitale. My lady, eu, Egizio Ettore, îţi voi indica trei mijloace, prin care omul se poate feri de hoţi şi tot soiul de răufăcători. Cel dintâi mijloc e o broască bună la uşă, al doilea, o lampă mică de noapte în dormitor şi al treilea mijloc, un mic şi sprinten căţeluş de casă. Aceste trei lucruri te vor feri de răufăcători. Aşa! Acum îngăduie-mi să-ţi mai sărut odată mânuşiţa ca de marmură, care mi-a îngrijit piciorul, cu atâta tragere de inimă!... Aşa signora. Acum Egizio Ettore îţi zice: rămâi cu bine!

După ce sărută îndelung, dar respectuos, mâna albă a frumoasei femei, brigandul se întoarse şi se îndreptă înspre uşa de sticlă, care dădea în balcon.

O săritură şi dispăru din odaie. Lady Milton auzi zgomotul paşilor lui grăbiţi.

— Du-te cu bine, nobil bărbat, şopti Mignon şi o privire caldă îl urmă pe brigand, du-te cu bine şi domnul să te păzească de nenorociri. Rog pe Dumnezeu să-ţi pună la îndemână întotdeauna, când vei fi urmărit, un adăpost ca acela pe care l-ai găsit în casa mea, căci chiar dacă oamenii spun că eşti un răufăcător, un bandit, eu am avut în noaptea aceasta prilejul să mă încredinţez că Egizio Ettore este un gentilom în adevăratul înţeles al cuvântului.

— Mignon, strigă în clipa aceea lordul Milton, din dosul uşii odăii de baie şi după clănţănitul dinţilor şi tremuratul vocii se putea vedea că suferea grozav din pricina frigului. Sunt sigur

că mâine voi cădea la pat, din pricina unei pneumonii. Banditul acela, ticălosul acela a plecat? Ce ţi-a furat, ce ţi-a răpit, Mignon, spune?

— Liniştea sufletului, îngână frumoasa roşcovană, încet, numai pentru sine, mi-ar fi răpit-o, dacă n-aveam în inimă chipul altui bărbat.

— Mignon, gemu lordul, nu-mi mai rămâne altceva de făcut, decât să dau drumul la apa caldă şi să mă aşez în bazin, căci altfel risc să îngheţ de frig.

Socotind că Egizio Ettore ajunsese destul de departe pentru a nu mai putea fi prins, ea răspunse:

— Vai, dacă ai vedea în ce hal sunt eu! Mă mir însă cum de nu te-ai gândit la soneria electrică, pe care o ai în baie şi care este în legătură cu subsolul, unde doarme servitorimea.

Un mormăit neînţeles se auzi din dosul uşii, apoi lordul Milton răspunse:

— Vezi dumneata, scumpa mea Mignon, este un lucru ştiut că noi diplomaţii ne gândim întotdeauna în ultimul moment la ceea ce avem sub nas. Fireşte, soneria electrică va trezi îndată întreaga servitorime.

Câteva clipe mai târziu sunetul clopoţelului răsună în toată casa şi servitorii alergară în grabă să vadă ce s-a întâmplat. Fireşte că n-au rămas puţin uimiţi, când au găsit-o pe lady Milton legată de mâini şi de picioare, iar pe lord în costumul lui Adam.

A doua zi apoi, lordul Milton, răspândi în tot oraşul vestea că, el are femeia cea mai curajoasă din toată Corsica, lady Mignon izgonindu-l pe Egizio Ettore din casă cu revolverul în mână.

Sfatul orăşenesc hotărî atunci o retragere cu torţe, în cinstea frumoasei şi curajoasei soţii a ambasadorului englez, retragere care şi avu loc peste două seri, cu toată strălucirea. Cerul fu luminat până departe, înspre ţinutul muntos din jurul lui Saint-Étienne, până înspre vârful Fontanellei, de unde Egizio Ettore privi râzând la prostia omenească.

Cap. 35 – O servitoare credincioasă

La o jumătate de ceas de Ajaccio, în mijlocul unei vii de toată frumuseţea, se ridica o căsuţă, al cărei acoperiş roşu se zărea până la mari depărtări. Cine trecea pe lângă casa aceasta îşi zicea că în ea nu puteau locui decât oameni fericiţi, iar bănuiala nu făcea decât să se întărească şi mai mult în mintea aceluia, care zărea printre frunza de viţă ferestrele împodobite cu perdeluţe albe ca zăpada, care respirau parcă a curăţenie şi se luau la întrecere cu trandafirii agăţători şi narcisele care se căţărau pe pereţi.

Şi bănuiala trecătorilor nu era neîndreptăţită, deoarece oamenii care locuiau în casa aceasta fuseseră într-adevăr fericiţi, până cu câteva săptămâni mai înainte.

Proprietarul acestei căsuţe era Sebastiano Acchi, care în acelaşi timp însă era şi stăpânul celei mai frumoase femeiuşti, cale de multe poşte, căci buna Petronella, cea cu păr negru şi ochi căprui, putea trece ca o minune de frumuseţe chiar şi în toată Corsica, nu numai în împrejurimi, atât de desăvârşit îi era nu numai chipul, dar chiar şi trupul zvelt şi mlădios, acoperit de portul pitoresc corsican.

Sebastiano Acchi fusese doar un simplu ţăran, care-şi muncea sârguincios bucăţica de pământ lăsată moştenire de la tatăl său, dar care avea întotdeauna o recoltă bună, fiindcă întotdeauna semăna numai seminţe alese.

Afară de aceasta averea lui mai crescu şi prin via pe care Petronella i-o adusese ca zestre.

Acchi o iubea mult pe Petronella, iar aceasta răspundea cu aceleaşi simţăminte la dragostea lui Sebastiano.

În decursul căsniciei lor, care număra acum trei ani, Dumnezeu nu le dăruise niciun copil, acesta fiind poate singurul nouraş care adumbrea cerul senin a existenţei ce duceau.

Dar cei doi soţi se resemnară iute, zicându-şi: copiii sunt întovărăşiţi întotdeauna de griji noi. Deci, de ce să-şi dorească ei cu tot dinadinsul griji, tocmai ei, care până atunci nu le cunoscuseră?

El se ducea la câmp, îngrijea de vie, iar Petronella vedea de

gospodărie. Acchi se ducea regulat la Ajaccio şi vindea acolo produsele pământurilor sale şi încă pe preţ bun, deoarece dânsul era un flăcău zdravăn, voinic, chipeş şi mai ales glumeţ, cu care servitoarelor şi bucătăreselor le plăcea grozav să stea de vorbă. El însă le lua cu vorba, le zăpăcea cu gluma şi rezultatul era că-şi vindea marfa cu preţ mai bun, decât ceilalţi ţărani. Pe scurt, Sebastiano şi Petronella erau oamenii cei mai fericiţi din împrejurimi.

Dar lucrurile se schimbară deodată.

Fericirea se risipi din casă, ca sub puterea unei baghete magice şi chiar dacă narcisele şi trandafirii mai înfloreau în jurul casei, învăluind-o în parfumul lor ca şi mai înainte, chiar dacă via dădea acelaşi rod bogat şi gustos, chiar dacă perdelele nu încetaseră să fie albe ca zăpada, legătura dintre inima lui Sebastiano şi a Petronellei nu mai era aceeaşi, ca mai înainte.

Şi la toată această schimbare de vină nu era decât o servitoare, pe care după multe tărăgăneli, Petronella se hotărâse în sfârşit să şi-o ia. În ceea ce o privea pe Petronella, ea nu s-ar fi gândit niciodată să-şi ia o ajutoare pentru gospodărie. Ea preferase să economisească aceşti bani. Sebastiano era însă de părere că mâinile albe ale soţiei sale nu trebuiau să fie muncite prea mult. El dorea să aibă o soţie îngrijită, care să-i iasă înainte curată şi dichisită, când se înapoia din oraş.

Şi într-o bună zi apoi, el izbuti să ducă lucrurile atât de departe, încât Petronella să-i spună:

— Ei bine, dacă vrei neapărat, ia o slujnicuţă din oraş, dar vezi să aduci una nu prea mofturoasă, la care nici să nu-ţi vină să te uiţi.

— Bine, Petronella mea! răspunse Sebastiano.

A doua zi apoi, după ce-şi vându marfa, Acchi se duse la un birou de plasare, unde auzise el că sunt întotdeauna servitoare bune.

După câteva minute apoi, i se aduse o fată, care venise de curând la Ajaccio.

Lui Acchi îi plăcu fata mai mult decât celelalte, care îi fuseseră prezentate şi nu şovăi s-o angajeze.

— Petronella, îi zise el soţiei sale, când se înapoie acasă, fata aceasta este făcută parcă pentru noi.

Cu toate că nu era decât un simplu ţăran, Sebastiano Acchi avea gustul frumosului foarte dezvoltat.

El nu-i ceru niciun fel de hârtii deoarece fata părea atât de curată, ochii ei priveau atât de nevinovat, încât niciun document din lume nu i-ar fi putut insufla mai multă încredere.

Câteva minute mai târziu apoi, servitoarea şedea în căruţa lui Sebastiano Acchi, care mâna caii cât putu mai iute înspre căsuţa cu acoperişul roşu, din mijlocul viei.

Văzând-o pe servitoare, Petronella fu foarte mulţumită de alegerea soţului său.

— Mărturisesc că este cu mult mai frumoasă decât mine! îi zise Petronella soţului său în aceeaşi seară.

— Tu eşti mult mai frumoasă decât ea! răspunse Sebastiano, sărutându-i buzele roşii.

Tânăra servitoare, care intrase în casa lui Sebastiano Acchi se numea Letiţia.

Credem că iubiţii noştri cititori au înţeles că este vorba despre Letiţia lui Egizio Ettore, despre logodnica mult iubită a brigandului, care plecase de lângă el, pentru a putea rămâne curată şi neprihănită.

Letiţia îndreptăţi toate speranţele, pe care soţii Acchi şi le făcuseră despre ea, la venirea ei în casa lor, ba le întrecu cu mult.

Ea se pricepea să citească dorinţele în ochii Petronellei, era iscusită, mlădioasă, iute la lucru, mâinile nu-i mai stăteau, de dimineaţa până seara târziu şi fie la câmp, fie în vie, fie în casă, ea ştia să fie întotdeauna de folos, neaşteptând niciodată să i se spună să facă ceva. În fiecare zi aduna flori pentru a împodobi cu ele odăile, în care aranja lucrurile cu atâta gust, încât îţi era mai mare dragul să stai în ele.

Şi totuşi, mâinile ei erau moi, fine, gingaşe de îţi venea să te îndoieşti că au săvârşit vreodată vreo muncă mai grea.

Petronella o trimitea pe Letiţia adeseori cu soţul său la câmp şi acolo, Sebastiano nu se mai sătura să admire trupul mlădios şi desăvârşit al fetei, trup ale cărui forme păreau

parcă mai frumoase chiar decât ale zeiţei de marmură, pe care o văzuse odată şi el în muzeul din Ajaccio.

Şi pentru ce să mai lungim vorba şi să nu spunem lucrurilor pe nume, de la început. Nu trecu o lună şi nenorocirea se întâmplă. Sebastiano se îndrăgosti de Letiţia ca un nebun, iar chipul Petronellei se ştergea tot mai mult din inima sa.

La început însă nici Letiţia şi nici Petronella nu bănuiră ceva despre aceasta.

În ceea ce o priveşte pe Petronella, ea nici nu se putea gândi că soţul său ar putea-o înşela, iar Letiţia purta în inimă chipul altui bărbat, pe care-l iubea cu tot focul tinereţii sale, la care se gândea cu dor, noaptea, când se zvârcolea în pat plângând, nu numai fiindcă el era departe, nu, ci şi fiindcă iubitul inimii sale era un nenorocit, un urgisit al sorţii, era omul cel mai singur de pe lume.

La drept vorbind, nici nu era tocmai atât de departe de Egizio Ettore. Din Acqua Longa, satul lui Sebastiano Acchi şi până la Saint-Étienne, era cam o jumătate de zi de drum, iar din Saint-Étienne şi până în munţi, doar un ceas, pentru aceia care cunoşteau potecile.

Dorul o frământa grozav de a-l revedea pe Egizio. Fireşte că era liberă să-l caute pe vârful Fontanellei, căci nimeni n-ar fi împiedicat-o.

Dar Letiţia făcuse un jurământ, că nu-l va căuta pe iubitul inimii sale, până când acesta nu-i va trimite vestea îmbucurătoare că a găsit preotul care să-i unească în faţa lui Dumnezeu, dându-le binecuvântarea Cerului.

Nu! Îl iubea prea mult pe Egizio şi tocmai de aceea se temea că o asemenea vizită ar putea fi primejdioasă hotărârii sale. Chiar şi virtutea cea mai tragică se clatină, când stă pe un soclu alcătuit din dragoste.

Pe de altă parte era foarte mulţumită că nu fusese silită să se îndepărteze prea mult de Egizio. Adeseori, când se plimba în sus pe drumul înconjurat de vii şi ajungea la un anumit punct unde era aşezată o statuetă, înfăţişând-o pe Maica Domnului – cum sunt la noi troiţele – şi timpul era frumos, privirea-i dornică zărea munţii Cagna şi chiar vârful Fontanellei, piscul acela care se îmbina cu norii, unde numai

vulturii se pripăşeau şi unde era ascuns Egizio...

Acesta era cuvântul pe care Letiţia şi-l spunea adeseori şi atâta timp cât putea să-şi spună acest cuvânt, era liniştită. Dar când oamenii istoriseau câte ceva despre Egizio Ettore şi din spusele lor Letiţia înţelegea că iubitul ei era ameninţat de vreo primejdie oarecare, atunci sărmana fată tremura de spaimă şi îngrijorare.

Chiar şi în casa lui Sebastiano Acchi se vorbea despre temutul brigand, deoarece pe vremea aceea numele lui era pe buzele tuturor. De altfel chiar şi astăzi corsicanii mai vorbesc destul de des de acela, care ani de-a rândul a fost o spaimă pentru asupritori şi o bucurie pentru cei asupriţi. Seara mai ales, Sebastiano Acchi citea gazetele, în care numele iubitului era amintit aproape zilnic.

Ba gazetele aduseră odată ştirea că Egizio Ettore ar fi fost prins. În noaptea aceea Letiţia nu închise ochii, ci vărsă lacrimi fierbinţi, până în zorii zilei. A doua zi însă gazeta aduse tocmai ştirea contrarie, anume că Egizio Ettore scăpase din încercuirea a zece fantasini, cărora le strigă în batjocură: „Eu sunt Egizio Ettore! Puneţi mâna pe mine, dacă puteţi!”

Aşa că, sărmana Letiţia era într-o veşnică înfrigurare şi groază, tremurând în fiecare clipă pentru viaţa iubitului ei. Totuşi, se întâmpla destul de des ca sufletul ei să fie cuprins de un simţământ de mândrie, şi anume atunci, când gazetele vorbind despre faptele lui Egizio Ettore, recunoşteau că şi de data aceea, ca în totdeauna, de altfel, brigandul lovise în bogaţi şi nu în cei săraci. Dimpotrivă, el era apărătorul celor slabi, al celor nenorociţi. Toată puterea, toată iscusinţa şi-o întrebuinţa numai împotriva acelora, care fără inimă, fără simţăminte omeneşti speculau în chipul cel mai josnic munca supuşilor lor.

Astfel că Letiţia era necontenit cu gândul la iubitul său. Nu trecea o zi, nu trecea un ceas, o clipă, să nu se gândească la el, vorbea cu el în gând, apoi îşi apleca urechea, întocmai ca şi când vântul i-ar fi adus răspunsul lui. Tocmai din această pricină ea nu putu să-şi dea seama ce vulcan aprinsese în sufletul lui Sebastiano Acchi.

Ea nu vedea cu ce priviri o urmărea stăpânul său, când îşi

lăsă întâmplător mâinile pe umerii săi şi nici nu-şi dădea seama ce bucuros era Sebastiano, când ştia că în ziua aceea va lucra la câmp alături de ea. Tot astfel, nu observa că Acchi făcea adeseori, ceea ce ar fi fost de datoria ei să facă, într-un cuvânt, că Sebastiano se purta cu ea aşa, cum nu se poartă un bărbat decât cu femeia pe care o iubeşte cu toată patima.

Petronellei îi era foarte dragă Letiţia. Ţărăncuţa era foarte binevoitoare cu servitoarea sa, cu care se purta ca şi cu o prietenă. Nu s-ar fi putut spune că între ele era acea deosebire, care este întotdeauna între slugă şi stăpân. O soră n-ar fi putut fi mai drăgăstoasă cu o soră a sa, iar într-o zi, când Letiţia nu se simţi prea bine, Petronella nu se lăsă, până când n-o văzu aşezată în pat, iar apoi o îngriji cu atâta tragere de mimă, cum Letiţia nu-şi mai aducea aminte să fi cunoscut vreodată.

Sărmana fată avusese o tinereţe foarte grea, întunecată, o copilărie lipsită de orice bucurie. Ea nu cunoscuse dragostea, îngrijirea părintească, pe ploaie şi pe vânt fiind trimisă să săvârşească muncile cele mai nepotrivite pentru un copil, iar duminica, atunci când fetiţele de vârsta ei se împodobeau cu rochii noi şi curate, pentru a se duce la biserică, ea se retrăgea în câte o odaie mai întunecoasă... şi plângea.

De aceea, Letiţia trebuia să fie mulţumită cu soarta ei de acum. De altfel nici nu mai avea altă dorinţă, decât ca într-o bună zi să vină un sol din partea lui Egizio, sau chiar el însuşi, spre a o lua pentru a o duce la cununie.

Aceasta însă, după cum recunoştea ea însăşi, era un vis, a cărui împlinire n-o putea nădăjdui, decât într-un viitor îndepărtat.

Căci unde să se găsească vreun preot, care să fie gata să binecuvânteze, unirea unui brigand cu iubita lui?

Nu, niciun preot din Corsica n-ar face una ca asta, căci prin aceasta şi-ar atrage nu numai mânia superiorilor săi, dar şi pedeapsa autorităţilor poliţieneşti.

Şi aşa trăi Letiţia, dacă nu fericită, măcar în parte mulţumită, în casa lui Sebastiano Acchi, timp de câteva luni, până când apoi, nori negri se adunară pe cerul vieţii sale, din care apoi trăsnetul căzu, doborând-o fără milă.

Soarele se găsea în amurg şi ea se mai găsea încă tot în vie, împreună cu Sebastiano Acchi. Letiţia culesese un coş cu struguri galbeni, aurii, Sebastiano se căţărase pe râpele cele mai primejdioase, pentru a culege ciorchinii plini de suc.

Făcând aceasta însă, toată făptura ţăranului, era cuprinsă de o vădită înfrigurare, pe care Letiţia n-o putea înţelege.

Mâinile îi tremurau, privirile erau nesigure, pieptul lui era prada unui zbucium grozav.

— Ajunge pentru astăzi! strigă el, deodată. Soarele apune! Priveşte acolo, în zare, ce minunat străluceşte piscul Fontanella.

— Piscul Fontanella! murmură Letiţia. Soare blând, mângâie-l cu o rază de-a ta şi pe el şi spune-i nemărginirea dorului meu. Sărmanul, e atât de singur, atât de părăsit!

Între timp Sebastiano coborâse de unde era şi venise alături de Letiţia.

— Atunci să mergem acasă, zise ea şi vocea îi era greoaie.

Sufletul îi era atât de trist, ea însăşi neştiind pentru ce. Chiar şi pieptul îi tresărea neîncetat sub cămaşa groasă pe care o purta.

— Signora Petronella ne aşteaptă şi se va nelinişti, dacă va vedea că nu venim la timp la cină. Fii bun, signor Sebastiano şi ajută-mă să iau coşul.

Zicând acestea se întoarse cu spatele înspre Sebastiano şi aştepta ca acesta să-i ridice coşul plin cu struguri, pentru a i-l aşeza pe umeri. Căci ca toate corsicanele şi Letiţia purta greutăţile pe cap, cu iscusinţa, care a inspirat pe atâţia pictori pentru tablourile lor.

Deodată însă, în locul coşului greu pe care se aştepta să-l simtă pe umeri, văzu două braţe vânjoase care se încolăciră în jurul gâtului său.

— Letiţia! auzi ea glasul denaturat de patimă al lui Sebastiano. Sărută-mă, căci mă topesc de dragul tău!

Cu un strigăt de groază Letiţia se desprinse din braţele ţăranului. Stăpânul ei, soţul Petronellei, pe care-l ţinuse până atunci drept un om de treabă, îi spusese aceste cuvinte dezgustătoare.

— Letiţia, mai zise o dată Sebastiano, sorbind cu privirile

sale înflăcărate trupul mlădios al fetei, nu se poate să nu fi băgat de seamă mai demult, cum te urmăream cu privirile, nu se poate să nu fi înţeles că în inima mea dragostea nu mai încolţeşte, decât numai pentru tine, Letiţia, fiindcă nu mă asculţi, mă arunci în braţele deznădejdii. Doamne, nici eu însumi nu ştiu ce s-a petrecut cu mine. Ştiu însă că trebuie să câştig dragostea ta, cu orice preţ.

Rostind aceste cuvinte, cu glas tremurând, corsicanul se apropiase de ea; dar Letiţia se retrăgea pas cu pas, întinzându-şi mâinile ca un scut înainte.

— Signor Sebastiano, strigă ea, adânc emoţionată, nu mai vorbi astfel! Voi socoti că nici n-am auzit ce-ai spus. Te rog, te implor, îndură-te de mine, nenorocita ta copilă, care n-am nicăieri pe nimeni, niciun adăpost. Prin fapta dumitale mă alungi din casa aceasta, întocmai după cum arhanghelul i-a alungat pe oameni cu sabia de foc din paradis.

— Eu să te alung? exclamă Sebastiano. Dar Letiţia, atunci n-ai înţeles ce am vrut să spun. Dimpotrivă, vei rămâne la mine, vei fi stăpână, tot ceea ce am eu să fie al tău, aceasta este dorinţa mea.

— Ascultă-mă, signor... Dumnezeule, nu ştie ce vorbeşte... Signor Sebastiano, dar nu te gândeşti la soţia dumitale, la Petronella?

— La Petronella? Bine că mi-ai adus aminte de ea. Astăzi va trebui să lămurim lucrurile dintre noi. Îi voi mărturisi sincer că te iubesc, da... şi atunci... atunci îmi va da dreptate... şi va vedea că este de prisos în casa mea.

Letiţia se îngrozi când auzi aceste cuvinte. Era oare cu putinţă, ca omul, care trăise timp de trei ani fericit cu soţia sa, care nu-i ieşise odată din vorbă, care-l iubea atât de fierbinte, s-o alunge acum fără milă de lângă sine?

— Ascultă-mă, signor Sebastiano! zise Letiţia, îndreptându-se cu hotărâre. Îţi jur, aici, pe razele soarelui care apune, că nu voi fi niciodată a dumitale, chiar dacă Petronella ar fi atât de orbită, încât să se arate gata să-ţi îndeplinească dorinţa. De altfel îţi voi părăsi casa, deoarece nu vreau să mai rămân în ea.

— Şi de ce nu? întrebă Acchi, uitându-se la Letiţia cu priviri

cam aspre. De ce vrei să dai cu piciorul norocului, cu care nu te vei mai întâlni a doua oară? Ascultă-mă, fetiţo, eu sunt mult mai bogat decât îţi închipui tu. Şi toată bogăţia mea o pun la picioarele tale.

— Chiar dacă mi-ai pune la picioare toate bogăţiile din lume, tot n-aş putea fi a dumitale!... Fiindcă... iubesc pe altcineva!

— Cum? murmurară buzele lui Acchi. Iubeşti pe altcineva? Şi cine este celălalt? Unde locuieşte acesta? În Acqua Longa nu te-am văzut niciodată cu alt bărbat. Aşadar, nu poate fi din satul nostru!

— Nu este din satul acesta, răspunse Letiţia. Dar nici nu locuieşte departe, Sebastiano Acchi.

Cu aceste cuvinte Letiţia luă coşul şi şi-l aşează pe şold. Era însă pentru întâia oară că simţea greutatea poverii ce purta. Dar nu greutatea strugurilor o apăsa, ci conştiinţa că nu va mai putea rămâne în casa lui Sebastiano Acchi.

Era hotărâtă să nu mai rămână în casa în care aprinsese scânteia dezbinării, fără să fi vrut.

În ceea ce-l priveşte pe ţăran, din clipa aceea el nu se mai gândea la altceva, decât la chipul în care l-ar putea descoperi pe acela, pe care Letiţia îl iubea atât de fierbinte.

În decursul zilelor care urmară se stăpâni cât putu mai bine, căutând să-i dovedească Letiţiei, prin purtarea sa, că nu o mai doreşte. De aceea îşi schimbase şi fata gândurile. Dacă la început fusese hotărâtă să părăsească chiar de a doua zi casa lui Acchi, găsind vreun pretext oarecare, acum renunţă la această hotărâre.

La rândul său Petronella nici nu bănuia că în realitate ea şedea pe un vulcan. Era veselă, bine dispusă, râdea şi glumea ca şi până atunci, îi spunea lui Sebastiano „bărbăţelul ei drag”, îl săruta, îl giugiulea şi se mira doar, de ce se schimbase Letiţia în timpul din urmă, atât de mult.

În aceeaşi seară, când Sebastiano şi Petronella se găseau în odaia lor de culcare, Letiţia dormea într-o odăiţă de la mansardă. Acchi se plimba dus pe gânduri, cu mâinile încrucişate pe piept, de colo până colo prin odaie.

Petronella, care tocmai se pregătea să se culce, se uita

nedumerită la soţul său.

— De ce nu te culci, Sebastiano? îl întrebă ea. E târziu şi mâine trebuie să ieşi la lucru cu noaptea în cap, căci trebuie să sfârşim odată cu culesul viei.

— Mă gândeam tocmai la Letiţia, servitoarea noastră, răspunse Sebastiano, tot atât de gânditor.

— La Letiţia? făcu Petronella, miratã.

— Da, la ea, continuă ţăranul. Ţie nu-ţi bate la ochi cât de mult s-a schimbat în timpul din urmă şi astă-seară mai ales, ce tristă era? Aproape că n-a mâncat nimic şi am văzut lămurit că au podidit-o chiar şi lacrimile, în mai multe rânduri.

— Am văzut şi eu toate acestea, zise Petronella, dar nu pot înţelege nimic. Să fie oare fiindcă nu i-ar mai plăcea aici, la noi? Nu ştiu să-i fi făcut ceva, căci la drept vorbind ne-am purtat cu ea ca şi cu propriul nostru copil.

— La fel m-am gândit şi eu, răspunse Sebastiano. De altfel şi merită să ne purtăm astfel cu ea, căci este o servitoare foarte bună.

— În privinţa asta nici vorbă nu mai poate fi.

— Ştii tu însă, Petronella, ce-i lipseşte Letiţiei?

— Ce, mă rog?

— Iubeşte şi biata fată e amărâtă, căci omul care-i este drag nu poate fi al ei.

— Să ştii că aşa este, Sebastiano! strigă Petronella. Şi eu m-am gândit la aşa ceva, dar ce este de făcut? Fata asta e atât de închisă, nu se destăinuie nimănui, nici chiar mie, care aş putea să-i dau vreun sfat... s-o ajut.

— Poate că totuşi, dacă ai încerca ai putea afla de la ea, cine este acela, pe care-l iubeşte, răspunse Sebastiano. O fată are mai multă încredere într-o femeie, decât într-un bărbat şi deci, mai curând i se poate spovedi ei. Uite ce aş crede eu că ar fi bine. Mâine, când eu plec în vie, s-o reţii tu acasă, găsind o pricină oarecare şi vei căuta s-o descoşi, spre a afla cine este acela pe care-l iubeşte. Dacă vei fi isteaţă să afli asta, atunci vom vedea ce este de făcut şi poate că prin mijlocirea noastră vom putea să-i unim. Noi suntem fericiţi unul cu altul, de ce n-am încerca să facem fericiţi şi pe alţii? Eu mă gândeam şi aşa demult să arendez viişoara de peste râu. Ce-

ar fi dacă le-am arenda-o Letiţiei şi viitorului său soţ? În chipul acesta n-ar trebui nici tu să te desparţi de Letiţia, care ţi-a devenit prietenă, căci am fi vecini şi totul ar fi în deplină regulă.

— O idee cât se poate de bună! exclamă Petronella. Ei bine, bărbăţelul meu drag, mâine, când te vei întoarce de la vie, îţi voi spune cine este alesul inimii Letiţiei noastre... Şi pe urmă, pe urmă vom face nuntă mare, căci nunta va avea loc în casa noastră, nu-i aşa?... De la biserică îi aducem pe toţi aici, le dăm de mâncare şi de băut, căci vin avem destul în pivniţă, anul acesta, de poate să curgă râu.

— Iar eu voi aduce jocuri de artificii din Ajaccio, strigă ticălosul, care se folosea de propria lui soţie, spre a afla numele rivalului său la dragostea altei femei, şi vom face o nuntă Letiţiei să se ducă pomina.

A doua zi, când Letiţia vru să-l însoţească pe Sebastiano la culesul viei, Petronella o reţinu, sub cuvânt că mai sunt multe de rânduit prin casă.

Letiţia rămase, iar Petronella îi dădu de lucru ceva, ce nu avea prea mare grabă, iar peste vreo jumătate de ceas veni şi ea lângă servitoare şi începu să stea la taifas cu ea.

— Am aflat un secret, zise tânăra şi nostima ţărăncuţă, aşezându-şi mâna pe umărul fetei, un secret, care te priveşte pe tine!

Letiţia se îngrozi, căci crezu că ţăranca aflase despre dragostea pătimaşă a soţului său pentru ea şi acum voia s-o tragă la răspundere. Cuvintele Petronellei o liniştiră îndată.

— Iubeşti... şi eşti iubită!

— Da, stăpână, răspunse ea, uitându-se cu ochii umezi la Petronella, iubesc şi la rândul meu sunt iubită şi cu toate acestea nu sunt fericită, căci... nu pot ajunge până la alesul inimii mele.

— Fără îndoială, fiindcă este sărac, se gândi Petronella şi râse, voioasă. Punem rămăşag că peste o lună vei fi nevastă fericită, la casa ta?

— Stăpână, nu-ţi bate joc de nenorocirea mea.

— Nici prin gând nu-mi trece una ca asta! răspunse Petronella, grăbită. Mai întâi tu n-ai dreptul să vorbeşti de

nenorocire şi apoi, dacă-i vorba de a-mi bate joc de tine, ai mai puţin drept să spui una ca asta, căci ştii prea bine că te iubesc ca pe propria mea soră. Şi cum se numeşte acela, care o iubeşte pe Letiţia mea? întrebă Petronella, care se gândi că era mai bine să treacă de-a dreptul la ceea ce o interesa.

— Stăpână, îngăduie-mi să nu-ţi răspund la această întrebare, zise Letiţia. Nu pot să-ţi spun numele lui.

Şi nici nu i-l spuse, cu toate că Petronella făcu nenumărate încercări să afle adevărul.

— Bine, lasă tu pe mine! se gândi Petronella. Voi şti eu să aflu numele iubitului tău.

După aceea o trimise pe Letiţia în vie, pentru a-i ajuta lui Sebastiano, la culesul strugurilor.

Dar nici n-apucă bine Letiţia să plece, că ţărăncuţa se şi duse în odaia de la mansardă, în care locuia fermecătoarea copilă. Petronella era încredinţată – şi pe drept cuvânt – că printre lucrurile Letiţiei va găsi ceva, care să-i trădeze numele iubitului fetei.

Ea deschise cufărul, pe care chiar ea i-l dăduse Letiţiei pentru a-şi ţine lucrurile şi începu să caute cu înfrigurare. Dar nu găsi nimic ce i-ar fi putut dezvălui numele iubitului.

Nu era acolo nicio scrisoare de dragoste, niciun dar, nici măcar inimioara de argint, pe care orice corsican are obiceiul s-o dăruiască iubitei sale, după ce şi-a săpat înăuntru numele său şi al alesei sale.

— Într-adevăr, trebuie să fie tare sărac, îşi zise Petronella, dacă n-a putut să-i dăruiască, nici măcar inimioara de argint.

Şi voia tocmai să închidă cufărul, când deodată făcu o descoperire, care mai întâi o uimi, dar apoi îi umplu sufletul de groază.

Jos de tot, în fundul cufărului, acoperită cu veştminte, se găsea o legătură de gazete. Desfăcând această legătură, Petronella văzu că Letiţia adunase toate gazetele în care era vorba de Egizio Ettore, marele brigand al Corsicii.

Ba Letiţia mai şi însemnase articolele cu creion albastru, iar pe marginea lor făcuse unele observaţii.

Acolo unde Egizio Ettore era arătat ca un tâlhar de rând, ca un răufăcător, Letiţia scrisese, cu mână tremurândă:

„Minciună, josnică minciună”.

Iar acolo, unde era lăudat curajul, sufletul bun, cavalerismul banditului, acolo adăugase:

„Adevăraţi Este nobil la suflet, curajos, bun cu cei oropsiţi!”

Petronella de abia aştepta ca soţul său să se înapoieze din vie; iar când în sfârşit sosi ora prânzului şi Sebastiano veni acasă, în vreme ce Letiţia mai rămăsese încă în vie, Petronella îşi trase soţul în odaie şi-i şopti cu înfrigurare:

— Am aflat cum se numeşte!

La auzul acestor cuvinte Sebastiano se cutremură, căci ardea de nerăbdare să afle numele aceluia, care o iubea pe Letiţia, deoarece era hotărât să-l cureţe de pe suprafaţa pământului, fiind încredinţat că în chipul acesta va izbuti să câştige inima Letiţiei. De aceea, când întrebă acum:

— Care... care este numele iubitului Letiţiei?, cuvintele îi ieşiră gâfâind din gură, aproape cu sălbăticie.

— Este un om, de care să ne ferească Dumnezeu. Alesul inimii sale este... Egizio Ettore!

Sebastiano Acchi scoase un urlet ca de fiară rănită, iar ochii lui străluciră ameninţător.

Petronella văzu aceasta, dar găsi că era foarte firesc. Oare nu trebuia soţul ei să se îngrozească aflând că adăposteşte în casa lui pe iubita lui Egizio Ettore?

— În ce chip ai aflat tu aceasta? o întrebă, el pe soţia sa, după o scurtă tăcere. Ţi-a mărturisit ea singură?

— Nu! Oh, e mult prea deşteaptă şi vicleană, pentru a face una ca asta, răspunse Petronella. Noi ne-am lăsat păcăliţi de înfăţişarea ei blândă, de masca de gingăşie, pe care o poartă. Gândeşte-te şi tu... o fată, care s-a dat lui Egizio Ettore!... Dumnezeule, poate că este chiar tovarăşa lui şi nu aşteaptă decât o clipă propice, pentru a ne prăda, poate chiar... pentru a ne omorî! Sebastiano, fata aceasta trebuie să părăsească încă astăzi casa noastră! Niciun ceas nu trebuie să mai rămână sub acelaşi acoperiş cu noi.

— Dimpotrivă, răspunse Sebastiano, uitându-se la soţia sa. De abia, acum trebuie s-o ţinem pe fată în casa noastră... ne va aduce noroc!

— Noroc... iubita banditului?

— Da... căci ne va ajuta să-l prindem pe bandit. Îl voi face să cadă în mâinile autorităţilor şi atunci... ai uitat oare, Petronella, că pe capul acestui tâlhar este pus un premiu de cincizeci de mii de franci?

— Cincizeci de mii de franci? strigă Petronella. Şi tu crezi că ni se vor plăti nouă aceşti bani?

— Trebuie să ni se plătească, dacă vom fi în stare să-l dăm pe Egizio Ettore pe mâinile poliţiei.

— Dar banditul nu se va lăsa prins niciodată, continuă Petronella. Egizio Ettore este mai viclean decât o vulpe... şi nu va cădea în nicio cursă.

— Aş! Totul atârnă de cursă! Spune-mi, Petronella, ce faci tu când vrei să prinzi un şobolan, care dă târcoale casei?

— Aşez cursa şi la cea mai mică atingere clapa cursei prinde capul şobolanului, ţintuindu-l pe loc.

— Aşa este! Dar ce faci pentru ca şobolanul să se ducă la cursa pe care i-ai pregătit-o?

— Leg de cursă un porumbel alb, însă astfel încât şobolanul să nu-l poată ajunge, decât dacă se îndreaptă spre el pe drumul ce duce la clapă.

— Ei bine şi eu voi pune cursa mea în legătură cu o porumbiţă albă. Iar porumbiţa de care mă voi folosi, va fi... Letiţia!

— Acum... acum te înţeleg... Vrei să-l atragi în capcană, folosindu-te de Letiţia, drept momeală.

— Da, scumpa mea nevestică, zise Sebastiano Acchi, mângâind obrajii soţiei sale, dar cu gândul la Letiţia. Ai înţeles îndată ce vreau să fac... Tu îmi citeşti gândurile.

Încrezătoare, ţărăncuţa se rezemă de ticălosul său soţ, care o trădase demult.

— Ascultă, deci, continuă Sebastiano Acchi. Mă voi duce încă în noaptea aceasta pe vârful Fontanellei. Acolo se ascunde Egizio Ettore, în privinţa aceasta nu încape nicio îndoială. Îl voi căuta, până când voi da de el, sau mai bine zis, voi face astfel, încât să cad în mâinile lui.

— Dar te va ucide! strigă Petronella, îngrozită.

— Fără îndoială că va avea acest gând. Mai înainte însă de a trece la îndeplinirea lui, îi voi spune că există o fată cu

numele de Letiţia, care se găseşte în casa mea. Îi voi mai spune că fata aceasta este greu bolnavă şi că ultima sa dorinţă este să-l mai vadă o dată, înainte de a muri. Pun rămăşag unul contra zece, că Egizio Ettore va lăsa totul baltă şi va veni să-şi vadă iubita, care trage să moară.

— Înţeleg, înţeleg! zise Petronella. Odată aici, îl vei încuia în casă şi vei chema poliţia. Dar se pune întrebarea, dacă te va crede?

— Îi voi duce o dovadă, continuă Sebastiano. Nu se poate să nu găsim noi vreun lucru, despre care Ettore să ştie că este al Letiţiei.

— Stai, că am şi găsit ce-ţi trebuie, strigă Petronella. Azi dimineaţă, scotocind prin lucrurile Letiţiei, am dat peste o brăţară, pe care nu se poate ca Ettore să n-o cunoască.

— Fă-mi rost de ea pentru deseară, răspunse Sebastiano.

— O vei avea! Dar vezi tu, Sebastiano, mă cuprinde groaza când mă gândesc că vei cădea în mâinile lui Egizio Ettore... Dacă-ţi va face ceva?

Dar Sebastiano Acchi râse de îngrijorarea soţiei sale, şi cu glume şi vorbe voioase izbuti chiar să-i alunge întru câtva teama din suflet.

După-masă Sebastiano Acchi avea obiceiul să tragă un pui de somn într-un chioşc, alcătuit din zăbrele trase cu iederă, iar drept acoperiş având coroana unui măslin.

Şi astăzi se duse acolo să se odihnească, după ce mai întâi o rugă pe Petronella să-i mai trimită prin Letiţia, un pahar cu vin.

— Da, bărbăţelul meu iubit, răspunse Petronella. Letiţia îţi va aduce vinul îndată, iar între timp eu îi voi umbla din nou prin cufăr, şi voi pune mâna pe brăţara de care avem nevoie.

Sebastiano părăsi casa, pentru a se duce în chioşc iar Petronella coborî în pivniţă, unde erau butoaiele cu vin.

De obicei Letiţia se îndeletnicea cu aducerea vinului, într-o cană. Astăzi însă ţăranca îi dăduse ceva de lucru prin bucătărie şi de aceea, se duse chiar Petronella în pivniţa întunecoasă, în care domnea o beznă atât de mare, încât nu-ţi puteai vedea nici mâna înaintea ochilor.

În timpul acesta Sebastiano ocoli casa, intră apoi pe o uşă

dosnică din nou în ea şi coborî treptele, care duceau la pivniţă.

Ticălosul voia s-o întâlnească pe Letiţia, acolo în pivniţă. La masă i se păruse atât de inimoasă, încât nu-şi mai putu stăpâni năvala sângelui său pătimaş şi voia să-i fure, pe întuneric, măcar o sărutare. De altfel, voia să mai vorbească o dată cu ea, să-i mai spună o dată că o iubeşte şi că are de gând să facă din ea soţia lui, după ce o va fi alungat pe Petronella.

La capătul de jos al scării se opri şi încercă să pătrundă întunericul cu privirile sale. Dar nu zări decât un trup de femeie, care stătea în faţa unui butoi uriaş, în vreme ce vinul curgea în cană.

— Tu eşti, Letiţia, îngerul inimii mele? zise Sebastiano, în şoaptă. Eu sunt, Letiţia... eu, Sebastiano... Ascultă-mă, fetiţă dulce, vreau să mai vorbesc o dată cu tine!... Un singur cuvânt dacă-mi spui şi vei fi stăpână în casa aceasta. Atunci nu vei mai fi nevoită să îndeplineşti munca înjositoare, la care te pune Petronella acum... Da, vei fi soţia mea... M-am săturat de Petronella asta până peste cap... mai ales că sunt îndrăgostit de tine, ca un nebun.

Un ţipăt uşor străbătu pivniţa, un ţipăt urmat de zgomotul făcut de cana cu vin, care se răsturnă.

— Ţi s-a întâmplat o mică nenorocire, Letiţia mea? zise ţăranul, apropiindu-se, încet. S-a răsturnat cana cu vin?... Nu-ţi face sânge rău, pentru atâta lucru... Petronella nu te va certa... iar dacă va îndrăzni s-o facă, o omor în bătăi. Acum însă, Letiţia mea, dă-mi o sărutare... Însă să nu te mai împotriveşti din nou, căci nu pot rămâne prea mult aici... Ea mă poate găsi aici şi crede că sunt în chioşc.

Zicând aceste cuvinte ajunsese lângă femeia care se ridică între timp şi care stătea acum ca împietrită.

Cu o mişcare iute îşi trase năframa de pe cap peste ochi. Nu se împotrivi însă, când Sebastiano o cuprinse în braţe şi o strânse la pieptul său.

— Numai o sărutare, Letiţia mea, îngână ţăranul, pătimaş, numai o singură guriţă... Nu, nu te împotrivi... Cred că eşti mai înţelegătoare decât ai fost rândul trecut în vie... Ah, iată-

ţi guriţa dulce... Doamne, ce dumnezeiască e sărutarea ta!... În rai n-aş putea fi mai fericit, decât aici, lângă pieptul tău. Câtă deosebire între tine şi Petronella aceea greoaie, ca o vită... Ce mlădios e trupul tău... Tu eşti o prinţesă, Letiţia mea... iar Petronella o servitoare... o servitoare, vrednică s-o ţii la grajd, nici măcar în casă să n-o laşi. Dar de ce tremuri, Letiţia mea? continuă ticălosul, când văzu că femeia pe care o ţinea în braţe se zbătea, se frământa, ca şi când ar fi vrut să se desprindă din strânsoarea lui. Nu te mai împotrivi, îngerul vieţii mele, căci şi aşa este în zadar, căci nu vei fi proastă să dai cu piciorul la norocul care ţi-a ieşit în cale şi cu care nu te vei mai întâlni a doua oară... Iar în ceea ce-l priveşte pe iubitul tău... ar fi mai bine să ţi-l scoţi din cap... Eu ştiu cine este acela, care ţi-a sucit capul... Ascultă, Letiţia, dacă ai fi cuminte, am putea câştiga împreună cincizeci de mii de franci, fără să ne obosim prea mult.

Sebastiano aştepta un răspuns, dar când văzu că acesta nu vine, o strânse şi mai tare la pieptul său pe femeia tremurândă şi continuă:

— Încă în noaptea aceasta îl voi atrage pe Egizio Ettore într-o cursă... Da, minunează-te... Vreau să-l dau pe mâinile poliţiştilor... Nu mă vei putea împiedica să fac aceasta... Ştii doar că pe capul lui Egizio Ettore este pus un premiu de cincizeci de mii de franci. Când voi pune deci mâna pe acest premiu, o dau dracului pe Petronella şi mă însor cu tine.

Un suspin îndurerat urmă acestor cuvinte. Făptura pe care Sebastiano Acchi o ţinea în braţele sale alunecă şi căzu în genunchi.

În clipa următoare însă ţăranul o ridică din nou de la pământ, o mai strânse odată în braţe şi o sărută pătimaş, până când biata femeie leşină aproape.

După aceea se îndreptă, râzând triumfător înspre trepte, iar când ajunse la jumătatea lor, mai strigă o dată:

— Acum eşti a mea, Letiţia... Căci cu sărutările mele pe buze, nu te vei mai putea uita în ochii lui Egizio Ettore... Acum eşti a mea, fără putinţă de a-mi mai fugi! Căci dacă ai îndrăzni să-i spui ceva lui Ettore, despre cele petrecute acum în pivniţă, te-ar omorî!

Uşa pivniţei se închise în urma lui Sebastiano Acchi. Jos, în pivniţă, frumoasa ţărăncuţă se prăbuşi la pământ...

Sebastiano Acchi trebui să aştepte în chioşc cam mult după vinul cerut. În cele din urmă Letiţia veni şi ţăranul, care se întinsese pe o bancă, se uită la frumoasa copilă cu ochi pătimaşi.

Ce roşii erau buzele ei, de sărutările lui! Cum îi străluceau ochii!... Ha, ha, el nu se mai îndoia că izbutise să trezească în sângele frumoasei fete, de care era îndrăgostit atât de nebuneşte, patimile ce-l mistuiau pe el.

Dar Letiţia aşează cana cu vin pe masă, se strecură afară din chioşc, cât putu mai iute şi apoi se duse să-şi vadă de lucrul său obişnuit.

Cap. 36 – Moştenirea Letiţiei

Pe cărăruia ce ducea spre piscul Fontanella şi pe care de obicei oamenii mergeau numai pe jos, înainta un călăreţ, al cărui catâr urca cu greu poteca îngustă. Animalul era nevoit să umble aproape numai la pas, deoarece se părea că n-are niciun chef să-şi rupă oasele în vreuna din prăpăstiile care se căscau, când la dreapta, când la stânga. Afară de aceasta, mereu se oprea, se uita cu tristeţe înapoi şi dacă călăreţul nu l-ar fi strâns mereu cu picioarele, fără îndoială că demult s-ar fi întors din drum.

— Înainte, leneşule! strigă Sebastiano Acchi, căci el era călăreţul. Totul e în zadar... Trebuie să mă duci până sus, căci de nu dracul te ia!... Vreau să dau de el... Şi voi da!

Catârul porni mai departe, ducându-şi necruţătorul stăpân mai sus, tot mai sus, aşa că până în cele din urmă frica începu să-l cuprindă chiar şi pe călăreţ, căci noaptea era întunecoasă şi o prăbuşire în vreuna din prăpăstiile de pe marginea cărăruii ar fi însemnat pentru el o moarte sigură.

Dar lăcomia de aur îl stăpânea prea mult pe Sebastiano Acchi. Încă în noaptea aceea voia să se întâlnească cu Egizio Ettore, încă în noaptea aceea voia să-l dea pe mâinile zbirilor.

Dacă izbutea să-l ademenească până în odăiţa de la

mansardă din casa sa, atunci nu-i mai putea scăpa.

Ţăranul avea în buzunar brăţara de coral a Letiţiei, pe care voia să i-o arate lui Egizio Ettore, drept semn de recunoaştere.

Nu încăpea nicio îndoială că brigandul va recunoaşte în brăţara aceasta, proprietatea Letiţiei, deoarece era alcătuită din două şiruri de corale de o culoare închisă, neobişnuită, cum pe semne că nu se mai găseau prin împrejurimi.

Petronella se ţinuse de cuvânt. Ea luase brăţara din cufărul Letiţiei şi i-o dăduse soţului său.

Sebastiano scoase acum brăţara din buzunar şi se mai uită o dată la ea.

— Ciudat! murmură el, coralele acestea par nişte picături de sânge... Ha, ha, ha! acesta este sângele care se va scurge din Egizio Ettore, când îi va cădea capul pe ghilotină! Nu încape nicio îndoială că-l vor executa, căci cu un bandit nici chiar juraţii nu se poartă cu mănuşi. Cu atât mai puţin deci, cu Egizio Ettore, pe care judecătorii vor fi încântaţi să-l ştie cât mai iute în fundul iadului.

În vreme ce Sebastiano Acchi vorbea astfel cu sine însuşi, ajunse la o stâncă, pe care trebuia s-o înconjoare dintr-un capăt până la celălalt, căci numai pe acolo ducea potecuţa mai departe.

Dar în clipa în care catârul său se ivea tocmai de după o cotitură a stâncii, o făptură întunecoasă se ivi, ca din pământ şi un glas poruncitor strigă:

— Stai, sau eşti pierdut!

— Dimpotrivă, am câştigat!... se gândi Sebastiano Acchi, căci nu se îndoia deloc că avea de a face cu Egizio Ettore.

În faţa lui se găsea un om voinic, înalt, bine legat, care ţinea o puşcă cu două ţevi, îndreptată asupra lui.

Cu toate că pornind de acasă îşi jurase să nu se sperie de Egizio Ettore, Sebastiano Acchi simţi un fior rece străbătându-l din creştet până-n tălpi şi începu să tremure atât de tare, încât nu lipsi mult să cadă din şa.

— Coboară de pe catâr! porunci Egizio Ettore, căci într-adevăr el era acela care-l atacase pe ţăranul ce călărea singur prin munţi. După aceea goleşte-ţi buzunarele, căci ai

de-a face cu Egizio Ettore.

Acchi coborî de pe catâr şi se aruncă la picioarele lui Egizio Ettore.

— Da, tu nu eşti altul decât Egizio Ettore, strigă el, şi-i mulţumesc Sfintei Madona că mi te-a scos în cale, căci tocmai pe tine te căutam.

— Mă căutai pe mine? întrebă Egizio, lăsându-şi puşca, deoarece văzuse îndată că de omul acesta nu trebuia să se teamă, deoarece era un fricos, care n-ar îndrăzni niciodată să ridice o armă împotriva lui. Te-am înţeles oare, bine?... Pe mine mă căutai?

— Pe dumneata, şi pe nimeni altul! răspunse Sebastiano Acchi. Iar după ce mă vei fi ascultat, nu numai că nu-mi vei mai goli buzunarele, ci-mi vei mai dărui câţiva galbeni... căci îţi aduc veşti de la Letiţia!

Egizio Ettore, al cărui trup tresări la auzul numelui iubitei sale, se rezemă de stâncă, întocmai ca şi când n-ar mai fi fost în stare să se ţină pe picioare. Îndată după aceea însă se îndreptă şi cu o voce, care trăda îndeajuns emoţia ce-l stăpânea, zise:

— Omule, oare nu mă minţi?... Îmi aduci într-adevăr veşti de la Letiţia mea?... De la Madona din Saint-Étienne?

— Nu ştiu dacă e poreclită Madona din Saint-Étienne, răspunse Sebastiano Acchi, căci până astăzi n-am avut nici în clin, nici în mânecă cu Letiţia sau cu Egizio Ettore. Ştiu doar că într-o bună zi am luat în slujba noastră o servitoare, care s-a dovedit a fi virtutea şi bunătatea întruchipată şi pe care noi, nevasta şi cu mine, o socoteam drept copilul nostru.

— Aşadar, Letiţia este în slujba dumitale, jos, în Acqua Longa?

— Da, aşa este! Eu sunt Sebastiano Acchi, din Acqua Longa.

— Şi Letiţia îmi trimite ştiri prin tine? Omule, să nu mă minţi, căci atunci nu te voi învrednici măcar de un glonte. Priveşte acolo, la copacul acela, care se ridică deasupra stâncii... coroana lui se pierde parcă în nori... De una din crengile lui te voi spânzura, pentru a sluji drept sperietoare acelora, care ar mai avea gustul după tine, să vină cu vreo

minciună în faţa lui Egizio Ettore.

— Să nu mă ajute Dumnezeu, dacă te mint! se jură Acchi. Dar la urma urmelor nici n-aş avea nevoie să mă jur, căci am la mine ceva, ce-ţi va dovedi că vin din partea Letiţiei şi că-ţi aduc ştiri de la ea.

Cu aceste cuvinte ţăranul scoase din buzunar brăţara de corale, care împodobise odată mâna albă a Letiţiei, şi o întinse brigandului.

Un strigăt de bucurie se desprinse de pe buzele brigandului, care luă cu înfrigurare brăţara, o duse la gură şi o sărută.

— De la Letiţia mea, strigă el, adânc mişcat! Da, ea te trimite... Acum am încredere în tine.

Lacrimi mari năvăliră în ochii lui Egizio Ettore şi Sebastiano Acchi se uită cam uimit la el, deoarece nu-i venea să creadă că temutul bandit ştia şi să plângă.

— Şi ce ştiri îmi aduci? întrebă Egizio grăbit. Vorbeşte, omule, vorbeşte, căci fiecare vorbă ţi-o voi plăti cu aur, mai ales dacă-mi aduci o veste bună!

— Aş fi dorit din suflet să fiu aducătorul unei ştiri bune. Din nefericire însă nu este aşa. Letiţia zace greu bolnavă. Pe semne că dorul după dumneata a trântit-o la pat. Se topeşte, văzând cu ochii şi cu toate că în casa mea are tot ce-i trebuie, cu toate că nu am făcut economie să aduc chiar şi un doctor, totuşi, dacă nu mă înşel, sărmana copilă nu mai are mult de trăit şi poate că se va sfârşi cu ea, chiar în noaptea aceasta.

Egizio Ettore se cutremură, apoi îşi acoperi faţa cu mâinile... se clătină, gata să cadă.

— Letiţia bolnavă? exclamă el, nu, nu se poate aşa ceva! Ar fi trebuit să simt aceasta... În casa ta, omule, spui tu că zace pe patul de moarte?... Dar atunci să nu mai pierdem vremea... Te voi însoţi... Chiar dacă aş şti că sunt aşteptat de o sută de zbiri şi tot n-aş şovăi să alerg lângă Letiţia mea!

— Aceasta este şi dorinţa Letiţiei, zise el apoi, cu voce tare. De aceea m-a şi trimis la dumneata... Te roagă să mai vii o dată la ea, în odăiţa ei, deoarece vrea să-şi ia rămas bun de la dumneata... Dumnezeule, lacrimile îmi întunecă vederea când mă gândesc cât de fierbinte m-a rugat să pornesc în căutarea

dumitale...

— Să mergem! Să nu mai pierdem timpul de pomană! strigă Egizio Ettore. Letiţia e bolnavă... e pe patul de moarte... Doamne, de ce n-am aripi să pot zbura de pe Fontanella până în Acqua Longa!

— Cât se grăbeşte, îşi zise ţăranul, să cadă în cursă! N-are răbdare să mai aştepte clipa, în care voi aduce jandarmi să pună mâna pe el!

— Să pornim deci! zise Egizio Ettore. Mai înainte de a porni însă, să îngenunchem puţin aici, pe locul unde ne-am întâlnit, căci mă îngrozesc când mă gândesc ce uşor s-ar fi putut întâmpla să nu dai peste mine, decât poate peste o săptămână!

Egizio Ettore se lăsase în genunchi şi se ruga cu toată căldura sufletului său. Implora Cerul să nu i-o răpească pe Letiţia. Dacă însă în cartea destinului era scris ca Letiţia să-şi ia rămas bun de la viaţă, atunci Cerul să nu-i refuze măcar mângâierea de a mai putea vorbi măcar o dată cu iubita inimii sale. Voia să-i mai spună o dată că o iubea, că o va iubi până la capătul zilelor sale. Ţăranul din Acqua Longa îngenunchease în aşa chip, încât să-i întoarcă spatele brigandului.

Şi făcuse aceasta deoarece de abia se mai putea stăpâni să nu izbucnească în râs. Toată chestiunea cu rugăciunea i se părea o comedie, de care nu se putea să nu râzi. Aşa că, îngenunchind astfel, Egizio Ettore nu-i putea vedea decât spatele şi capul aplecat peste piept.

În clipa aceea însă, luna ieşi de printre nori şi revărsă o lumină albă, argintie, asupra munţilor. Şi atunci, Egizio Ettore descoperi ceva foarte ciudat, pe spinarea ţăranului.

Sebastiano Acchi avea în spate o foaie de hârtie, pe care fără îndoială că i-o aşezase acolo o mână necunoscută.

Era oare o simplă întâmplare? Era oare o batjocură? Era dinadins? Avea oare hârtia aceasta vreun rost necunoscut lui?

Primejdia continuă, în care se găsea Egizio Ettore, lupta neîntreruptă, pe care trebuia s-o dea pentru libertatea sa, pentru viaţa sa, îi ascuţise mintea şi-l făcuse să fie cu luare-aminte la tot ceea ce întâlnea în cale, chiar şi la lucrurile şi

întâmplările în aparenţă, neînsemnate.

El observă că pe hârtia aceasta erau scrise câteva rânduri. Dar nu le putu citi, deoarece ţăranul se ridică grăbit, şi zise:

— E timpul să plecăm! De altfel luna a ieşit dintre nori şi eu nădăjduiam să avem o noapte întunecoasă. Pe lumina asta va fi cam greu să intri în Acqua Longa.

Zicând aceste cuvinte Sebastiano Acchi se întoarse din nou cu faţa înspre Egizio Ettore. Brigandul trebuia deci să facă tot ce-i va sta în putinţă, pentru a ajunge din nou în spatele ţăranului, deoarece dânsul voia cu orice preţ să cunoască cuprinsul acelui bileţel ciudat.

— Ai dreptate, îi zise el lui Acchi, adumbrindu-şi ochii cu mâna, ca şi când s-ar gândi foarte serios. S-ar putea întâmpla să nu doarmă încă toţi locuitorii din Acqua Longa şi cum luna luminează străzile, s-ar putea întâmpla ca cineva să mă recunoască. M-am gândit însă, că cu ajutorul dumitale aş putea ajunge în siguranţă până la sărmana mea Letiţia.

— Crede-mă, zise Sebastiano Acchi, linguşitor, că ar fi dorinţa mea cea mai fierbinte să ajungi în casa mea nevătămat.

— De aceea aş fi de părere să ne schimbăm surtucele!

— N-ar fi rău!

— Mai departe, ar fi bine să-mi dai şi catârul dumitale. În chipul acesta voi merge până la poarta casei ca Sebastiano Acchi şi chiar dacă ne-ar întâlni cineva pe stradă, îmi voi întoarce capul astfel, încât toată lumea să creadă că eşti dumneata.

— Minunat, strigă Acchi. Aceasta este o idee, care-ţi face cinste! Ha, ha, ha, acum pot să-mi dau seama şi eu că tot ceea ce se spune despre dumneata în Corsica, despre deşteptăciunea şi iscusinţa dumitale, întrec cu mult adevărul. Aşadar, să-ţi dau surtucul meu? Cu dragă inimă, căci la urma urmelor nu pot fi decât mândru de a putea umbla în pielea dumitale, măcar câteva ceasuri, cu toate că, sincer vorbind, în alte împrejurări nu prea mi-ar da mâna să fac una ca asta.

— Totul este chestiune de obişnuinţă, răspunse Egizio Ettore, care ardea de nerăbdare să citească odată ciudatul bilet.

— Aşadar, să nu mai pierdem vremea! Iată surtucul meu, dă-mi-l pe al dumitale!

Cu o mişcare repede Egizio Ettore îşi dezbrăcă surtucul şi-l aruncă puţin mai departe, spre a-l sili pe ţăran să se îndepărteze câţiva paşi de el.

La rândul său Sebastiano Acchi se dezbrăcă şi el de surtuc. Brigandul i-l smulse grăbit din mână, pentru ca ţăranul să nu cumva să bage de seamă hârtia pe care o purtase în spate până atunci.

— Acum ia surtucul meu şi îmbracă-l, zise Egizio. Îţi va fi puţin cam mare, dar pe întuneric nu se va băga de seamă.

Sebastiano Acchi se îndreptă fără să bănuiască ceva, spre locul, unde Egizio Ettore îşi lăsase haina. Brigandul se folosi de acest moment, pentru a scoate acul, cu ajutorul căruia fusese prinsă hârtia de dosul surtucului lui Acchi, bileţelul însuşi vârându-l iute în buzunar.

— Eu sunt gata! strigă Sebastiano Acchi. Acum eu sunt Egizio Ettore, iar dumneata eşti Sebastiano Acchi! Şi acum încalecă-ţi catârul, prietene Acchi şi să pornim. Eu voi merge alături de dumneata. Şi în câteva ceasuri vom fi la Acqua Longa.

— Stai însă puţin, adăugă Egizio Ettore îndată, căci trebuie să citesc o scrisoare, pe care mi-a lăsat-o aici, unul din prietenii mei. Îmi dai voie, nu-i aşa, să arunc o privire pe rândurile acestea?

— Dar fireşte! răspunse ţăranul. Între timp îmi voi pregăti catârul, căci s-a trântit jos şi vor trece câteva minute până când îl voi pune din nou pe picioare.

Şi fără să bănuiască ceva, Sebastiano Acchi se îndreptă spre catârul său, care într-adevăr, din pricina drumului prea lung, se trântise la pământ şi mânca astfel iarba care răsărea ici şi colo.

În timpul acesta Egizio Ettore îşi scoase bileţelul din buzunar. Îl putea citi liniştit, fără să se teamă că va fi stingherit de ţăran.

Dar nici n-apucă bine să străbată cu privirea puţinele rânduri care erau scrise pe foaia de hârtie, că trăsăturile feţei sale se schimonosiră îngrozitor şi vinele tâmplelor se umflară,

de credeai că vor plesni.

Brigandul făcu o mişcare iute înspre puşcă, pe care şi-o rezemase de stâncă. Îndată însă îşi retrase mâna şi murmură:

— Nu, fără glonte! Gloanţele sunt destinate oamenilor mai de treabă decât acesta. Ticăloşii nu merită, decât o bucată de frânghie. De altfel i-am şi făgăduit să-l spânzur de una din crengile stejarului aceluia, în cazul când m-a minţit. Or, cum este neîndoielnic că m-a minţit, Egizio Ettore se va ţine de cuvânt!

— Acum totul e gata! îi strigă ţăranul. Iată că am pus pe picioare şi catârul.

— Şi eşti încredinţat că mă vei duce cât se poate de iute până la Acqua Longa? întrebă brigandul, în vreme ce ochii lui începură să lucească ciudat.

— Poate că animalul va merge prea repede pentru dumneata, căci la înapoiere catârii aleargă mai iute, ştiind că ajungând acasă vor putea trândăvi din nou. Aşa că, cred că vei fi nevoit chiar să alergi puţin.

— Vei alerga tu, ticălosule şi încă înspre iad! murmură Egizio Ettore.

Apoi coborî poteca şi peste câteva clipe ajunse lângă Sebastiano Acchi, care tocmai se pregătea să se arunce în şa.

— Ascultă, Sebastiano Acchi, zise Egizio Ettore deodată, aşezându-şi mâna pe umărul ţăranului. Dumneata nu eşti însurat cu o femeie, pe care o cheamă Petronella?

— Ba da! răspunse ţăranul, nu prea sigur de sine. Petronella, aşa se numeşte soţia mea.

— Şi de când eşti însurat cu ea?

„Dar curios mai este tâlharul acesta! se gândi Sebastiano Acchi. Ce-i pasă lui, de când sunt însurat cu Petronella?... Ah, poate că vrea să ştie când este aniversarea cununiei noastre, pentru a-mi face un dar cu prilejul acestei zile!”

Acchi îi răspunse deci, surâzând:

— La 7 decembrie se împlinesc, trei ani de când m-am căsătorit cu Petronella.

— Trei ani! strigă Egizio Ettore. Şi n-ai nicio pricină să te plângi de soţia dumitale? E bună, sârguincioasă şi mai ales credincioasă, nu-i aşa?

— Aşa este, trebuie să recunosc! răspunse Sebastiano Acchi.

— Atunci de ce o înşeli, Sebastiano Acchi? strigă brigandul, cu voce tunătoare, în vreme ce privirile sale începură să arunce fulgere asupra ţăranului, care se făcuse galben ca ceara.

Ticălosul vru să se dea înapoi, voia să fugă, dar Egizio Ettore îl apucă de piept şi-l ţinea cu o putere, căreia Acchi nu i se putea împotrivi.

— De ce-ţi înşeli soţia? tună Egizio Ettore mai departe, cu o voce, care sună în urechile ţăranului, ca trâmbiţele judecăţii de apoi. Răspunde! Spune-mi şi mie, pe cine ţi-ai pus ochii, pe cine o zoreşti cu dragostea dumitale, pe cine ai crezut că ai ţinut astăzi în braţe, în pivniţă?... Răspunde, n-auzi?... Pe cine ai sărutat astăzi, cui i-ai jurat că o vei lua de soţie, cu cine vrei să te căsătoreşti din nou?... De ce-ţi înşeli nevasta, Sebastiano Acchi? Răspunde-mi, căci de nu te trântesc de stânca aceea, de nu te mai scoli niciodată de acolo.

Ţăranul căzu în genunchi. O bănuială grozavă puse stăpânire pe sufletul său.

— Pe cine am sărutat astăzi în pivniţă? Îndurare... Ai milă... Egizio Ettore... Mi-a sucit capul... Nu m-am putut împotrivi frumuseţii sale... Letiţia a fost... Letiţia dumitale... Îţi jur însă că nu-mi voi mai ridica privirile asupra ei şi dacă mă ierţi, îi voi da Letiţiei o zestre de două mii de franci şi voi...

— Taci, păcătosule! strigă Egizio cu o voce care-l băgă pe ţăran şi mai mult în sperieţi. Te înşeli, nemernicule! Nu Letiţia a fost aceea pe care ai strâns-o în braţe, în pivniţă, ci... Petronella, soţia ta!

Lui Sebastiano Acchi i se păru că creierul începe să i se învârtească în cap. Nu era în stare să judece limpede. Un singur lucru era clar pentru el: că era pierdut şi că-i sunase ceasul cel de pe urmă.

— Aici, în mâna mea se găseşte scrisoarea, continuă brigandul, pe care mi-ai adus-o tu singur, Sebastiano Acchi. Ea a fost prinsă cu un ac cu gămălie de spatele surtucului tău, iar aceea care a scris rândurile de faţă, este... chiar Petronella, soţia ta!

— Soţia mea... Petronella mea! gemu ţăranul.

— Da, Petronella ta, care este de o mie de ori mai bună decât tine! În rândurile acestea îmi dezvăluie tot adevărul. Ea îmi spune că o urmăreşti necontenit pe Letiţia cu dragostea ta! Nenorocita copilă însă nu s-a înjosit şi n-a dat ascultare propunerilor tale blestemate, te-a respins, cu mândrie. Dar cum ar fi putut să facă altfel! Ar fi o jignire pentru Letiţia, chiar şi numai de a rosti numele ei alături de al tău. Astăzi, la amiază, ai coborât în pivniţă, pentru a-i lua cu sila sărutările, pe care nu voia să ţi le dea. Dar în pivniţă n-ai găsit-o pe Letiţia, ci pe Petronella, soţia ta. Ei i-ai şoptit cuvinte de dragoste şi atunci biata femeie şi-a dat seama că este înşelată în chipul cel mai mârşav. Află că singur ţi-ai rostit sentinţa de moarte. În scrisoarea aceasta Petronella mă roagă să te pedepsesc cu moartea, ceea ce de altfel aş fi făcut chiar şi fără rugămintea ei. Ai vrut să mă ademeneşti în casa ta, pentru a pune mâna pe premiul pe care-l dau autorităţile, pentru capul meu. Înainte, ticălosule! Rugăciunea ţi-ai făcut-o, aşa că nu trebuie să mai pierdem nicio secundă, până când îţi vei da sufletul murdar în mâinile Satanei.

Sebastiano Acchi, laş, ticălos, se ruga plângând în hohote, pentru viaţa-i nemernică.

Dar poate că mai curând ar fi putut înduioşa stânca, pe care se ridica stejarul secular, decât inima lui Egizio Ettore.

— Egizio Ettore n-are obiceiul să graţieze! strigă brigandul, cu voce metalică. Iar în ceea ce te priveşte pe tine, meriţi o întreită moarte. Ai îndrăznit, ticălosule, să te atingi de degetele neprihănite ale Letiţiei, cu mâna ta bădărană, privirile tale josnice s-au ridicat asupra ei, iar credinţa pe care i-ai jurat-o soţiei tale în faţa altarului, ai călcat-o în picioare. Ai vrut să-ţi asiguri răsplata Iudei. Nu simţi, nu-ţi dai seama, nemernicule, că ai merita o întreită moarte? Da, trebuie să mori! Îi voi face diavolului sufletul tău în dar.

Cu o mişcare hotărâtă brigandul îl ridică din genunchi pe ţăran şi mai înainte ca acesta să se fi putut împotrivi, Egizio Ettore urcă cu el poteca stâncoasă care ducea până sub stejarul secular.

Cei doi bărbaţi erau acum la picioarele copacului. Egizio

Ettore îi dădu drumul jertfei sale, dar numai pentru o singură clipă. În timpul acesta îşi desfăcu frânghia, pe care o purta întotdeauna în jurul trupului său. Capătul acestei frânghii îl aşeză în jurul gâtului lui Acchi, care părea că pierduse cu totul puterea de judecată. Ticălosul plângea şi se văita ca un copil şi încerca să înduioşeze sufletul brigandului prin nesăbuite promisiuni de bani.

— Te voi face un om bogat Egizio Ettore, striga el. Mă voi duce eu însumi la notar şi voi transcrie pe numele tău, tot ceea ce am.

— Nenorocitule! răspunse Egizio Ettore, casa ta este deja în clipa de faţă proprietatea mea! Căci iată ce se petrece acum la tine acasă. Vreau să-ţi spun aceasta, mai înainte de a muri, căci astfel îţi voi mări deznădejdea. Petronella, soţia ta, nu poate supravieţui ticăloasei tale trădări. Nenorocita şi-a pus singură capăt zilelor. Mai înainte însă, tot ceea ce ai tu, tot ceea ce ai adunat cu sudoarea frunţii tale, le-a dăruit Letiţiei!... De astăzi înainte Letiţia va fi stăpână în casa ta. Iar Egizio Ettore va avea un adăpost, unde-şi va putea odihni trupul obosit, în vreme ce zbirii îl vor căuta prin munţi şi prin văi.

Sebastiano Acchi scoase nişte urlete de fiară.

În aceeaşi clipă însă, Egizio Ettore puse mâna pe el şi începu să se caţere pe trunchiul copacului, ducându-l pe ţăran cu sine. Nu era tocmai uşor să tragi după tine un trup greu, ca acela al lui Sebastiano Acchi şi să treci cu el, de pe o cracă pe alta.

Dar Egizio Ettore jurase să-l spânzure pe trădător de craca cea mai înaltă a copacului şi nu se dădu îndărăt de la această muncă obositoare.

Şi în vreme ce brigandul urcă cu el de ceafă, până în vârful stejarului, Sebastiano Acchi muri de o mie de ori. Căci groaznic se căsca prăpastia sub el şi dacă Egizio Ettore îl scăpa din mână, se strivea de stânci ca o plăcintă.

Dar în privinţa aceasta putea fi liniştit, căci Egizio Ettore se ţinea de cuvânt.

Brigandul ajunsese în dreptul crengii celei mai sus aşezate a copacului, creangă care din fericire era îndeajuns de solidă,

pentru a ţine cele două trupuri.

Egizio legă iute celălalt capăt al frânghiei de cracă, apoi se pregăti să-i dea ţăranului un brânci, spre a-l arunca în gol. Dar în deznădejdea lui, Sebastiano Acchi se agăţă cu ultimele sale puteri de brigand, aşa că se încinse o luptă disperată între cei doi bărbaţi, sus în vârful stejarului secular.

— Cum, ticălosule, mai îndrăzneşti şi să te aperi? strigă Egizio Ettore. Dar chiar dacă tot iadul în care te vei duce, ţi-ar veni în ajutor şi tot ţi-aş înfrânge împotrivirea! Aş putea să te ucid şi pe altă cale, dar nu vreau. Am jurat să atârni între cer şi pământ şi iată că-mi ţin jurământul!

Urmă un ţipăt înfiorător de groază.

După ce desfăcu degetele cu care Acchi se agăţase de trupul său, Egizio Ettore îl împinse pe ţăran şi acum Sebastiano Acchi atârna între cer şi pământ, agăţat de craca cea mai înaltă a copacului.

Laţul se strânsese în jurul gâtului său. Trupul ţăranului se legănă, mâinile lui luară forme de gheare, corpul se învârti de câteva ori, în jurul propriei sale axe.

Un ultim suspin... Picioarele se întinseră... Mâinile căzură moarte de-a lungul trupului... Sebastiano Acchi fusese executat!

Liniştit, ca şi când nu s-ar fi întâmplat nimic, brigandul coborî din copac, se aruncă în şa şi catârul, care simţi îndată că era condus de o mână sigură, se supuse voinţei călăreţului, ducându-l pe Egizio Ettore în sus, spre bătrânele ruine ale bisericuţei care-i slujise brigandului drept adăpost.

*

* *

Fireşte că Letiţia nu bănuia nimic din toate acestea. La cererea Petronellei, când se întunecă, aprinse lampa şi puse masa pentru cină.

— Soţul meu se va înapoia târziu astă-seară, zise Petronella. De aceea vom lua masa numai noi două. Şezi, Letiţia.

Glasul tinerei ţărăncuţe, care suna neobişnuit de blând îi

bătu îndată la ochi Letiţiei.

Obrajii Petronellei erau foarte palizi. Letiţia o întrebă dacă nu cumva e bolnavă, dar tânăra nevastă clătină din cap şi o asigură că se simte mai bine ca oricând.

Letiţia aduse mâncarea la masă. Afară de aceasta mai aduse şi două pahare cu vin, din care unul îl aşeză în faţa sa, iar pe al doilea în faţa stăpânei sale.

— Parcă am auzit pe cineva vorbind la poartă, zise deodată Petronella. Fii bună, Letiţia şi vezi cine este!

Letiţia se duse. Atunci Petronella scoase iute la iveală o sticluţă şi strângând-o în mână, zise, cu glas tremurând:

— M-a împins la moarte... însă... m-am răzbunat cumplit... Mi se pare că am auzit strigăte de ajutor... Acum... acum trebuie să fie în faţa lui Egizio Ettore... Brigandul a descoperit scrisoarea mea... Îl apucă de gât... Sentinţa a fost executată... Soţ necredincios, ţi-ai meritat soarta. Dar nici eu, nici eu nu voi putea supravieţui sfârşitului tău nenorocit... Te-am iubit, m-ai înşelat... şi voi muri fiindcă acum mi-e silă de viaţă.

Cu aceste cuvinte ea turnă lichidul în paharul cu vin şi-l duse la gură.

În aceeaşi clipă se întoarse şi Letiţia. Sărmana copilă ţipă de spaimă, deoarece văzuse că trăsăturile feţei stăpânei sale erau schimonosite, că ochii ei străluceau ca însufleţiţi de nebunie. Cuprinsă de o bănuială grozavă, Letiţia se repezi la stăpâna sa, pentru a-i smulge paharul din mână. Era însă prea târziu...

Petronella golise paharul până la fund, apoi îl trânti de pământ, de se făcu ţăndări şi zise, cu glas înăbuşit:

— Ca să nu mai bea nimeni din paharul acesta... Otravă... am luat otravă!

Letiţia căzu la picioarele stăpânei sale, plângând cu hobote.

— Otravă! strigă ea, îngrozită. Otravă!... Sfântă Madona... ce-ai făcut, stăpână?... Nu, nu, nu trebuie să mori!

— Voi muri, fiindcă vreau să mor! răspunse Petronella, cu voce tristă, rezemându-se de spateaza scaunului. Dar otrava pe care am luat-o n-are efect prea iute, aşa că va trece cel puţin un ceas, până când îmi voi închide ochii pentru totdeauna. Dar e mai bine aşa, căci mai am de rânduit o

chestiune de mare însemnătate... Nu, nu plânge Letiţia mea, nu boci, nu mă plânge... Mi-am aruncat viaţa de bună voie, căci n-ar fi fost decât o povară pentru mine... Tu însă eşti nevinovată, Letiţia... Ştiu că te-a urmărit cu dragostea lui, dar tu ai respins propunerile lui netrebnice... De aceea îţi mulţumesc, copilă bună şi te binecuvântez...

— Stăpână, buna mea stăpână, suspină nenorocita fată, aruncându-se peste mâinile Petronellei, sărutându-le şi acoperindu-le cu lacrimi fierbinţi. Dumnezeu îmi este martor că sunt nevinovată.

— Ştiu, cunosc totul şi tocmai de aceea te voi răsplăti după cum meriţi.

— Dar ce va zice, ce va face el, strigă Letiţia, când se va înapoia?

— El nu se va mai înapoia niciodată! gemu Petronella. În clipa aceasta nu mai este printre cei vii.

— Nu mai este printre cei vii?... Sfinte Dumnezeule, dar ce s-a întâmplat?... Unde l-ai trimis?... Stăpână... cuvintele dumitale ascund ceva îngrozitor!

— Şi ştii tu cine a fost judecătorul şi în acelaşi timp călăul său? murmurară greoi buzele nenorocitei femei. Iubitul tău... Egizio Ettore!

Letiţia nu mai fu în stare să rostească vreo vorbă. Cu ochii larg deschişi se uită aiurită la stăpâna sa.

— Egizio Ettore, repetă Petronella, el, pe care Sebastiano Acchi a vrut să-l atragă într-o cursă... dar eu... eu l-am trădat... Eu însămi am făcut aceasta... fiindcă... fiindcă n-am vrut să-l mai revăd niciodată pe ticălosul, care a căutat să mă înşele într-un chip atât de murdar... fiindcă nu voiam să mai apară înaintea ochilor mei...

Atunci Letiţia înţelese totul. În acelaşi timp însă, în sufletul ei se trezi o dorinţă cu atât mai vie, de a scăpa viaţa ţărăncuţei. Ea sări din genunchi şi se repezi la uşă.

— Unde vrei să te duci, Letiţia?

— Să aduc un doctor! răspunse fata. Într-un ceas şi ceva doctorul din Saint-Étienne poate fi aici, dacă are cai buni la dispoziţie şi dacă viaţa animalelor nu va fi cruţată.

— Dar nu va mai găsi decât un cadavru, răspunse

muribunda, cu voce seacă, deoarece otrava îşi desăvârşea opera de distrugere mai iute decât crezuse ea. Nu-mi aduce doctor, ci notarul şi doi martori... Vreau... casa aceasta... totul este al meu... vreau să-mi fac testamentul!

Letiţia crezu că n-avea dreptul să refuze de a îndeplini această dorinţă a muribundei, mai ales că ea nu cunoştea gândurile stăpânei sale.

De aceea, ea se repezi ca vântul prin sat şi în curând apoi se înapoie cu notarul şi alţi doi martori, care auzind că Petronella e pe moarte se grăbiră cât putură.

Când Letiţia intră în odaie întovărăşită de cei trei bărbaţi, o găsi pe Petronella pe jos, zbătându-se în chinuri cumplite şi gemând sfâşietor.

Notarul îi dădu îndată să bea lapte, îi mai dădu şi o contra-otravă pe care o adusese cu sine de acasă, dar în curând trebui să-şi dea seama că orice ajutor omenesc era de prisos şi că Petronella se zbătea într-adevăr în spasmurile morţii.

— Dorinţa mea din urmă, îngână ea, vreau ca... această casă... cu tot ce se găseşte în ea... aţi auzit?... Tot... tot... scrie, domnule notar, scrie, mă mai simt în stare să-mi iscălesc numele... dar grăbeşte-te, căci mult nu va mai ţine!

Notarul se şi aşezase la masă, luase tocul în mână şi o întrebă pe muribundă:

— Petronella Acchi... răspunde, a cui să fie casa aceasta, cu tot ce-i aparţine, în cazul când soţul tău, Sebastiano, nu s-ar mai întoarce?

— Casa mea, îngână ea, tot... banii... rufele... veştmintele... tot ceea ce a fost şi al lui... va aparţine de astăzi înainte... Letiţiei, deoarece mi-a fost credincioasă.

Letiţia scoase un ţipăt şi după ce îşi reveni puţin, din uimire, strigă:

— Nu, nu pot primi această moştenire... Dumnezeule, poate că are rude, prieteni, care sunt mai aproape de ea, decât mine... Nenorocita nu ştie ce spune.

— Ştiu... ştiu totul... Mintea îmi este limpede. Trebuie să întăriţi hotărârea mea... scrie... scrie, domnule notar...

— Am scris, răspunse notarul, Petronella Acchi îşi lasă toată averea sa, servitoarei sale, Letiţiei, fără a pune niciun fel de

condiţie.

— Nu servitoarei sale, strigă muribunda, şi un zâmbet se înfiripă în jurul buzelor sale, scrie: Letiţiei, prietenei sale... căci prietenă mi-a fost... nu, surorii sale... căci mi-a fost de o mie de ori mai credincioasă, decât ar fi putut să-mi fie o soră.

— Iscăleşte, zise notarul, întinzând documentul muribundei. Iată tocul... Îl mai poţi ţine în mână?

— Mai pot... dar repede... un văl îmi acoperă ochii... în curând... în curând totul se va fi sfârşit... Aşa, numele meu e acolo!

— Martori! strigă notarul şi cei doi ţărani, care îl însoţiseră în casa nenorocitei femei, iscăliră şi ei testamentul.

— Acum, Letiţia, zise notarul, uitându-se plin de înţeles la frumoasa fată, nu mai eşti fără căpătâi, nu mai eşti săracă... Casa aceasta, cu tot ce i-a aparţinut lui Sebastiano Acchi şi soţiei sale, sunt ale dumitale. Din partea mea, îţi doresc să le stăpâneşti sănătoasă şi fericită.

— Fericită? exclamă frumoasa copilă cu bucle negre. Domnule notar, banii şi averea n-ajung pentru a face fericit un om!

— Ai dreptate Letiţia, gemu Petronella. Fericirea... vai şi eu îmi închipuiam că sunt fericită, dar totul n-a fost decât un vis... M-am trezit şi dându-mi seama de adevăr iată că trebuie să mor... Ha, n-auziţi cum străbat în noapte strigătele lui de ajutor?... Acesta a fost Sebastiano Acchi!... Egizio Ettore l-a ucis!... Nu, nu, de data aceasta brigandul n-a săvârşit o fărădelege... Aceasta nu este o crimă... Este o pedeapsă... pedeapsa bine meritată... Aşa să sfârşească fiecare ticălos, care-şi va înşela nevasta!

Petronella căzu pe spate, mâinile începură să i se zbată, ca şi cum ar fi vrut să prindă aerul cu ele.

Letiţia strigă, îngrozită:

— Moare... pentru numele lui Dumnezeu, ajutaţi-o... moare!

— Prea târziu! strigă notarul, pe un ton solemn, nu ne mai rămâne altceva de făcut, decât să ne rugăm pentru sufletul ei păcătos. Petronella, soţia lui Sebastiano Acchi, nu mai este.

În lupta ei cu moartea, Petronella alunecase din braţele Letiţiei şi trupul ei neînsufleţit zăcea pe podea. Alături de

cadavru îngenuncheară notarul şi cei doi martori, în vreme ce Letiţia suspina amarnic.

Îndată după aceea se răspândi în tot ţinutul vestea norocului care căzuse pe capul Letiţiei. Ea devenise proprietara uneia din cele mai frumoase case din Acqua Longa, a unei vii, care dădea rod îmbelşugat, a unor câmpuri, care cu toate că nu erau îngrijite ca lumea, fostul stăpân dând mai multă însemnătate viei, totuşi, produceau destul de frumos; proprietara unor livezi de măslini, care singure ele şi aduceau un venit care merita să fie băgat în seamă. Toate, toate acestea erau ale ei.

Da, ea era mult invidiată, frumoasa Letiţia şi în zilele următoare mulţi părinţi le şoptiră flăcăilor lor:

— Băiete, dă-ţi osteneala să câştigi inima frumoasei Letiţia, căci cine se va căsători cu ea va fi într-adevăr un om vrednic de invidiat.

În timpul acesta cea vrednică de invidiat veghea lângă trupul neînsufleţit al Petronellei, pe care o împodobise cu flori şi plângea. Căci chiar dacă devenise peste noapte o femeie bogată... casa aceasta mândră i se părea atât de goală, atât de plictisitoare, fără el... fără de Egizio Ettore.

Dar deodată lacrimile Letiţiei încetară. Ea se ridică de lângă catafalc şi apropiindu-se de fereastră, se uită înspre vârful Fontanellei, pe care soarele de amiază îl scălda în razele sale aurii şi şopti:

— Totuşi este o fericire... este un semn al lui Dumnezeu... Acum, sărmane Egizio Ettore nu mai eşti nevoit să te adăposteşti într-o ruină dărăpănată – acum nu mai eşti silit să-ţi odihneşti capul pe lespezi reci de piatră... Casa aceasta este a ta... îţi aparţine ţie... Nu vei mai fi fără căpătâi... Uşa acestei case îţi va fi deschisă oricând... aici te voi înconjura cu dragostea şi credinţa mea... şi vei putea fi sigur aici, de urmăritorii tăi, în miez de noapte, atunci când sătenii s-au culcat demult, Letiţia ta aşteptându-te, pentru a-ţi oferi un culcuş moale şi cald!

Cap. 37 – Un tată şi un fiu renumiţi

Într-unul din cele mai frumoase palate din acel cartier al Bastiei, unde locuiau numai oameni bogaţi, doi bărbaţi stăteau faţă în faţă, doi bărbaţi în care recunoşteai de la prima vedere pe tată şi pe fiu.

Tatăl era un bărbat înalt, subţire, distins la înfăţişare, al cărui cap expresiv era aproape chel, numai la înălţimea urechilor având un cerc de păr argintiu.

Sub sprâncenele lui negre încă, luceau doi ochi plini de foc, iar nasul puţin coroiat şi fruntea înaltă dovedeau o mare putere de voinţă.

Pe pieptul surtucului său negru elegantul bătrân purta o stea bătută în pietre scumpe, ceea ce dovedea că purtătorul ei era, sau fusese unul din marii oamenii politici ai Corsicii, sau chiar ai Franţei.

Într-adevăr, omul acesta condusese pe vremuri toate destinele Corsicii şi Franţa întreagă cunoştea strălucita lui carieră, care l-a dus mai sus, tot mai sus pe scara măririlor.

De omul acesta tremurase pe vremuri toată Corsica şi izbânzile lui fuseseră înscrise cu litere mari în Cartea de Aur a Franţei.

Cezar Gardane este acela, în casa căruia l-am introdus pe cititorul nostru, iar tânărul subţirel, uscăţiv, cu o mustăcioară mătăsoasă, era unicul fiu al fostului guvernator al Corsicii şi se numea Hector Gardane.

Fără îndoială că aşa arătase pe vremuri şi marele bărbat de stat, numai că trăsăturile bătrânului erau mult mai nobile şi chiar şi acum se mai putea citi în ochii bătrânului o energie fără seamăn, pe când privirile tânărului erau mai leneşe şi izvorau de sub doi ochi aproape întotdeauna pe jumătate închişi. Este adevărat că, din când în când mai fulgerau şi ochii aceştia, dar nu erau fulgerele unui spirit nobil, deschis, ci mai curând lucirile unui suflet ascuns veşnic la pândă, care, dădeau o înfăţişare groaznică chipului de altfel nu lipsit de oarecare farmec al tânărului.

— M-ai chemat tată? întrebă Hector, care tocmai atunci intrase în odaie. Vrei să vorbeşti cu mine?

Cezar Gardane se sprijini în bastonul de care era nevoit să se folosească, deoarece în ultimii ani sănătatea lui lăsa mult de dorit.

— Te-am chemat, fiule, începu bătrânul, fiindcă într-adevăr vreau să-ţi vorbesc într-o chestiune foarte serioasă. Acolo, pe masă se găsesc câteva scrisori, pe care le-am primit în timpul din urmă şi care te privesc pe tine!

— Scrisori? exclamă tânărul, pălind, apoi adăugă şovăielnic: Poate că „socoteli” vrei să zici, tată!... Ei bine, trebuie să-ţi mărturisesc că în ultimele luni iarăşi nu m-am putut ajunge cu banii de buzunar, care mi i-ai dat tu. Dar... trebuie să recunoşti şi tu că mă ţii puţin cam din scurt, în ceea ce priveşte banii... Fiul unui Gardane are anumite îndatoriri, de care nu poate scăpa.

— Fiul unui Gardane, răspunse bătrânul şi mâna care ţinea bastonul începu să tremure, are mai înainte de toate îndatorirea de a fi un om neprihănit, cinstit până în măduva oaselor.

— Tată... vrei oare să spui că eu n-aş fi?

— O asemenea bănuială buzele mele n-ar putea rosti, zise bătrânul, măsurându-şi fiul din creştet până-n tălpi, căci Hector, dacă aş şti că nu eşti, dacă aş şti că ţi-ai terfelit cinstea, atunci... atunci n-ai mai apărea viu înaintea mea. Nu, scrisorile acestea nu sunt socoteli, din simplul motiv că datoriile ţi le-am plătit demult, sau cel puţin pe acelea, pe care le-am putut afla... Scrisorile acestea au un alt cuprins, pe care ţi-l voi spune îndată.

Cezar Gardane se apropie încet de masă, îşi rezemă bastonul de ea, se aşează oftând într-un scaun minunat sculptat, apoi luă una din numeroasele scrisori.

— Aceia, care mi se adresează în scrisorile acestea, începu bătrânul, sunt prietenii mei cei mai buni. Ei mă vestesc că la Ajaccio ai dus o viaţă foarte destrăbălată şi că se cred îndatoraţi de a-mi aduce la cunoştinţă că te-au văzut adeseori în tovărăşii foarte puţin onorabile. Ei mă conjură să-ţi deschid ochii la timp, pentru a te împiedica de a cădea în prăpastia la marginea căreia te găseşti. Dar nici n-ar fi fost nevoie de scrisorile acestea, deoarece aflasem mai demult, continuă

bătrânul, că fiul meu nu mai face cinste numelui pe care-l poartă. Hector, ai intrat într-o societate rea, de oameni care nu merită să stea alături de tine. La Ajaccio ţi-ai făcut prieteni din aceia de care trebuie să fugă orice tânăr care ţine la numele familiei sale.

— Te rog să-mi spui câteva nume, tată, strigă Hector Gardane, cu aceiaşi nesiguranţă, ca la început. Sunt încredinţat că toţi prietenii mei sunt cavaleri desăvârşiţi... Au fost ponegriţi doar în faţa ta.

— Ponegriţi?!... Persoanele care mi-au trimis scrisorile acestea şi-au iscălit numele întreg, în josul rândurilor lor. Numai aceia care se ascund sub anonimate pot ponegri, pot fi bârfitori. Acela, care are curajul să-şi întărească spusele cu numele său, acela nu poate minţi... La Ajaccio ai fost adeseori în casa unui anume conte de Paris! Aşa este, sau nu?

— Aşa este, tată. Dar în ceea ce-l priveşte pe contele Robert de Paris nu trebuie să uiţi că el este urmaşul uneia din cele mai mari familii din toată Franţa.

— Şi ce dovedeşte asta? strigă Gardane, nu prea prietenos. Oare ticăloşi distinşi nu sunt pe lume?... Este adevărat că numele de Paris este unul din cele mai vechi şi mai cinstite în Franţa... Fratele acelui Robert, prinţul Raymond de Paris este un om în faţa căruia se pleacă toţi nobilii Franţei şi pe care-l stimează toată lumea... Dar nu toţi fraţii sunt la fel şi în ceea ce-l priveşte pe Robert, eu n-am avut prea multă încredere niciodată în el şi-mi pare foarte rău că nu te-am prevenit demult să te fereşti de el. Afară de aceasta însă, mi se mai aduce la cunoştinţă că eşti pe cale de a distruge liniştea unei căsnicii, aceasta pe semne din pricina inimii tale căreia n-ai căutat să-i pui frâu. Când ai plecat la Ajaccio, ţi-am dat o scrisoare pe care urma s-o predai în persoană lordului Milton, ambasadorul Angliei pe lângă Sfântul Scaun. Cu acest prilej ai cunoscut-o pe soţia lordului, lady Mignon.

— Vai, tată, te rog să nu vorbim de ea, strigă Hector. N-aş îngădui ca îngerul acesta de femeie să fie bârfit vreodată şi chiar dacă tu, tatăl meu... ai pune la îndoială bunul ei renume...

— Aceasta n-am făcut-o şi nici nu o voi face, răspunse

Cezar Gardane, căci eu nu fac parte din oamenii care vorbesc cu dispreţ de semenii lor, mai înainte de a fi încredinţaţi de ceea ce spun. În orice caz lady Milton este o doamnă din cea mai bună societate şi nici nu vreau să cred că ţi-a dat mai multă însemnătate, decât era obligată să dea unui fiu al lui Cezar Gardane. Tu însă, tu ai urmărit-o cu insistenţele tale, tu i-ai făcut curte, tu ai copleşit-o cu flori. Ascultă, Hector, unui tânăr uşuratic i se pot ierta multe, una însă nu... El n-are voie să devină un ticălos, un nemernic faţă de acela care l-a primit cu braţele deschise în casa sa. Acum, am vorbit cu tine, te-am prevenit... Şi Doamne, pentru a câta oară fac aceasta! Se pare însă că tu nu eşti omul care să dai ascultare unui sfat cinstit... Te găseşti pe un povârniş, dragă Hector şi aceasta numai din pricină că n-ai nicio ocupaţie, care să-ţi răpească timpul, care să-ţi ceară mai multă energie... Nu uita că eşti un gentleman şi ca atare este de datoria ta să-ţi serveşti ţara, fie ca soldat, fie ca diplomat.

— Ca soldat?... Dar bine, tată, oare nu sunt ofiţer?

— Da, răspunse bătrânul, cu amărăciune, dar ţi-ai luat un concediu de doi ani, pentru a gusta viaţa, după cum spui tu. În ochii mei însă, trândăvia aceasta este o grozăvie. Trebuie oare într-adevăr să mă dau eu ca pildă?... Ei bine, atunci uită-te la mine... O viaţă întreagă am muncit din greu, mi-am jertfit nopţile binelui acestei ţări, zilele mi-au fost pline de griji, pe care n-aş fi avut nevoie să le am, dacă n-aş fi vrut să le fiu de folos semenilor mei. Tu însă, fiule, tu nu te pricepi nici măcar să-ţi porţi sabia, căci altfel ai fi la regimentul tău şi n-ai umbla fără niciun rost prin ţară.

— Ei bine, tată, strigă tânărul Gardane, sunt gata să mă înapoiez la regiment... Dar sincer vorbind, viaţa de trândăvie, dintr-o garnizoană de oraş mic, îmi deşteaptă în minte gânduri negre... Dacă aş fi pus în faţa unei grele însărcinări, fii încredinţat că aş îndeplini-o cu cinste şi aş adăuga noi lauri numelui, pe care tu l-ai făcut atât de vestit.

— Vrei să ţi se dea o însărcinare grea? întrebă bătrânul Gardane. În clipa de faţă Franţa nu este amestecată în niciun război mai însemnat, or, pentru un ofiţer însărcinarea care să-i aducă cea mai multă cinste nu poate fi decât aceea de a

lupta pentru patria sa. Este vorba însă, să înceapă un mic război.

— Un mic război?... Nu te înţeleg, tată!

— Ştii prea bine că, cu toate că nu mai sunt guvernator, reluă bătrânul om de stat, şi nu mă mai ocup ca înainte de mersul treburilor publice, totuşi, preşedintele republicii îmi cere sfaturi întotdeauna când este vorba de Corsica şi eu nu refuz niciodată aceste sfaturi. În chipul acesta sunt mereu în legătură cu ministerele de la Paris, precum şi cu noul guvernator al Corsicii şi deci ştiu mai înainte de oricine altul, ceea ce se plănuieşte... Ei bine, Hector, este vorba de ceva, ce cred că ţi-ar surâde şi ţie... Vrei să-ţi iei această însărcinare?... Te previn însă că nu este lipsită de oarecare primejdii şi chiar dacă nu poate fi vorba de lauri de război, totuşi, pentru un tânăr ofiţer este un prilej minunat de a face să se vorbească despre el.

— Mă faci curios, tată.

Bătrânul scoase un document dintr-unul din sertarele mesei sale de lucru şi-l întinse înaintea sa. După aceea arătă înspre un scaun, care se găsea în faţa sa, iar Hector, care înţelesese rostul acestui gest, luă loc în scaunul arătat.

— Fără îndoială că ai auzit şi tu despre Egizio Ettore, despre brigandul acela, care ţine toată Corsica sub teroarea sa.

— Egizio Ettore, strigă Hector. Mărturisesc tată că omul acesta este o personalitate foarte interesantă, căci chiar dacă trăieşte din spargeri, totuşi este un om care a dat dovadă de multă iscusinţă şi de mult curaj. Dar ce este cu omul acesta, tată? Are el legătură cu însărcinarea ce mi s-ar da mie?

— Guvernul de la Paris a hotărât, continuă Cezar Gardane, să pună capăt isprăvilor acestui bandit. Ştii şi tu că Egizio Ettore a dat foc bisericii din Saint-Étienne-en-Corse. Nu demult s-a depus la tribunal o plângere din partea bancherului Fernando Hernez, pe care banditul l-a ţinut închis într-un turn pricinuind astfel ruina firmei, care a dat faliment, de pe urma ticăloşiei lui Egizio Ettore. Dar câte şi mai câte nemernicii n-a mai săvârşit omul acesta! De aceea, guvernul francez a hotărât să pună odată capăt ticăloşilor lui. Un regiment va fi echipat pentru a scotoci toate peşterile şi

văgăunile Corsicii, pentru ca în chipul acesta să se poată pune mâna pe temutul bandit. Ei bine, mulţumită legăturilor mele am făcut ca comanda acestui regiment să-ţi fie dată ţie. Vei coborî spre partea de miazăzi a insulei, în fruntea a opt sute de oameni. Dar chiar dacă nu vei avea de urmărit decât un singur om, chiar dacă lupta nu o vei duce decât împotriva unui singur duşman, nu nesocoti acest duşman, căci Egizio Ettore este un vrăjmaş foarte primejdios. El cunoaşte fiecare piatră, fiecare copac din sudul Corsicii şi după cât se pare, populaţia de la sate este de partea lui. Îţi dai seama deci, cât de recunoscător îţi va fi guvernul, dacă vei izbuti să pui mâna pe el şi să-l predai autorităţilor.

— Tată, răspunse Hector, încântat, aceasta este o însărcinare, care-mi place şi mie... Totuşi, nu este tocmai atât de grea, după cum crezi tu. Gândeşte-te, opt sute de oameni împotriva unuia singur. Sfârşitul acestei lupte nu poate fi îndoielnic pentru nimeni.

— Da, nu poate fi îndoielnic, întări şi Cezar Gardane. Egizio Ettore trebuie să fie învins... Mai înainte însă, ţi-ar putea întinde o cursă şi de aceea te sfătuiesc să fii cât se poate de prevăzător.

— Şi când ar urma să-mi iau în primire această ciudată însărcinare, tată? întrebă Hector. Aş vrea, dacă s-ar putea să mai am trei zile...

— Atâta cred că va mai ţine, până când regimentul va fi echipat pentru urmărirea brigandului, răspunse bătrânul. În timpul acesta deci îţi vei putea pune în ordine toate chestiunile, iar dacă mai ai cumva datorii, sunt gata să ţi le plătesc, dar în orice caz, asta o fac pentru cea din urmă oară. Fiindcă trebuie să ştii că eu nu sunt deloc atât de bogat, după cum se pare că crezi tu şi patimile sale costisitoare mi-au golit casa de bani destul de simţitor.

— Îmi voi lua îngăduinţa, dragă tată, să-ţi prezint o listă, care să-i cuprindă pe toţi creditorii mei, zise Hector. O am chiar pregătită... Vrei s-o vezi, tată?

— Dă-mi-o, răspunse bătrânul Gardane, cu acea bunăvoinţă pe care i-o arăta întotdeauna fiului său, când acesta nu-i pricinuia noi îngrijorări. Ceea ce poţi face astăzi, nu-i bine să

amâni pe mâine... Vreau să-ţi înlătur din cale toate neajunsurile... vreau să fac pentru tine tot ceea ce poate face un părinte pentru fiul său... Numai, să nu-mi înşeli iarăşi speranţele, Hector!

Tânărul Gardane scoase din buzunar un portofel elegant, îl deschise şi luă din el o foaie de hârtie... Pe urmă, porni şovăind spre masa de lucru a părintelui său şi o aşeză pe ea.

Bătrânul om de stat se cufundă în cercetarea listei destul de lungi, pe care i-o prezentase fiul său. El clătină de mai multe ori din cap, când dădea peste câte o datorie, pe care n-o putea înţelege.

— Dar ce văd aici? strigă el, deodată. Îi datorezi lui Robert de Paris optsprezece mii de franci?... Fără îndoială că nu ţi i-a dat în mână!

— Tată... eu... Robert de Paris... contele...

— Te scutesc de a-mi răspunde, deoarece răspunsul mi-l pot da singur... Ai jucat, Hector... Vai, fiule, câtă dreptate au avut aceia care m-au conjurat să pun odată capăt prieteniei tale cu omul acesta, cu demonul acesta... căci un demon este contele, fără îndoială şi el te va împinge în prăpastie pe tine, un biet tânăr fără experienţă, dacă voi continua să te mai las în societatea lui. Dar slavă Domnului că Robert de Paris este la Ajaccio şi chiar dacă ar fi la Bastia, peste trei zile vei porni în fruntea regimentului tău, pentru a pune mâna pe Egizio Ettore.

Cezar Gardane nu băgă de seamă roşeaţa care acoperise deodată obrajii fiului său, la auzul acestor cuvinte. El îşi lăsase privirile din nou asupra listei, care cuprindea mărturisirea păcatelor fiului său.

— Văd că numai pentru flori ai aruncat şase mii trei sute de franci... Găsesc că este cam mult, deoarece chiar dacă admit ca un tânăr aristocrat să fie cavaler cu o doamnă, totuşi, şase mii trei sute de franci pentru trandafiri şi violete găsesc că este prea de tot. Dar nu voi cerceta fiecare cheltuială, nu voi controla fiecare ban... Văd că singur ai făcut adunarea... Aşadar, va trebui să plătesc pentru tine din nou, nu mai puţin de una sută optzeci şi şapte de mii de franci.

Un oftat adânc ieşi din pieptul bătrânului Gardane, la

rostirea acestor cuvinte şi o nelinişte ciudată se părea că puse stăpânire pe el, deodată.

— Una sută optzeci şi şapte de mii de franci, strigă el din nou, ridicându-se de la masă, sprijinit în baston. Hector, Hector, dacă vei continua în felul acesta, în curând mă vei duce la sapă de lemn... Îţi mai spun odată că nu sunt un om bogat şi pentru a-ţi plăti această datorie, voi fi nevoit să-mi vând proprietatea pe care o mai am în Sardinia. O voi face însă... Spune-le tuturor creditorilor tăi, că Cezare Gardane îţi va plăti datoriile... Să-ţi mai dea numai un răgaz de două săptămâni... O vor face, fără îndoială...

Bătrânul se duse apoi în faţa uşuraticului său copil, în vreme ce rosti aceste cuvinte. Privirile ochilor săi negri, pătrunzători, se adânciră în luminile lui Hector, care în faţa strălucirii acestor priviri îşi lăsă ochii în pământ.

— Hector, fiul meu, zise bătrânul om de stat lăsându-şi mâna pe umărul tânărului, răspunde-mi la o întrebare: Ai însemnat pe lista aceasta totul, n-ai ascuns nicio datorie, pe care să fii silit să mi-o mărturiseşti mai târziu? Spune-mi, mărturiseşte-mi totul, fiule, cât mai este timp, căci n-aş putea suporta să fiu înşelat de propriul meu copil!

— Ţi-am mărturisit totul, tată, răspunse Hector. Îţi dau cuvântul meu de...

— Nu cuvântul este ceea ce-ţi cer... Voi tinerii şi mai ales ofiţerii sunteţi foarte iute gata să vă daţi cuvântul de onoare. Îţi cer însă altceva... Urmează-mă, Hector!

Cu lista datoriilor în mână, Cezare Gardane părăsi odaia şi se îndreptă spre o încăpere mare, care era rânduită cu multă gingăşie, astfel încât oricine îşi putea da seama că acolo era odaia unei doamne distinse.

Într-adevăr încăperea aceasta era odaia în care locuise soţia lui Cezare Gardane, acea nobilă şi frumoasă femeie, pe care fostul guvernator al Corsicii, şi-o luase de soţie, încă de pe vremea când nu era, decât un student necunoscut. El îşi dăruise inima unei fete din popor, unei spălătorese, pe care o iubise mult şi cu care trăise mulţi ani în cea mai desăvârşită bună înţelegere. Niciodată nu s-a închis în inima lui Cezare Gardane rana, pe care i-a pricinuit-o moartea acestei soţii

ideale.

Nici chiar Hector, oricât de uşuratic era el, nu păşea fără un anumit simţământ de evlavie pragul acestei încăperi, în care locuise mama lui... Este adevărat însă că în odaia aceasta Hector intra foarte rar, deoarece cheia o ţinea bătrânul Gardane şi nici chiar pe fiul său nu-l ducea prea des acolo.

Numai el se ducea acolo în fiecare vineri, căci într-o vineri murise soţia lui şi rămânea cu gândul la ea, la scumpa dispărută, ceasuri întregi.

— Hector, ştii tu unde te găseşti? întrebă Cezare Gardane, cu vocea lui sonoră, oprindu-se în mijlocul odăii, în faţa fiului său.

— Cum să nu ştiu, tată! Aceasta este odaia în care iubita mea mamă şi-a dat sufletul în braţele tale.

— Da, aici a trăit, aici a murit, strigă Gardane, cu glas înăbuşit de durere. Acolo, în dosul perdelelor de mătase care acoperă patul, acolo a zăcut, acolo şi-a dat ultima suflare... Hector, în toată Corsica, în toată Franţa nu există o biserică, care să fie pentru noi mai sfântă, decât încăperea aceasta. Iar dacă te-am adus aici, am făcut aceasta, fiindcă în clipa de faţă vom săvârşi un lucru sfânt. Hector – glasul bătrânului om de stat câştiga în sonoritate din moment în moment, – pe când erai copil, te-am iubit mult, mai mult decât orice pe lume, deoarece chipul tău îmi reamintea trăsăturile feţei mamei tale... Mai târziu, când te-am dat în grija numeroşilor tăi dascăli, care mă asigurau că fiul meu este înzestrat cu daruri de la natură şi că făgăduieşte să fie vrednic de tatăl tău, s-a mai adăugat la această dragoste şi mândria părintească... Acum însă, în anii din urmă, când pe semne că ai fost ademenit de societatea rea în care ai intrat, îţi mărturisesc sincer... oricât mi-ar veni de greu, dar vreau s-o ştii şi tu, să cunoşti adevărul... în ultimii ani deci, n-a lipsit mult... să te urăsc.

— Tată!

— Taci!... Lasă-mă să vorbesc. Ţi-o spun astăzi, fiule şi nu ţi-o voi mai repeta niciodată... Ştii prea bine că Cezare Gardane a avut de luptat în viaţă cu mari, foarte mari greutăţi şi nu i-a fost tocmai uşor să se urce până acolo, unde este

astăzi... A fost o vreme, când ca orfan părăsit, vindeam gazete pe stradă, din neînsemnatul câştig al acestei vânzări cumpărându-mi cărţi, pentru a învăţa... Nu o dată mi-am expus pieptul gloanţelor duşmane, am luptat alături de Gambetta şi întreaga Franţă, nu numai Corsica, se făleşte astăzi cu mine... Fiul meu, un gentleman, pentru câştigarea cărui titlu tatăl său a dat lupte adeseori deznădăjduite, nu trebuie să cadă în prăpastie din pricina unui alt om, de care se lasă înrâurit. Să ştii, Hector, că pe acela care târăşte prin noroi numele de Gardane, îl socotesc vrednic de dispreţul, de ura mea, chiar dacă ar fi propriul meu fiu. De aceea, vreau să-mi făgăduieşti că de astăzi înainte vei începe o viaţă nouă... Sunt gata să te scap înc-o dată de toţi creditorii tăi, vreau însă să am şi eu o chezăşie că nu voi face din nou în zadar această jertfă... Vreau să văd că ai şi tu puterea de voinţă, care a fost admirată atât de mult la mine, o viaţă întreagă. Vino, fiule, vino aici, în faţa acestui tablou, care o înfăţişează pe mama ta.

Cu aceste cuvinte Gardane se întoarse şi se duse în dosul mesei de scris, deasupra căreia se găsea un tablou mare, acoperit de o perdea neagră. O mişcare a unui şiret de mătase şi din dosul perdelei ieşi la iveală un drăgălaş chip de femeie.

Bastonul căzu din mâinile lui Cezare Gardane, care se uita cu ochi înlăcrimaţi la tablou. Pe urmă însă, apucă mâna dreaptă a fiului său, o strânse şi zise:

— Jură-mi, Hector, pe memoria scumpei tale mame, pe mormântul ei, pe trăsăturile acestea curate, pe care le vezi înaintea ta... jură-mi că mi-ai mărturisit tot adevărul, că lista aceasta cuprinde numele tuturor creditorilor tăi şi că din clipa aceasta eşti hotărât să începi o altă viaţă, care să fie mai vrednică de numele unui Gardane, decât viaţa, pe care ai dus-o până acum.

— Nu-mi este greu să-ţi fac acest jurământ, tată, zise Hector, şi-l fac, ridicându-mi mâna şi strigând: „Îţi jur pe mormântul mamei mele, pe memoria ei, care-mi este sfântă, că ţi-am mărturisit toate păcatele mele şi că de-acum înainte vreau să fiu ceea ce doreşti tu... un adevărat Gardane”.

— Îţi mulţumesc, fiule, zise Cezare Gardane, adânc mişcat. Şi acum îmbrăţişează-mă, dragul meu Hector!

Mişcaţi până la lacrimi, tatăl şi fiul căzură unul în braţele celuilalt. Într-un târziu, Hector, zise:

— Acum, îngăduie-mi, tată, să-ţi sărut mâna... Nu voi uita prevenirea ta... Iar în ceea ce-l priveşte pe Egizio Ettore, vreau ca lupta împotriva lui să fie de scurtă durată. Temutul bandit va cădea foarte curând în mâinile autorităţilor.

Hector părăsi încăperea, iar bătrânul om de stat se uită după el, cu priviri pline de speranţă.

— Este singurul şi cel din urmă mijloc ce mi-a mai rămas, murmură el. Să nădăjduim că-mi va izbuti să-l scot din mocirla în care a căzut... Doamne, nu am decât un singur băiat, dar niciodată nu mi-aş fi închipuit că un copil i-ar putea pricinui unui părinte atâtea griji.

În timpul acesta Hector se înapoie în odaia sa, se îmbrăcă pentru a ieşi, iar câteva minute mai târziu străbătea străzile oraşului, într-o trăsurică foarte elegantă şi îndeajuns de cunoscută de cei din Bastia.

În faţa unei mici vile Hector coborî din trăsurică şi intră în casă cu siguranţa omului, care ştie că va fi bine primit.

Aici îi ieşi în întâmpinare un fecior, îmbrăcat într-o livrea aurită, care nu era nimeni altul, decât Leblanc, mâna dreaptă a contelui Robert de Paris.

— Este acasă domnul conte? întrebă Hector.

— Domnul conte de abia s-a sculat, răspunse Leblanc. Fără îndoială însă că va fi fericit să vă primească. Vă rog, domnule Gardane, aveţi bunăvoinţa să aşteptaţi o clipă în odaia aceasta. Vă voi anunţa îndată!

Leblanc deschise o uşă şi tânărul Gardane intră într-o odaie mobilată cu mult gust, în care însă n-avu vreme să se plictisească, deoarece Leblanc se întoarse peste câteva clipe, pentru a-l conduce la stăpânul său.

Robert de Paris şedea în faţa unei mese, pe care în afară de cafeaua cu lapte mai erau îngrămădite toate bunătăţile din lume. Pe chipul lui se vedeau mai puţin urmele chefului din noaptea trecută, decât pe chipul lui Hector Gardane.

Contele tocmai îşi terminase cafeaua cu lapte şi îşi

aprinsese o havană.

— Ah, bună dimineaţa, dragul meu Gardane, îi strigă Robert de Paris, tânărului, care tocmai intrase. Ai dormit bine?... Nu-i aşa că am avut o idee minunată de a te introduce la „Meşteriţa Raiului” şi mai ales, de a o îndupleca pe Tereza Galdano să vină la Bastia, pentru a-şi întinde puţin mrejele şi aici?

— A dracului femeie, Tereza aceasta, zise Hector, aşezându-se într-un fotoliu. Nu-mi iese din cap mica Mariana, pe care am văzut-o în noaptea aceasta... O copilă fermecătoare, dragă conte... Puţin prea sperioasă... prea virtuoasă însă!

— În ceea ce priveşte virtutea, zise Robert de Paris uitându-se râzând, după rotogoalele albastre de fum ale ţigării sale, „Meşteriţa Raiului” se va pricepe ea s-o dezobişnuiască.

— Am băgat de seamă însă, reluă Hector, că femeia aceasta o păzeşte pe Mariana cu ochi de Argus. Nici măcar o singură clipă n-a vrut să mă lase singur cu fata.

— Ascultă-mă, dragă Hector, zise contele de Paris, râzând zgomotos, mi se pare că te-ai cam îndrăgostit de mica Mariana. Ce-ar zice lady Milton, frumoasa englezoaică, la ale cărei picioare ai căzut la Ajaccio, dacă ar afla despre chestia cu mica Mariana?

— Ce-ar zice? repetă Hector. Fără îndoială că ar lăsa-o foarte rece... Căci, dumneata eşti prietenul meu şi deci, îţi pot spune adevărul. Mândra englezoaică m-a refuzat pur şi simplu!

— Ah! Aşadar, i-ai declarat dragostea dumitale şi răspunsul a fost un refuz... categoric?

— Draci şi iad! tună tânărul Gardane. De ce să nu-i spunem pe nume?... A fost un refuz... ruşinos!... Şedeam în genunchi înaintea ei, conjurând-o să dea ascultare dragostei mele şi ea se învălui în mantia virtuţii şi-mi zise: „Nu uita, domnul meu, că sunt soţia altuia!”

Robert de Paris îşi scutură gânditor cenuşa ţigării de marginea unei scrumiere de argint. După aceea aruncă o privire iscoditoare spre Hector şi zise:

— Cu atât mai mult mă mir că frumoasa lady a părăsit

Ajaccio, îndată după plecarea dumitale de acolo? Ea se găseşte în clipa de faţă, împreună cu soţul său... la Bastia.

Hector se făcu feţe-feţe, sări de pe scaun şi glasul lui tremura de înfrigurare când exclamă:

— Mignon aici, la Bastia?... Dar asta nu este cu putinţă!

— Şi totuşi aşa este, după cum ţi-am spus eu, răspunse Robert de Paris.

— Şi ce concluzie tragi dumneata din împrejurarea că lady Milton a venit aşa, pe neaşteptate, la Bastia? întrebă Hector Gardane. Robert de Paris, te rog fii sincer cu mine... Crezi oare că cu toate cele petrecute, lady Milton mă iubeşte şi că deci voi putea pune mâna pe ea?

— Tânărul meu prieten, zise contele de Paris, ridicându-se din fotoliu şi aşezându-şi mâna pe umărul lui Hector, ştii prea bine că am pentru dumneata o prietenie de adevărat gentleman. Ei bine, te încredinţez că lady Milton este îndrăgostită până peste urechi de dumneata.

— Dar refuzul ei... răceala... nepăsarea cu care m-a primit?... Revolta ei chiar...

— Ce înseamnă toate acestea? răspunse ispititorul, ticălosul vampir, care era în căutarea unei noi victime. O femeie este asemenea unei fortăreţe, care nu se predă la cel dintâi atac. Acela însă, care nu pierde răbdarea, dragul meu Hector, acela mai curând sau mai târziu tot vede fluturând steagul cel alb şi intră ca învingător în fortăreaţă!

— Vai, dacă ar fi aşa! strigă tânărul ofiţer, ai cărui obraji se împurpurară. Dumneata nici nu-ţi poţi închipui cât de nebuneşte o iubesc pe frumoasa Mignon, şi pentru a o avea pe ea, aş fi în stare să-mi dau şi viaţa!

— O vei avea, răspunse contele de Paris, dacă vei urma sfaturile mele! Nu te voi părăsi nici în chestiunea aceasta, după cum nu te-am părăsit niciodată până acum, când ai avut nevoie de mine! Dar... cum stăm cu bătrânul dumitale?... E gata să-ţi plătească datoriile?... Îmi spuneai că vei vorbi cu el în privinţa aceasta!

— Totul este în cea mai bună ordine, strigă Hector. M-am spovedit tatei şi i-am prezentat o listă cu toţi creditorii mei. Peste două săptămâni nu va mai fi nici un singur om, în toată

Corsica, care să poată spune că-i datorez, fie chiar şi numai o centimă. Şi dumitale îţi datorez optsprezece mii de franci pe care tata ţi-i va achita.

— Drace! Nu cumva i-ai spus că sunt datorii de joc? întrebă contele de Paris.

— Nu... dar cum îţi închipui aşa ceva?... I-am spus că mi-ai împrumutat suma aceasta în numerar... Dar, trebuie să-ţi mărturisesc, dragă conte, că cineva te-a încondeiat rău de tot la tata...

— Ah, i s-a... Şi aş putea să ştiu şi eu, mă rog, ce i s-a spus domnului Cezare Gardane despre mine?

— Te rog, conte, să nu mai vorbim despre asta... De altfel, mai am o chestiune grabnică de rânduit prin oraş... aşa că, te rog să-mi dai o întâlnire pentru diseară.

— Bine... Ne vom întâlni atunci, chiar aici! răspunse Robert de Paris. Căci am rânduit o mică petrecere pentru astă-seară, în cinstea a trei tineri parizieni, care au sosit de curând în Corsica şi nădăjduiesc că-mi vei face plăcerea să fii şi dumneata de faţă!

— Cine sunt aceşti trei parizieni? întrebă Gardane. Sunt oameni distinşi?

— De la sine se înţelege, fu răspunsul contelui Robert de Paris. Oamenii aceştia mi-au făcut la Ajaccio o vizită de rigoare, deoarece după cât se pare, la Paris sunt oaspeţi obişnuiţi ai fratelui meu, prinţul Raymond. Cum însă la venirea lor eu eram tocmai pe punctul de a pleca spre Bastia, i-am sfătuit să vină şi ei aici, deoarece peste câteva zile începe Carnavalul, or, este ştiut că cel mai frumos carnaval din Corsica, se poate vedea la Bastia. Tinerii au primit sfatul meu, fără îndoială pentru a cunoaşte mai de-aproape obiceiurile şi frumuseţile carnavalului, iar astă-seară, vor fi invitaţii mei. Căpitanul Neuville, tânărul conte Aristide de Lamotier şi baronul Lamberg vor fi astă-seară aici... Vom petrece de minune, dragul meu Hector... Poate că vom rândui şi un mic joculeţ, să mai omorâm timpul!

— Eu nu mai joc, strigă Hector Gardane, ca şi când ar fi vrut să se ferească chiar şi numai de cuvântul „joc”.

— Nu mai joci?... Cu atât mai bine! Atunci nu vei putea nici

pierde, nici câştiga... Aşadar, ne-am înţeles. La ceasurile unsprezece, după închiderea teatrelor, ne adunăm cu toţi aici, la mine!

— Voi fi foarte punctual! răspunse Hector, apoi îşi luă rămas bun în grabă, dar foarte cordial de la Robert de Paris şi condus de Leblanc până la uşă, părăsi vila.

Contele de Paris se uită după el, cu un zâmbet batjocoritor.

— Slavă Domnului că mai sunt şi proşti ca acesta pe lume, murmură el, altfel aş fi dat faliment, demult... Hector Gardane acesta a devenit un adevărat izvor de aur pentru mine şi cred că voi mai face să treacă încă multe hârtii de o mie de franci, din buzunarele lui într-ale mele... Spune că nu mai joacă cărţi... ha, ha, ha, fără îndoială că a fost silit să-i făgăduiască aceasta bătrânului... Dar dacă făgăduiala aceasta ar fi un pod, nu m-aş avânta pe el, nici chiar pentru un milion de franci... Hei, Leblanc!

Strigătul acesta Robert de Paris îl întovărăşi cu o apăsare asupra unui buton de sonerie, pe care-l avea pe masă şi câteva clipe mai târziu, preacinstitul Leblanc se ivi în faţa şi mai cinstitului său stăpân.

— Ştii, dragul meu Leblanc, că astă-seară avem oaspeţi. Vei îngriji deci de un „soupe” cât mai desăvârşit, pentru şase persoane.

— Pentru şase persoane? întrebă Leblanc, mirat. Dacă nu mă înşel, domnul conte mi-a vorbit de trei parizieni şi de domnul Gardane. Socotindu-i deci pe toţi aceştia laolaltă, nu ies decât cinci persoane!

— Aşa este... Ai uitat însă că astă-seară începe Carnavalul... Tu eşti însă din Marsilia şi deci n-ai de unde să cunoşti obiceiurile corsicane, care mai sunt încă în bună parte, italieneşti. Ascultă deci, Leblanc: În tot timpul Carnavalului, în toate casele din Corsica, se pune la masă un tacâm mai mult, decât persoanele care sunt în casă. Acesta este oarecum simbolul ospitalităţii casei, ale căror uşi trebuie să fie deschise oricărui nou sosit, din aceeaşi clasă socială. Dacă de pildă, la noapte ar veni în casa mea un gentleman, el s-ar putea aşeza în faţa celui de-al şaselea tacâm, fără să fie poftit şi ar avea dreptul să petreacă, să bea, să joace cu mine

şi prietenii mei, fără ca eu să am măcar dreptul să-i cer să-mi spună numele, dacă el singur nu socoteşte că trebuie să facă aceasta. Vreau însă să le pregătesc oaspeţilor mei şi o altă surpriză, continuă Robert de Paris. Te vei duce mai încolo, până la Tereza Galdano, în Strada Pasteur... Ştii unde? Sau poate că nu ştii nici măcar că „Meşteriţa Raiului” s-a mutat la Bastia, pentru timpul cât ţine Carnavalul, ceea ce de altfel a făcut cu atât mai mult, cu cât la Ajaccio începuse să-i cam ardă pământul sub picioare. Aşadar, te vei duce la Tereza Galdano şi-i vei spune că astăzi, pe la miezul nopţii, să mi-o aducă aici pe mica Mariana... Dacă cumva fata nu vrea să vină de bună voie, atunci s-o adoarmă şi aşa să mi-o aducă.

— Am înţeles, domnule conte, răspunse Leblanc, fără să se fi îngrozit câtuşi de puţin de mârşăvia însărcinării pe care i-o dăduse stăpânul său. Era doar obişnuit cu asemenea îndeletniciri, pe care trebuia să le îndeplinească pentru contele de Paris.

— Şi acum, de ce mai stai aici, gură-cască? zise Robert. Ai picioare îndeajuns de iuţi, pentru a face într-un sfert de ceas drumul până în Strada Pasteur!

— Domnule conte, răspunse Leblanc, mi-aş îngădui să vă fac o comunicare.

— Iute, dragul meu, zise Robert de Paris, căci mai am câteva vizite de făcut astăzi de dimineaţă. Spre seară aş vrea să fiu acasă, căci de îndată ce se întunecă va fi o învălmăşeală pe străzi, încât nici nu se va mai putea umbla cu trăsura. Ce ai să-mi spui, Leblanc?

— Îşi mai aduce aminte domnul conte de o cameristă, pe care am angajat-o noi, acum vreo jumătate de an?

— O fată, care să fi fost la mine în casă, acum şase luni? făcu Robert de Paris, gânditor. Da, da, acum îmi aduc aminte. Vrei să spui de Gilda...

— Da, domnule conte, de Gilda, a cărei frumuseţe domnul conte a avut bunăvoinţa s-o bage în seamă.

— Ei şi ce este cu Gilda aceasta? întrebă contele, nerăbdător. Îmi aduc aminte că într-o bună zi a dispărut fără urmă.

— Aşa este, domnule conte, a dispărut deodată de parcă ar

fi înghiţit-o pământul.

— Da, răspunse Robert de Paris, trecându-şi mâna albă, îngrijită, prin barba neagră ca iadul. Gilda aceasta era frumoasă şi mi-a plăcut mult. Se pare însă că a băgat de seamă privirile mele pătimaşe şi de aceea a fugit.

— Aşadar, domnul conte crede că fata aceasta era nevinovată şi că a fugit, pentru a rămâne neprihănită?

Robert de Paris ridică din umeri, iar Leblanc continuă, cu puterea de convingere, care este caracteristică tuturor intriganţilor:

— Au trecut şase luni, de când Gilda a părăsit pe neaşteptate casa noastră şi în zadar m-am trudit să-i dau de urmă. Credeam că voi putea fi pe plac domnului conte, readucându-i fata, dar în zadar. Până în cele din urmă ajunsesem la convingerea că fata a părăsit Ajaccio. Ieri însă, pe când treceam pe strada Iuliu Cezar, de după un colţ de stradă apăru un echipaj foarte luxos, care venea cu o iuţeală atât de mare, încât de-abia am mai avut timp să sar la o parte. Cum vizitiul trăsese din răsputeri din hăţuri, pentru ca trăsura să nu treacă peste mine, echipajul s-a oprit o clipă în loc. M-am folosit de această clipă, pentru a cerceta cine era persoana, care şedea tolănită pe pernele luxosului echipaj şi îl rog pe domnul conte să mă creadă că, oricât ar părea aceasta de necrezut, în persoana din trăsură am recunoscut-o pe Gilda.

— Gilda, servitoarea noastră?... Dar este cu neputinţă! Cum să ajungă ea în stăpânirea unui echipaj?

— Pe aceeaşi cale, pe care a ajuns şi în stăpânirea unei toalete scumpe, căci era îmbrăcată ca o prinţesă. De înşelat nu mă pot înşela, căci multe corsicane blonde nu sunt şi mai ales pe Gilda o ţin bine minte. Cred chiar că m-a recunoscut şi ea, deoarece zărindu-mă, am văzut-o tresărind uşor. În clipa următoare însă, şi mai înainte ca eu să pot observa blazonul care era pictat pe uşa trăsurii, caii o luară din loc, iar eu rămăsei multă vreme cu privirile aţintite după luxosul echipaj. Am crezut că este de datoria mea să-i istorisesc domnului conte această mică aventură şi rog să fiu iertat, dacă prin istorisirea ei mi-am plictisit stăpânul.

— Dimpotrivă, răspunse Robert de Paris. Această mică Gilda mă interesează foarte mult. Era foarte frumoasă şi deci nu trebuie să ne mirăm, dacă a dat norocul peste ea. De altfel n-ar fi pentru întâia oară ca o cameristă să ajungă prinţesă peste noapte, sau în orice caz, să ajungă la o bogăţie, care să-i îngăduie să trăiască întocmai ca o prinţesă. Acum însă, Leblanc, dă-mi pălăria şi mănuşile. Trăsura e gata. Spune-i doar vizitiului că primul drum îl vom face la lordul Milton. Iute, Leblanc, nu mai sta, căci de îndată ce se întunecă, Bastia nu-şi mai aparţine sieşi, ci atotputernicului prinţ Carnaval.

Cap. 38 – Majestatea Sa Carnavalul

Robert de Paris nu minţise, când îi spusese tânărului Hector Gardane, că cei trei nobili parizieni, Aristide de Lamotier, căpitanul Neuville şi baronul Lamberg vor lua masa la el în seara aceea, căci cei trei prieteni se găseau într-adevăr la Bastia.

Pricina pentru care cei trei cavaleri îşi părăsiseră „ţinutul de vânătoare” şi se înapoiaseră la Bastia, trebuia căutată în prima lor întâlnire cu Egizio Ettore, în noaptea aceea memorabilă, în care îl scăpaseră din captivitate pe Fernando Hernez şi în care, nu lipsise mult să pună mâna pe temutul brigand.

Dar spre nespusa lor părere de rău, aceasta nu se întâmplase. Mulţumită ideii geniale a lui Tric-Trac, care-i pregătise atunci brigandului cel mai bun cal, Egizio Ettore putuse să fugă, iar în decursul urmăririi care avu loc, căpitanul Neuville şi baronul Lamberg avură câte un accident nu tocmai de invidiat.

Ştim că în clipa în care baronul Lamberg a vrut să sară peste o râpă, calul s-a prăbuşit în acea râpă şi că Neuville fusese luat cu cal cu tot de curentul repede al unei ape de munte.

Şi fără îndoială că, dacă Neuville n-ar fi fost un înotător de prima forţă, şi-ar fi găsit sfârşitul printre stâncile colţuroase pe lângă care îl ducea apa. El izbuti însă să se zbată până la

mal şi nu se alese cu altceva, decât cu hainele ude şi un straşnic guturai.

Altfel stăteau însă lucrurile cu Lamberg. În căzătură îşi scrântise braţul atât de rău, încât cei trei prieteni fuseseră nevoiţi să se ducă fără întârziere la Ajaccio, spre a consulta un doctor, care apoi îl şi vindecă pe baron, dar nu fără oarecari greutăţi.

Între timp, cei trei prieteni făcuseră la Ajaccio cunoştinţa lui Robert de Paris, despre care fireşte că nu bănuiau ce mizerabil este. Ei aflaseră întâmplător că un conte de Paris locuia la Ajaccio şi că joacă în Corsica un rol însemnat. Or, cum pe prinţul Raymond de Paris îl considerau toţi trei ca pe un gentleman desăvârşit, socotiră că era de datoria lor să-i facă şi contelui vizita de rigoare.

După cum ştim, Robert de Paris hotărâse să facă Carnavalul la Bastia şi cum baronul Lamberg tot mai era nevoit să umble cu braţul legat şi cei doi tovarăşi ai săi socotind că nu puteau continua urmărirea fără cel de al treilea prieten, hotărâră şi ei să se ducă la Bastia, pentru două săptămâni, spre a petrece acolo Carnavalul.

Aşa s-a întâmplat de-i regăsim acum pe cei trei parizieni într-o mică vilă de pe malul mării, vilă pe care au închiriat-o pentru timpul, pe care aveau să-l petreacă la Bastia. Casa era bine amenajată, ferestrele oferind o privelişte încântătoare spre mare şi cum mesele le luau la cele mai bune restaurante, nu se puteau plânge prea mult asupra şederii lor în cel mai vesel oraş al Corsicii.

*
* *

Şapte bubuituri de tunuri vestiseră tocmai că, Maiestatea Sa Carnavalul şi-a început domnia.

În aceeaşi clipă din stradă se auzi o gălăgie atât de asurzitoare, încât cei trei prieteni se repeziră speriaţi la ferestre.

De-a lungul malului mării zăriră nenumărate bărci, iahturi şi corăbioare, pline cu măştile cele mai felurite, în vreme ce pe

ţărm valurile mulţimii deghizate în fel şi fel de costume, dădeau impresia unei lumi din basme.

— Cred că este timpul să ne amestecăm şi noi puţin în mijlocul poporului, le zise Aristide de Lamotier prietenilor săi. Dacă vrem să petrecem într-adevăr, trebuie să coborâm şi noi în stradă, căci nu prea îmi vine să cred că Majestatea Sa Carnavalul ne va face cinstea să ne vină în casă.

— Tric-Trac!

Servitorul se ivi în pragul uşii şi-şi întrebă stăpânul, ce ordine are să-i dea.

— Tric-Trac, îi zise contele de Lamotier, adu pachetul ce ne-a fost trimis acum câteva ceasuri. El cuprinde dominourile noastre.

În curând apoi, cei trei parizieni erau îmbrăcaţi în costumele lor de carnaval, care erau alcătuite din simple dominouri de culori diferite, care ascundeau cu totul eleganţa veştmintelor lor. Dominourile acestea mai aveau şi avantajul că, erau prevăzute cu glugi, pe care dacă le trăgeai peste faţă, era cu neputinţă să mai poţi fi recunoscut de cineva.

Aristide de Lamotier îşi alesese un domino verde, Neuville unul roşu, iar Lamberg unul albastru.

— Dragii mei, zise Aristide, nu uitaţi că astă-seară la ceasurile zece suntem oaspeţii contelui de Paris. Ne vom despărţi în faţa casei noastre dar în poarta vilei lui Robert de Paris ne vom întâlni din nou şi ne vom povesti fiecare, aventura trăită. La revedere, dragii mei!... Trăiască Prinţul Carnaval!

Câteva minute mai târziu, cei trei parizieni îşi părăsiră locuinţa şi după cum fusese hotărât, în faţa casei se despărţiră, fiecare apucând înspre altă parte a oraşului, conduşi de îndreptăţita părere că, la Carnaval nu poţi avea aventuri frumoase, decât dacă eşti singur.

Tric-Trac rămase la fereastră, uitându-se după stăpânii săi, cât timp îi mai putu urmări cu privirea. Dar de îndată ce aceştia se pierdură prin mulţime, se retrase iute în odaia sa şi, scoase din dulap un costum de arlechin.

— Trăiască Prinţul Carnaval! strigă el, imitându-şi stăpânul şi îmbrăcându-şi pantalonii, pe care erau pictate flori în

nenumărate culori. Din moment ce tot mă găsesc la Bastia, vreau să am şi eu o aventură şi cred că în costumul acesta voi fi tot atât de irezistibil, ca şi stăpânii mei.

După aceea îşi trase peste cap bluza, pe care se puteau vedea luna, soarele şi aproape toate stelele de pe cer, pe cap îşi aşeză o pălărie albă, ţuguiată, iar jumătate din faţă şi-o acoperi cu o mască neagră.

După aceea părăsi şi el casa, încuind cu grijă uşa în urma sa.

Aristide de Lamotier îşi urmă iute drumul său nehotărât, lăsându-se prins de valurile mulţimii, care îl aruncau când la dreapta, când la stânga.

Uitându-se în jurul său, i se părea că nu mai recunoaşte oraşul, că se transformase cu totul, numai în câteva ceasuri, sub bagheta magică a unui vrăjitor.

Prin mijlocul acestei mulţimi îşi croiau drum sute şi mii de vânzători ambulanţi, care ofereau mărfurile cele mai felurite, răcoritoare, gazete. Aici se râdea, dincolo se glumea, ploi de flori cădeau din ferestre pe trecători şi se părea că ordinea îşi trăise traiul, că nimeni nu se mai supunea legilor şi regulamentelor, că nu mai exista în toată Bastia om sărac, deoarece Prinţul Carnaval revărsase asupra oraşului toate bogăţiile pământului.

Lamotier îşi strânse mai bine dominoul verde în jurul trupului, trecu pe străzi şi bulevarde şi se îndreptă la întâmplare, spre cartierul de nord al oraşului.

Acum însă, trecea pe străzi înguste, urâte. În curând însă se deschise un bulevard mare în faţa sa, unde i se oferi privirilor o scenă, care părea foarte ciudată şi nepotrivită în mijlocul acestei veselii.

Poarta unei case cu două caturi se deschise şi patru oameni, îmbrăcaţi în negru, în care Lamotier recunoscu îndată ciocli, duceau o targă de mort.

Peste targă era aruncat un linţoliu negru de catifea, în mijlocul căruia strălucea o cruce de argint.

— Ce contrast ciudat! murmură Aristide, gânditor. Pe valurile vieţii pluteşte... un cadavru!...

Împins de un simţământ cu totul nelămurit, căruia nu i se

putu împotrivi, Aristide porni după targa mortuară şi la colţul străzii o ajunse din urmă.

— Tristă îndeletnicire, domnii mei, se adresă el cioclilor, în limba italiană. Să duci la cimitir tocmai astăzi un mort.

Unul din ciocli ridică din umeri şi răspunse:

— Moartea nu se odihneşte nici chiar în Carnaval. E singura care nu se supune şi nu se închină lui.

— Şi cine este nenorocitul, care va fi dus într-o zi atât de veselă la locul, de unde nimeni nu se mai întoarce? Lăsaţi-mă să-i văd chipul.

Mai înainte ca cioclii să fi putut refuza permisiunea, Aristide de Lamotier se apropie de targă şi cu o mişcare iute dădu linţoliul la o parte.

În acelaşi moment însă, un strigăt de uimire îi scăpă de pe buze, căci în faţa lui zăcea o făptură încântătoare, al cărei chip alb era împresurat de bucle negre.

— Atât de tânără şi căzută pradă morţii! murmură el. Este adevărat că cerul este adeseori prea crud. Cum trebuie să plângă şi să se bocească aceia, cărora le-a aparţinut, cărora le-a fost dragă. Şi unde duceţi acest trup neînsufleţit?

— La biserica San-Fiori, răspunse cioclul de mai înainte. Dar vă rugăm, domnule, nu ne mai împiedicaţi din drum, căci preotul ne aşteaptă la biserică, pentru a-i da ultima binecuvântare.

Lamotier se mai uită o dată la chipul acela fermecător. Dar... Ce este asta?... I se păru că pieptul acela se mişca... Nu se putea însă... Totul nu era, fără îndoială, decât un joc al închipuirii sale înfierbântate.

Cu un suspin de durere el acoperi trupul feciorelnic din nou cu linţoliul, apoi le aruncă cioclilor câteva monede de argint, iar pe urmă se îndepărtă. Întorcându-se – după ce părăsi targa cu frumoasa moartă – Aristide de Lamotier văzu o mască, care îi bătuse la ochi chiar din clipa când îşi părăsise locuinţa. Era un bărbat înalt, voinic, îmbrăcat în portul pescarilor din Ajaccio. Fără îndoială că acest port era însă pentru el numai o travestire, căci costumul nu era făcut din stofă groasă, de rând, ci din mătase. Pantalonii roşu-deschis stăteau lipiţi pe pulpele-i bine formate, ciorapii verzi lăsau să

se observe muşchii minunaţi, iar surtucaşul de mătase acoperea un piept lat, de atlet.

Pe cap el purta o plasă împletită din mătase roşie, iar din brâul lui lat şi roşu de mătase, ieşea la iveală mânerul unui cuţit, cu care pescarii obişnuiesc să-şi taie prada lor marină.

Aristide de Lamotier îşi aducea aminte să-l fi văzut pe omul acesta pe tot drumul până lângă năsălia moartei. La început crezuse că este numai o întâmplare. Acum însă îşi dădea seama că urmărirea avusese loc anume şi-i părea doar rău că nu putea privi în faţa ciudatului său urmăritor, deoarece chipul acestuia era acoperit pe jumătate de o mască neagră de mătase.

În vreme ce Lamotier se uitase la nefericita şi frumoasa moartă de pe targă, pescarul se oprise la partea cealaltă a străzii, în faţa vitrinei unui magazin. Acum însă, când Lamotier îşi reluă plimbarea, prin labirintul străzilor pestriţe, misteriosul pescar porni şi el din nou după el şi în câteva minute nu-i mai despărţeau decât vreo câţiva paşi.

Lucrul acesta îl cam plictisi pe tânărul nostru parizian şi voind să scape de urmărirea pescarului, se opri în faţa unei cafenele, cu gândul că cel travestit în pescar din Ajaccio va trece prin faţa lui şi atunci el va dispărea în mulţime.

Pescarul îşi continuă drumul, dar când ajunse în dreptul lui Aristide de Lamotier se opri.

Fără să vrea, tânărul cavaler duse mâna la micul revolver, pe care îl purta în buzunar, deoarece ştia prea bine că sărbătorirea Carnavalului era folosită în Corsica, tocmai pentru săvârşirea fărădelegilor. Dar cu toate că străzile ticsite nu prea erau propice pentru o agresiune, Lamotier se hotărî să fie cu ochii în patru. Care nu-i fu însă mirarea, când pescarul se apropie de urechea lui şi-i şopti:

— Dumneata eşti Aristide de Lamotier, un tânăr nobil, din Paris?

— Eu sunt, răspunse Lamotier, fără şovăire. Te rog însă, domnul meu, să-mi spui de unde ştii cine sunt şi ce rost are urmărirea dumitale, de care nu pot scăpa de aproape un ceas?

— Să intrăm în cafenea, răspunse pescarul, întinzându-şi

mâna aproape poruncitor, spre uşa cafenelei. Nu putem sta de vorbă aici, pe stradă. Chestiunea în care vreau să-ţi vorbesc este prea serioasă, pentru a o spune în urechile tuturor şi ea te priveşte nu numai pe dumneata, domnule de Lamotier, ci şi pe o altă făptură, pe care dumneata ai iubit-o mult, pe vremuri.

Lamotier tresări.

În fundul sufletului său el ascundea o taină pe care n-o mărturisise nici chiar celor mai buni prieteni ai săi, căpitanul Neuville şi baronul Lamberg. Nu iubise decât o dată, o singură dată în viaţă. Aceea însă, căreia îi dăruise inima şi încrederea sa, îl înşelase, îl trădase în chipul cel mai urât.

Iată însă că acum un străin păşea în faţa lui şi în câteva cuvinte scurte îi aducea aminte de întregul calvar al acestei iubiri.

Aristide de Lamotier nu era în stare să rostească niciun cuvânt şi nici nu se putu împotrivi mâinii care-l luă acum de braţ şi-l conduse printre flori şi lampioane pestriţe, în cafenea.

— Să luăm loc aici, domnul meu, zise pescarul din nou, pe un ton, care părea să nu fie obişnuit cu neascultarea. Aici muzica ne va supăra cât mai puţin. De altfel e bine ca vorbele mele să fie acoperite cât mai mult de ariile orchestrei, deoarece ceea ce am de spus trebuie să fie auzit numai de urechile dumitale.

— Dar mai întâi n-ai vrea să-mi spui numele dumitale, domnul meu? întrebă Aristide de Lamotier. Este adevărat că trăim sub domnia prinţului Carnaval care îngăduie mascarada, dar acel care are de făcut destăinuiri trebuie să se demaşte, căci altfel secretul lui poate să nu aibă niciun preţ.

— Secretul meu are mare preţ pentru dumneata, domnule de Lamotier, răspunse pescarul, după ce se aşează cu însoţitorul său la mica masă de marmură, dar numai într-un singur caz.

După aceea pescarul se apropie de urechea contelui şi-i zise în şoaptă, dar destul de aspru:

— Domnule de Lamotier, mai iubeşti dumneata pe fata aceea, cu care te întâlneai pe vremuri, într-o anumită casă, în

fiecare duminică, în vreme ce lumea era la biserică?

Aristide voi să sară de pe scaun, dar o privire din ochii misteriosului pescar fu îndeajuns spre a-l ţintui pe loc.

— Domnul meu, oricine ar fi, îngână tânărul parizian, dumneata eşti în stăpânirea unui secret scump inimii mele. Dar pentru a-ţi putea da toată crezarea, spune-mi numele. Cine era fata aceea?

— Mignon... Acum se numeşte lady Mignon Milton.

Aristide fu cuprins de o înfrigurare, care era vecină cu nebunia.

Obrajii i se împurpurară şi fu cuprins de o căldură atât de mare, încât îşi smulse masca de pe ochi şi chipul său se oferi în întregime necunoscutului.

— Domnul meu, îngână Aristide, cu voce tremurândă, văd că dumneata ştii totul şi te conjur să-mi spui cine eşti dumneata şi cine ţi-a dat însărcinarea să trezeşti în sufletul meu aceste grozave amintiri?

— Cine mi-a dat însărcinarea?... Bine, află deci... Ea însăşi. Aceea care mă trimite la dumneata este lady Mignon Milton, care-ţi cere un serviciu, pe care dumneata nu-l poţi refuza, dacă eşti un om de onoare.

Tânărul conte de Lamotier râse amarnic, apoi zise:

— Îmi închipui care este serviciul ce-mi cere lady Mignon Milton. Fără îndoială că-mi cere să-i înapoiez scrisorile, pe care mi le-a scris odată. Ei bine, spune-i că Aristide de Lamotier a aruncat în foc toate scrisorile ei, în ziua în care ea a devenit lady Milton, spune-i că a făcut aceasta, fiindcă a vrut să-şi uşureze sufletul şi casa de o povară nedemnă de el.

— Ar fi trebuit să le ţii şi să le porţi pe inimă scrisorile acelea, căci erau dictate de dragoste curată şi scrise cu dorul în inimă.

— Lady Milton şi-a găsit în dumneata un apărător foarte călduros, răspunse Aristide. Cum văd că doamna te-a amestecat atât de mult în taina noastră, mă socotesc şi eu dezlegat de păstrarea secretului şi voi vorbi deschis. Ei bine, mâna care a scris acele scrisori s-a întins liniştită şi de bună voie lordului Milton, spre a fi condusă la altar, iar buzele, care-mi vorbeau mie de dragoste nestrămutată, au rostit fără

tremur în faţa preotului acel „da”, care a făcut-o soţia unui om bătrân, pe care nu putea să-l iubească.

Atunci misteriosul pescar se îndreptă şi-i zise lui Lamotier, cu glas hotărât şi aproape aspru:

— Chiar dacă astăzi Mignon este lady Milton şi chiar dacă ea s-a măritat cu un om pe care nu-l iubea, aceasta nu înseamnă că inima ei n-a fost numai şi numai a dumitale. Trebuie să ştii însă că Mignon n-a vrut să te înşele.

— N-a vrut să mă înşele? Domnul meu, dar dumneata nu ştii ce vorbeşti!... Sau... sau ce înţeles are pentru dumneata cuvântul „a înşela?”

— Ea nu era îndeajuns de neprihănită, pentru a fi soţia dumitale... Şi totuşi, era nevinovată... iar sufletul ei a rămas suflet de fecioară. Dar în casa în care dumneata ai introdus-o pe Mignon s-a săvârşit o fărădelege îngrozitoare asupra nefericitei copile.

În vreme ce Aristide de Lamotier şedea acolo, ca paralizat, în neputinţă de a rosti vreo vorbă, de a face vreo mişcare, misteriosul pescar îi istorisi acea întâmplare din viaţa lui lady Milton, care ar fi înduioşat chiar şi inima cea mai împietrită.

Nu este pană în lumea aceasta, care să poată descrie enervarea care-l cuprinsele pe contele de Lamotier la auzul acestei istorisiri.

De zece ori ar fi vrut să întrerupă povestirea, pentru a striga că toate acestea nu puteau fi adevărate, dar de zece ori privirile poruncitoare ale misteriosului pescar îi îngheţară cuvintele pe buze.

Şi totuşi, la drept vorbind, Aristide nu punea la îndoială cele istorisite de pescar, mai ales că în urma acestei povestiri se luminau atâtea lucruri rămase nedesluşite în mintea lui.

Iubita nu-l părăsise fiindcă ar fi încetat de a-l mai iubi, ci se dăduse unui alt bărbat, fiindcă nu se mai socotea îndeajuns de demnă de el, fiindcă nu mai era curată... nu mai era nevinovată... nu mai era...

Aristide sări în picioare, şi mâna lui cuprinse cu înfrigurare mânerul micului revolver, pe care-l avea în buzunar.

— Domnul meu, exclamă el, fii îndurător şi pune o coroană istorisirii dumitale, spunându-mi numele aceluia, care mi-a

răpit fericirea pe acest pământ, spune-mi numele acesta, domnul meu şi Aristide de Lamotier îţi va rămâne veşnic recunoscător şi nu va înceta nici o singură clipă de a te socoti ca pe cel mai mare binefăcător al său.

La aceste cuvinte, Aristide îşi aşează mâna tremurândă pe inimă.

— Îl voi provoca la duel, continuă el apoi, pe ticălosul care mi-a rănit inima atât de fără milă, îl voi...

— Mai înainte de toate, conte Aristide de Lamotier, datoria dumitale este de a o apăra de acest ticălos pe aceea pe care ai iubit-o şi pe care poate că o mai iubeşti încă, de acest ticălos, care şi-a însuşit cartea ei de rugăciuni numai spre a o putea avea acum în mână pe nefericita lady Milton.

— Îi voi lua această carte, strigă Aristide cu atâta putere, încât întrecu chiar şi sunetele orchestrei. Dar unde... unde-l pot eu găsi pe mizerabil?

— Tocmai aici este toată greutatea, pe care va trebui s-o învingem, răspunse misteriosul pescar. În orice caz te rog, domnul meu, să mă socoteşti drept aliatul dumitale. O cunosc pe lady Milton şi mă pot mândri prin a afirma că sunt prietenul ei. Şi am cunoscut-o ca pe o femeie, care merită să fie stimată, care merită să fie apărată de ticăloşia unui mizerabil, din mâinile căruia trebuie să smulgem acea carte de rugăciuni, ce poate avea urmări atât de grozave pentru sărmana lady Mignon.

— Bine, domnul meu, răspunse contele de Lamotier şi întinse dreapta misteriosului pescar. Oricine ai fi şi ori de unde ai veni, din clipa aceasta te socotesc drept prietenul, drept aliatul meu.

Mâinile celor doi bărbaţi se întâlniră pentru o clipă, se strânseră voiniceşte şi Aristide de Lamotier încercă din nou să pătrundă cu privirile prin masca de mătase neagră a misteriosului pescar. Şi atunci... lui Aristide i se păru deodată ceva foarte ciudat... i se păru că omul care şedea în faţa sa nu-i era străin şi că chiar dacă nu-şi mai aducea aminte de înfăţişarea lui, totuşi, vocea îi era foarte cunoscută.

Dar unde... unde mai auzise el oare vocea aceasta?... Fără îndoială că se întâmplase într-o clipă însemnată a vieţii sale,

dar oricât îşi frământa Aristide creierul, nu-şi putea aduce aminte când şi cum mai auzise el glasul acesta.

— Vrei să te laşi călăuzit de mine? îl întrebă apoi misteriosul pescar retrăgându-şi mâna din mâna contelui de Lamotier.

— Fireşte, domnul meu. Te voi urma unde vei voi. Mai înainte însă, te mai rog încă o dată, spune-mi cine eşti, spune-mi numele dumitale?

Un zâmbet care nu ascundea oarecare ironie se înfiripă în jurul buzelor pescarului, care răspunse:

— Vrei să cunoşti numele meu, domnule conte? Ei bine, spune-mi deocamdată Montani, cu toate că este de datoria mea să-ţi mărturisesc că nu acesta este adevăratul meu nume. Când va suna ceasul în care vei putea afla adevărul, îţi voi spune şi cine sunt. Acum însă, urmează-mă te rog în casa unde vom da de urma ce ne va conduce la acela, care a săvârşit pe vremuri ticăloşia împotriva Mignonei Lambrieur.

— Şi unde este casa aceasta?

— Nu departe de aici... Este casa, în care locuieşte Tereza Galdano.

Aristide păli la auzul acestui nume, deoarece el îi amintea nu numai de clipele cele mai fericite ale vieţii sale, ci şi de ticăloşia care fusese săvârşită asupra nefericitei Mignon.

— Tereza Galdano, scrâşni el. Aşa se numea aceea mizerabilă, în casa căreia mă întâlneam în fiecare duminică cu Mignon... Şi femeia aceasta se găseşte acum aici, în Bastia, domnul meu?

— Da, răspunse misteriosul pescar. Şi se ocupă cu aceeaşi meserie, cu care s-a ocupat şi pe vremuri la Paris... Poate doar că s-a mai coborât cu o treaptă, îndeletnicirile ei fiind astăzi şi mai josnice.

— Bine, domnul meu, exclamă Aristide de Lamotier, cu hotărâre, să nu mai pierdem timpul, ci să ne ducem la acea ticăloasă. Şi te rog să fii încredinţat că voi şti eu să-i smulg numele nemernicului, care mi-a nimicit fericirea.

Cei doi aliaţi plătiră şi părăsiră cafeneaua, cât mai iute. Străbătură câteva străzi şi străduţe şi apoi ajunseră nu peste mult timp în bulevardul, în care Aristide întâlnise cortegiul

funebru, care ducea rămăşiţele pământeşti ale frumoasei moarte.

Spre marea uimire a contelui, însoţitorul său se îndreptă spre casa, pe poarta căreia ieşiseră cioclu cu targa mortuară.

— Cum? exclamă el, când văzu aceasta. Tereza Galdano locuieşte aici?

— Da, clădirea aceasta adăposteşte blestemăţiile ticăloasei de Tereza Galdano.

— Ciudat, murmură Aristide de Lamotier. Poate că n-ar fi stricat, dacă ştiam aceasta acum vreun ceas, căci atunci mă interesam mai mult de soarta acelei nefericite copile, cu toate că, la drept vorbind şi aşa n-aş mai fi putut să-i fiu de vreun folos, căci era doar... moartă.

Misteriosul pescar intră cu însoţitorul său în casa a cărei poartă le fusese deschisă de o femeie bătrână. Baba zâmbi plină de înţeles, spre cei doi vizitatori, care însă aproape că nici n-o băgară în seamă. Ei trecură grăbiţi pe lângă ea şi urcară o scară, ale cărei trepte erau acoperite cu un covor scump. Prin această scară ajunseră apoi într-o încăpere, care era mobilată cu un oarecare bun gust, cu toate că se observa cât de colo dorinţa stăpânei de a face ca locuinţa să pară cât mai luxoasă.

O draperie de mătase fu dată la o parte şi Tereza Galdano intră în odaie, îmbrăcată într-o toaletă neagră.

„Meşteriţa Raiului”, cum i se spunea la Ajaccio, ducea aici o întreprindere pe picior mare. În vreme ce la Ajaccio se mulţumea să conducă un han oarecare, a cărui faimă rea o cunoşteau însă toţi localnicii, la Bastia făcea pe doamna din societate, obişnuită să aibă de-a face numai cu lume aleasă.

Dar ea nu se miră să vadă acum în faţa sa un pescar din Ajaccio, deoarece ştia că începuse Carnavalul şi-şi dădea seama că hainele de pescar erau numai o travestire, care ascundea fără îndoială pe un cavaler din lumea bună.

— Fiţi bineveniţi, domnii mei, zise Tereza Galdano, la a cărei vedere contele de Lamotier de-abia se mai putu stăpâni. Veniţi tocmai la timp. Vă rog poftiţi în salon, veţi găsi acolo o societate fermecătoare.

Dintr-o încăpere vecină se auzeau sunete de ghitară şi o

voce, care suna dezgustător.

— Madam, zise atunci misteriosul pescar, ducându-se aproape de tot de Tereza Galdano. Am vrea să vorbim nestingheriţi cu dumneavoastră. Este vorba de o chestiune destul de îndepărtată în timp. De aceea, îmi veţi îngădui, madame, să vă împrospătez puţin memoria. Vă mai aduceţi aminte, madame, că aţi locuit pe vremuri la Paris şi că acolo aveaţi o casă, în care un tânăr nobil se întâlnea în fiecare duminică dimineaţa, cu o copilă fermecătoare?

Italianca se făcu feţe-feţe, se înroşi până peste urechi şi timp de câteva secunde nu fu în stare să îngâne nicio vorbă.

— Într-o zi, continuă misteriosul pescar, făcându-i lui Lamotier un semn cu ochiul, spre a-l lăsa pe el să vorbească, copila fermecătoare a intrat în casa dumneavoastră, ca de obicei. Acolo însă, nu-şi găsi iubitul, ci pe un alt bărbat, care deschise uşa şi care săvârşi în locuinţa dumneavoastră, şi pe semne, cu învoirea dumneavoastră, o fărădelege, al cărei nume mă îngrozesc chiar şi numai să-l rostesc... Acum, madam vă aduceţi aminte?

— Domnul meu, îngână Tereza Galdano, vă jur că... nu ştiu nimic... Eu...

— Nu tăgădui! tună misteriosul pescar. Căci pe Dumnezeul meu, noi nu vom pleca de aici, până când nu vom afla numele aceluia, care a săvârşit fărădelegea... Poate că-ţi mai aduci aminte şi că nefericita copilă a uitat atunci în casa dumitale, o carte de rugăciuni... Ah, îmi vei răspunde că nu-ţi mai aduci aminte nici de acest mic şi neînsemnat amănunt? Ei bine, îţi voi ajuta eu memoria, madam.

Tereza Galdano, care între timp se reculese, răspunse, pe un ton provocător:

— Mai înainte de a răspunde, vă rog să vă scoateţi măştile, pentru a şti cu cine am de a face.

Aristide de Lamotier îşi şi duse mâna la faţă, pentru a-şi scoate masca de mătase, care-i acoperea obrazul, când misteriosul pescar se apropie de el şi-i şopti:

— Pentru numele lui Dumnezeu, opreşte-te! Dacă-ţi scoţi masca nu mai eşti sigur de viaţa dumitale nici o singură clipă. Tereza Galdano are la îndemână nenumăraţi ticăloşi, pentru

care o înjunghiere este o jucărie de copil. Te rog însă aşează-te puţin în faţa uşii şi fii încredinţat că peste cinci minute eu voi şti numele ticălosului.

Aristide, care se obişnuise să se supună la toate poruncile misteriosului pescar, părăsi încăperea şi începu să se plimbe prin vestibul, în prada unei nemărginite înfrigurări.

La început, în odaia în care se găsea noul său prieten şi Tereza Galdano, domni liniştea cea mai desăvârşită. În curând însă, contele de Lamotier auzi un ţipăt înfiorător, pe care-l scosese fără îndoială ticăloasa femeie. Pe urmă se mai auzi un sunet înăbuşit, un sunet care semăna cu căderea în genunchi a cuiva.

Şi mai trecură iarăşi vreo cinci minute... Enervarea lui Aristide crescu aproape până la nebunie... Pe urmă, uşa se deschise şi în pragul ei se ivi misteriosul pescar, liniştit, ca şi mai înainte, iar în jurul buzelor sale juca un surâs ciudat.

— Dragă prietene, îi zise el lui Aristide de Lamotier, totul este în bună rânduială.

— Numele lui, scrâşni tânărul conte, agăţându-se de braţul pescarului. Dacă-mi eşti într-adevăr prieten, nu mă mai chinui şi spune-mi numele mizerabilului, spre a-mi putea răzbuna iubita cât mai neîntârziat.

— Îţi voi spune numele lui, fii fără nicio grijă... acum însă să plecăm de aici, căci nu e bine să mai rămânem în casa aceasta... Dumitale mai ales, Aristide de Lamotier, nu-ţi face nicio cinste.

Cei doi bărbaţi coborâră iute scara acoperită cu covoare de preţ şi o jumătate de minut mai târziu erau iarăşi în stradă.

Dar misteriosul pescar nu se opri nici acolo, ci merse mai departe, cotind într-o stradă laterală, unde învălmăşeala carnavalului nu era atât de mare ca pe bulevard.

Acolo pescarul se opri, iar contele de Lamotier se uită nerăbdător în ochii lui, deoarece nădăjduia că acum va auzi numele nemernicului.

Dar acela, care-şi zisese Montani, îşi încrucişă braţele peste piept şi privirile lui fulgerătoare erau singurele care trădau furtuna ce se zbătea în pieptul său. După aceea zise, cu glas tremurător:

— Aristide de Lamotier, cunosc numele bărbatului care a necinstit-o pe lady Mignon Milton; dar deocamdată nu-ţi voi spune acest nume.

— Dar de ce nu... vorbeşte te rog, Montani... Care este pricina ce te face să-mi ascunzi numele mizerabilului?

— Fiindcă ai putea să săvârşeşti vreo greşeală, care te-ar putea costa viaţa.

— Aşadar, ticălosul se găseşte la Bastia?

— Da, în clipa de faţă este la Bastia.

— Cu atât mai bine, strigă Aristide, căci în chipul acesta cel puţin nu va trebui să fac un drum prea lung, pentru a-mi înfige spada în inima lui neagră.

— Tocmai asta vreau să împiedic, răspunse Montani, căci dumneata nu trebuie să-l ucizi pe omul acesta.

— Dar de ce nu? întrebă contele de Lamotier, nedumerit.

— Fiindcă îmi aparţine mie şi fiindcă nici un alt muritor nu trebuie să se atingă de el, mai înainte de a-l fi pedepsit eu, aşa după cum merită.

— Şi o vei face?

— O voi face... fii fără teamă, în privinţa aceasta... Acum însă, încă o întrebare, Aristide de Lamotier: Unde îţi vei petrece seara aceasta?

— Sunt invitat, împreună cu prietenii mei, căpitanul Neuville şi baronul Lamberg, la o personalitate bine cunoscută a Corsicii.

— Şi cum se numeşte această personalitate?

— Contele Robert de Paris.

Misteriosul pescar zâmbi. Dar zâmbetul acesta îl pătrunse pe conte până în măduva oaselor, cu toate că de-abia îl putuse zări.

— Atunci, domnule Aristide de Lamotier, zise noul prieten al tânărului parizian, îţi doresc să petreci o seară cât mai plăcută... La miezul nopţii apoi, vei afla cine a fost ticălosul, care i-a răpit cinstea Mignonei.

Şi de abia rostise misteriosul pescar cuvintele acestea că se înclină scurt, apoi, mai înainte, ca Lamotier să-l mai fi putut reţine, dispăru în mijlocul mulţimii, care forfotea pe stradă.

Cap. 39 – Marino Paliere, dogele Veneţiei

În sufrageria luxos mobilată, pe care o avea Robert de Paris în vila sa, era pusă o masă îmbelşugată, la care Leblanc, după porunca stăpânului său, aşezase şase tacâmuri.

— Totul este în bună rânduială, Leblanc? întrebă contele de Paris, intrând în sufragerie şi plimbându-şi privirile cercetătoare peste masă.

— Totul în cea mai bună rânduială, domnule conte.

— Şampania e la gheaţă?

— Da, domnule conte... Treizeci de sticle... Cred că vor fi îndeajuns!

— Poate că da, poate că nu! răspunse contele de Paris. Vreau să le dau să bea cât mai mult, căci voi rândui un mic joculeţ de cărţi, dragul meu Leblanc... Ai îngrijit să avem la îndemână cărţi „ca lumea?”

— Foarte „ca lumea” domnule conte! răspunse ticălosul servitor, cu un zâmbet plin de înţeles...

— Eu ţin mult la asemenea cărţi, zise Robert de Paris, râzând. Ultima oară însă, nu prea ai fost la înălţime, dragul meu Leblanc... Cărţile au fost înţepate prost... Când le-am desfăcut, m-am îngrozit eu însumi ce uşor se puteau observa semnele făcute pe ele. Spre norocul meu am jucat cu dobitocul de Hector Gardane, aşa că în câteva minute am putut să-i iau optsprezece mii de franci. Este adevărat că n-am primit încă banii aceştia, dar sunt încredinţat că bătrânul lui mi-i va plăti în curând... Leblanc, cât mai avem în casa de bani?

Servitorul-administrator făcu o mutră deznădăjduită.

— Domnule conte, răspunse el, este de datoria mea să vă mărturisesc că finanţele noastre merg foarte prost. Tot ceea ce se mai găseşte în casa de bani, se ridică de abia la două mii patru sute de franci.

— Drace, asta-i tare puţin!... Trebuie să mai faci rost de ceva recruţi... Nădăjduiesc însă că mai avem credit?

— Vă rog, domnule conte să nu vă faceţi iluzii nici în

privinţa aceasta, răspunse cel întrebat. Aici nu ne găsim la Ajaccio, unde vă cunoaşte şi cel din urmă copil de stradă şi unde negustorii ne dau tot ceea ce avem nevoie. Aici, la Bastia, suntem oarecum străini, necunoscuţi, domnule conte.

— Necunoscuţi? exclamă Robert, morocănos, ca şi când familia de Paris n-ar fi cunoscută în toată Franţa! Nu le-ai spus negustorilor că este vorba de fratele prinţului Raymond de Paris?

— Cum să nu le spun, domnule conte, făcu Leblanc. Dar ei mi-au răspuns că s-au văzut şi pomi care au dat roade felurite, unele frumoase, sănătoase până la sâmbure, altele bătute de grindină, pline de viermi.

— Ha, ha, ha, ce minunată comparaţie! La drept vorbind nu e bine întotdeauna să fii un măr sănătos, căci fructele frumoase sunt rupte din pom cele dintâi, pe când cele găunoase sunt lăsate acolo, să se bucure mai îndelungat de viaţă. Dar aud că vin oaspeţii... Deschide uşa Leblanc şi pofteşte-i să intre.

Lacheul îşi schimbă înfăţişarea figurii, cu uşurinţa omului care ştie să treacă pe neobservate, de la comic la tragic, şi aşa se îndreptă înspre uşă, pentru ca peste o clipă să strige:

— Contele Aristide de Lamotier... căpitanul Neuville... baronul Lamberg...

— Ah, fiţi bineveniţi, scumpii mei oaspeţi, fiţi bineveniţi! strigă Robert de Paris, ieşind în întâmpinarea musafirilor săi, cu o mină radioasă. Îmi pare nespus de bine, domnii mei, să vă pot saluta în casa mea.

— Hector Gardane! strigă atunci lacheul, iar fiul fostului Guvernator al Corsicii intră şi el în odaie.

Uşuraticul tânăr uitase cu totul câtă stăruinţă pusese tatăl său, spre a-l îndupleca să renunţe la prietenia lui Robert de Paris. El se simţea atras de omul acesta cu o putere căreia nu se putea împotrivi şi nu era mulţumit, nu se simţea bine, dacă nu petrecea fiecare seară în tovărăşia lui.

După ce se făcură prezentările de rigoare, se aşezară la masă şi conversaţia deveni iute foarte însufleţită. Cei trei tineri prieteni povestiră despre Paris, în vreme ce Robert de Paris le descrise Corsica, căutând să le arate viaţa în marile

oraşe ale insulei, ca foarte atrăgătoare.

Soupe-ul era minunat, vinul din pivniţele cele mai bune şi aşa s-a întâmplat că în curând veselia îi cuprinse pe toţi comesenii.

Cei trei parizieni se felicitau de a fi dat peste acest gentleman încântător şi nu se sfiiră să-i mulţumească în repetate rânduri, pentru invitaţia pe care le-o făcuse.

— Dar pentru cine este al şaselea tacâm? întrebă Aristide de Lamotier, deodată. Ai mai invitat pe cineva, dragă conte?

— Aştept oaspete, răspunse Robert de Paris, cu oarecare solemnitate, pe care îl aşteaptă fiecare corsican în casa lui în timpul carnavalului, îl aştept pe aducătorul de noroc.

— Pe aducătorul de noroc? exclamă Aristide de Lamotier, nedumerit. Dar cine mai este şi acest misterios personaj?

Contele de Paris le istorisi oaspeţilor săi povestea pe care i-o mai spusese de dimineaţă lui Leblanc, anume că pe timpul Carnavalului fiecare corsican pune la masă un tacâm mai mult, vrând să dovedească cum că oricine este binevenit în casa lui.

Deodată lumânările din candelabrul de deasupra mesei începură să pâlpâie sub suflarea unui curent de aer ce se produse în încăpere...

Uşa sufrageriei se deschise.

În aceeaşi clipă, un orologiu de marmură, aşezat pe sobă, sună ceasurile douăsprezece.

— Miezul nopţii, strigă Aristide de Lamotier, ora strigoilor!

Dar nimeni nu-i răspunse... Privirile tuturor erau îndreptate înspre uşă, în pragul căreia se ivise o făptură omenească.

Era un bărbat înalt, voinic, îmbrăcat într-un veştmânt negru, de catifea, aşa cum se purta acum câteva veacuri. Pe pieptul acestui veştmânt era brodat blazonul oraşului Veneţia, iar pe umeri, necunoscutul purta o mantie de purpură, împodobită cu piei de hermină.

Pe cap, purta o beretă de catifea în şapte colţuri, pe care se putea vedea tot blazonul Veneţiei.

Chipul acestei neobişnuite apariţii era acoperit de o mătase neagră, prin care nu se putea pătrunde până la trăsăturile feţei. De sub beretă însă, buclele negre cădeau bogate, până

pe umeri.

— Aducătorul de noroc! murmură Robert de Paris, apoi se ridică de la masă şi se îndreptă spre fantomatica apariţie.

Ciudat! El nu se temuse niciodată de vreun om. Acum însă, simţi un fior străbătându-i trupul, o groază nelămurită i se strecurase în suflet şi glasul lui tremura, când zise:

— Oricine ai fi, domnul meu... îţi spun bine-ai venit în casa mea... În timpul Carnavalului, oricărui gentleman îi este îngăduit să se ducă în casa oamenilor din clasa sa socială şi să petreacă cu ei, după cum vezi că facem şi noi astă-seară.

Omul cu mantia de purpură se înclină, apoi trecu mai departe, Robert de Paris dându-se la o parte din calea sa, ca din calea unui duşman temut.

— Obiceiul este, continuă contele de Paris, după o scurtă pauză, ca acela care-ţi vine în casă pe neaşteptate, în timpul carnavalului, să nu fie întrebat cine este şi cum se numeşte. Dacă însă dumneata vrei să ne spui numele dumitale îţi vom rămâne obligaţi.

— Numele meu este... Marino Falieri, răspunse cel întrebat, cu voce metalică..

Robert de Paris râse forţat.

— Marino Falieri, strigă el. Acesta a fost dogele pe care veneţienii l-au decapitat, deoarece a trădat republica... Minunat, domnul meu, aceasta este o travestire foarte reuşită... Dar mă rog, ai putea să ne dovedeşti cu ceva că eşti dogele Marino Falieri?

Fără a răspunde vreun cuvânt, străinul îşi dădu la o parte gulerul lat şi negru al veştmântului său şi în aceeaşi clipă, Robert de Paris şi prietenii săi se dădură înapoi, îngroziţi...

Misteriosul oaspete avea în jurul gâtului o dungă roşie ca sângele... o dungă asemenea acelora, pe care le lasă sabia călăului pe gâtul celui decapitat.

— Mărturisesc, exclamă Hector Gardane, că dumneata ai împins travestirea ceva prea departe... L-ai copiat atât de bine pe dogele decapitat, încât aproape că nu m-aş mai mira, dacă aş vedea că-ţi iei capul şi ţi-l porţi sub braţ.

— Ia loc, Marino Falieri, strigă Robert, şi primeşte mulţumirile mele pentru cinstea pe care ne-o faci, de a lua

parte la petrecerea noastră... Leblanc ia mantia de pe umerii oaspelui nostru şi serveşte-i toate felurile de mâncare, pe care le-am avut noi până acum.

Cu o mişcare de senior, Marino Falieri îşi aruncă mantia de purpură în braţele lacheului, care se uita mirat şi plin de respect la voinicul bărbat. După aceea străinul luă loc la masă, dar nu se atinse de niciunul din felurile de mâncare, care i-au fost aduse.

În schimb, el ridică paharul pe care Leblanc i-l umpluse cu vin şi strigă cu o voce care-i făcu pe toţi cei de faţă să se cutremure:

— Trăiască Republica Veneţiei... Trăiască Franţa... Trăiască toţi cavalerii Corsicii.

Paharele fură ciocnite, dar oaspeţii lui Robert de Paris nu se mai simţeau la locul lor, de când se aşezase la masă oaspetele fantomatic.

Robert se trudi să readucă veselia în rândul oaspeţilor săi, ceea ce în parte şi izbuti să facă.

— La drept vorbind, zise Hector Gardane, cina aceasta este o cină de adio pentru mine, dragă conte de Paris, căci peste trei zile voi părăsi Bastia.

— Pleci în vreo călătorie, dragul meu? întrebă contele de Paris, căruia după câte se părea, nu prea îi plăcea vestea aceasta.

— Da, putem să-i spunem şi călătorie, răspunse tânărul Gardane. În orice caz însă, plec cu o însărcinare de mare însemnătate. Poate că-i va interesa pe domni, dacă le voi spune astăzi o veste, care mâine va apărea în toate gazetele din Franţa. Peste trei zile voi pleca spre sudul Corsicii, în fruntea unui regiment, pentru a pune mâna pe temutul bandit, Egizio Ettore.

Nu lipsise mult ca cei trei tineri parizieni să sară de pe scaunele lor, la auzul acestei veşti. O privire a lui Aristide de Lamotier însă fu îndeajuns, pentru a-i face pe căpitanul Neuville şi pe baronul Lamberg să-şi redobândească sângele rece. Ei nu trebuiau să trădeze cât de mult se interesau şi ei de acest Egizio Ettore şi că dacă se găseau în Corsica, nu era decât numai fiindcă voiau să pună mâna şi ei pe temutul

brigand.

— Ah, asta este în orice caz, foarte interesant! exclamă contele de Paris. Vrei să-l prinzi pe Egizio Ettore?... Nu pot decât să-ţi urez mult noroc, dragul meu... De altfel este timpul să se pună odată capăt isprăvilor mizerabile ale acestui ticălos... În ceea ce mă priveşte pe mine, eu însumi sunt interesat în prinderea banditului.

— Dumneata? exclamă Hector Gardane. Dar ce legătură poate fi între dumneata şi Egizio Ettore?

— Cum, nu cunoşti senzaţionalul proces în care am fost amestecat? Eu am fost acela care i-am rupt cel dintâi acestui nemernic, masca de pe obraz şi mie poate să-mi mulţumească, dacă a fost osândit la douăzeci de ani închisoare!

— În sănătatea dumitale, nobilul meu găzduitor, strigă atunci Marino Falieri! Dumneata eşti un om mare, căci ai reuşit să-l faci nevătămător pe acest vestit brigand!

— Ha, ha, ha, se vede că Marino Falieri zace cam demult în sicriul său de piatră şi că şi-a pierdut capul, râse Robert de Paris, căci altfel ar şti că Egizio Ettore n-a fost făcut nevătămător. El a izbutit să fugă din Capul Pertusato şi de atunci duce o viaţă crudă, sălbatică, de bandit.

— A fugit, se auzi de sub masca neagră a dogelui Veneţiei, şi nu ţi-e teamă, conte de Paris că într-o zi va veni în faţa dumitale, spre a-ţi cere socoteală? Fiindcă adineauri te-ai lăudat singur că numai mulţumită dumitale a ajuns Egizio Ettore în închisoare!

Robert de Paris îngălbeni. Cuvintele fantomaticului său oaspete îl izbiseră ca tot atâtea lovituri de pumnal.

Dacă se temea că într-o bună zi Egizio Ettore va veni să-i ceară socoteală? Dar nu avea noapte în care scena aceasta de groază să nu-i chinuiască visurile! Acum însă se stăpâni, zâmbi forţat şi răspunse cu provocătoare obrăznicie:

— Să vină, domnul Egizio Ettore... Sunt gata să-l primesc!

— Va veni! răspunse dogele Veneţiei. Adică... cred că va veni, căci nu-mi pot închipui că brigandul a uitat numele contelui Robert de Paris... De altfel se spune că scopul vieţii pe care o duce acum, nu este decât vendeta... Or, dacă astfel

stau lucrurile, crede-mă că Egizio Ettore n-a putut să-l uite tocmai pe Robert de Paris.

— Dar nu va mai avea mult timp prilejul să-şi aducă aminte de numele meu, răspunse Robert de Paris, căci minunatul nostru prieten, Hector Gardane îşi va îndeplini însărcinarea primită şi mă bucur acum la gândul că în curând Egizio Ettore va intra legat de mâini şi de picioare, în temniţa de unde acum autorităţile se vor îngriji să nu mai poată scăpa. Ascultă, dragă Gardane... îţi propun o afacere foarte bună.

— O afacere foarte bună?... Să auzim, conte de Paris.

— Dacă l-ai prins pe Egizio Ettore, dă-mi de ştire şi ţi-l voi cumpăra eu... Ha, ha, ha, vedeţi că sunt un adevărat Shylock modern, făcut întocmai pe calapodul nemuritorului Shakespeare. Dar acum să sfârşim cu acest Egizio Ettore? continuă contele de Paris. Cina s-a terminat, să vină şampania! Leblanc, să curgă o mare de şampanie!... Vrem să fim veseli!

Leblanc se supuse şi umplu paharele cu picior cu vin spumegând. În vreme ce Robert de Paris şi prietenii săi goleau paharele, din stradă se auziră sunete uşoare de muzică. Un cortegiu de măşti trecea pe semne prin faţa casei.

— Trăiască prinţul Carnaval, strigă contele de Paris, fluturându-şi paharul cu vin spumegând pe deasupra capului. Ha, ha, ha, aş vrea ca Egizio Ettore însuşi să fie înaintea mea şi să-i ofer un pahar cu şampanie. Îmi dai voie, Marino Falieri, să-ţi umplu paharul?

— Îţi dau voie, conte de Paris, căci dorinţa dumitale se va împlini.

Contele nu auzise aceste cuvinte, deoarece se ridicase în picioare şi poruncea lui Leblanc să pregătească masa de joc.

În curând apoi, oaspeţii şedeau în jurul mesei, iar Robert de Paris se declară gata de a da banca.

— De abia astăzi i-am făgăduit, bătrânului meu, zise tânărul Gardane, să nu mai pun mâna pe cărţi. Sunt însă de părere că timpul Carnavalului nu poate fi luat în seamă, deoarece sub domnia lui totul este îngăduit.

Toţi fură de aceeaşi părere şi contele de Paris amestecă cărţile.

În curând apoi jocul se încinse, în faţa fiecăruia zăcea câte o grămăjoară de aur şi bancnote, iar Robert de Paris se pricepea de minune să-şi îndemne oaspeţii să joace sume cât mai mari.

Rémi Neuville, care era poate cel mai lipsit de mijloace, juca foarte prevăzător, în vreme ce baronul Lamberg se avânta în joc cu sume tot mai mari.

Acela care îşi zisese Marino Falieri, se aşezase şi el la masa de joc, dar nu scoase din buzunar decât câteva monezi de aur, pe care după ce le pierdu, nu mai luă parte la joc.

Cu atât mai atent se uită însă prin mască, la mâinile bancherului, care păreau să-l intereseze în gradul cel mai înalt.

Hector Gardane juca cu patimă, nepunând niciodată mai puţin de cinci sute de franci.

La început norocul fu de partea lui. De îndată însă ce puse în joc sume mai mari, norocul îl părăsi şi în curând pierdu toţi banii pe care îi avea la el pentru a se aduna în faţa lui Robert de Paris.

— Nu mai pot juca! zise el, cu vădită părere de rău. Am pierdut toţi banii, pe care îi aveam la mine.

— Nu face nimic, dragă Gardane, îi zise contele de Paris. Joacă pe cuvânt! Ştii doar că întotdeauna îţi fac credit nemărginit.

Cu aceste cuvinte îi împinse în faţă un vraf de hârtiuţe şi un creion, spunându-i să scrie de fiecare dată suma pe care vrea s-o joace şi să iscălească.

Jocul îşi reluă cursul aprins şi vrednicul Leblanc îngriji ca oaspeţii stăpânului său să nu ducă lipsă de băutură. El umplea necontenit paharele cu şampanie, iar când se mai oprea şi el, pentru a răsufla puţin, contele de Paris îi poruncea din ochi să continue.

Lupta în jurul mesei de joc ţinu nu ceas încheiat, apoi norocul fu tot mai vădit de partea lui Robert de Paris, Aristide de Lamotier şi baronul Lamberg pierzând sume îndeajuns de însemnate.

De aceea declarară, că nu mai vor să joace, dar Hector Gardane, care pierdea cel mai mult, strigă:

— Eu însă vreau să mai joc! Trebuie să mi se dea revanşa şi încă acum, îndată! Înainte, deci! Bileţelul acesta e bun pentru cinci mii de franci, iscălitura mea îi dă această valoare. Nădăjduiesc că iscălitura mea mai face cinci mii de franci!

— Face şi o sută de mii, dragul meu, răspunse contele de Paris. Pe ce carte joci?

— Pe damă!

— Bine! Să vedem cui îi surâde norocul?... Popă! Ai pierdut cinci mii de franci, dragă prietene!

— Opreşte-te! Ai ghinion astăzi! îi zise Aristide lui Hector Gardane. Mâine poate că norocul va fi cu dumneata.

Dar Hector Gardane, pe fruntea căruia se adunaseră broboane de năduşeală şi al cărui chip, din pricina patimii jocului se făcuse roşu ca purpura, ceru ca bancherul să mai dea cărţile, încă de zece ori.

— Bine, încă de zece ori, strigă Robert de Paris. Pe urmă însă voi termina jocul, deoarece mi-am îngăduit să le mai pregătesc oaspeţilor mei o mică surpriză.

Cărţile fură date încă de zece ori, dar Hector Gardane nu câştigă nici o singură dată.

Roşeaţa dispăru din obrajii tânărului Gardane care căzu palid şi istovit într-un fotoliu.

— Numără, conte!... îi zise el lui Robert de Paris, arătând spre grămada de bileţele, care se adunaseră înaintea acestuia. Mi-e teamă că suma va fi foarte mare!

Îşi strânse buzele cât putu mai mult, dar ochii lui Paris adună sumele din bileţele, apoi zise:

— Îmi datorezi şaizeci şi cinci de mii de franci, dragă Gardane. Ai jucat pe cuvânt de onoare, ceea ce după obiceiurile cunoscute între oameni de lume, înseamnă că datoria va fi plătită în douăzeci şi patru de ore.

— Va fi plătită! răspunse Hector Gardane, ca în vis, deoarece în clipa aceea nici prin minte nu-i trecea, de unde să facă rost de o sumă atât de însemnată. În faţa tatălui său nu se putea duce să-i ceară această nouă sumă, deoarece jurase sub tabloul mamei sale, să nu mai facă noi datorii şi-l cunoştea îndeajuns de bine pe fostul guvernator, pentru a-şi da seama că acesta nu l-ar ierta niciodată, pentru a fi călcat

în picioare cu atâta uşurinţă, un jurământ sfânt.

Leblanc dădu la o parte masa de joc. Robert de Paris se apropie de servitorul său şi-i şopti ceva la ureche.

Lacheul dispăru din odaia în care tinerii cavaleri făceau ravagii în şampanie, până când Robert de Paris li se adresă, cu următoarele cuvinte:

— Vă rog dragi prieteni, să trecem până în salonaşul alăturat, unde veţi vedea mica surpriză, pe care v-am pregătit-o.

Oaspeţii trecură atunci în salonul alăturat, care era mobilat în stil japonez şi unde se aşezară pe o canapea brodată cu fir de aur curat.

— Dragii mei, zise apoi contele de Paris, oprindu-se în mijlocul odăii, v-am făgăduit-o şi cred că-mi veţi fi recunoscători pentru ea. Vă voi arăta pe cea mai frumoasă fată din Bastia.

— Făgăduieşti cam mult, dragă conte, zise atunci căpitanul Neuville. Ce să-ţi spun, dacă într-adevăr ai fi în stare să ne aduci aici, cea mai frumoasă fată din oraş, aş zice că eşti un vrăjitor.

— Ei bine, atunci spuneţi-mi „Vrăjitorul din Bastia”, căci mai înainte de a se fi scurs trei minute, veţi avea prilejul s-o vedeţi pe fată înaintea dumneavoastră. Am însă o rugăminte, domnii mei: Să nu adresaţi fetei nicio întrebare, ci să o admiraţi în tăcere, fiindcă admiraţia cea mai desăvârşită este mută.

Robert de Paris bătu din palme şi în aceeaşi clipă draperia se dădu la o parte, lăsând să se vadă un cortegiu foarte ciudat.

Patru servitori de-ai contelui, care purtau livrele împodobite cu aur, duceau pe braţe o targă, acoperită cu un linţoliu de catifea neagră. În mijlocul linţoliului era brodată o cruce de argint.

Linţoliul acesta negru, de catifea, îi aminti lui Aristide de Lamotier tristul cortegiu, pe care-l întâlnise ziua pe bulevard şi sprâncenele lui se încruntară, deoarece nu putea înţelege ca un linţoliu mortuar, care îşi avea menirea de a sluji numai în cazuri de moarte, să fie întrebuinţat aici, în scopuri

uşuratice.

Contele de Lamotier se stăpâni însă, deoarece era oaspete în casa lui Robert de Paris.

— Veniţi mai aproape, dragii mei, zise contele de Paris. Voi da la o parte linţoliul şi dumneavoastră veţi zări chipul dormind al celei mai frumoase copile din Bastia. Vă rog însă să n-o treziţi din somn, deoarece nevinovata copilă nici nu bănuieşte măcar, că se găseşte în casa mea. Ea va părăsi vila mea, tot astfel după cum a venit, fără să-şi dea seama că a fost vreodată pe aici.

Cu o mişcare rapidă, Robert de Paris se aplecă şi trase linţoliul la o parte.

Bărbaţii adunaţi în jurul târgii văzură înaintea lor un chip fermecător de copilă, care într-adevăr că merita premiul de frumuseţe. Era învăluită într-un veşmânt alb, iar în jurul mijlocului i se pusese un brâu de trandafiri, în vreme ce un buchet de roze roşii aprinse i se mişca pe piept, sub puterea respiraţiei.

— Într-adevăr, o fermecătoare copilă, strigă Neuville.

— O frumuseţe desăvârşită! adăugă baronul Lamberg.

Hector Gardane însă nu se putu stăpâni. Se aplecă peste targă, mângâie cu privirea trupul feciorelnic şi exclamă cu voce tremurândă:

— Frumoasa Mariana! Ah, Robert de Paris, dumneata eşti într-adevăr un vrăjitor. Te-ai ţinut de promisiunea pe care mi-ai făcut-o astăzi de dimineaţă. Acum însă, încoronează-ţi opera de ospitalitate şi trezeşte-o pe Mariana, pentru ca să-i pot spune că va trebui să fie a mea... a mea cu orice preţ.

— Te rog, dragă Gardane, zise Robert de Paris, aproape supărat, nu te atinge de fată! Ia-ţi mâna înapoi! Adu-ţi aminte de ceea ce mi-ai promis! Dar pentru ca să vedeţi că sunt într-adevăr o gazdă ideală, sunt gata să facem o loterie şi fata să amuze pe acela din noi, care va trage lozul câştigător.

Aristide de Lamotier nu-şi putu stăpâni decât numai cu multă greutate un ţipăt de dezgust. El îşi strânse buzele cât putu de mult, dar ochii lui aruncau fulgere înspre contele de Paris, care în clipa aceea i se păru mai odios, decât cel mai crud criminal.

— O idee minunată! strigă Hector Gardane, cu admiraţie. Un gând genial! Să nu mai pierdem timpul, dragă conte, ci să trecem îndată la tragerea la sorţi.

— O clipă, domnii mei, zise atunci Marino Falieri. Văd că aţi avut o idee minunată, care trădează îndeajuns simţămintele nobile ale sufletelor dumneavoastră. Voiţi să tragem la sorţi fata aceasta. Dar o loterie obişnuită ar fi mult prea nedemnă pentru o frumuseţe atât de desăvârşită. Nu demult am fost de faţă la o asemenea tragere la sorţi, care se bizuia pe o idee foarte originală. Pentru aceasta însă, ne-ar trebui o carte de rugăciuni şi nu ştiu dacă în casa aceasta am putea găsi aşa ceva.

— O carte de rugăciuni? strigă contele de Paris, care nu băgase de seamă că cel travestit în dogele Veneţiei, îl pândea ca un tigru, care aşteaptă să se repeadă asupra prăzii. Mărturisesc sincer că nu prea îmi vine să cred că se va găsi aşa ceva în casa mea... Dar staţi... Avem noroc, căci mai sunt încă în stăpânirea unei cărţi de rugăciuni, care-mi aminteşte de câteva clipe duioase, care au trecut demult... Este adevărat că n-o arăt cu dragă inimă... dar când este vorba de prieteni atât de buni...

Robert de Paris părăsi odaia, dar peste câteva minute se şi înapoie. El ţinea în mână o carte legată în negru, împodobită cu o cruce de aur. Sub această cruce mai erau scrise, tot cu litere de aur, câteva cuvinte, pe care însă nimeni nu le putu citi, deoarece Robert de Paris tot mai ţinea cartea în mână.

— Şi acum, stimaţii mei tovarăşi de petrecere, îngăduiţi-mi să vă explic care este felul de funcţionare al acestei loterii, zise acela care se dăduse drept Marino Falieri, dogele Veneţiei. Fiecare din noi va scrie pe o bucăţică de hârtie un citat din vechiul sau din noul testament, sau, în sfârşit, vreo frază care-i place mai mult. După aceea, cartea de rugăciuni va fi deschisă la întâmplare şi acela, al cărui proverb va fi găsit cel dintâi, va fi câştigătorul.

— Minunat, strigă contele de Paris. Slavă Domnului că mai putem vedea şi noi câte ceva nou sub soare! Aşadar, să nu mai pierdem vremea! Iată hârtie şi creion. Scrieţi, domnii mei!

Toţi cei de faţă se grăbiră să aştearnă pe hârtie câte o frază

din Biblie, la întâmplare, care cum îi venea fiecăruia în minte. Dogele Veneţiei se apropiase de Aristide de Lamotier şi privind peste umărul lui, se uită ce scria mâna tremurândă a tânărului parizian. Contele de Lamotier aşternu pe hârtie următoarele cuvinte:

„Să nu pofteşti la femeia aproapelui tău”.

— Toată lumea a scris? întrebă Marino Falieri.

— Da! fu răspunsul.

— Atunci, domnii mei, vă rog să fiţi cu multă luare-aminte, să urmăriţi atent ce se va citi şi când veţi auzi proverbul sau fraza dumneavoastră, să ne anunţaţi. Te rog, domnule conte de Paris, deschide dumneata cartea de rugăciuni. Sau mai bine dă-i-o, să zicem domnului de Lamotier, să ne citească el paginile unde se va deschide cartea.

— Mai bine i-o dau domnului de Lamotier, răspunse contele de Paris, căci pe Dumnezeul meu, am băut cam multă şampanie, literele îmi joacă înaintea ochilor şi nu prea văd ce citesc, aşa că în loc de citate din Biblie, cine ştie ce capitole din cărţi mai puţin sfinte îmi vor veni pe buze.

Contele de Paris se apropie râzând de Aristide de Lamotier, îi întinse cartea de rugăciuni, apoi se întoarse, spre a se înapoia lângă targă, pe care frumoasa Mariana tot mai dormea încă, când deodată se auzi în spatele lui un strigăt, care-l lovi ca un trăsnet.

Lamotier luase cartea de rugăciuni în mână, aruncase o privire fugară pe învelişul ei, pe care stătea scris în litere de aur... „Mignon de Lambrieur”.

Bietului om i se păru că pământul îi va fugi de sub picioare, nu-i venea să-şi creadă ochilor şi se uita cu priviri încremenite la învelişul cărţii... Dar nu, nu... nu se înşela... Numele iubitei sale din tinereţe strălucea acolo, pe învelişul cărţii, el ţinea în mână aceeaşi carte de rugăciuni, pe care Mignon de Lambrieur o uitase în duminica aceea memorabilă în casa Terezei Galdano, cartea de rugăciuni, pe care o căuta el, cartea de rugăciuni care putea avea urmări atât de fatale pentru lady Mignon Milton.

Dar în clipa în care Aristide de Lamotier era pe punctul de a da drumul întregii sale revolte, trădând astfel secretul care

era legat de această carte de rugăciuni, Marino Falieri se apropie şi mai mult de el şi-i şopti următoarele cuvinte:

— Gândeşte-te la lady Mignon Milton, cinstea ei este în joc, n-o nenoroci tocmai dumneata!

Aristide tresări. Dumnezeule, ce era să facă, ce cumplită greşeală era să săvârşească, numai fiindcă se lăsase stăpânit prea mult de patimă.

Datoria lui era să descopere, în ce chip ajunsese, cartea aceasta în mâinile contelui Robert de Paris, întrucât exista o legătură între el şi cartea de rugăciuni a Mignonei, între el şi groaznica fărădelege, care îi răpise pe vremuri pe singura femeie pe care o iubise în lumea aceasta.

Chestiunea aceasta însă era prea delicată, pentru a fi dezbătută în prezenţa tuturor celor de faţă şi era prea primejdios pentru Mignon, de a face din această chestiune pricina unui duel.

Ochii lui aruncară o privire plină de recunoştinţă înspre omul cu masca neagră, care-şi zisese Marino Falieri şi în clipa aceea Aristide de Lamotier îşi dădu seama că între acest doge al Veneţiei şi pescarul care-i adusese ştiri de la Mignon, trebuia să fie o legătură oarecare.

Din fericire, sau din nefericire – nici noi înşine nu ştim cum să mai zicem, în cazul de faţă – Leblanc, cameristul contelui intră în odaie şi pe semne că-i adusese acestuia vreo veste însemnată, căci Robert de Paris se retrase cu servitorul său, până la pragul odăii. Aristide de Lamotier se folosi de împrejurarea aceasta, spre a-i şopti lui Marino Falieri:

— Îţi mulţumesc, oricine ai fi, domnul meu! Aş putea spune că ai fost îngerul meu bun. Dar ce să fac? Trebuie să scormonesc chestiunea aceasta de care atârnă viaţa mea şi cinstea unei femei.

— Cartea de rugăciuni va fi în stăpânirea dumitale, încă în noaptea aceasta!... îi răspunse dogele Veneţiei, tot pe şoptite. Or, lucrul de căpetenie este s-o smulgem din mâinile aceluia care o are acum în stăpânire. Caută-i pricină contelui de Paris, caută să te cerţi cu el, sub un motiv oarecare, vreau să spun ca să-l provoci şi să-i ceri satisfacţie încă în noaptea aceasta.

— Sunt oaspele lui... mă găsesc în casa lui... deci nu voi

putea avea prilejul de a-i căuta ceartă.

— Unui gentleman nu-i poate lipsi niciodată prilejul de a cere cuiva o satisfacţie pe calea armelor, răspunse Marino Falieri, mai ales când se găseşte în casa unui nemernic. Gândeşte-te numai la nefericita copilă, care e dată chiar în clipa de faţă, pradă unui joc atât de nelegiuit. Uită-te la Mariana şi vei vedea îndată, vei înţelege numaidecât ce ai de făcut.

— Acum te-am înţeles!

— Mai încet! Niciun cuvânt mai mult! zise dogele Veneţiei şi se dădu la o parte, deoarece contele de Paris se înapoiase şi aruncase o privire nemulţumită asupra celor doi bărbaţi, pe care îi văzu înţelegându-se în şoaptă.

După aceea se întoarse până la targa pe care zăcea sărmana Mariana, nefericita copilă, care urma să fie trasă la loterie, ca un obiect, ca o sumă oarecare de bani şi zise:

— Înainte, domnii mei, să începem jocul. Cartea de rugăciuni este în mâinile dumitale, Aristide de Lamotier. Deschide-o deci şi citeşte-ne din ea o pagină, la întâmplare.

Mâna în care Aristide de Lamotier ţinea cartea de rugăciuni începu să tremure ca varga. Era cartea de rugăciuni pe care Mignon o ţinuse în mâinile sale albe, fine, atunci când venise în casa Terezei Galdano, în ziua aceea memorabilă, cartea, care-i servea ei, spre a se ruga în biserică, pentru unirea lor. Chiar şi fără prevenirea lui Marino Falieri, Aristide de Lamotier nu s-ar fi înjosit pe sine şi pe aceea pe care tot o mai iubea, atât de mult, încât să înceapă cu această carte un joc atât de nelegiuit.

— Ei, domnule conte, strigă Robert de Paris, nu fără oarecare asprime în voce, de ce nu ne citeşti?

— Fiindcă am prea mult respect pentru cartea aceasta, răspunse Aristide cu hotărâre bărbătească, şi prea mult dispreţ pentru acela, care vrea să dea unui lucru sfânt o întrebuinţare atât de josnică!

Robert de Paris se cutremură. Din chipul său dispăruse orice urmă de roşeaţă şi ochii lui aruncară săgeţi de ură asupra chipeşului conte de Lamotier.

— Ai băut prea mult, conte de Lamotier, răspunse el apoi,

aceasta ar fi singura dumitale scuză.

— Resping această scuză, deoarece nici prin gând nu-mi trece să mă folosesc de ea, strigă Aristide. Vezi prea bine că sunt cu desăvârşire treaz şi chiar dacă n-aş fi, scena aceasta m-ar trezi îndată. Ţine-ţi cartea, domnule conte! Găsesc că este mai mult decât josnic să aduci în faţa unor bărbaţi o tânără fată, pe care ai adormit-o mai înainte, spre a te putea servi de ea, pentru scopurile tale nelegiuite.

— Aşa este! strigă atunci şi căpitanul Neuville. Aristide are dreptate. Tot el trebuie să fie întotdeauna acela care ne deschide ochii, spre a vedea lămurit ce avem de făcut.

— Chiar dacă n-ar fi făcut-o, strigă baronul Lamberg, eu eram hotărât s-o scap pe această nenorocită, din mâinile aceluia, căruia i-ar fi revenit în urma mârşavei trageri la sorţi, pe care ai pus-o la cale.

— Aşa!... Văd că aţi pus la cale un fel de conjuraţie împotriva mea, domnii meii, strigă Robert de Paris. Ce să vă spun, frumos aţi fost învăţaţi să mulţumiţi gazdei pentru ospitalitatea pe care v-o oferă.

— N-avem nimic să-ţi mulţumim! răspunse contele de Lamotier, cu mândrie. Cred dimpotrivă că dumneata trebuie să ne fi îndatorat că ne-am înjosit până acolo, încât ţi-am călcat pragul casei, ceea ce nu s-ar fi întâmplat niciodată, dacă am fi ştiut cu cine avem de-a face.

— Aceasta este o jignire care cere sânge! strigă Robert de Paris. Gardane, dumneata ai auzit cuvântul jignitor, pe care l-a rostit de Lamotier!

— Iar dacă cumva n-ai auzit, te rog să fii cu băgare de seamă la ceea ce spun acum: Contele Robert de Paris este un mizerabil!

Zicând aceste cuvinte, Aristide de Lamotier se apropie de targă şi îşi întinse braţele în chip de scut asupra Marianei, care tot mai dormea.

— Înapoi! urlă contele de Paris, turbând de mânie. Nu te atinge de fata aceasta. Ea îmi aparţine mie!

— Dumitale? răspunse Aristide de Lamotier, aruncând săgeţi de sfântă mânie asupra ticălosului conte de Paris, care rămăsese ca trăsnit în urma acestei ieşiri neaşteptate. Aş

vrea să văd şi eu actul de sclavie, în baza căruia dumneata ţi-ai câştigat dreptul de stăpânire asupra unei fiinţe omeneşti! Sau să fie adevărat că pe meleagurile Corsicii stăpânesc alte legi şi alte obiceiuri, decât în restul Franţei şi în toată Europa? Cred însă că nici chiar aici nu este îngăduit să se facă negustorie cu fiinţe omeneşti. Nu, domnule, fata nu-ţi poate aparţine dumitale! Ea este tot atât de liberă, după cum suntem şi noi, toţi ceilalţi! Iar dacă în clipa de faţă, fata nu este stăpână pe voinţa ei şi nu se poate mişca în libertate, aceasta se datorează numai narcoticului infernal, care i-a fost dat în casa dumitale. Pentru a împiedica însă săvârşirea nelegiuirii până la capăt, o vom lua cu noi.

— Nu veţi îndrăzni să faceţi aceasta, căci sunteţi în casa mea... şi nu mi-ar fi greu deloc să-mi chem servitorii, în cazul când v-ar trece prin minte să încercaţi a-mi răpi fata.

— Servitorii dumitale? N-avem obiceiul să ne batem cu lacheii, dar dacă dumneata vrei să împingi lucrurile atât de departe, poftim, strigă-ţi slugile!... Neuville, Lamberg, lângă mine!

— Suntem aici! strigă ofiţerul de cavalerie, trăgându-şi sabia din teacă, în vreme ce Lamberg îşi scoase iute revolverul din buzunar şi agitându-l ameninţător, strigă cu o înfrigurare, care părea să aibă o pricină cu totul specială: Acela care va îndrăzni să se atingă de fata aceasta, va avea de furcă cu mine, căci îl voi provoca la duel, fără nicio şovăire.

— Dar dumneata, domnul meu? se întoarse atunci Robert de Paris la cel de-al şaselea, la invitatul nepoftit. Pentru cine se hotărăşte dogele Veneţiei? Să fie oare şi părerea dumitale că dintr-o casă, în care am fost primiţi cu braţele deschise, putem să luăm cu noi ce ne place?

— Părerea mea este, răspunse Marino Falieri, că între gentlemeni asemenea chestiuni trebuie sfârşite cu totul pe altă cale. Au fost rostite jigniri, care în orice caz nu pot fi spălate, decât numai cu sânge. Ei bine, domnii mei, veţi ieşi pe teren, afară din oraş, iar învingătorul va hotărî de soarta fetei.

— Asta îmi place! strigă Robert de Paris. Minunat! Ei, domnule conte, ce spui dumneata despre aceasta?

— Despre aceasta spun să pornim îndată pe teren.

— În orice caz, mai înainte îmi voi bea şampania, împreună cu prietenul meu, Gardane, răspunse Robert de Paris, batjocoritor. După aceea vom sfârşi şi cu această mică aventură, când dumneata domnul meu, vei avea prilejul să faci cunoştinţă şi cu spada unui de Paris.

— Dar numai de la depărtare! zise Aristide de Lamotier, cu o ironie într-adevăr pariziană. Conţii de Lamotier n-au obiceiul să facă cunoştinţă cu spadele oricăror adunături. Dar să ne întoarcem la chestiune. Când te voi revedea, conte de Paris?

Cel întrebat îşi scoase ceasul din buzunar, cu o mişcare care-i trăda îndeajuns enervarea şi aruncă o privire asupra lui, apoi zise:

— Acum este ceasul unu din noapte. Cred că ne putem întâlni la ceasurile trei, la Fossa di Pazzo, peste drum de Via Chinetti. În ceea ce mă priveşte, voi fi punctual.

— Şi eu, domnul meu! răspunse Aristide. În timpul acesta fata va rămâne în casa dumitale, dar numai dacă-mi dai cuvântul dumitale de onoare că nu te vei atinge de ea, până când duelul nostru nu va fi hotărât, cine are dreptul să dispună de ea.

— Ai cuvântul meu! răspunse Robert de Paris.

— Atunci, domnii mei, zise Aristide de Lamotier, întorcându-se înspre Neuville şi Lamberg, noi nu mai avem ce căuta în casa aceasta. Urmaţi-mă!

Cei trei prieteni voiau tocmai să părăsească odaia, când o voce îi reţinu din urmă:

— Încă o clipă, vă rog, zise contele de Paris. Nu ne-am înţeles încă, asupra condiţiilor. Domnul Gardane va avea bunătatea să-mi servească de martor şi după obiceiul Corsicii, te-aş ruga şi pe dumneata, domnule de Lamotier, să-ţi aduci un singur martor.

— Am primit. Prietenul meu, baronul Lamberg mă va însoţi ca martor...

— Şi cu care arme ne vom bate?

— Cu care vrei dumneata. Cu pistolul, cu spada, cu sabia, mi-e totuna!

— Cu sabia atunci, dacă-ţi este totuna.

— Cu sabia! răspunde Aristide. Atunci, la ceasurile trei, la Fossa di Pazzo.

Cu aceste cuvinte el părăsi, împreună cu cei doi prieteni ai săi odaia, din care Marino Falieri, dogele Veneţiei, se strecurase încă de mai înainte.

Ieşind în stradă, cei trei parizieni erau foarte enervaţi, ceea ce de altfel era şi foarte firesc. Iată-i amestecaţi într-o afacere cu tâlc, la care nici nu visaseră, când veniseră la Bastia.

Ei aveau de înfruntat nu numai un duel – cel puţin în ceea ce-l privea pe Aristide – dar îşi dădeau seama că-şi făcuseră un duşman de moarte dintr-un om cu multă trecere, ceea ce în Corsica, unde ei nu cunoşteau pe nimeni şi erau nevoiţi să-şi facă prieteni de abia de acum înainte, însemna foarte mult.

— Nu o va face, exclamă Aristide de Lamotier, care ghicise oarecum gândurile prietenilor săi din simplul motiv că nici el nu ar ieşi cu faţa prea curată din afacerea aceasta.

Dar în vreme ce rostea aceste cuvinte, contele de Lamotier se uită în jurul său pe stradă, spre a vedea dacă acela, care îl sfătuise la pasul acesta nu era acolo, dacă acela care-l îndemnase să-i caute ceartă contelui de Paris şi să-l provoace la duel, nu-l urmase.

Dar dogele Veneţiei nu era nicăieri, dispăruse fără urmă.

Unde era misteriosul om, care se ivise în faţa lui Aristide de Lamotier, sub două înfăţişări, până acum?

De ce se îndepărtase tocmai acum, când ar fi avut mai multă nevoie de sfatul lui?

Aristide le povesti lui Neuville şi Lamberg cele petrecute încă în cursul zilei, istorisindu-le povestea cu cartea de rugăciuni, în vreme ce înaintau pe stradă.

Fireşte însă că numele doamnei despre care era vorba, nu-l aminti.

— Aceasta este o chestiune foarte misterioasă, zise Neuville, mângâindu-şi îngândurat mustăcioara neagră ca noaptea.

— Şi ştii ce mă interesează mai ales? Cine este acest ciudat prieten, care nu ţi s-a arătat încă sub adevărata lui înfăţişare şi care ţi-a dat sfaturi atât de bune, când ai avut nevoie de ele? Nici nu bănuieşti măcar cine se ascunde sub această

mască?

— Deloc, răspunse Aristide de Lamotier. Vă dau cuvântul meu că sunt tot atât de străin la Bastia, ca şi voi înşivă, că n-am aici nici neamuri, nici prieteni şi că nu-mi pot explica, pentru ce ţine atât de mult omul acesta să mă ajute. Oricare ar fi adevărul însă, eu am deplină încredere în omul acesta, fiindcă nu numai că s-a dovedit un bun prieten, dar prin sfaturile lui mi-a arătat că este un gentleman desăvârşit. Fără de el, eu însumi aş fi fost acela, care i-aş fi pricinuit un mare, foarte mare neajuns doamnei în chestie, deoarece eram atât de enervat, când m-am văzut cu cartea ei de rugăciuni în mână, încât nu a lipsit mult să mă trădez şi să-l provoc pe contele de Paris, pe această chestiune. M-a împiedicat însă să săvârşesc o asemenea prostie, o asemenea greşeală ce nu s-ar mai fi putut repara şi de aceea îi voi fi veşnic recunoscător.

— Acum însă, te-a lăsat baltă, zise baronul Lamberg. Asta mi se pare ciudat şi misterios. Ce să vă spun, tot carnavalul acesta din Bastia mie mi se pare făcut numai pentru a ţese intrigi şi pentru a împinge la pieire pe oamenii cinstiţi.

— Oricine ar fi omul acesta misterios, eu sunt încredinţat că în clipa în care vom avea nevoie de el, va fi lângă noi, zise Aristide de Lamotier. Acum însă, dragii mei prieteni, trebuie să ne gândim şi la pregătirile necesare pentru duelul care va urma. Mai înainte de toate trebuie să aflăm unde este acea Fossa di Pazzo, căci chiar dacă numele mi se pare cunoscut, dacă nu mă înşel şi Roma având o asemenea Fossa di Pazzo, totuşi, habar n-am dacă sub numele acesta se ascunde o stradă, un bulevard, un parc, sau vreun loc părăsit. De aceea trebuie să ne grăbim să vedem ce este cu ea. Părerea mea este să intrăm în cea dintâi cafenea ce ne va ieşi în cale şi să întrebăm.

— Şi eu sunt de aceeaşi părere, zise baronul Lamberg. Uite chiar acolo una. Să mergem!...

Cei trei prieteni intrară în cafeneaua de peste drum, în care, ca în toate localurile de petrecere ale Bastiei, în noaptea aceea atmosfera era foarte veselă.

Aici apoi, aflară într-adevăr îndată, ceea ce voiau să ştie.

Cafegiul, un om foarte vorbăreţ, le spuse că Fossa di Pazzo

se găseşte în partea de sud a oraşului şi că de fapt, acesta era cartierul ridicat pe partea mlăştinoasă a Bastiei. Afară de aceasta cafegiul le mai spuse că în cartierul căutat, se învârtesc numai oameni foarte dubioşi şi că dacă vor neapărat să cunoască acea parte a oraşului, nu poate să-i sfătuiască îndeajuns, să nu se aventureze pe acolo, decât numai foarte bine înarmaţi.

— Şi cât timp ne trebuie ca să ajungem până acolo? întrebă Aristide mai departe.

— Dacă domnii iau o trăsură, prin învălmăşeala care domneşte astăzi pe străzi, vor face cam un ceas.

— Un ceas? Dar atunci nu mai avem nicio clipă de pierdut, exclamă de Lamotier. Acum avem ceasurile două fără douăzeci şi cinci de minute. Cele douăzeci şi cinci de minute care ne mai rămân trebuie să le folosim spre a ne repezi până acasă, pentru a ne îmbrăca în alte haine şi pentru a aduce săbiile cu noi. Tu, Neuville, mă vei însoţi. Lamberg însă va trebui să aştepte acasă rezultatul duelului.

— Pardon, asta n-o voi face! răspunse baronul Lamberg cu o siguranţă şi o hotărâre, cu care de Lamotier nu era obişnuit. Dacă-mi dai voie, dragul meu, atunci mă voi plimba prin faţa casei lui Robert de Paris, de unde veţi veni să mă luaţi, după ce se va fi sfârşit duelul.

— Dar de ce să faci asta, dragă Lamberg?

La întrebarea aceasta baronul se înroşi până peste urechi.

— Fiindcă n-o pot lăsa lipsită cu totul de apărare pe nefericita copilă, care a rămas în casa contelui de Paris, răspunse el apoi cu o voce, care trăda îndeajuns enervarea ce-l stăpânea. Era mult mai bine însă, dacă nici nu mă mişcam de acolo şi rămâneam de veghe lângă targă. Aceasta însă ar fi dat naştere la o nouă încurcătură şi de aceea am mers cu voi.

— Ah, mi se pare că eşti îndrăgostit, dragă Lamberg, zise Aristide de Lamotier. Mi se pare că frumoasa adormită ţi-a aprins inima şi călcâiele.

— La naiba, făcu căpitanul Neuville, cum se poate îndrăgosti cineva de o fată, ai cărei ochi nu i-a văzut niciodată? Căci frumoasa Mariana dormea ca un urs, când a

fost adusă înaintea noastră.

— Ce are a face? răspunse baronul Lamberg. Oare prinţul nu s-a îndrăgostit de mândra din pădurea vrăjită, în vreme ce aceasta dormea? Cu toate acestea, dragii mei, de data asta vă înşelaţi. Vă jur şi vă dau cuvântul meu de cinste că nimic din ceea ce bărbaţii numesc dragoste nu simte inima mea, în faţa nefericitei copile, adică nu sunt deloc orbit de farmecele ei trupeşti. Simt însă o adâncă simpatie, pentru ea şi vă mărturisesc sincer că aş fi fost foarte mulţumit, dacă ticălosul acela de conte de Paris mi-ar fi dat prilejul s-o pot lua sub scutul meu. N-o cunosc pe fata aceasta, n-am văzut-o niciodată până astăzi, totuşi, când am zărit-o, mi s-a părut că fiinţa aceasta m-a urmărit în gând o viaţă întreagă, mi s-a părut că o voce lăuntrică îmi strigă: „Veghează asupra acestei părăsite, dă-i tot ajutorul ce-ţi stă în putinţă şi nu îngădui să i se facă vreun rău”.

Cap. 40 – Un duel la Bastia

Cafegiul, la care se interesaseră cei trei prieteni asupra Fossa di Pazzo, avusese dreptate că acest cartier era cel mai murdar şi mai periculos din Bastia.

Aristide de Lamotier şi căpitanul Neuville îşi opriseră trăsura la colţul străzii Chiritti, pornind de acolo pe jos spre Fossa di Pazzo. Dar chiar pe drum avură prilejul să facă cunoştinţă cu obiceiurile acestui cartier, obiceiuri care îi făcură să se simtă foarte nelalocul lor în mahalaua aceasta.

În toate oraşele mai însemnate există bande organizate şi peste tot aceste bande sunt concentrate în anumite cartiere, dar nicăieri nu se pot vedea figuri atât de respingătoare, ca în oraşele cu populaţie italienească, deoarece aici criminalitatea este întovărăşită cu mizeria cea mai îngrozitoare.

Strada Chiritti este alcătuită din case vechi, pe jumătate dărâmate, care par să fie făcute anume spre a sluji de ascunzători răufăcătorilor. Şi acum, pe timpul Carnavalului, casele acestea erau pline de oameni care ţipau, strigau, urlau, care făceau o gălăgie de iad. Pe lângă ferestre se

strecurau umbre ieşite parcă într-adevăr din iad, bărbaţi pe care se vedea dorinţa de încăierări, femei decăzute, copii pe jumătate goi. Strada Chiritti nu oferea decât asemenea privelişti, aşa că, prezenţa celor doi nobili parizieni era firesc să stârnească vâlvă.

Beţivi li se aşezau în cale, cerşetorii îi agresau obraznic, femeile le aruncau confetti din ferestre şi adeseori cei doi prieteni trebuiau să facă câte un ocol simţitor, deoarece drumul le era închis de mormane de gunoi.

În cele din urmă scăpară de strada Chiritti şi ajunseră în Fossa di Pazzo.

Era un teren mlăştinos, presărat ici şi colo de tufişuri neprietenoase. Din mlaştini se ridica o duhoare înăbuşitoare, iar roiurile de ţânţari se repezeau cu atâta sălbăticie asupra celor doi parizieni, încât de abia se putea apăra de atacurile lor.

O groapă destul de lată, care de altfel dăduse împrejurimii numele său, se pierdea într-o depărtare nehotărâtă, iar din mlaştina ei duhoarea ieşea parcă şi mai pestilenţială, şi mai aducătoare de molime. Din oraşul iluminat ca de sărbătoare, se revărsa o umbră de lumină şi asupra acestei gropi, care de obicei zăcea în cel mai desăvârşit întuneric.

— Ce să-ţi spun, zise Rémi de Neuville, Robert de Paris nu ne-a dat întâlnire într-o împrejurime prea prietenoasă... Nu prea îmi vine să cred că partea aceasta a oraşului are plăcerea să vadă adeseori trecând pe aici oameni din lumea bună, spre a-şi încrucişa spadele. Împrejurarea aceasta îmi aminteşte mai curând de acele mahalale de pe malurile Senei, unde omul este atacat mişeleşte pe la spate, de către apaşi.

— Aşa ceva ţi se poate întâmpla şi aici, răspunse Aristide de Lamotier, şi nu m-ar mira deloc să văd deodată, apărând din dosul acelor tufişuri făpturi asemănătoare acelora, pe care le-am întâlnit pe strada Chiritti. Dar dacă ni se va întâmpla aşa ceva, atunci apaşii Bastiei vor avea prilejul să facă cunoştinţă cu vârful unor spade pariziene... Nu-i aşa, dragul meu Neuville, că nu ne vom lăsa să fim răpuşi de bandiţii corsicani, nici de aceia care umblă în zdrenţe şi nici de

ceilalţi, care poartă veştminte scumpe şi nume răsunătoare?

— Fireşte că nu! răspunse Neuville. Îţi mărturisesc sincer însă, că-mi pare rău că am venit la Bastia. Aş fi preferat să rămân în sudul insulei, prin munţii Cagna, în urmărirea lui Egizio Ettore, căci după ultima noastră întâlnire cu faimosul brigand, mi-e tare dor să mă mai văd odată faţă în faţă cu el... Trebuie să mă „revanşez” pentru baia rece de care mi-a făcut parte... Dar ceea ce nu poţi face astăzi, nu înseamnă să nu mai faci a doua zi, numai fiindcă ieri ai fost împiedicat... După ce vom termina cu afacerea aceasta de onoare, după ce o voi şti pe mica Mariana scăpată din ghearele contelui de Paris, vom porni cât mai neîntârziat înspre munţii Cagna, care în orice caz au avantajul de a nu mirosi atât de înfiorător ca mlaştinile acestea.

— Tăcere! exclamă căpitanul Neuville, deodată, în şoaptă. Acolo, lângă tufişul acela stă deja potrivnicul tău, întovărăşit de tânărul Gardane.

— Atunci putem începe lupta, fără a mai pierde timpul, zise Aristide, şi cred că-i voi putea dovedi acestui ticălos că noi, parizienii, al căror nume îl poartă el, n-am uitat încă duelul.

— Da, zise şi Neuville, şi dacă vrei să-mi faci o plăcere, te rog dă-i o lecţie cât mai aspră, căci, crede-mă că o meritä.

— Fără îndoială că o meritä, răspunse Aristide de Lamotier. S-ar putea însă prea uşor întâmpla ca lucrurile să se petreacă tocmai pe dos. Dacă aşa ar fi scris în cartea sorţii, atunci te rog, Neuville, să-mi duci trupul neînsufleţit în Franţa, la Paris, căci în niciun caz n-aş vrea să-mi dorm somnul de veci în acest pământ atât de puţin prietenos al Corsicii.

— Drace, exclamă ofiţerul de cavalerie, mă faci să devin sentimental. Dacă şi eu mi-aş fi făcut testamentul înainte de fiecare duel pe care l-am avut, atunci secţia de moşteniri a tribunalului din Paris ar fi trebuit să-şi ridice o sală anume, pentru judecata proceselor de moştenire pricinuite de testamentele mele.

— Testamentul meu, zise Aristide de Lamotier. Doamne, în privinţa aceasta nu trebuie să mă frământ prea mult, deoarece toate bunurile mele revin unei linii laterale a familiei de Lamotier, căci din linia directă eu sunt cel din urmă. Este

însă altceva ce mă apasă şi ce trebuie să-ţi comunic neapărat, încă înainte de a ajunge la potrivnicul meu. Neuville, dacă s-ar întâmpla să cad în acest duel şi să mor, făgăduieşte-mi următoarele: Că te vei duce la lady Mignon Milton, al cărei soţ este ambasador englez pe lângă Sfântul Scaun şi că-i vei spune acestei doamne, numai atât: „Cartea de rugăciuni se găseşte în mâinile contelui Robert de Paris”. Te rog, Neuville, fă-mi plăcerea şi nu căuta să pătrunzi rostul acestor cuvinte şi nici nu-mi mai pune vreo întrebare în privinţa aceasta. Dacă însă mi s-ar întâmpla ceva în timpul duelului, ceva ce m-ar împiedica să mă pot mişca timp de câteva zile – vezi că nu mă gândesc numai la moarte, ci la o rănire mai gravă – atunci fă ceea ce ţi-am spus acum, şi prin aceasta îmi vei fi îndeplinit dorinţa cea mai arzătoare, pe care ţi-aş fi putut cere să-mi îndeplineşti vreodată.

— Fireşte că sunt gata să-ţi îndeplinesc dorinţa, răspunse căpitanul Neuville. Dar mai înainte de a trece la îndeplinirea dorinţei tale, în ceea ce priveşte cartea de rugăciuni, îmi voi permite să-l provoc pe contele de Paris să stea puţin şi în faţa spadei mele, iar dacă se va întâmpla aceasta, poţi fi sigur dragă Aristide că Robert de Paris va avea un carnaval foarte puţin plăcut, şi că din ziua aceea nu va mai purta altă mască, decât masca de mort.

În timpul acestei conversaţii, cei doi prieteni ajunseră la tufişul, în faţa căruia Robert de Paris şi cu tânărul Gardane erau în aşteptarea lor.

Cei doi adversari se salutară cu rece curtenire, după aceea Neuville se apropie de Gardane, spre a se sfătui cu el, asupra condiţiilor duelului.

Săbiile aduse de Aristide de Lamotier fură primite fără nicio împotrivire, locul fiecărui adversar fu hotărât şi se stabili că va avea loc o luptă în trei reprize.

— Atunci să începem! strigă Aristide de Lamotier. Nu este deloc plăcut să stai prea mult pe aici!

— Aşa este! răspunse Robert de Paris. Şi eu mă grăbesc să mă înapoiez acasă, pentru a continua cu petrecerea de Carnaval.

Aristide aruncă o privire dispreţuitoare spre obraznicul său

adversar. El era hotărât să facă apel la toată arta sa de a se bate în duel, pentru a da o lecţie cât mai aspră acestui ticălos şi pentru a o scăpa pe Mariana, din ghearele lui.

Cei doi luară poziţia, Neuville comandă:

— Gata! Începeţi!

În aceeaşi clipă săbiile se încrucişară şi lupta începu cu o violenţă nebănuită.

Aristide de Lamotier recunoscu îndată că, în ceea ce privea duelul, găsise în Robert de Paris un adversar vrednic de el. Contele de Paris era mlădios ca o panteră şi iscusit ca un şarpe, când atacă. Dar cum Aristide învăţase duelul la cel mai bun profesor de scrimă din Paris, nu-i fu greu să „pareze", toate atacurile contelui.

Prima repriză se sfârşi fără rezultat.

Când începu a doua, Aristide de Lamotier trecu îndată la atac şi încă cu atâta iuţeală şi isteţime, încât Robert de Paris începu să se retragă pas cu pas.

Lamotier se pregătea tocmai pentru un atac hotărâtor, care nu putea să dea greş, deoarece puterile contelui păreau să fie pe sfârşite şi apărarea lui era foarte slabă, când deodată, se auzi un „Stai!", poruncitor.

Din dosul tufişului se iviră oameni şi făclii.

Aristide de Lamotier îşi lăsă sabia în jos, contelui de Paris arma îi căzu din mână. Cei doi parizieni văzură cu mirare ivindu-se înaintea lor un om în uniformă, urmat de patru fantasini înarmaţi.

— Aici are loc un duel? întrebă omul în uniformă, înaintând până în mijlocul celor doi adversari, pe care îi măsură cu priviri ameninţătoare. Domnilor, nu se poate ca dumneavoastră, să nu ştiţi că, conform legilor, în timpul carnavalului duelurile sunt interzise. Aţi călcat legea, deci sunteţi arestaţi. Sunt comisar de poliţie.

— Frumoasă încurcătură! îi şopti Neuville prietenului său la ureche. Acum vei mai face cunoştinţă şi cu închisorile corsicane, căci dacă-mi amintesc bine, am citit eu undeva că legile speciale, care au mai rămas în Corsica, încă din 1768, când a fost cedată Franţei de genovezi, pedepseşte duelul în timpul Carnavalului, cu trei luni de închisoare.

— În ceea ce mă priveşte pe mine, domnule comisar, zise Robert de Paris, cu voce îngâmfată, eu sunt proprietar aici, îmi am propriul meu palat şi deci, pe mine nu mă poţi aresta.

— Într-adevăr, domnul meu, răspunse comisarul, cu linguşirea specifică italienilor, când am de-a face cu oameni de vază, în cazul acesta îmi este îndeajuns, dacă-mi daţi cuvântul dumneavoastră, că vă veţi prezenta mâine judecătorului de instrucţie. Audierea părţilor începe la ceasurile zece dimineaţa.

— Voi fi acolo! răspunse contele de Paris, îţi dau cuvântul meu de onoare!

— Şi dumneavoastră, domnul meu? îl întrebă apoi comisarul de poliţie pe Aristide de Lamotier.

— Eu sunt străin de Bastia şi chiar de Corsica! răspunse cel întrebat. Sunt gata să vă arăt actele mele de identitate, din care veţi putea vedea că sunt un nobil parizian. De altfel în clipa de faţă locuiesc şi eu la Bastia.

— În casă proprie? întrebă comisarul de poliţie.

— Nu, ci într-una pe care însă am închiriat-o pentru tot timpul cât voi sta în oraş.

— Asta nu este prevăzut în lege... Sunteţi străini de oraş, deci puteţi fugi, căci nimic nu vă reţine aici... Oricât mi-ar părea de rău, domnul meu, dar trebuie să vă arestez... Poate că mâine, judecătorul de instrucţie vă va pune în libertate; după ce vă va lua interogatoriul... Eu însă, sunt nevoit să-mi îndeplinesc datoria.

— Fireşte, răspunse Aristide de Lamotier. De altfel nici nu mă gândeam să încerc să vă fac să încălcaţi îndatoririle pe care le aveţi... V-aş ruga doar să-mi îngăduiţi să schimb câteva cuvinte cu prietenul meu.

— Vă rog!

Comisarul de poliţie se retrase ceva mai la o parte cu fantasinii săi, în vreme ce Robert de Paris părăsi Fossa di Pazzo, urmat de Hector Gardane, nu fără a mai fi aruncat însă înainte o privire plină de ironie, înspre cei doi parizieni.

— Dragă Neuville, cred că ştii ce ai de făcut acum! îi zise Aristide, prietenului său.

— Cum să nu! fu răspunsul ofiţerului de cavalerie. Să mă

duc la judecătorul de instrucţie, să-l scol din somn, să fac gălăgie şi să-i spun că este o obrăznicie să arestezi aşa, cu una cu două, un gentleman din capitala Franţei.

— Cu pripeala ta, nu vei face decât să-mi înrăutăţeşti situaţia, răspunse Aristide. Trebuie să mă împac cu soarta ce mi-a fost scrisă şi cred că nu-mi va rămâne altceva de făcut, decât să stau la închisoare timpul prevăzut de lege. În cazul, acesta, dragă Neuville, adu-ţi aminte de făgăduiala pe care mi-ai făcut-o şi dacă peste trei zile n-am ieşit la iveală, du-te la lady Mignon Milton.

— O voi face! Însă aceasta nu mă va împiedica de a pune totul în mişcare, pentru a te elibera.

— Drag prieten, fă cum vrei, sunt încredinţat însă că truda ta va fi zadarnică. Rămâi cu bine deci şi salută-l pe Lamberg din partea mea.

— Şi mica Mariana să rămână în mâinile lui Robert de Paris? întrebă Neuville, cu tristeţe.

— După cât se pare, destinul vrea ca nefericita copilă să cadă jertfă acestui ticălos.

— Domnul meu, zise comisarul de poliţie, mă iertaţi, dar trebuie să pun capăt convorbirii dumneavoastră. Eu mai am şi altceva de făcut şi deci, trebuie să pornim spre închisoare.

Cei doi prieteni îşi mai strânseră o dată mâinile, apoi Neuville ridică săbiile de la pământ, le aşeză în tocurile lor şi se îndreptă înspre strada Chiritti, în vreme ce fantasinii îl luară pe Aristide în mijlocul lor şi porniră cu el, în direcţie opusă.

Comisarul rămase alături de Lamotier, nu-i adresă însă niciun cuvânt, ceea ce de altfel pe Aristide nu-l supără deloc, deoarece creierul său era frământat de gânduri foarte triste.

Prin câte trecuse bietul om numai în răstimp de câteva ceasuri... Misteriosul pescar apăruse deodată în faţa lui, spre a-i atrage atenţia asupra unei datorii de onoare, pe care o avea de îndeplinit, pentru a-l soma să smulgă din mâinile ticălosului acea carte de rugăciuni, care avea atâta însemnătate pentru lady Mignon Milton.

Întâmplarea îi fusese favorabilă, căci descoperise cartea de rugăciuni la contele de Paris. Dar în loc să i-o ia cu forţa, el

urmase sfatul acelui străin, pe care nici măcar nu-l cunoştea şi care-l îndemnase la acest duel, din care avea să se aleagă cel puţin cu trei luni de închisoare.

Iar cartea de rugăciuni?... Ea rămânea şi pe mai departe în stăpânirea contelui de Paris, iar nemernicul acesta o va ameninţa mereu cu ea pe Mignon, care va fi nevoită să se supună tuturor cerinţelor ticălosului, deoarece pentru nimic în lume nu putea lăsa ca nenorocirea ei din tinereţe să ajungă în gura publicului.

Aristide era foarte nenorocit că nu se folosise de prilejul ivit, pentru a-şi însuşi cartea cu forţa.

— Vă rog, domnule, urcaţi-vă în trăsura aceasta! auzi el deodată glasul comisarului.

Aristide nu băgase de seamă decât acum că părăsise Fossa di Pazzo demult şi că se afla în faţa unei trăsuri închise, care-l aştepta pe el.

El se urcă în trăsură, comisarul luă loc lângă el, fantasinii închiseră uşa cu îngrijire, apoi trăsura porni în grabă.

După un drum ca de vreo jumătate de ceas, trăsura opri, iar comisarul îl rugă să coboare.

Aristide se uită la clădirea pe care o avea în faţă şi trebui să-şi mărturisească cum că ea nu făcea deloc o impresie neplăcută.

Casa avea două caturi, uşi mari, bine închise, ferestre cu obloane verzi de lemn şi întru totul semăna mai curând cu o casă de ţară, decât cu o închisoare.

Comisarul bătu de trei ori în uşă. Îndată se auzi zgomotul făcut de un zăvor tras la o parte şi uşa se deschise. În dosul uşii însă era atât de întuneric, încât Aristide nu băgă de seamă, cine deschisese uşa.

Comisarul îl luă de mână, îl urcă pe nişte scări apoi scoase din buzunar o cheie, deschise o uşă şi zise:

— Intraţi aici... Aceasta este celula dumneavoastră.

Văzând bezna ce domnea acolo, Aristide de Lamotier vru să-l roage pe poliţist, să-i dea măcar o lumânare. Dar comisarul îl împinse peste prag, aproape cu asprime şi încuie uşa peste el.

— Ce purtare grosolană, strigă Aristide de Lamotier. Mă voi

plânge guvernatorului, că poliţia corsicană, se poartă atât de rău cu supuşii Franţei! Voi face ca...

În aceeaşi clipă două buze moi îi astupară gura, două braţe pline se încolăciră în jurul gâtului său şi Aristide de Lamotier simţi căldura unui trup omenesc, care se lipea cu patimă, de al său...

Cap. 41 – O revedere

Acum Aristide de Lamotier începu să creadă că înţelege totul.

El îşi amintea că auzise cândva, cum că în timpul Carnavalului, domneşte în Corsica, Sardinia, Sicilia şi chiar în Italia, o mare libertate de moravuri şi că adeseori s-a întâmplat, ca o femeie, care văzuse undeva vreun bărbat ce i-a plăcut, să pună la cale cine ştie ce lovitură de teatru, pentru a-şi răpi iubitul şi a petrece undeva cu el, în ascuns, un ceas de dragoste.

Cu toate că nu-şi putea explica, cum de putuse el stârni dorinţa unei femei, când de abia sosise la Bastia şi deci nu cunoştea încă aproape pe nimeni, totuşi, nu se putea îndoi de temeinicia bănuielii sale, mai ales că sărutările femeii învăluită în întuneric erau atât de pătimaşe, cum nu pot fi decât sărutările unei îndrăgostite.

Dar sufletul său se revoltă. De aceea fusese el răpit de la duel, de aceea opriseră lupta într-o clipă, în care adversarul său urma să cadă la pământ cu pieptul străpuns?... Dar care aventură de dragoste l-ar putea răsplăti îndeajuns, pentru a-l face să uite ce pierduse, prin întreruperea duelului?

El se desprinse cu blândeţe din braţele femeii care i se agăţase de gât şi care-i dovedise prin pătimaşele sărutări, tot focul dragostei sale şi zise, cu voce hotărâtă:

— Signora, felul în care m-aţi adus în casa dumneavoastră m-a pus în neputinţă de a refuza invitaţia. Vă rog însă, lăsaţi-mă să plec, căci chestiuni foarte însemnate reclamă prezenţa mea în altă parte. Vă implor să-mi iertaţi graba şi lipsa de politeţe, dar cu atât mai puţin pot primi îmbrăţişările

dumneavoastră, cu cât sunt dat alteia, al cărei chip ocupă atât de mult inima mea, încât pentru a doua femeie nu mai este loc.

— O altă femeie? întrebă doamna, cu voce şoptită. Şi o iubeşti oare atât de mult, atât de credincios, atât de pătimaş, pe cealaltă?

— Mult... credincios şi pătimaş... da, signora, aţi găsit cuvintele potrivite pentru simţămintele mele... Şi cum se pare că dumneavoastră ştiţi să preţuiţi asemenea simţăminte, vă rog înc-o dată... lăsaţi-mă să plec!

— Încă o clipă numai, domnul meu, zise vocea de femeie, mai staţi aici numai o singură clipă şi pe urmă sunteţi iarăşi liber... puteţi pleca!

Aristide auzi foşnetul toaletei şi după cât îşi putu da seama, misterioasa doamnă se îndreptase înspre celălalt perete. O ţăcăneală, ca învârtitura unui comutator – şi în clipa următoare încăperea fu inundată de lumina a numeroase lămpi electrice.

Pentru un moment, Aristide de Lamotier fu nevoit să-şi închidă ochii, orbit de năvala de lumină, după bezna în care orbecăise. Dar când îi redeschise şi se uită înspre frumoasa cu care se găsea singur în odaie, tot sângele îi fugi din obraji, un strigăt îi ieşi de pe buze şi în clipa următoare căzu în genunchi în faţa fermecătoarei femei şi îngână:

— Dumneata?... Tu eşti... Mignon?... După atâţia ani... Doamne, ce revedere!

Frumoasa femeie se aplecă înspre el, îl apucă de umeri şi-l ridică cu gingăşie.

Pe urmă, ea căzu din nou la pieptul lui şi-l acoperi cu sărutările sale pătimaşe.

— Taci! zise ea în şoaptă. Să nu vorbeşti, căci nu vreau să trezim amintirile tocmai acum!... Să fim fericiţi, măcar câteva clipe... Aristide... scumpul meu, nu credeam că-mi va mai fi dat vreodată să te revăd!... În vis însă, mă gândeam numai la tine, în vis te ţineam înlănţuit, aşa cum te ţin acum, în vis te sărutam, cum te sărut astăzi... Vorbeşte, iubitul meu de odinioară... spune-mi, te-ai gândit oare şi tu la nefericita ta Mignon, aşa după cum m-am gândit eu la tine?... Sau poate

că m-ai uitat, îndată după ce nu m-ai mai văzut?

— Nu te-am uitat, iubito... dar mă gândeam la tine cu amărăciune, cu tristeţe... voi fi sincer şi-ţi voi spune că mă gândeam chiar cu ciudă... Deveniseşi doar soţia altuia!

— Te rog, nu mai spune asta! strigă ea, ascunzându-şi faţa la pieptul lui. Da, ai dreptate... devenisem soţia altuia... Dar dacă ai fi ştiut, Aristide... Doamne, trebuie să se întâmple... trebuie ca bruma să cadă pe floarea bucuriei, încă din cel dintâi ceas al revederii... Aristide... trebuie să-ţi fac o groaznică mărturisire, care-ţi va explica, pentru ce nu puteam fi a ta... Ruşinea mă ucide însă, chiar şi numai când mă gândesc...

Mignon zăcea în braţele lui aproape leşinată, dar el îi mângâie părul arămiu şi zise, încet, dulce, alinător:

— Ştiu tot, iubita mea... ştiu că un mizerabil ne-a răpit fericirea vieţii, vârându-se între noi doi... Şi de astăzi înainte, cel mai sfânt şi singur rost al vieţii mele va fi să-l descopăr pe acest mizerabil şi să-i smulg din mâini dovada nenorocirii tale.

— Ştii tot şi nu mă dispreţuieşti?

— Cine ar îndrăzni să dispreţuiască o floare, numai fiindcă un nemernic a călcat-o în picioare?... Un om bun la suflet se apleacă, ridică floarea şi îngrijeşte ca ea să-şi revină, sub înrâurirea binefăcătoare a soarelui. Vai, iubito, dacă ai fi fost atunci mai încrezătoare în mine, dacă mi-ai fi mărturisit nenorocirea ce a căzut pe capul tău... Crede-mă că totul s-ar fi schimbat şi n-ai fi fost nevoită să te măriţi cu un bărbat, pe care nu-l iubeşti!... Căci cred că nu-l iubeşti pe acest lord Milton, a cărui soţie trebuie să te numeşti? Spune-mi că nu-l iubeşti şi atunci voi găsi eu mijloace şi căi pentru a desface căsnicia aceasta.

— Mai încet, iubitule, mai încet! strigă încântătoarea femeie. Să nu mai vorbim de asta. Nu-mi iubesc soţul... căsnicia mea este un iad şi totuşi... nu mă pot despărţi de el... căci n-am curajul trebuincios!

— Dacă mă iubeşti, vei avea curajul necesar, iar că mă iubeşti, aceasta mi-o dovedeşte chiar şi numai faptul că ai rânduit lucrurile astfel, încât să fiu adus aici!

— Te înşeli, Aristide, zise lady Milton. Nu eu am rânduit să

fii adus aici... ci tu mi-ai trimis vorbă, printr-un om de încredere, că mă aştepţi aici.

Contele de Lamotier făcu un pas înapoi, clătină din cap şi zise:

— Eu să-ţi fi trimis un om de încredere?... Nu iubito, te înşeli... De altfel, cum aş fi putut eu să fac una ca asta?... Niciodată n-aş fi îndrăznit să trimit pe cineva în casa ta!... Aş fi socotit că primejdia ar fi fost prea mare pentru tine.

— Şi totuşi aşa s-a întâmplat! îi răspunse Mignon. Şedeam în faţa oglinzii şi-mi îmbrăcam o toaletă făcută anume pentru Carnavalul din Bastia, la care bărbatul meu ţinuse neapărat să vină, când mi se aduse la cunoştinţă că şeful orchestrei, care, aşa după cum se obişnuieşte în Carnaval, îmi cântase tocmai o serenadă, doreşte să-mi vorbească. Omul acesta vine, fără îndoială, pentru a-şi lua răsplata, m-am gândit eu. Am poruncit deci să fie lăsat să intre, dar în clipa, în care i-am întins câţiva galbeni, el îmi şopti: „Nu aşa, signora Mignon... Eu nu sunt acela care par a fi... Nobilul parizian, pe care l-aţi iubit odinioară, vă aşteaptă în casa de la numărul şapte, Calea Nisei... Poftim cheia, signora... Intraţi fără grijă... Jur că nu vi se va întâmpla nimic rău!” Cu aceste cuvinte îmi vârî cheia în mână şi se îndepărtă. Am vrut să-l strig, dar şi dispăruse în dosul uşii, iar când i-am spus cameristei să mi-l cheme înapoi, aceasta mi-a comunicat că omul pe care-l voiam eu părăsise casa cu o iuţeală cu totul neobişnuită.

— Aşadar, nu m-ai adus tu aici, prin mijlocirea unui pretins comisar de poliţie, care m-a ridicat din mijlocul unui duel?

— Îţi jur că n-am făcut-o! răspunse Mignon. Pe semne că a fost acelaşi prieten, care mi-a adus şi mie vestea îmbucurătoare. Să-i fim recunoscători şi să nu ne mai frământăm spre a ghici cine a fost.

— Dar dacă a fost o capcană? exclamă Aristide de Lamotier.

— Nu, de asta nu mă tem. El nu este omul, care să se servească de o asemenea cursă. În cazul de faţă cel puţin, garantez pentru lordul Milton.

— Atunci n-a fost nimeni altul, decât tot misteriosul meu prieten, care mi s-a înfăţişat mai întâi ca pescar, iar apoi ca

Marino Falieri. Numai el a pus la cale şi această întâlnire. Se pare că ne este într-adevăr prieten şi protector.

Cu braţele încolăcite în jurul gâtului lui, Mignon îşi duse iubitul pe divanul în faţa căruia era o masă plină cu fructe minunate.

Alături de fructe mai erau câteva sticle cu vin şi paharele trebuincioase. Mignon nu şovăi să umple paharele şi să ciocnească cu iubitul său.

După aceea, rămaseră duios strânşi unul de altul, făcând trecutul să treacă pe dinaintea ochilor lor, cu toate clipele lui de nemărginită bucurie şi fericire.

— De ce să nu se înapoieze fericirea aceasta? exclamă tânărul parizian, cu înflăcărare. Dacă mă iubeşti, nu se poate să n-ai curajul să rupi lanţul care te leagă de un soţ, pentru care nu simţi dragostea sfântă. Te conjur, Mignon, nu şovăi să fii a mea!

— Şi ai putea oare să uiţi nenorocirea mea? întrebă Mignon, în vreme ce obrazul i se făcu ca jăratecul. Da, ai putea, căci mă iubeşti. Eu însă n-aş putea să fiu a ta, atâta vreme cât trăieşte ticălosul acela, care şi-a bătut joc de mine cu forţa, care m-a ţinut atunci în braţele lui. Dar în ziua, în care vei nimici această dovadă a nenorocirii mele, în ziua în care ticălosul va cădea, în aceeaşi zi voi fi a ta!

— Mignon! strigă Aristide de Lamotier, îmi juri că în ziua de care mi-ai vorbit acum, vei fi a mea?

— Îţi jur pe dragostea noastră, tot ce am mai sfânt în lume!

— Bine! Atunci îţi jur şi eu că nu mă voi odihni, până când nu va veni ziua aceasta şi voi îngriji eu, ca ea să nu fie prea îndepărtată. Mi se pare că sunt pe urmele ticălosului. O dovadă am despre aceasta... Cartea ta de rugăciuni!

— Cartea mea de rugăciuni? exclamă frumoasa femeie. Vai! aceasta este dovada cea mai cumplită, care mă poate nimici! Dacă ştii totul, atunci trebuie să fi aflat de la necunoscutul tău prieten, că pentru această carte mi s-a cerut o sumă foarte mare, pe care eu n-am de unde s-o iau. Dacă nu plătesc un milion de franci, sunt ameninţată să fiu arătată lordului Milton în lumina nenorocirii de atunci. Tu, iubitule, ştii că eu nu am avere personală... Şi cred că de la

acela, care este astăzi în stăpânirea cărţii mele de rugăciuni şi până la răpitorul cinstei mele, nu este decât un singur pas. Poate că este... chiar una şi aceeaşi persoană!

— Aceasta este şi bănuiala mea! zise contele de Lamotier. Nu spuneai tu oare că ticălosul care a săvârşit fărădelegea asupra ta, era un om de lume?

— Da! răspunse Mignon şi îşi ascunse capul între pernele divanului, plângând sfâşietor.

— Ascultă, Mignon, zise atunci de Lamotier, scrâşnind din dinţi. Cunosc pe ticălosul care a săvârşit fărădelegea, îi cunosc numele şi te voi răzbuna, în chipul cel mar înfiorător. Este contele Robert de Paris!

Aristide se aplecă, fiindcă Mignon căzuse în genunchi de groază şi era pe punctul de a-şi pierde cunoştinţa.

— Contele Robert de Paris? îngână ea. Atunci sunt pierdută.

— De ce te temi atâta, tocmai de el?

— Fiindcă mă urmăreşte pas cu pas, fiindcă peste tot se ţine după mine şi mă conjură să fiu a lui, iar eu l-am respins cu scârbă. Omul acesta, dacă într-adevăr este în stăpânirea cărţii de rugăciuni, nu mă va cruţa, chiar dacă i-aş da milionul de franci, căci şi atunci ar îngriji ca dovada vinovăţiei mele să ajungă în mâinile lordului Milton. Cartea aceea cuprinde o pagină, în care este descris tot ceea ce s-a petrecut atunci la Paris... Soţul meu o va citi... şi astfel va afla că l-am înşelat... că am înşelat-o pe mama şi atunci... atunci Aristide, tu nu-l cunoşti pe lordul Milton... El nu este o fire josnică, dar e foarte iute la mânie şi orbit de dorul de răzbunare şi de gelozie, ar fi în stare să citească tuturor pagina aceea şi atunci... atunci nu mi-ar mai rămâne altceva de făcut, decât să-mi caut moartea în valurile mării.

— Până acolo nu vom ajunge niciodată! strigă Aristide. Ştiu că, cartea de rugăciuni este în mâinile lui Robert de Paris şi i-o voi lua!

— Nu vei putea, dragul meu, căci Robert de Paris este un adversar foarte primejdios. În clipa aceasta însă, poate a ascuns cartea atât de bine, încât nimeni nu va putea da peste ea, iar el însuşi nu-şi va trăda taina niciodată.

— Ei bine, atunci îl voi ucide, iar când va fi pe punctul de a-

şi da sfârşitul, voi îngenunchea pe pieptul lui şi-i voi smulge taina.

Trei lovituri în uşa încăperii, în care se găseau cei doi îndrăgostiţi, îl făcură pe Aristide de Lamotier să amuţească.

— Vine cineva! strigă cu voce înăbuşită, Mignon, lipindu-se fricoasă de pieptul iubitului său.

— Deschideţi! Este un prieten! se auzi de afară.

— Acesta este glasul misteriosului meu prieten, exclamă Aristide, cu bucurie. Slavă Domnului, acum în sfârşit vom afla cine este!

Cu aceste cuvinte se îndreptă înspre uşă, trase zăvorul şi uşa se deschise.

În pragul uşii se ivi un bărbat, care era îmbrăcat cam ca un maestru de ceremonii, de la curtea vechilor regi ai Franţei.

Chipul îi era ascuns în dosul unei măşti, care-i acoperea toată faţa.

Prin deschizăturile măştii se puteau zări doi ochi foarte vioi, ceea ce dovedea că gârbovirea şi mişcările tremurânde ale mascatului, nu erau decât prefăcute.

În mâinile acestea tremurânde spaniolul, – îi vom zice astfel, deoarece deocamdată ne lipseşte un alt nume, pe care i l-am putea da – ţinea o lădiţă din lemn de abanos, încrustată cu argint.

Aristide de Lamotier se uită uimit la străinul din pragul uşii.

— Ce doreşti, domnul meu? întrebă el, într-un târziu. Dacă eşti trimis de cineva, atunci spune-mi cine te trimite la noi?

Şi în vreme ce rosti aceste cuvinte, Aristide îşi vârî mâna în buzunar, fără să vrea şi acolo prinse patul revolverului.

— Am cinstea să vorbesc cu domnul Aristide de Lamotier? întrebă spaniolul, cu un accent străin, care după cât se pare locuieşte-n casa aceasta?

— Da, numele meu este Aristide de Lamotier, dar eu nu locuiesc în casa aceasta, ci sunt doar în trecere pe aici!

— Asta n-are a face cu însărcinarea mea! Domnul căpitan Rémi de Neuville, care mă trimite, mi-a spus să nu încredinţez lădiţa aceasta, decât în mâinile dumneavoastră, personal. Poftiţi vă rog!

Cu aceste cuvinte spaniolul lăsă lădiţa în mâinile lui Aristide

de Lamotier, după aceea se întoarse şi părăsi încăperea cu o iuţeală care trăda din nou că nu era deloc de vârsta pe care voia s-o arate.

În vreme ce Lamotier se înapoie grăbit în odaie şi închise uşa în urma sa, zăvorând-o, străinul se opri puţin la picioarele treptelor şi-şi desfăcu, pentru o clipă, masca de la ochi.

Chipul regulat al lui Egizio Ettore ieşi la iveală, iluminat de strălucirea aceea, pe care o dă feţei noastre conştiinţa de a fi săvârşit o faptă bună.

— De la prietenul meu, Rémi de Neuville! exclamă Aristide de Lamotier, uitându-se la lădiţă, nedumerit. Asta mi se pare foarte curios! M-am despărţit de el de abia de un ceas şi nu ştiu ce ar putea să-mi trimită atât de grabnic. Pe de altă parte, nici nu poate bănui că mă găsesc în casa aceasta.

Atâta timp cât Aristide stătuse de vorbă cu străinul, Mignon se ascunsese în adâncitura ferestrei, spre a nu fi văzută.

Acum însă, alergă înaintea lui Lamotier şi în clipa în care acesta voia să apese pe butonul, care se găsea sub capacul lădiţei, ea strigă:

— Nu deschide, Aristide, căci se prea poate ca lădiţa aceasta să ascundă o groaznică moarte pentru amândoi... Cine ştie, dacă în ea nu este aşezată vreo maşină infernală!...

Contele de Lamotier aşează lădiţa pe masă.

— Eu nu împărtăşesc teama ta, scumpa mea Mignon, zise el, sărutându-i mâinile. Nu, eu sunt încredinţat că lădiţa aceasta vine de la un prieten. Poate că este vorba tot de misteriosul personaj, care mi s-a arătat până acum sub două înfăţişări, iar acum a păşit în faţa mea, în o a treia travestire.

— Atunci deschide-o! zise Mignon, înlănţuindu-şi braţele în jurul trupului iubitului său şi uitându-se la el cu priviri pline de dragoste neţărmurită.

Aristide apăsă pe buton capacul sări şi, cu un strigăt de uimire şi de nespusă bucurie, cei doi îndrăgostiţi rămaseră încremeniţi.

Pe căptuşeala de catifea albastră a lădiţei de mahon, zăcea... cartea de rugăciuni.

Lângă ea se mai găsea un bileţel, pe care Aristide de Lamotier îl luă în mână, în vreme ce lady Milton ridică

înfrigurată dovada nenorocirii vieţii sale.

Bileţelul avea următorul cuprins:

„Un prieten credincios şi recunoscător trimite această carte de rugăciuni frumoasei lady Milton, în semn de respectuoasă supunere”.

— Salvată! strigă Mignon, strângând cu înfrigurare cartea de rugăciuni la pieptul său. Sunt salvată, căci acum nu mai există dovada, de care a trebuit să tremur în decursul ultimelor luni... Vai, Aristide, dacă ai şti, cât sunt de fericită!... Mă simt ca renăscută... Poate că tu nu poţi să-ţi dai seama ce înseamnă pentru o femeie să tremure în fiecare zi, în fiecare ceas, în fiecare clipă, pentru cinstea ei... Dar văd că tu nici nu mă asculţi, Aristide. De ce ai rămas atât de amărât? De ce eşti atât de întunecat? Aristide, dragul meu, de ce nu împărtăşeşti şi tu bucuria mea? N-au trecut decât câteva minute, de când jurai că scopul cel mai sfânt al vieţii tale va fi să pui mâna pe această carte de rugăciuni şi acum, când ea este în faţa noastră, acum n-ai nici măcar un cuvânt de bucurie pentru mine?... Aristide, ce este cu tine?...

— Nimic!... Mă gândesc doar, cine poate fi prietenul acesta, care mi-a luat-o înainte şi ţi-a trimis cartea de rugăciuni?... Vezi tu, eu nu cred într-o prietenie fără urmări, între un bărbat şi o femeie şi deci, acela, pe care l-ai însărcinat cu dobândirea acestei cărţi, încă înaintea mea, căruia i-ai destăinuit secretul vieţii tale, fără îndoială că va veni să-şi ia dulcea răsplată, de pe buzele tale, pentru marele serviciu pe care ţi l-a făcut.

— Aristide eşti nedrept cu mine... N-am meritat una ca asta... Te poţi îndoi oare tu de mine?... Aristide, eu îl cunosc pe acela căruia trebuie să-i mulţumesc salvarea mea... ştiu cine este misteriosul nostru prieten.

— Ştii?... De altfel nu m-am îndoit nici o singură clipă de asta...

— Când îţi voi spune numele lui însă, urmă Mignon, cu un zâmbet puţin cam ironic, sunt încredinţată că nu vei mai crede că aş putea avea ceva cu el, afară doar de o întâlnire întâmplătoare, care în orice caz, este îndeajuns de neobişnuită, mărturisesc aceasta. Este un om al cărui nume

îngrozeşte, un om de care fără îndoială că nu mă vei mai bănui, din clipa în care vei afla cum se numeşte şi care este meseria lui. Ei bine, dragul meu, acest misterios prieten, care este fără îndoială acelaşi, care ţi s-a arătat şi ţie, mai întâi sub înfăţişarea unui pescar din Ajaccio, iar apoi ca dogele Marino Falieri şi care a fost pe semne şi misteriosul aducător al lădiţei acesteia, nu este nimeni altul, decât...

— Da, îi aud glasul... Ea este... Deschide femeie necredincioasă... Eu sunt, soţul tău...

O voce răguşită rostise aceste cuvinte şi în acelaşi timp se auziră în uşă lovituri de pumni şi de picioare.

Mignon se cutremură, Aristide păli. Nu mai încăpea nicio îndoială, pentru niciunul din ei...

Acela care se găsea în faţa uşii era lordul Milton, soţul Mignonei...

Totul părea pierdut.

Cap. 42 – Mascarada

— Aristide, spuse Mignon, în şoaptă, scapă-mă!... Vai, tu nu-l cunoşti pe lordul Milton... Grosolănia, brutalitatea lui nu cunosc margini... Te va ucide, scumpul meu... şi asta n-aş putea-o supravieţui...

— Veniţi aici, Patrick şi Thomas, strigă lordul, afară. Spargeţi uşa... Dar veniţi odată, laşilor... Sau vreţi să-mi scape?

Pe scări se auziră zgomote de paşi, gâfâieli înăbuşite. Mignon căzu aproape fără cunoştinţă în braţele iubitului său.

— Omoară-mă, Aristide, şoptea ea, în vreme ce ochii săi frumoşi se umplură cu lacrimi, omoară-mă, fii îndurător cu mine... nu mă lăsa să cad în mâinile lordului, căci căsnicia mea a fost un iad, încă atunci, când n-avea niciun motiv să mă dispreţuiască... Acum însă, când va avea dovada vinovăţiei mele, acum viaţa alături de el îmi va fi de neîndurat... Nu, nu, prefer de o mie de ori să mor de mâna ta, iubitule...

În dreptul uşii se şi auzea scârţâitul uneltelor, cu care

Patrick şi Thomas, servitorii lordului Milton, încercau să spargă broasca uşii.

— Nu, iubito, răspunse Aristide de Lamotier, tot în şoaptă, nu trebuie să murim... Dimpotrivă, trebuie să trăim, spre a fi fericiţi... Mai este o scăpare. Sări afară, prin fereastra aceea... iar eu... eu îl voi aştepta aici pe soţul tău... şi fii încredinţată că voi şti să-i dau lordului lămuririle trebuincioase.

— Nu, nu voi face aceasta, niciodată! răspunse lady Mignon Milton, cu hotărâre. Auzi, Aristide, nu voi îngădui niciodată să te întâlneşti cu lordul Milton în odaia aceasta, căci atunci, un duel ar fi de neînlăturat... Or, aceasta ar însemna sau să te pierd pe tine, sau să cadă lordul, şi asta ar fi poate şi mai cumplit, căci după legile noastre, soţia nu poate fi niciodată a ucigaşului soţului său. Nu iubitule, tu trebuie să fugi... iar eu... eu voi rămâne aici...

În timpul acestor ultime cuvinte, Mignon îşi trăsese iubitul până în dreptul ferestrei, pe care Aristide o deschise încet şi se uită în jos.

Pe sub fereastră se întindea grădina, care era cufundată într-un întuneric adânc.

— Bine, de dragul renumelui tău, mă voi îndepărta de data aceasta, zise Aristide de Lamotier. Dar va fi vai de lordul Milton, dacă va îndrăzni să se atingă de tine. Voi găsi eu mijlocul să mă interesez de soarta ta, încă în decursul zilei de mâine, travestindu-mă într-un chip oarecare, ceea ce-mi va fi cu atât mai uşor, cu cât suntem în Carnaval. În timpul acesta mă voi gândi să văd, cum s-ar putea să te scap din mâinile lordului, pentru a te face soţia mea!

— Gândeşte-te... născoceşte ceva! Vreau să fiu a ta, dar vreau şi să sfârşesc căsnicia aceasta cu cinste.

— Rămâi cu bine, iubito! Mai lasă-mă să-ţi sărut numai o dată gura dulce!

— Ce dulce e sărutarea ta şi ce dureroasă, în acelaşi timp! şopti Mignon, încolăcindu-şi braţele în jurul gâtului iubitului, care se şi aruncase pe pervazul ferestrei. Rămâi cu bine, iubitule, fericirea, viaţa mea, rămâi cu bine!

— Dar deschide odată, madame, dacă ai conştiinţa împăcată! tună bătrânul englez, afară. Sau te temi că a sosit

clipa răfuielii?... O, fii sigură că nu mă voi lăsa încuiat de tine, în odaia de baie, în vreme ce-ţi primeşti ibovnicul! Slavă Domnului că nu te-am spionat în zadar!...

— Mizerabilul... Îl voi primi cu dispreţul pe care-l merită orice spion, exclamă Mignon. Iute, sări, Aristide!

Contele de Lamotier o mai strânse o dată pătimaş la pieptul său, pe frumoasa femeie, apoi îşi făcu vânt peste pervazul ferestrei. Dar mai înainte de a-şi fi dat drumul, se răzgândi şi se ţinu cu mâinile de fereastră, cu toate că trupul său îl trăgea în jos, cu toată puterea avântului pe care şi-l luase.

În această poziţie primejdioasă, el strigă, cu glas gâfâind:

— Cartea de rugăciuni... dă-mi cartea de rugăciuni... Nu trebuie s-o găsească aici!

— Vai, aş fi fost pierdută iubitule, exclamă Mignon, dacă nu-ţi aduceai aminte în ultimul moment de cartea de rugăciuni... Aşteaptă, o clipă... Iat-o... Ţine-o bine, Aristide şi acum, rămâi cu bine!

Contele de Lamotier prinse cartea cu o mână în vreme ce cu cealaltă se mai ţinea de crucea ferestrei. Pe urmă, îşi desprinse degetele şi alunecă în jos, cu o iuţeală uluitoare.

Frumoasa femeie se aplecă peste pervazul ferestrei şi cercetând întunericul de jos, întrebă:

— Aristide... scumpul meu Aristide, ai ajuns nevătămat?

Niciun răspuns... tăcere adâncă...

— Aristide... unde eşti? întrebă Mignon, înspăimântată de moarte. Dar deoarece nici acum nu primi vreun răspuns, îşi duse mâinile la tâmplele zvâcninde şi lacrimile o podidiră, deoarece era încredinţată că iubitului i se întâmplase vreo nenorocire.

Acum... acum însă trebuia să se gândească şi la ea, căci furia lordului Milton creştea tot mai mult.

Mignon se îndepărtă de fereastră împleticindu-se, se plimbă nehotărâtă prin odaie, apoi deodată, căzu pe un scaun, cu un geamăt de durere:

Ce să-i spună lordului?... Cum să-i explice prezenţa ei în casa aceasta?

Orice i-ar spune, el nu o va crede şi afară de aceasta, lordul Milton nu făcea parte din oamenii cu porniri cavalereşti, care

în asemenea cazuri, se despart de soţiile lor, fără ca lumea să afle vreodată, care erau adevăratele motive ale despărţirii. Dacă lordul ar fi intrat în odaie în clipa aceea, teama, groaza care se întipărise pe chipul soţiei sale, i-ar fi trădat adevărul numaidecât.

Deodată, privirile Mignonei rămaseră aţintite asupra oglinzii mari veneţiene, care se găsea în dreptul unuia din pereţi. Oglinda aceasta... începuse să se mişte din senin.

Sărmana femeie sări în sus şi vru să fugă spre fereastră.

Dar oglinda se învârtise în jurul său, iar în dosul ei se ivi o uşă secretă, în pragul căreia apăruse un călugăr.

O rasă lungă, castanie, îi cădea de pe umeri, până peste picioare, capul îi era învăluit în glugă, iar o mască neagră de mătase îi acoperea chipul, ascunzându-l de privirile cercetătoare ale Mignonei. O barbă lungă şi albă acoperea şi partea inferioară a obrazului, împiedicând-o pe lady Milton să zărească fie chiar şi numai o trăsătură din chipul călugărului.

Mignon rămase împietrită, în vreme ce călugărul se apropie de ea în vârful picioarelor şi-i şopti la ureche:

— Ai încredere în mine, Mignon Milton... Sunt prietenul tău!

— Prietenul meu?... Ah, atunci eşti misteriosul prieten, care s-a arătat lui Aristide de Lamotier ca pescar, ca doge al Veneţiei, ca spaniol... Atunci te cunosc, călugăre, cu toată travestirea ta. Nu eşti nimeni altul, decât...

— Taci!... Nu rosti nume, ci mai bine să trecem cât mai repede la fapte, căci eşti pierdută, dacă mai rămâi multă vreme în odaia aceasta.

— Deoarece ştii totul, prietene, zise Mignon, te rog ajută-mă... sfătuieşte-mă, ce să fac?

— Ce să faci?... Să fugi, cât mai este timp... Mai avem câteva minute, deoarece am fost îndeajuns de prevăzător să aleg pentru întâlnirea voastră o odaie, a cărei uşă să nu poată fi deschisă prea iute şi nătăfleţii aceştia de Patrick şi Thomas îşi vor mai rupe câţiva dinţi, mai înainte de a vedea broasca sărită... Iute, lady Mignon, dă-mi toaleta dumitale şi fugi prin această uşă secretă... Rasa mea îţi va ascunde trupul, iar barba falsă îţi va face obrazul de nerecunoscut.

— Ce-mi ceri, prieten misterios? făcu Mignon, foarte mirată.

Să mă dezbrac în faţa dumitale?... Să-ţi dau toaleta mea?

— Mignon, nu uita că ai în faţa dumitale un om, de care dumneata însăşi ai spus că este un adevărat cavaler... Adu-ţi aminte că omul acesta a petrecut aproape o noapte întreagă în odaia dumitale de culcare, din care s-a îndepărtat, fără să se atingă de dumneata... Acestui om poţi să-i încredinţezi toaleta dumitale... De altfel, n-avem altceva de făcut şi dacă vei pierde timpul cu vorbărie nefolositoare, vor trece şi cele câteva minute, care ne-au mai rămas şi atunci...

— M-am hotărât! zise Mignon, deodată. Te rog, însă, să stingi lampa!

— Asta o făceam în orice caz! răspunse călugărul, care apropiindu-se de perete, învârti comutatorul ce stinse îndată lumina electrică.

Odaia se cufundă în beznă, iar în clipa următoare se auzi foşnetul unor veşminte de mătase, care erau atinse de mâini tremurânde.

— Ticăloşilor!... Dobitocilor! tună afară, lordul Milton. Boilor, nu sunteţi în stare nici măcar să spargeţi o broască! Dar dacă nu izbutiţi, atunci voi sparge eu uşa în capetele voastre... Staţi... se aude un foşnet de rochii... Acum ticălosul care mi-a necinstit casa va fugi!...

— Eşti gata, lady Mignon?

— Sunt gata, îi şopti Mignon, călugărului. Dar unde eşti, misteriosul meu prieten?

— Aici! Dă-mi rochia dumitale şi ţine, în schimb, rasa mea de călugăr!

— Sunt gata, răspunse ea. Tocmai mi-am pus rasa... numai să-mi leg şi cordonul... Aşa... Acum sunt cu totul gata, prietene... Spune-mi însă, te rog, unde duce coridorul misterios, prin care ai venit dumneata, adineauri?

— Pe stradă... Vei merge până la colţul străzii Nisei... Acolo vei găsi o trăsură închisă, cu care te vei duce până acasă... Cu vizitiul însă să nu vorbeşti niciun cuvânt... Lasă-l să mâne caii cât mai iute, iar când vei ajunge acasă şi vei fi întrebată de lord, fă-l să simtă toată indignarea nevinovăţiei dumitale.

— Dar dumneata, prieten misterios, vei rămâne aici?

— Da, eu voi rămâne şi-mi voi îngădui să-l aştept pe my

lord!

— Dar te va recunoaşte îndată!

— Nu te teme! Îmi voi pune broboada dumitale de dantelă pe cap şi de altfel, în întuneric, nu se deosebeşte o mână de alta.

— Cum să-ţi pot mulţumi, pentru tot ceea ce ai făcut pentru mine?

— Fii fericită şi fă şi pe alţii fericiţi... asta este tot ceea ce îţi cer... Şi acum... îngăduie-mi să-ţi mai sărut o dată frumoasele mâini... dar ia te uită, văd un superb inel cu briliante strălucind pe degetul dumitale... Mai am unul de la dumneata, n-ai vrea să mi-l dăruieşti şi pe acesta?

— Din toată inima şi dacă aş avea o mie de inele, ţi le-aş dărui pe toate.

— Îţi cer inelul acesta, nu pentru briliantele lui... Vreau însă o amintire, pentru fiecare faptă bună, pe care am săvârşit-o în viaţă... Poate că odată voi avea nevoie de aceste amintiri!

Mignon îşi scosese inelul de pe deget şi-l aşeză pe degetul mijlociu al tânărului.

După aceea tânărul duse mâna frumoasei femei la buzele sale şi o sărută galant, apoi o conduse pe Mignon până la uşa secretă, prin care ea dispăru. O apăsare pe un buton ascuns şi oglinda îşi reluă locul obişnuit Nimeni n-ar fi putut bănui că în dosul ei se ascundea un coridor secret.

Misteriosul străin, care se găsea acum singur în odaie, îmbrăcă veştmintele lui lady Milton. După cât se părea, era obişnuit cu asemenea travestiri, deoarece nu trecură decât câteva clipe şi era gata îmbrăcat în rochia scumpă de lady. Pe urmă îşi legă şi broboada de dantele pe cap şi se întinse pe canapea, ascunzându-şi faţa în pernele moi.

În aceeaşi clipă sări şi uşa din ţâţâni, căci mulţumită unor drugi de fier, Patrick şi cu Thomas izbutiseră s-o spargă.

Lordul Milton se repezi în odaie ca un tigru.

— Întuneric... beznă, strigă el. Ah, madam, asta nu-ţi va folosi la nimic, fiindcă ştiu că eşti aici... dar el... Unde eşti, madam?... Fulgere şi trăsnete, ăsta a fost genunchiul meu... Blestemată beznă!... Lumină... să se facă lumină!

— Aici sunt, my lord, strigă atunci o voce înăbuşită, în

şoaptă. Voi mărturisi totul... totul... Mai înainte însă trimite-i acasă pe cei doi servitori, care te-au însoţit până aici...

— Eşti singură madam? întrebă lordul Milton.

— Singură!

— Vom vedea îndată! răspunse englezul, scoţându-şi chibriturile din buzunar şi aprinzând o lumânare.

La razele ei zări un trup mlădios de femeie, întins pe canapea. Este adevărat că faţa doamnei n-o putea vedea, deoarece era ascunsă între perne, dar cunoştea prea bine toaleta soţiei sale.

Lordul Milton răsuflă uşurat!... Slavă Domnului că era singură... Fie că domnul, cu care soţia lui îşi dăduse întâlnire acolo, fugise pe fereastră, fie că... Mignon venise la această întâlnire pentru a vedea vreo prietenă şi nu un bărbat.

Dacă adevărul era cazul dintâi, atunci cu atât mai bine, căci nu va mai fi nevoit să ceară socoteală vreunui tânăr bătăios şi deci, nu va ajunge la un duel, de care era mai bine să se ferească.

Trebuie să mărturisim însă că el îşi iubea soţia foarte mult şi la drept vorbind, ar fi preferat s-o găsească nevinovată. Poate că Mignon venise într-adevăr cu o prietenă, sau aştepta vreo prietenă şi atunci... atunci, în casa aceasta singuratică poate că soţia lui nu-i va mai refuza gingăşiile, pe care i le refuza cu încăpăţânare în locuinţele lor luxoase.

De aceea nici nu şovăi o clipă să-şi trimită servitorii de-acolo.

— Plecaţi! le strigă el lui Patrick şi Thomas. Ce staţi gură-cască şi vă holbaţi la mine? Nu vedeţi oare că lui lady i-a venit rău în mijlocul carnavalului şi de aceea a fost silită să intre în casa aceasta? Doamne, cum să-ţi mulţumesc că m-ai trimis la timp, pentru a-i mai putea veni în ajutor!

Patrick şi Thomas, care erau îndeajuns de obişnuiţi cu ciudăţeniile stăpânului lor, părăsiră odaia...

Între timp, la lumina lumânării lordul descoperise comutatorul electric şi învârtindu-l, făcu lumină.

Atunci el se apropie de divanul, pe care zăcea trupul mlădios de femeie.

— Scumpa mea soţioară, zise el, cu glas mieros, mi-e

teamă că am fost nedrept faţă de tine! Cred însă că eşti încredinţată că numai dragostea pentru tine m-a împins să te urmăresc pas cu pas. Scumpa mea Mignon, suntem singuri... spune-mi o vorbă dulce... dă-mi o sărutare, cu buzele tale de purpură şi niciodată... Dumnezeule, ce înseamnă asta?

Trupul de femeie de pe divan se ridicase deodată, în clipa următoare misteriosul personaj îşi smulse broboada de dantelă de pe cap, îşi scoase masca de mătase şi ieşi la iveală chipul cu trăsături hotărâte ale unui tânăr.

Lordul vru să fugă, dar la jumătatea drumului puterile îl părăsiră, genunchii i se înmuiaseră şi nu lipsi mult să cadă la pământ.

— Un bărbat! murmură el, în vreme ce dinţii îi clănţăneau în gură. Un bărbat în toaleta soţiei mele!... Ah, am fost atras într-o cursă... Vor să mă fure!

— Agerimea minţii dumitale este vrednică de admirat lord Milton, răspunse cel travestit în femeie. Ai ghicit adevărul! Te rog ai bunăvoinţa şi deşartă-ţi buzunarele... Cred că şi astăzi, ca de obicei, ai la dumneata un portofel bine căptuşit... Dar repede, my lord, eu n-am timp de pierdut...

— Ticălosule... tâlharule! urlă lordul, care era tot atât de zgârcit pe cât era de gelos. Am la mine douăzeci de mii de franci şi afară de aceasta şi lucruri preţioase, pentru alte douăzeci de mii!

— Numai patruzeci de mii de franci? strigă mascatul, în aparenţă dezamăgit. Nădăjduiam să ai mai mult la dumneata, lord Milton... Data viitoare te-aş ruga să umbli cu mai mulţi bani la dumneata... căci Egizio Ettore nu se mulţumeşte cu nimicuri!

— Egizio E...

Cealaltă parte a numelui, pe care lordul Milton vru să-l rostească îi rămase în gât.

Englezul începu să tremure ca varga, buzele i se frământau fără a prinde cuvinte între ele, apoi îşi lăsă capul peste piept, ca un om, care se resemnează să moară.

— Văd că-mi cunoşti numele, strigă brigandul, şi cred că ai auzit şi că eu n-am obiceiul să mă rog de două ori, când vreau ceva... de aceea, te rog my lord să ai bunăvoinţa să-ţi întorci

buzunarele pe dos!

Lordul Milton, care de abia mai putea răsufla de groază, căzu în genunchi.

— Ridică-te, my lord, continuă Egizio Ettore, gândeşte-te ce s-ar spune în lumea dumitale, dacă s-ar afla că ai îngenuncheat în faţa lui Egizio Ettore!

Lordul Milton se ridică din genunchi, dar brigandul trebui să-l sprijine, căci se clătina pe picioare, ameninţând să cadă din nou.

— Egizio Ettore? repetă lordul. Să fie oare adevărat? Am căzut oare în mâinile temutului bandit?... Vai, dacă aş fi bănuit eu asta!

— Atunci fără îndoială că n-ai fi venit în casa pescarilor, de pe Calea Nisei. Eu însă am rânduit lucrurile de minune, pentru a te ademeni aici. Mi-am îngăduit să fur o toaletă completă de-a soţiei dumitale, să mă travestesc în această toaletă în podul locuinţei dumitale şi astfel să fac drumul până aici. Dumneata, my lord, gelos şi bănuitor ca întotdeauna, ţi-ai pus spionii pe urmele mele. Aceştia, încredinţaţi că au de a face cu lady Milton s-au luat după mine, iar când m-au văzut intrând în casa aceasta, au alergat iute să-ţi anunţe descoperirea lor. Fireşte că atunci n-ai ştiut cum să alergi mai iute până aici... spre a-ţi surprinde soţia.

Lordul Milton îşi duse mâinile la cap şi de mânie începu să-şi rupă părul.

— Am fost tras pe sfoară! strigă el. Am fost păcălit în chipul cel mai groaznic!... Ah, nătărăii aceia, îi voi alunga din casa mea!

— Să nu faci asta, my lord! răspunse Egizio Ettore, zâmbind. Lasă-i să-şi câştige pâinea cea de toate zilele în casa dumitale, căci s-au dovedit îndeajuns de isteţi, spărgând uşa aceasta grea de stejar. Dacă aici poate fi vorba de o prostie, atunci numai dumneata ai săvârşit-o, punând la îndoială virtutea soţiei dumitale. Vezi dumneata, my lord, o femeie trebuie să fie adorată, cinstită, crezută, căci, trebuie să recunoaştem că într-o căsnicie acela care este cel dintâi necredincios, e întotdeauna soţul. Chiar dumneata my lord, ai putea jura că-i eşti lui lady Milton tot atât de credincios, după

cum ai vrea să-ţi fie ea dumitale?

— Eu... îngână lordul Milton, încurcat, în ceea ce mă priveşte pe mine... nimeni nu poate spune...

— Că n-ai fi un oaspete credincios al Terezei Galdano, îl întrerupse Egizio Ettore pe lord. Vezi, my lord, eu aş putea să-ţi istorisesc multe întâmplări, care te-ar compromite grozav, dacă n-aş prefera să-ţi fac o mică revizie la buzunare. Să începem, deci! Mai întâi, portofelul!

— Poftim! scrâşni Milton. Îmi vei îngădui însă să-mi iau hârtiile din el!

— Hârtiile, ţi le pun la dispoziţie. Eu vreau bancnote şi nu note diplomatice... Aşa!... Iată cele douăzeci de mii de franci! Asta ar fi unul la mână! Punctul doi?

— Punctul doi? Dar oare nu eşti mulţumit cu douăzeci de mii de franci?

— Cred că mi se va da mai mult. Oare diplomaţii nu iau tot ceea ce pot lua? Şi vezi dumneata, my lord, noi, briganzii ne-am pus în cap să urmăm întocmai pilda diplomaţilor... Ai un minunat lanţ modern şi de el atârnă, fără îndoială, un ceas tot atât de minunat! Înainte, domnul meu! Sunt curios să ştiu cât este ceasul!

Cu o mişcare iute, Egizio Ettore intră în stăpânirea lanţului şi a ceasului.

— Lanţul mi-a fost dăruit de viceregele Indiei! îngână lordul, cu tristeţe.

— Viceregele se va grăbi să-ţi dăruiască un al doilea lanţ! Spune-i doar că Egizio Ettore a vrut să aibă şi el o amintire de la Excelenţa Sa.

— Iar ceasul... ceasul acesta îl am de la o vizită a regelui Suediei la curtea engleză.

— Dacă regele Suediei ar fi ştiut, zise brigandul, că din stăpânirea dumitale, ceasul acesta va trece în buzunarul lui Egizio Ettore, fii fără grijă că ţi-ar fi dăruit unul şi mai scump. Dar să nu ne împotmolim la ceas şi lanţ... Acul acesta, pe care-l porţi la cravată, îmi place foarte mult...

— Am cumpărat acul acesta de cravată la „Tifany” în New-York, urlă englezul, căruia de mânie neputincioasă îi dăduseră lacrimile. M-a costat trei mii de dolari, în cap!

— Numai trei mii de dolari?... Păcat! Ar fi trebuit să-ţi pui pentru ziua de astăzi un ac mai scump la cravată! Dar în sfârşit, data viitoare cred că vei fi mai prevăzător!... Acum, inelele! Acela cu rubinul cel mare şi briliante împrejur îmi place foarte mult. Vezi, my lord, mai am şi eu aici, pe degete, câteva inele, care nici ele nu sunt de dispreţuit! Pe ale dumitale le voi aşeza alături de ele.

Lordul îşi scoase singur inelul de pe deget.

— Acum însă, cred că am terminat? strigă el. Nu ştiu ce ai putea să-mi mai iei! Portofelul, ceasul, lanţul, acul de cravată!...

— Nu mai rămâne, decât portmoneul, în care cred că vei fi având ceva mărunţiş! Fii bun, te rog şi răstoarnă-i cuprinsul pe masă!

— Egizio Ettore, dumneata eşti un diavol! exclamă lordul.

— Dimpotrivă, răspunse brigandul, râzând. Diavolul dă oamenilor comori, spre a-i ispiti cu ele! Eu le iau de la oameni, spre a-i face să fie simpli şi cu moravuri mai slabe... Aşadar, să vedem portmoneul!

Lordul îşi deschise portmoneul şi douăzeci de napoleoni, căzură pe masă.

— Numai douăzeci de cocoşei? exclamă brigandul, oarecum mirat.

Brigandul făcu să dispară prada în buzunarele sale, cu o iuţeală nebănuită. În timpul acesta lordul scrâşnea din dinţi.

— Acum suntem gata, my lord, zise brigandul. Cred că n-ar strica să fumăm pipa păcii, după obiceiul indienilor. Întâmplarea aceasta îţi va sluji drept învăţătură că nu este bine să-ţi bănuieşti soţia, s-o urmăreşti cu spioni şi să te interesezi de fiecare pas, pe care-l face. Nu uita această mică învăţătură şi când vei simţi că gelozia te roade din nou, gândeşte-te puţin la... prea supusul dumitale Egizio Ettore.

— Mă rog şi acum pot pleca? întrebă lordul. Cred că am terminat! Sau poate că vrei să-mi mai iei şi ghetele din picioare?

— Ferească Sfântul! Ghetele ţi le las! N-am ce face cu ele, căci piciorul meu e mai mic decât al dumitale. Nu renunţ însă la pipa păcii şi de aceea mă văd nevoit să te rog să-mi dai o

ţigară.

Englezul scoase din buzunar o tabacheră foarte elegantă şi deschizând-o, i-o întinse lui Egizio Ettore.

— O foarte frumoasă tabacheră! exclamă acesta. Nu mă pot împotrivi dorinţei de a o ţine ca amintire de la dumneata. Doreşti şi dumneata o ţigară?

— Mulţumesc, nu fumez! răspunse lordul, furios. Mi-a trecut orice poftă!

— Atunci ţigările dumitale îmi vor tihni cu atât mai mult mie! răspunse brigandul. Te rog, my lord, dă-mi şi un foc.

Lordul Milton trebui s-o mai facă şi, pe asta, iar Egizio Ettore îşi aprinse ţigara, cu un gest de nepăsare.

— Acum, domnul meu, zise brigandul, poţi pleca. Înapoiază-te acasă şi sunt încredinţat că-ţi vei găsi soţia cuminte, ca întotdeauna, în budoarul ei.

Zicând aceste cuvinte, Egizio Ettore îl conduse pe englez până la uşă. În clipa următoare lordul îi trecu pragul şi se repezi pe scări în jos, ca urmărit de tătari.

Aproape în acelaşi moment se stinse şi lumina electrică în casă. Egizio Ettore dispăru într-un coridor, luă din cui un domino, pe care şi-l pregătise mai dinainte şi-l aruncă pe umeri şi în vreme ce lordul Milton se îndreptă, pe jumătate mort, înspre trăsura pe care o lăsase în colţul străzii, brigandul se strecură afară din casă şi o luă pe un drum lăturalnic înspre oraş.

În faţa bisericii San Loretto se opri. Pe treptele bisericii şedea ghemuit un orb, condus de o fetiţă de vreo şapte ani.

Egizio Ettore se apropie de ei şi vărsă cei douăzeci de galbeni în mâinile fetiţei.

— Ţine, copila mea, zise brigandul, şi du-ţi bunicul acasă. Spune-i că galbenii îi trimite lordul Milton, şi că acela, de care s-a servit, pentru această faptă creştinească, este... Egizio Ettore!

Mai înainte ca fetiţa să fi putut îngâna vreun cuvânt de mulţumire, brigandul dispăru în mulţimea măştilor...

Cap. 43 – Paiaţa şi Colombina

Sărind de pe fereastră, contele Aristide de Lamotier era încredinţat că va cădea într-o grădină. Din clipa, în care străbătu aerul, zări la picioarele sale ceva negru, care se legăna ca valurile mării. Mai înainte însă de a-şi putea da seama ce minune a naturii îi ieşise în cale, valuri reci îi înghiţiră trupul şi se împreunară peste capul său.

Peste câteva clipe ieşi iarăşi la suprafaţă, dar curentul apei îl luă cu sine, ducându-l ca pe o jucărie a valurilor.

În curând însă, firea sa puternică învinse leşinul, care ameninţa să-l cuprindă şi când îşi deschise ochii, zări în jurul său valuri nesfârşite, pe braţele cărora se îndepărta tot mai mult de ţărmul, unde se ridicau nenumărate case mari şi mici.

Aristide de Lamotier înţelese îndată că edificiul în care se întâlnise cu Mignon, era mărginit de mare şi că deci, sărind de pe fereastră, el căzuse în valurile mării şi nu într-o grădină, după cum nădăjduise.

Dar prea mult timp nu-i rămânea pentru a se gândi la situaţia sa, deoarece valurile îl purtau tot mai mult înspre larg. Pe de altă parte însă, nici nu îndrăznea să se apropie de ţărm, deoarece se temea că ar putea ieşi la uscat tocmai în dreptul casei din care fugise şi n-ar fi fost de mirat să se trezească faţă în faţă cu lordul Milton.

De aceea, înotă mai întâi de-a lungul ţărmului şi numai după ce se îndepărtă binişor de locul unde sărise în apă, se hotărî să iasă la mal.

Cartierul în care se găsea acum însă, nu părea să fie prea ispititor. Casele erau dărăpănate, mai toate mici, în care totuşi locuiau o sumedenie de oameni, claie peste grămadă.

Dar aproape fiecare cat al acestor clădiri, aveau câte un balcon, sau câte o „loggia”, cum i se spune în limba italiană.

Ferestrele erau luminate şi din dosul lor se auzeau sunete de mandolină, de flaut, de ocarine. Afară de aceasta Aristide auzea lămurit tropăitul dansatorilor, ciocnetul paharelor, ţipetele femeilor.

În orice caz însă, era nevoit să intre într-una din aceste case, spre a-i ruga pe locuitorii ei să-i îngăduie să-şi usuce

hainele la foc.

Lamotier zări o căsuţă, care i se păru ceva mai prietenoasă decât celelalte şi se îndreptă înspre ţărm, înotând mai iute.

Tocmai atinsese pământul cu picioarele, când deodată atenţia îi fu atrasă de o gălăgie infernală, ce venea dintr-unul din balcoanele unei case de pe mal.

În balconul acela se puteau vedea patru bărbaţi, îmbrăcaţi în portul pitoresc al pescarilor din nordul Corsicii şi aceşti patru bărbaţi se pare că n-aveau altceva de făcut, decât să care cu pumnii, cu picioarele, cu ce nimereau, într-un al cincilea, care purta un costum de paiaţă.

Spre nenorocul paiaţei, doi din bărbaţi mai erau înarmaţi şi cu nişte bastoane, cu care loveau fără milă.

Aristide se îngrozi. El îşi dădu seama că, dacă neîndurătorii pescari mai continuau mult cu gluma lor nesărată, nefericita paiaţă îşi va da sufletul în braţele lor. Pe de altă parte Lamotier crezu să bănuiască şi pricina acestei bătăi, deoarece în spatele celor patru bărbaţi se ivi o femeiuşcă de toată nostimada, care purta un costum de colombină.

Pe semne că paiaţa se apropiase prea mult de colombină şi acum, cei patru pescari, care fără îndoială că erau şi ei dornici de buzele colombinei, căutau să se descotorosească de nepoftit.

Aristide de Lamotier, care nu părăsea niciodată pe un nenorocit, care putea avea nevoie de ajutorul său, se ghemui în apă, până la gât şi aşteptă astfel să vadă ce va urma.

Căci cei patru din balcon păreau hotărâţi să-l arunce pe nenorocit în mare, ceea ce acesta nu prea voia, deoarece se apăra din răsputeri.

Deodată unul din pescari îl apucă pe nenorocit de picioare, iar ceilalţi doi loviră cu bastoanele în mâinile lui, până când acesta, vrând-nevrând, trebui să dea drumul drugului de fier al balconului. În clipa următoare apoi, Aristide văzu trupul paiaţei făcând un „salto mortale” prin aer şi căzând ca o săgeată în mare.

Nenorocitul căzuse în apă chiar lângă el şi făcea încercări disperate, de a se ţine la suprafaţă. Mai întâi ieşiră la iveală o pereche de mâini, apoi se ivi capul, pentru o clipă, pentru a

dispărea iarăşi, făcând loc la două picioare strâmbe.

— Drace!l îşi spuse Aristide, când zări picioarele acestea îndreptate implorator înspre cer, tacâmul ăsta de picioare slăbănoage şi strâmbe îmi aduce aminte de...

Dar mai înainte de a-şi fi exprimat gândul, nefericita paiaţă îşi adună puterile pentru ultima oară şi se zbătu până la suprafaţă, unde începu să dea cu disperare din mâini şi din picioare.

Paiaţa mai scoase un strigăt de ajutor, apoi adăugă:

— Sunt pierdut!... Vai, mai bine rămâneam la Paris!

Cuvintele acestea, rostite în limba franceză, avură ca rezultat că Aristide de Lamotier se repezi deodată la paiaţă, îl apucă de cap şi-l ţinu atâta timp la suprafaţă, până când nenorocitul scuipă înapoi în mare, apa pe care o înghiţise.

— Tric-Trac!... Nenorocitule!... Prostule!... Ce este cu tine? îi strigă Aristide servitorului său.

— Ce este cu mine? strigă Tric-Trac. Iacă, am picat şi eu din cer, n-aţi văzut?

— Dacă cerul tău este acolo, unde se găsesc colombinele, zise Aristide, râzând, atunci n-ai minţit! Dar spune-mi, nenorocitule, ştii tu unde te găseşti?

— Acolo unde am avut plăcerea să-mi revăd stăpânul. Dacă nu mă înşel, înotăm amândoi prin apă.

— Eşti un prost incorigibil! Cine ţi-a îngăduit să părăseşti casa? Cum ajungi tu în costumul acesta de maimuţă?

— Domnule conte... m-am gândit că odată sunt şi eu la Bastia şi o dată pe an este Carnavalul numai.

Aristide trebui să se mulţumească, măcar deocamdată, cu răspunsul acesta, şi se gândi că era timpul să-şi scoată vrednicul servitor din apă. Îl apucă deci pe Tric-Trac de ceafă şi porni cu el, înspre ţărm.

Contele de Lamotier urcă malul fără multă greutate şi când Tric-Trac simţi din nou pământ tare sub picioare, se aruncă în genunchi în faţa stăpânului său, îi cuprinse picioarele şi strigă:

— Stăpâne, mi-ai scăpat viaţa! Dar de ce n-ai venit cu un sfert de ceas mai înainte, căci atunci m-ai fi cruţat şi de o bătaie, care n-a fost ruptă din rai, ci din fundul iadului,

stăpâne!

— Tric-Trac, eu bănuiesc, zise Aristide de Lamotier, ridicându-şi servitorul din genunchi şi pornind cu el, că ai meritat cu vârf şi îndesat bătaia aceasta. Dar spune-mi, eşti în stare să mergi, măcar până când vom găsi vreo trăsură?

— Mărturisesc că de abia mă mai ţin pe picioare, răspunse Tric-Trac. Cum însă acum sunt din nou lângă domnul conte, simt că puterile îmi renasc. Mi-e frig însă... al naibii de frig!

— Înainte, atunci, porunci Aristide. Să căutăm să ieşim cât mai iute din mahalaua aceasta, cine ştie dacă cei patru pescari nu se hotărăsc să-ţi mai revadă o dată născiorul.

— Domnule conte, se tângui Tric-Trac, vorbeşte-mi de orice grozăvie din lume, numai că voi mai cădea înc-o dată în mâinile acestor câini de corsicani, nu-mi mai spune... Vai, colombină, colombină, ce urât ţi-ai trădat paiaţa ta!

— Dacă ţi-ai redobândit minţile, atunci istoriseşte-mi odată cumsecade, ce s-a petrecut! zise Aristide. Mai înainte de toate, spune-mi cum ai ajuns în mahalaua aceasta şi cine naiba te-a pus să intri în casa aceea?

— Deoarece ştiţi totul, domnule conte, răspunse Tric-Trac, abătut, n-are niciun rost să vă mai ascund amănuntele. De aceea vă voi istorisi toată povestea calvarului meu. Când v-am văzut pe dumneavoastră, pe domnul Neuville şi baronul Lamberg, părăsind casa, m-a cuprins deodată o dorinţă de neînvins, de a mă arunca şi eu în valurile carnavalului... Încă din timpul zilei mi-am făcut rost de un costum minunat de paiaţă... Dracul să-l ia, căci numai el este vinovat de ceea ce am pătimit! L-am îmbrăcat deci, mi-am vopsit faţa frumos, şi m-am avântat în mijlocul mulţimii pestriţe, care era alcătuită din toate măştile, pe care şi le poate închipui o minte omenească. A fost frumos, domnule conte! Cu timpul, însă, am început să mă plictisesc. Toţi inşii de sex masculin, erau împerecheaţi cu inse de sex feminin! Mergeau braţ la braţ, se lipeau duios unii de alţii, şedeau împreună prin cofetării şi cafenele, mâncând îngheţată... în vreme ce eu îmi mâncam singur îngheţata... M-am gândit atunci, să-mi caut şi eu o tovarăşă de Carnaval. La cotitura unei străzi mă întâlnii cu o mască... Era făptura cea mai fermecătoare, pe care am văzut-

o vreodată în viaţa mea... Era o colombină, domnule conte. Voia să treacă pe lângă mine şi-mi aruncă în faţă un pumn de confeti. Cum eu nu aveam ce să-i arunc, drept răspuns m-am aruncat pe mine însumi la pieptul ei şi ea n-a găsit gluma de prost gust. Am întrebat-o dacă-mi dă voie s-o însoţesc şi ea a început să râdă... O luai deci de braţ şi porniram într-o încântătoare hoinăreală prin oraş. Am intrat prin diferite cafenele, am plătit; i-am cumpărat flori, m-a făcut să înţeleg că-i este foame şi am mâncat un pui fript şi am comandat o „giardinetto" plină cu dulciurile şi fructele cele mai gustoase; ne-am oprit în faţa diferitelor vitrine şi mi-a dat să înţeleg că ar vrea să aibă cutare sau cutare broşă, iar eu am plătit, domnule conte. Aşa s-a întâmplat că s-a lăsat seara şi a sosit momentul, în care voiam să am şi eu o mică răsplată pentru jertfele băneşti pe care le făcusem. „Sunt obosită! îmi răspunse ea, când i-am cerut o sărutare. Du-mă acasă, paiaţă!" „Acasă?... Cu atât mai bine." Luarăm o trăsură, ea îi dădu adresa sa birjarului, acesta îmi ceru douăzeci de franci pentru cursă, iar eu am plătit. Dar când odată în trăsură, am încercat să fiu drăgăstos cu ea, colombina îmi alunecă din mâini ca apa, eu încercai din nou, ea se feri iarăşi şi până în cele din urmă, am izbit cu cotul geamul trăsurii şi l-am spart, ceea ce m-a costat alţi zece franci. În sfârşit... în sfârşit am ajuns în faţa casei. Colombina mea deschise uşa cu o cheie, apoi îmi dădu deodată un bobârnac peste nas, şi vru să închidă uşa, lăsându-mă pe dinafară. Vedeţi însă, domnule conte, mă cam aşteptam eu la una ca asta şi eram hotărât să nu mă las tras pe sfoară, după ce făcusem atâtea cheltuieli. Mi-am vârât deci piciorul între uşă şi prag, am deschis-o şi m-am luat după colombină în sus pe trepte. Ea deschise o uşă din dosul căreia mă izbi în nas un miros de tutun şi de polenta. Cu toate acestea, intrai după ea în odaie. Acolo, în jurul unei mese, şedeau patru golani şi jucau cărţi. „Frumos, mă gândii eu, fără îndoială că bandiţii aceştia sunt gentlemeni, care s-au mascat pentru carnaval." Colombina mea a fost atât de drăguţă să mă prezinte şi dacă la început, cei patru maşcalonţi mă priviră ameninţător, privirile lor se mai îndulciseră, când colombina mea le spuse ceva într-un fel

de italienească scrântită, din care eu n-am priceput o boabă. Cei patru bănuiţi gentlemeni mă poftiră să iau loc şi să joc cărţi cu ei...

— Drace! Nu cumva ai făcut-o? îi întrerupse Aristide de Lamotier. Omule, de câte ori ţi-am spus să fii prudent cu oamenii din ţara aceasta!

— Domnule conte, mica colombină îşi scosese masca şi atunci ieşi la iveală cel mai fermecător chip de păpuşă, pe care l-am văzut eu vreodată. Ea mă mângâie pe obraji, îmi zise „paiaţa ei", îmi aşeză cărţile în mână... Şi deodată mă trezii în mijlocul celor patru şi jocul începu în cinci. Domnule conte, a fost un joc îngrozitor. Oamenii aceştia jucau ca nişte turbaţi. Fiecare carte era întovărăşită de o înjurătură, fiecare pierdere de o ameninţare. Mă trecuseră sudorile morţii... Cu toate acestea trebuia să joc mai departe şi asta însemna să pierd şi mai mult. În cele din urmă nu mai aveam nicio centimă în buzunar şi sosi momentul, când urma ca neputinţa mea de plată să fie dată la iveală. Mă făcură pungaş, ticălos, bandit şi până în cele din urmă tăbărâră asupra mea cu bâtele şi-mi cărară la lovituri, până când de teamă să nu fiu ucis, mă ghemuii sub masă. De-acolo, în teama mea de moarte, descoperii o uşă de sticlă, care dădea într-un balcon. Izbutii într-adevăr să ajung până la uşa balconului, cu cei patru sălbatici în urma mea. Spre neţărmurita mea groază văzui apoi că, pe sub balcon nu trecea nicio stradă, ci... marea, apă... şi numai apă! Ceea ce a urmat, aţi văzut şi dumneavoastră.

Tot timpul istorisirii servitorului său, contele de Lamotier de abia se putea ţine să nu izbucnească în râs.

— Şi nădăjduiesc că aceasta va fi cea din urmă prostie a ta, spuse el apoi, dar iată o trăsură! S-o luăm, pentru a ne înapoia cât mai iute acasă.

Aristide strigă birja, se urcară amândoi în ea şi în mai puţin de un sfert de ceas trăsura opri pe malul mării, în faţa casei în care locuiau cei trei parizieni.

— Domnule conte, zise Tric-Trac, ajutându-şi stăpânul să coboare din birjă, cred că cel mai bun lucru ar fi să ne pregătim nişte ceai fierbinte, iar apoi să-mi îngăduiţi să mă

retrag într-un colţ şi să-i mulţumesc lui Dumnezeu că ne-a scăpat. Voi spune trei Tatăl Nostru, iar dacă aş avea o carte de rugăciuni...

Tric-Trac nu putu să-şi dea seama, pentru ce stăpânul său se clătină, scoţând un ţipăt înăbuşit şi pentru ce se rezemă de peretele casei, spre a nu cădea la pământ.

— Domnule conte... stăpâne... pentru numele lui Dumnezeu, ce aveţi?... Aşadar, să fie adevărat că apa mării conţine otrăvuri ascunse?... Pe semne că aţi înghiţit şi dumneavoastră ceva, domnule conte...

— Taci, nenorocitule, taci! strigă contele de Lamotier. Cuvintele tale mi-au dezvăluit ceva îngrozitor!... Dumnezeule... am pierdut cartea de rugăciuni a Mignonei... dovada nenorocirii sale... zace undeva prin vreo stradă de mahala... sau este purtată de valurile mării!

Cap. 44 – Noua stăpână a palatului prinţului de Paris

A doua zi de dimineaţă, când se trezi din somn, Robert de Paris nu era deloc în toane bune. Restul nopţii îl petrecuse cât se poate de rău, cu toate că era încântat de felul cum se sfârşise duelul cu Aristide de Lamotier.

El îşi dăduse seama că tânărul parizian era un mult mai bun mânuitor de spadă, decât el şi văzuse că sfârşitul i se apropie, când deodată comisarul acela de poliţie ieşi din tufiş, urmat de patru fantasini, spre a-l lua pe potrivnicul său şi după cum spusese el, spre a-l duce închisoare. Pe el, pe Robert de Paris, îl lăsase liber, pe simplul cuvânt că va veni la proces.

De proces însă, Robert de Paris nu se temea deloc. El cunoştea autorităţile corsicane prea bine şi ştia că nu vor îndrăzni să se atingă de un membru al familiei de Paris. În cazul cel mai rău, procesul avea să se sfârşească cu o amendă în bani, căci duelul nu fusese pătat de sânge şi nici măcar nu se terminase.

De altfel nici ştirile, pe care le primi la întoarcerea sa acasă nu fură nesatisfăcătoare. Leblanc îl încredinţă că el însuşi a dus-o pe Mariana, înapoi la Tereza Galdano, cu ajutorul a doi

servitori credincioşi. În chipul acesta contele de Paris putea fi liniştit şi în afacerea cu Mariana, căci atâta vreme cât fata se găsea în casa Terezei Galdano, ea nu-i putea scăpa. El nu bănuia ce lovitură i se dăduse în noaptea aceea. El nu ştia că în vreme ce Leblanc şi cu cei doi servitori era cu Mariana pe drum înspre Tereza Galdano, un mascat se strecurase în dormitor, pe fereastra balconului şi că acest mascat, cu ajutorul unor chei false, deschise masa de scris, din care nu luase nimic altceva, decât o carte mică, neagră, pe al cărei înveliş era tipărită o cruce de aur... cartea de rugăciuni.

După cum am spus însă, cu toate acestea, Robert de Paris avu o noapte foarte rea.

Când adormi în cele din urmă, fu urmărit de vise atât de grozave, încât a doua zi, când Leblanc veni să-şi îndeplinească datoria de toate zilele şi să-şi îmbrace stăpânul, avu de îndurat foarte mult.

— Cât este ceasul? întrebă contele de Paris, când Leblanc îi luă de pe umeri halatul.

— Tocmai acum a sunat douăsprezece!

— Douăsprezece? Atunci slavă Domnului că a trecut dimineaţa! Spune-mi, n-a fost pe aici un comisar de poliţie, care să fi vrut să vorbească cu mine?

— Nu, domnule conte!

— Nici din cei trei parizieni nu s-a arătat niciunul?

— Nici, domnule conte.

— Atunci, adu-mi cafeaua şi... scrisorile!

Trecând prin două odăi luxos mobilate, Robert de Paris ajunse într-un salonaş, unde-l aştepta cafeaua cu lapte. În vreme ce se aşează pe scaun şi-şi bău cafeaua, Leblanc se înapoie cu o tavă, pe care se găsea un maldăr de scrisori.

Robert le citi pe rând, cu luare-aminte, dar cu cât deschidea mai multe scrisori, cu atât mai mult i se întunecau privirile.

— Somaţii şi numai somaţii! îngână el. Plângeri şi ameninţări. Situaţia devine din ce în ce mai critică! „Maledetto Diabolo!” Dacă nu izbutesc să pun mâna cât mai iute pe o sumă mai însemnată, adică cel puţin vreo jumătate de milion de franci, atunci mă înec ca un şoarece!

Deodată însă, tresări. El luase în mână un plic, al cărui scris i se păru foarte cunoscut.

— Din Bastia? murmură el. E cu neputinţă!

În clipa următoare desfăcu plicul, cu un cuţitaş de argint. Dar când zări în fruntea hârtiei de scrisori o coroană princiară şi se mai uită şi la iscălitură, sări de pe scaun şi cu voce tremurândă, zise:

— Aşadar, totuşi... De la fratele meu!.. Ce surpriză, Raymond este în Bastia!

Robert de Paris parcurse rândurile cu priviri înfrigurate, după aceea îl strigă pe Leblanc.

— Trăsura... cât se poate mai iute... Peste cinci minute trebuie să plec...

După plecarea lui Leblanc, rămânând singur, Robert de Paris măsură odaia în lung şi-n lat, cu paşi înfrigurati.

— Aşadar, este în Bastia... Cu atât mai bine, nenorocul l-a trimis aici... La Paris nu mă puteam atinge de el... aici însă va fi al meu şi de data aceasta niciun Egizio Ettore nu-mi va mai încurca socotelile, de data aceasta vreau să fiu sigur că voi izbuti... Ah, puteri ale întunericului, recunosc uneltirea voastră!... Vreţi să mă aruncaţi în prăpastia pe a cărei margine m-am ţinut până acum... Raymond aici... Ei bine, asta va fi pieirea lui!

Câteva minute mai târziu, Robert de Paris se urcă în trăsură şi-i strigă lui Leblanc, care-l întovărăşea aproape în toate drumurile sale:

— La palatul fratelui meu, prinţul Raymond! Puţini trebuiau să fie străinii, care trecând prin Bastia, să nu fi văzut măcar pe dinafară palatul prinţilor de Paris.

Palatul acesta aparţinea familiei de Paris din timpuri pierdute în negura veacurilor şi aşa a ajuns acum în stăpânirea lui Raymond, capul familiei.

Prinţul Raymond locuia rareori în acest palat, chiar şi când se afla la Bastia.

Încă de pe când era tânăr, Raymond preferase să trăiască într-un castel din apropierea oraşului şi numai când era nevoit să dea serbări mai strălucite, numai atunci îşi chema invitaţii

în palatul din Bastia.

Un bătrân îngrijitor, în vârstă de vreo şaptezeci şi cinci de ani, îngrijea de puţinii servitori, care păzeau bogăţiile palatului.

Care nu fu deci uimirea bătrânului îngrijitor, când cu câteva zile mai înainte primi o scrisoare de la stăpânul său, din Paris, în care acesta îi aducea la cunoştinţă că în curând va sosi la Bastia, împreună cu iubita sa fiică, Letiţia.

Alberto trebui să se îngrijească atunci ca toate încăperile să fie în cea mai desăvârşită bună rânduială şi mai ales, să nu lipsească servitorii trebuincioşi şi să fie adunate toate cele necesare în pivniţă, cămară şi bucătărie.

Aşa s-a întâmplat că din ziua aceea începu în palatul din Bastia o înfrigurare, asemenea căreia demult nu mai văzuseră bătrânele ziduri.

Dar cu toate că munca aceasta îl istovea pe bătrânul Alberto, totuşi, inima îi tresărea de bucurie. Favoritul lui, Raymond, venea!... Îl legănase pe genunchii săi, încă pe când era copil şi acum se înapoia şi încă nu singur, ci cu fiica sa!

Şi tocmai asta era ceea ce-l interesa pe Alberto mai mult.

El era doar singurul în lumea aceasta, care cunoştea taina dragostei lui Raymond, el a fost de faţă când s-a cununat în ascuns, în mica capelă, cu frumoasa spaniolă şi tot el fusese singurul care văzuse copilul ce se născuse din această căsnicie ascunsă, care o crescuse pe Letiţia, copila mică, neştiutoare, totuşi, încă de pe atunci atât de dulce.

Da, el cunoştea taina lui Raymond. El ştia câte lacrimi vărsase prinţul, fiindcă fusese nevoit să se despartă de copila sa şi el însuşi fusese acela, care o lăsase pe Letiţia, din ordinul stăpânului său, pe străzile din Saint-Étienne-en-Corse.

— Trebuie să fie frumoasă!... De mică făgăduia să fie frumoasă! îşi zicea el. Vai, de câte ori se învinovăţise el, de câte ori se blestemase el, de a o fi părăsit atunci pe Letiţia, pe străzile din Saint-Étienne. De câte ori plânsese el cu lacrimi amare soarta Letiţiei...

Iată că acum totul se schimbase iarăşi în bine.

Prinţul Raymond îşi regăsise copila şi acum bătrânul Alberto urma să-i primească pe amândoi în palatul din Bastia.

De aceea bătrânul îngrijitor căută ca odăile care erau menite s-o adăpostească pe Letiţia să strălucească de curăţenie şi bună rânduială.

Prin aceste odăi se mai plimba bătrânul îngrijitor încă şi cu un ceas înainte de sosirea prinţului şi a fiicei sale. El îşi mai roti o dată privirile cercetătoare, asupra tuturor obiectelor, şi în cele din urmă mai intră o dată şi în dormitor, unde mângâie aproape visător cutele draperiilor grele de mătase, care cădeau în jurul patului, unde urma să doarmă Letiţia.

Bătrânul rămase deodată locului, deoarece auzise huruitul unei trăsuri şi începu să coboare treptele, cât îl ajutară mai iute sărmanele lui picioare.

El aruncă o privire tremurândă asupra servitorilor, care se înşiraseră în faţa porţii de la intrare.

Totul era în bună rânduială. Niciunul nu lipsea, livrelele străluceau de curăţenie.

Scara era adumbrită de plante meridionale, aşezate şi ele în rând, iar razele soarelui se strecurară arzânde prin portal.

Trăsura care-l aducea pe prinţul Raymond şi pe fiica sa, trăsese la scară şi bătrânul Alberto deschise uşa echipajului cu mâini tremurânde.

Mai întâi coborî prinţul, pe care Alberto îl mai văzuse nu demult. Bătrânul servitor se aplecă şi vru să-i sărute mâna, dar Raymond îşi cuprinse în braţe tovarăşul credincios din tinereţe, îl strânse la piept, şi zise:

— Cât sunt de fericit, scumpul meu Alberto! Astăzi nu mai vin singur. Aceea pe care am plâns-o atâta vreme, ca pe o moartă, mă însoţeşte. Priveşte, Alberto, la Letiţia... Nu-i aşa că seamănă cu maică-sa, cu iubita mea Carmencitta, cum seamănă două picături de apă între ele?

Din trăsură coborâse o fetişcană încântătoare, îmbrăcată într-un taior de voiaj şi având pe cap o mică pălărioară, de sub care buclele blonde ieşeau la iveală ca adevărate cosiţe de aur.

— „Principesa Letiţia!” – strigă bătrânul, grăbindu-se în întâmpinarea fermecătoarei făpturi, cu mâinile întinse. Dar în clipa, în care degetele lui atinseră mâna înmănuşată a fiicei stăpânului său, Alberto rămase deodată împietrit, ca şi când o

putere magică l-ar fi transformat deodată, în stană de piatră. Timp de mai bine de o jumătate de minut el nu fu în stare să scoată nicio vorbă.

— Aşadar, acesta este bătrânul Alberto, papa, strigă frumoasa mincinoasă, cu veselie copilărească. Acesta este vechiul şi credinciosul servitor al casei noastre, de care mi-ai vorbit atâta? Nu-i aşa că m-a purtat pe braţe, încă pe vremea când nu eram decât o copiliţă? Dă-mi mâna dumitale, Alberto! Nu-ţi recunoşti oare pe mica dumitale Letiţia, care însă fireşte că acum nu se mai numeşte Letiţia, ci Gilda?

— Dar fireşte... vă recunosc, „principesă”, răspunse Alberto, cu glas tremurând, vă recunosc... Doamne, în decurs de atâţia ani omul se schimbă mult... şi deci şi culoarea părului se poate schimba, după cât se pare!

— Culoarea părului... nu-i aşa, Alberto?... Şi mie mi se pare, după cât îmi aduc aminte Gilda noastră avea părul negru... Este adevărat însă că la o vârstă atât de fragedă, culoarea părului nu este hotărâtă încă. Acum însă, vino Alberto şi condu-ne prin palat.

Raymond îi oferi Gildei braţul şi duios lipit de ea, porni în sus pe treptele acoperite cu covoare scumpe, urcând prin mijlocul servitorilor aşezaţi pe două rânduri, care se înclinară smeriţi în faţa stăpânului lor.

În timpul acesta pieptul Gildei tresărea de bucurie, privirile ei căutau triumfătoare în jurul său, ca şi când s-ar fi văzut ajunsă la ţinta vieţii sale.

Şi trecând aşa la braţul tatălui său şi în tovărăşia lui Alberto, prin încăperile strălucitoare de bogăţii, prin galeriile de tablouri, care înfăţişau pe pretinşii săi strămoşi, prin sala de arme, prin sala de recepţii, renumita sală de recepţii a prinţilor de Paris, trecând apoi prin apartamentul, în care urma să locuiască ea şi ale cărui splendori întreceau orice închipuire, Gilda simţi un fel de beţie, crezându-se ea însăşi punctul de atracţie al unui vis, care era prea frumos, pentru a nu se sfârşi.

— Păzeşte-te, Gilda, fiecare vis are un sfârşit! Şi va fi vai de tine, căci cu cât visul a fost mai încântător, mai frumos, mai superb, cu atât va fi şi deşteptarea mai dureroasă, mai

grozavă, mai nimicitoare!

Sosise însă timpul ca prinţul şi Alberto s-o lase singură pe Gilda, şi de îndată ce uşa se închise în urma celor doi bărbaţi, se trânti într-un fotoliu şi fără ca ea însăşi să-şi poată da seama anume pentru ce lacrimile o podidiră şi începu să plângă în hohote.

În curând însă ea înţelese pricina acestor lacrimi.

Ea era înconjurată acolo de o strălucire, cum rareori se întâmplă ca muritorii să vadă chiar şi numai în vis.

Totul, totul se îmbina parcă aici, spre a-i pregăti o viaţă strălucită, spre a-i face fericirea desăvârşită şi totuşi, ea îşi dădea seama prea bine, cât de fugară era strălucirea aceasta, cât de umbrită era fericirea ce i se pregătea, fiindcă îi lipsea tocmai soarele, care s-o însufleţească... soarele rostului vieţii sale... soarele, după ale cărui raze animatoare tânjea... soarele iubirii!

În mijlocul acestui palat al prinţilor de Paris, în mijlocul acestor bogăţii ca în basme, înaintea ochilor săi se ivi chipul curajosului şi atât de mult iubitului bărbat, pe care-l dorea cu atât mai mult, cu cât luxul în care avea să trăiască o îndepărta mai tare de el.

— Egizio Ettore, murmurară buzele sale tremurânde, tu... tu eşti acela, care m-ai atras aici, la Bastia, care m-ai făcut să vin în Corsica, pentru a mă şti mai aproape de tine. Îmi dau seama prea bine că am pus piciorul pe un pământ primejdios, că voi avea de dat aici o luptă crâncenă, căci va veni o zi când Robert de Paris va apărea în faţa mea, mă va recunoaşte şi-şi va da seama că sunt o uzurpatoare, dar de contele de Paris nu mă tem. Noi avem aceiaşi origine, suntem copiii nopţii, amândoi facem parte din marea familie a aventurii, ai cărei membri riscă totul, pentru a câştiga totul.

Dar nu acesta era singurul motiv, care o împinsese pe Gilda să se înapoieze în Corsica. Ea nu voia însă să-şi mărturisească cum că aici, în Corsica, avea o duşmancă, de care tremura mult mai mult, decât de contele de Paris.

Duşmanca aceasta nu era înzestrată cu toate armele vicleniei, ale înşelătoriei, ale răutăţii; nu, potrivnica aceasta era o copilă blândă, bună, miloasă, care nu-i făcuse Gildei

niciun rău vreodată, ba mai mult chiar, a fost o vreme când cele două fete erau prietene. Astăzi însă, nu exista în lumea aceasta muritor, pe care Gilda să-l urască mai mult decât pe aceea, căreia înşelătoarea îi furase numele şi averea... decât pe Letiţia!

Gilda nu se putea împăca cu gândul că Egizio şi Letiţia sunt uniţi.

Gilda nu putea să creadă într-o dragoste atât de curată, atât de nevinovată ca aceea ce sălăşluia în sufletul lui Egizio şi al Letiţiei. În închipuirea ei, fosta sa prietenă, Madona din Saint-Étienne, devenise demult amanta brigandului.

Şi înfrigurarea aceasta crescu atâta în toată făptura mincinoasei, până când Gilda se hotărî să plece spre Corsica, pentru a nimici legătura dintre cei doi, pentru a-i despărţi unul de altul, oricât de mare ar fi trebuit să fie jertfa pe care ar fi făcut-o.

— Am trimis trei oameni, îşi zisese Gilda, să mi-l prindă pe Egizio Ettore, să mi-l aducă la Paris, legat de mâini şi de picioare şi nici nu mă îndoiesc că unul din aceşti trei înflăcăraţi parizieni vor izbuti să pună mâna pe el. Dar la ce-mi va folosi? Egizio Ettore va fi cu trupul la Paris, cu sufletul însă va rămâne în Corsica, în munţii Cagna, pe piscul Fontanellei, acolo unde se găseşte iubita lui. Nu, aceasta ar fi o izbândă numai pe jumătate... Egizio trebuie să fie al meu... Mai înainte însă, vreau s-o nimicesc pe Letiţia!

Aceasta era adevărata pricină, pentru care prinţul Raymond porni spre Corsica, cu pretinsa sa fiică.

Vicleană, cum era, Gilda îl rugase pe prinţ, ca primele două zile s-o lase singură, de capul ei, în palatul din Bastia, să nu primească nicio vizită pentru ea, să nu vadă şi să nu fie văzută de nimeni, nici chiar de Robert de Paris, fratele pretinsului său tată.

Şi într-adevăr, primele două zile Gilda le petrecu aproape numai în palat, care la drept vorbind îi oferea destule de văzut şi de admirat. O singură dată făcuse o plimbare cu trăsura şi soarta voise ca tocmai atunci să-i iasă în cale Leblanc, cameristul contelui de Paris.

După cum ştim deja, acesta o recunoscuse îndată în blonda

Gilda, pe fata lui Luigi Carazoni, primarul din Saint-Étienne, fapt pe care, Leblanc îl şi aduse îndată la cunoştinţa stăpânului său.

În ceea ce-l priveşte pe Robert de Paris, el nu dăduse o prea mare însemnătate acestei ştiri, căci chiar dacă frumuseţea Gildei nu rămăsese fără a-i sări în ochi, încă de pe vremea când fata primarului din Saint-Étienne intrase în slujba sa, totuşi, nu-l supără prea mult neaşteptata ei dispariţie. El căută să-şi explice această dispariţie, spunându-şi că Gilda va fi fugit cu vreun amant.

În chip cu totul de neînţeles, Robert de Paris nu primise încă nicio ştire despre fiica fratelui său Raymond, de la spioana pe care o trimisese în casa acestuia din capitala Franţei.

Scrisorile Franciscăi di Montenero către contele de Paris nu cuprindeau nimic deosebit. Ea scria necontenit că încă n-a izbutit să afle ceva clar cu privire la prinţesa Gilda, aşa că Robert de Paris bâjbâia încă tot prin întuneric şi nu-şi putea da seama cine era aceea, care fusese îndeajuns de isteaţă, de a lua locul Letiţiei.

Iată însă că, în dimineaţa zilei pe care am descris-o la începutul acestui capitol, Robert primi de la fratele său Raymond vestea că se găseşte la Bastia, împreună cu fiica sa, cu care a tras în palatul familiei. Acum, în vreme ce trăsura îl ducea spre locuinţa fratelui său, contele de Paris era muncit necontenit de întrebarea:

— Peste cine voi da eu acolo?... Cine să fie falsa Letiţia?

Între timp trăsura ajunse la palat, poarta se deschise înaintea lui şi în curând bătrânul Alberto îi ieşi în întâmpinare.

Moşneagul cu părul ca de nea, luă o înfăţişare foarte serioasă, când îl văzu pe contele de Paris.

El nu-l putuse suferi niciodată pe Robert, singurul din toată familia, care nu ştiuse să-şi câştige dragostea lui.

— Ah, Alberto, făcu acum Robert care la rândul lui nici el nu-l putea suferi pe bătrânul servitor, deoarece simţea că acesta îl dispreţuia, anii trec pe lângă tine fără să lase urme, moartea te-a uitat şi cred că întocmai după cum casa aceasta nu va dispărea niciodată din faţa privirilor oamenilor, tot

astfel nu vei dispărea nici tu dinaintea ochilor lor.

Lui Alberto nu-i căzură bine cuvintele acestea şi de aceea puse capăt conversaţiei, spunând:

— Fratele dumneavoastră vă aşteaptă! Daţi-mi voie să vă duc la el.

— Ştiu să mă duc şi singur, răspunse contele, cu un gest nervos.

Cu aceste cuvinte trecu iute pe lângă Alberto, străbătu numeroase încăperi minunat mobilate, deschise o uşă şi... ajunse în faţa fratelui său, căruia îi semăna atât de puţin nu numai la trup, ci şi la suflet.

— Frate, strigă Robert, linguşitor ca întotdeauna, nici nu-ţi poţi închipui ce bine-mi pare că te pot revedea!

— Şi mie, dragă Robert, răspunse Raymond, îmi pare nespus de bine că te văd, mai ales că cu acest prilej ne putem strânge mâna în casa părinţilor noştri... Ziua de astăzi, este o zi mare pentru noi, căci tu ştii, dragă Robert că mi-am regăsit copila şi dacă nu ţi-am prezentat-o până acum, este numai fiindcă sărmana fată nu s-a simţit prea bine şi am fost nevoiţi să locuim la Paris.

— Şi acum pe semne că aţi venit la Bastia, pentru a admira carnavalul cel mai măreţ din Corsica?

— Ai ghicit. Vei avea deci prilejul să-mi vezi copila şi să te minunezi cu câte daruri a înzestrat-o natura.

— Nu mă miră deloc... este doar... fiica ta! Te rog însă, dragă Raymond, să nu mai pierdem vremea şi să mergem, căci îţi poţi închipui şi tu, cât de mult doresc să-mi pot îmbrăţişa odată nepoata, fiica fratelui meu. Este adevărat că nici astăzi nu ştiu încă, cum ai izbutit să o regăseşti pe Letiţia, dar oricum s-ar fi întâmplat, îmi dau seama că numai Providenţa a putut rândui lucrurile astfel.

— Aşa este! răspunse Raymond, mişcat. Am avut încredere în Dumnezeu şi El ne-a răsplătit şi vorbind sincer, scumpul meu Robert, aş putea spune că nici nu meritam atâta bunătate, din partea Atotputernicului nostru Stăpân, deoarece fiica mea regăsită este desăvârşită nu numai ca înfăţişare, dar şi ca suflet. Dar vreau să te încredinţezi tu singur de aceasta, scumpul meu frăţior, căci altfel ai putea crede că

dragostea părintească mă orbeşte. Vino s-o surprindem în budoar... Acolo este mai fermecătoare... Aici s-ar zice că o apasă strălucirea încăperilor prea încărcate cu bogăţii.

Urcând o scară monumentală, ei ajunseră la catul întâi al clădirii.

Pe acest scurt drum, Robert de Paris fu cuprins de o înfrigurare neobişnuită. Acum se apropia de dezlegarea enigmei, care-l muncise atâta timp.

Dacă era deştept, putea trage mari foloase de pe urma înşelătoriei aceleia, care ştiuse să-l păcălească pe fratele său atât de bine. El nici nu se gândea să smulgă masca înşelătoriei, de îndată ce va ajunge în faţa ei.

Raymond deschise o uşă, străbătu mai multe încăperi, apoi prinţul dădu la o parte o draperie de mătase şi trecu pragul, trăgându-l după sine pe Robert, a cărui mână o ţinea în mâna sa.

— Copila mea, zise el, îţi aduc pe unchiul tău... fratele meu... Aş dori să vă iubiţi şi să vă stimaţi.

În clipa în care cei doi bărbaţi trecuseră pragul budoarului, o făptură subţirică, mlădioasă se ridicase de pe un scaun, o făptură la a cărei vedere, Robert de Paris rămase încremenit, pentru câteva clipe.

Trupul ei era învăluit într-o rochie de mătase, de culoarea viorelelor, pe umeri cădeau buclele blonde ca o mare de aur, iar profilul, pe care ea i-l arăta unchiului său era atât de curat, avea trăsături atât de nobile, încât ar fi putut sluji drept model, chiar şi sculptorului celui mai desăvârşit.

— De ce şovăi, copila mea? întrebă prinţul Raymond, văzând că aceea, pe care o credea fiica sa, nu se mişca din loc, ba mai mult chiar, tremura, ca în faţa unei primejdii. Îmbrăţişează-ţi unchiul!... Şi tu, Robert!... Ai rămas atât de înmărmurit!... Văd eu că va trebui să vă iau de mână, pentru a vă apropia unul de altul.

Prinţul prinse braţul fratelui său, îl trase mai înspre mijlocul odăii şi întinse cealaltă mână înspre fata care se apropia încet, şovăind, fiindcă Gilda îşi dădea bine seama că se găsea într-o împrejurare care putea fi hotărâtoare, pentru întreaga ei viaţă.

Ea nu putea nădăjdui că Robert de Paris n-o va recunoaşte... Toată chestiunea era, dacă o va demasca îndată.

Când însă Robert ajunse numai la câţiva paşi de făptura aceea fermecătoare, el se smulse deodată din mâna fratelui său, făcu un pas înapoi şi ai fi zis că vrea să strige. Muşchii obrazului îi tremurau, ochii săi priveau aproape încremeniţi la fata dinaintea lui.

Atunci Gilda îşi ridică mâinile, în semn de implorare şi le apăsă pe piept, iar privirile ei îi vorbiră lui Robert un grai, pe care acesta îl înţelese îndată deoarece era graiul aventurierilor internaţionali.

— Gilda!

Acesta fu cuvântul, care trecu ca un fulger prin mintea lui Robert de Paris, cuvânt, care-i lămuri totul.

Da, dispariţia fostei sale servitoare se potrivea tocmai cu ziua în care Raymond părăsise Corsica pe neaşteptate. Spiritul diabolic al Vampirului Corsicii făcu îndată fel şi fel de presupuneri, care fireşte că în mare parte corespundeau adevărului.

Aşadar, Gilda îi spionase taina... îi ascultase pe semne conversaţia pe care o avusese cu fratele său şi vicleana fată îşi clădi tot planul său pe această conversaţie, plan care iată că reuşise pe deplin.

După cât se părea, Raymond nu se îndoia nici o singură clipă că-şi regăsise copila într-adevăr. Gilda îşi jucase rolul cu atâta măiestrie, încât până atunci nimeni n-ar fi putut-o bănui.

Judecând după aceasta, în ochii lui Robert de Paris Gilda era o femeie care le întrecea pe toate celelalte, pe care le cunoscuse el până atunci, care era mai isteaţă, mai vicleană, mai îndrăzneaţă decât toate laolaltă.

De aceea, Robert hotărî să facă din Gilda tovarăşa lui şi cu ajutorul ei să pună mâna pe ceea ce soarta îi refuzase până atunci... pe averea fratelui său...

— Scumpa mea nepoţică, strigă Robert acum, deschizându-şi braţele şi înaintând înspre frumoasa aventurieră, îngăduie-mi să te îmbrăţişez... să te strâng la pieptul meu... Da, îţi

seamănă în totul, dragă Raymond... Trăsăturile tale... privirea ta... ochii... ochii însă trebuie că seamănă ochilor mamei sale...

Cât de fericit era sărmanul Raymond că putea auzi cuvintele acestea din gura fratelui său!

— Vai, sărmana mea Carmencitta, îngână prinţul, cu ochii înlăcrimaţi, de ce nu ţi-a dat Domnul zile să trăieşti şi tu clipa aceasta... Sărmana, iubita mea soţie, pe tine te acoperă ţărâna rece, dar... în copila aceasta ai reînviat pentru mine şi toată dragostea pe care ţi-o purtam ţie, se va revărsa asupra ei.

— Trebuie să-ţi vorbesc, îi şopti Robert Gildei. Te rog să primeşti propunerea, pe care ţi-o voi face.

— Îţi stau la dispoziţie, conte! Pot avea încredere în dumneata? întrebă frumoasa uzurpatoare.

— Asta atârnă de răspunsurile pe care le vei da la întrebările mele. Soarta dumitale stă în mâinile mele. Astă-seară, sau vei ajunge în închisoare, sau vei rămâne pentru totdeauna o adevărată prinţesă de Paris.

— Îmi pare bine, zise atunci Raymond, întorcându-se. Iubiţi-vă din toată inima, căci aşa se cuvine... Când vă văd aşa, unul lângă altul, parcă nici nu-mi vine să cred că sunteţi unchi şi nepoată... Dar nu-i aşa, Robert că pot fi mulţumit de fiica mea?

— Poţi fi mândru de fiica ta! răspunse Robert de Paris, luând-o pe Gilda de mână şi ducând-o la Raymond. Îţi doresc să fii fericit.. Şi aş dori ca Providenţa să nu-ţi răpească niciodată comoara, pe care ţi-a dăruit-o cu atâta dărnicie.

— Vai, Robert, nu mai spune cuvântul acesta!... Dar cine să vrea să mi-o răpească pe scumpa Gilda?... Văd că te miri, că-i zic Gilda şi nu Letiţia... Dar ea este mai obişnuită cu numele acesta şi cum la botez i-am dat două nume: Gilda, Letiţia, am hotărât să rămânem la cel dintâi.

— Dacă o va chema Gilda, sau Letiţia, zise contele de Paris, strângând mâna nepoatei sale, mie îmi va fi tot atât de dragă. Iată, însă ce aş propune eu, frate Raymond: Când am intrat adineauri la tine, erai ocupat cu scrierea unei scrisori, care părea să te intereseze mult... De aceea, aş fi de părere să mi-

o încredinţezi pe Gilda pentru un ceas, în care timp eu îi voi arăta o parte din desfăşurarea carnavalului din Bastia. Cum trăsura mea este la scară, vom face plimbarea în ea. Nădăjduiesc că n-ai nimic împotrivă?

— Deloc, mi-ar părea chiar foarte bine, dacă te-ai ocupa puţin de ea, răspunse Raymond.

— Vrei să mergi cu mine, Gilda? întrebă Robert de Paris, uitându-se zâmbind, la frumoasa fată. Cred că eşti încredinţată că pe drum voi şti să-ţi povestesc lucruri, care să nu te plictisească.

— Sunt mândră, unchiule, să mă pot arăta alături de tine! răspunse Gilda. Te rog însă să mă ierţi o singură clipă. Voi veni îndată înapoi!

Cu aceste cuvinte se strecură în odaia vecină aruncându-i lui Robert o privire aproape cochetă.

— Frate, îi zise el lui Raymond, când rămase singur cu el, văd că Providenţa ţi-a rezervat o pagină cu totul specială, numai pentru tine, în Cartea Norocului. Tot ceea ce doreşti ţi se împlineşte şi tot ceea ce poate face pe un om fericit.

— Nu tocmai, frate Robert, te înşeli, răspunse Raymond aplecându-şi privirile cu tristeţe. Cerul mi-a rămas dator cu o mare fericire, pe care mi-a răpit-o odată cu moartea scumpei mele Carmencitta, decedată atât de timpuriu. Totuşi, mă întorc şi zic că nu trebuie să fiu nerecunoscător şi nu am dreptul să cârtesc împotriva lui Dumnezeu, căci de când mi-am regăsit copila, n-aş putea spune că mi-a mai rămas vreo dorinţă neîmplinită.

— Cred şi eu, se gândi Robert. El stăpâneşte averea familiei... n-are de ce să se plângă... Dar cred că în curând lucrurile se vor schimba... De câteva minute chestiunea care mă interesează stă de o sută, de o mie de ori mai bine decât până acum... Gilda aceasta este pentru mine o unealtă, cum nici nu puteam să-mi doresc mai bună.

Uşa odăii vecine se deschise şi în pragul ei se ivi din nou Gilda.

Ea îşi îmbrăcase în grabă o mantie de mătase, împodobită cu blănuri scumpe şi o pălărioară în formă de beretă.

Robert trebui să mărturisească, cum că Gilda era o apariţie

seducătoare şi în clipa aceea i se păru mai frumoasă decât toate femeile pe care le cunoscuse până atunci.

Drace, Gilda aceasta ştia să se poarte ca o femeie din lumea bună. Ea era o mare artistă în ale prefăcătoriei. Cu o gratie desăvârşită îşi luă mânuşile şi şi le trase pe mâini, apoi îşi aşeză umbreluţa sub braţ. Pe urmă îl îmbrăţişă şi-l sărută pe prinţul Raymond, iar după ce-şi luă rămas bun îi mai şopti câteva cuvinte, care o făcură să roşească.

— Dar fireşte! răspunse Raymond. Nu-i aşa, Robert că deseară vei lua masa cu noi? Gilda te roagă să primeşti.

— Gilda poate să-mi poruncească, nu să mă roage, răspunse contele galant, iar după aceea îi oferi braţul nepoatei sale şi ieşi cu ea din budoar.

Atâta timp cât străbătură numeroasele încăperi ale palatului, ei nu schimbară decât câteva cuvinte fără însemnătate şi aşa ajunseră până în vestibul, unde Alberto se plimba de colo până colo.

— Trăsura! strigă Robert.

Bătrânul servitor se înclină, privirile rămânând însă aţintite asupra perechii şi... în clipa aceea inima sa hotărî... Ea o respingea pe Gilda.

Sărmanul Alberto era de două zile în prada unei înfrigurări, care îi zdruncină sănătatea. Se bucurase atât de mult la vestea sosirii Letiţiei, îşi făcuse atâtea visuri cu privire la felul cum îşi va primi favorita, cum va găsi în înfăţişarea ei chipul copilăresc, la vederea căruia se bucurase atât de mult pe vremuri!

Ciudat însă! Pe chipul acesta el nu regăsise nici măcar o singură urmă din trăsăturile copiliţei de pe vremuri. Ea îi apărea ca o străină şi mai ales părul... părul acesta blond nu voia să-i iasă din cap deloc.

De două zile bătrânul Alberto nu făcea altceva, decât să se gândească, dacă este cu putinţă ca părul negru să se transforme în blond şi chestiunea aceasta îl preocupase atât de mult, încât luă chiar câteva cărţi ştiinţifice din biblioteca palatului, cărţi care studiau tema ce-l interesa pe el.

În una din cărţile acestea găsise scris lămurit:

„Părul de culoare deschisă se poate închide, oameni blonzi

pot căpăta mai ales de la vârsta de zece ani în sus, păr castaniu, sau chiar aproape negru. Nu se poate însă – şi aceasta nu s-a constatat niciodată – ca părul negru să se schimbe în decursul anilor, în păr blond”.

Se întâmplase oare aici o minune a naturii?... Alberto nu era în stare să înţeleagă.

Dar atunci ştiinţa se bătea cap în cap cu experienţa, sau în orice caz, arta cochetăriei subjugase chiar şi ştiinţa.

Iată deci că bătrânul Alberto nu făcuse niciun pas înainte, nici măcar cu ajutorul cărţilor de ştiinţă.

Dar bătrânului servitor al casei princiare îi dădea de gândit nu numai înfăţişarea trupească... Felul de a se purta al tinerei „principesă”, după cum îi zicea el Letiţiei, nu era deloc pe placul său.

Letiţia fusese un copil foarte dulce şi cu toate că nu avusese decât patru ani, la despărţire, totuşi, trăsăturile de căpetenie ale firii sale se puteau observa de atunci şi firea aceasta era încă proaspătă în mintea lui Alberto.

Fireşte însă că patru ani şi optsprezece ani, nu sunt acelaşi lucru. Era o foarte mare deosebire şi într-un răstimp atât de mare, omul se poate schimba mult, poate deveni cu totul altul.

Aşa şovăia bătrânul Alberto şi nu ştia ce hotărâre să ia. Vechile amintiri îi şopteau:

— Iubeşte-o şi slujeşte-o credincios, după cum i-ai slujit pe toţi membrii familiei de Paris, afară de Robert!

Inima însă se împotrivea amintirilor şi-i spunea:

— Ea nu merită să-i dăruieşti dragostea ta de servitor credincios!

Acum însă, când o văzu pe Gilda alături de Robert de Paris, când văzu că oamenii aceştia aveau oarecari afinităţi sufleteşti, Gilda căzu pentru totdeauna în dizgraţia lui Alberto.

Acela care putea avea încredere într-un Robert de Paris, pentru Alberto nu era un om curat la suflet.

— Trăsura! strigă contele de Paris, pentru a doua oară. Ce stai gură-cască acolo? Mi se pare că şi bătrânul Alberto s-a făcut un leneş.

Alberto se întoarse jignit şi transmise lui Leblanc ordinul

contelui, cu adâncă amărăciune.

Trăsura trase la scară, Leblanc deschise uşa şi rămase lângă ea, aşa după cum se cuvine unui servitor de casă mare.

Şi el era curios s-o vadă pe prinţesa, care-i încurcase stăpânului său socotelile atât de mult. Căci dacă nu exista fata aceasta, atunci contele de Paris rămânea moştenitorul fratelui său. Din păcate, însă, fata a fost regăsită la timp, aşa că Robert de Paris urma să rămână cu buzele umflate.

Când însă Leblanc se întoarse acum şi văzu perechea coborând treptele, pentru a urca în trăsură, un gând îndrăzneţ îi încolţi în minte.

— Drace, îşi zise el, ce-ar fi dacă perechea aceasta ar merge împreună la popă? Stăpânului meu nu i-ar merge prost deloc, căci nu numai că printr-o asemenea lovitură ar pune mâna pe averea fratelui său, dar şi-ar lua de soţie şi o femeiuşcă, cum nu sunt multe sub soare.

În clipa aceea Leblanc rămase deodată cu gura căscată, căci... o recunoscuse şi el pe Letiţia.

— Gilda cea blondă! – îi scăpă din gură, fără să vrea, tocmai când Robert ajunse lângă trăsură, de braţ cu Gilda.

Atunci însă stăpânul său îi aruncă o privire, cum nu-i aruncase niciodată, o privire care-l făcea să îngenuncheze aproape şi care avu ca urmare că gura căscată a domnului Leblanc se închise deodată.

Robert îşi ridică frumoasa însoţitoare în trăsură, apoi se întoarse înspre Leblanc şi-i zise, enervat:

— Niciun cuvânt mai mult, dobitocule! Nu te lăsa înşelat de o asemănare. La început şi eu am rămas uimit. Domnişoara aceasta însă este fiica fratelui meu, este o adevărată prinţesă de Paris!

Robert se urcă în trăsură, iar Leblanc sări pe scara, care se găsea pentru el, în spatele echipajului.

Trăsura în care Robert venise să-şi viziteze fratele, era deschisă şi pe pernele ei de mătase Gilda şedea acum rezemată cu graţia desăvârşită a unei doamne din lumea mare, cu graţia unei femei, care în viaţa ei nu umblase cu altceva prin oraş, decât cu luxoase trăsuri de casă.

Alături de ea şedea Robert, care rămăsese foarte tăcut. El

se uita la Gilda cu o admiraţie, care era pricinuită nu numai de frumuseţea ei, ci şi de îndrăzneala cu care fata aceasta se pricepuse să-şi însuşească o putere, cum nu aveau prea mulţi oameni în lumea aceasta.

Ea jucase o carte foarte primejdioasă, dar... reuşise.

Reuşise?... Da, dacă el n-o dezvăluia!... Ei bine, se va vedea dacă el îi va îngădui să rămână şi pe mai departe în palatul prinţului de Paris, sau o va arunca din înălţimea până unde a ştiut să se ridice... Totul atârna numai de ea.

— Gilda, îi zise el, cu voce şoptită, Gilda Carazoni, cred că-ţi dai seama că te-am recunoscut! Cred că nu-ţi faci despre memoria mea o idee atât de proastă, încât să crezi că nu-mi mai aduc aminte de persoane, care au fost în slujba mea.

— Fireşte că nu, domnule conte şi de altfel nici nu mă aşteptam să-ţi începi conversaţia altfel. Te rog, însă, domnule conte, să mă crezi că şi eu am o memorie foarte bună pentru anumite conversaţii, pe care le-am auzit şi pentru anumite hârtii, pe care le-am găsit în nişte buzunare. Şi crede-mă, domnule conte, că-mi amintesc cu multă plăcere de timpul pe care l-am servit în casa dumitale, căci numai astfel am putut ajunge ceea ce sunt astăzi... prinţesa Gilda de Paris.

Robert îşi muşcă buzele. Fetişcana aceasta îl ameninţase, chiar dacă nu făcuse aceasta pe faţă. Este adevărat că nu-şi aducea aminte să i se fi furat hârtii de oarecare însemnătate pentru el, hârtii care l-ar fi putut compromite, totuşi, se hotărî să fie cât se poate de prevăzător.

— Eu cred, Gilda, zise el, după o scurtă pauză, că ar fi mai bine să mergem mână în mână, decât să ne certăm şi să ne ameninţăm reciproc.

— Dar nici nu facem asta, conte Robert, răspunse Gilda, căci crede-mă că cinstesc în dumneata pe unchiul meu!

— Drace, dar eu nu sunt unchiul dumitale, după cum nu sunt, de pildă, stâlpul acela de felinar. Mai înainte de toate însă, te rog, Gilda, spune-mi dacă mai este cineva care ştie că dumneata nu eşti aceea drept care te dai? Spune-mi însă adevărul, căci numai astfel te voi putea ajuta şi-ţi voi putea fi de folos.

— Îţi jur, domnule conte, că nimeni nu-mi cunoaşte taina.

— Şi până acum nu te-a recunoscut nimeni, nu bănuieşte nimeni că dumneata eşti acea Gilda Carazoni al cărei părinte a fost ucis atât de mişeleşte de Egizio Ettore?

La auzul numelui lui Egizio Ettore, Gilda se cutremură şi împrejurarea aceasta nu-i scăpă contelui de Paris.

Dar deocamdată el nu dădu nicio însemnătate acestei tresăriri. Se putea să se teamă de brigand, se putea să-l urască pe ucigaşul tatălui său.

Trăsura apucă pe o alee de platani, pe care se plimba ici-colo doar câte un trecător. Aici Robert putea să vorbească cu Gilda mai nestânjenit. De aceea se apropie puţin mai mult de ea şi-i şopti:

— Ce-ar fi, frumoasă Gilda, dacă ne-am uni? Avem aceleaşi scopuri şi dacă ne-am uni puterile, nu s-ar putea să nu ajungem la ţintă. Eu am ştiut de minune să-l orbesc pe fratele meu Raymond, aşa că este cu adevărat îndrăgostit de fermecătoarea sa copilă... Ha, ha, ha, copila lui!... Dacă ar şti cât de groaznic este înşelat! Atârnă însă numai de dumneata, ca să nu afle niciodată adevărul. Primeşte propunerea mea şi să mergem mână în mână. Când frumuseţea se uneşte cu deşteptăciunea, nu se poate ca izbânda să nu fie de partea lor.

Gilda îşi lăsă mâna în mâna contelui de Paris, care i-o apăsa necontenit. După aceea Robert de Paris, continuă, cu acea uşurinţă în vorbă, care-i era proprie:

— Gilda, când ai început să joci această comedie, când te-ai avântat în această grozavă înşelătorie, nu se poate să fi urmărit alt scop, decât să pui mâna pe nemărginita avere a prinţului de Paris.

— Poate că da, răspunse Gilda, poate că nu. N-aş putea spune cu siguranţă, deoarece mi-a venit aşa, într-o singură clipită, ca un fel de beţie. Gândul a încolţit deodată în mintea mea; iar după ce a prins rădăcini, mi-a fost cu neputinţă să-l mai alung de acolo. De atunci apoi, am ştiut să joc de minune rolul prinţesei de Paris şi trebuie să-ţi mărturisesc sincer, conte Robert, că m-am obişnuit atât de mult cu felul acesta de viaţă, încât mi-ar fi aproape cu neputinţă să-l mai schimb. Pe de altă parte nu mă tem deloc că aş putea fi descoperită,

deoarece în ceea ce-l priveşte pe prinţul Raymond sunt încredinţată că l-ar provoca la duel fără şovăire pe acela care ar îndrăzni să pună la îndoială drepturile mele în familia lui. Dumneata însă, prietene, dumneata vei fi complicele meu şi cred că niciunul din noi doi nu va regreta.

— Asta zic şi eu că e vorbă cuminte, zise contele de Paris, râzând. Să-ţi spun şi eu ceva frumoasă Gilda... Averea prinţului Raymond este nemărginită, sau în sfârşit, îndeajuns de mare pentru a ne ajunge la amândoi. Cred că cel mai bun lucru ar fi să alcătuim o societate în tovărăşie, la care să fim părtaşi amândoi cu drepturi şi îndatoriri egale. Drepturile noastre vor consta în aceea că, odată ce prinţul Raymond de Paris, va închide ochii, noi vom împărţi între noi, în părţi egale, moştenirea lui. Îndatoririle noastre vor fi de a îngriji ca moartea prinţului să nu întârzie prea mult. Eşti mulţumită cu propunerea mea, frumoasă Gilda?

— Sunt! răspunse frumoasa uzurpatoare. Da, conte Robert, primesc propunerea dumitale şi din clipa aceasta suntem complici, însă numai cu o singură condiţie.

— Aşa! Vasăzică mititica mai are şi condiţii de pus? se gândi Robert de Paris. Să vedem ce cere? Cred că nu poate fi vorba decât de giuvaerurile familiei noastre. Pe semne că fratele meu i-a arătat comoara de giuvaeruri a familiei de Paris, comoară care se găseşte într-un dulap anume construit, în palatul din Bastia şi care reprezintă într-adevăr un tezaur, cum nu se mai poate făli că are nici o altă familie franceză. Gilda n-ar fi femeie, dacă nu s-ar lăsa impresionată de briliantele, rubinele, safirele acestei comori. După cât se pare vrea să-şi asigure de partea ei această bogăţie. Ei bine, n-are decât să ceară, adăugă contele de Paris, în gândul lui, şi chiar dacă mi-ar cere şi palatul, eu nu i l-aş refuza, căci până la urmă ar ajunge tot atât de puţin în stăpânirea ei, ca şi giuvaerurile familiei şi, ca şi... jumătatea averii, pe care i-am făgăduit-o acum.

Dar care nu-i fu uimirea, când o auzi pe Gilda urmând astfel:

— Condiţia, pe care o pun la tovărăşia noastră este... o viaţă de om! Da, îţi cer o viaţă de om, Robert de Paris şi

numai după ce această jertfă va fi căzut, numai atunci ne vom putea întovărăşi şi vom putea trece la realizarea planurilor noastre.

— O viaţă de om?... Aceasta înseamnă că există pe lume un bărbat, pe care-l urăşti atât de mult, încât vrei cu orice chip să-l nimiceşti?

— Nu-l urăsc, ci vreau doar să-l înlătur din calea mea. Şi de altfel nu este un bărbat, ci o femeie.

— Ah, o femeie? Şi despre cine este vorba? întrebă el. Cred că atâta încredere vei avea în mine, încât să-mi spui numele femeii care-ţi stă în cale. De altfel, numai astfel ţi-aş putea fi de folos. Trebuie să-mi vorbeşti lămurit.

— Vei fi lămurit, conte de Paris, căci faţă de dumneata n-am nimic de ascuns, deoarece avem aceleaşi interese... Avem însă şi aceeaşi îndatorire... Ascultă deci: Aceea care trebuie să cadă, este tocmai persoana, căreia i se cuvine această moştenire.

— Drace, acum înţeleg... vorbeşti de Letiţia!

— Da, de Letiţia, răspunse Gilda, cu glas înăbuşit, de ea, al cărei loc m-am priceput să-l iau, de ea, care prin simpla ei ivire, printr-un singur cuvânt, poate dărâma tot ceea ce am clădit noi din minciună. Cred că-ţi dai seama, conte de Paris, că făptura aceasta nu trebuie să mai trăiască.

— Îţi admir agerimea minţii, exclamă Robert. Ai dreptate, Letiţia aceasta trebuie să dispară. Pentru a putea face aceasta însă, trebuie ca mai întâi să aflăm unde se găseşte. În ceea ce mă priveşte, în clipa de faţă nici prin minte nu-mi trece unde ar putea fi. Cred însă că trebuie să fie undeva cu Egizio Ettore, prin cine ştie ce văgăună a Fontanellei, căci astăzi nu mai este o taină că Letiţia îl iubeşte pe Egizio Ettore.

Ultimele cuvinte ale contelui o enervară pe Gilda într-un chip neobişnuit.

— Asta nu poate fi numai teama de a fi descoperită de Letiţia, îşi zise Robert de Paris, care nu-şi lua ochii nici o singură clipă de pe frumoasa sa vecină. Enervarea aceasta trebuie să fie pricinuită de o patimă mult mai profundă. Nu cumva... Ba da, aşa trebuie să fie!... Ea îl iubeşte pe Egizio Ettore şi vrea s-o doboare pe Letiţia. Atunci, cu atât mai bine,

încheie Robert această convorbire cu sine însuşi. Dacă-l iubeşte pe Egizio Ettore, atunci pot spune că o am în mână şi că voi putea face din ea ce vreau.

— Aşadar, ai auzit condiţia mea, conte de Paris, continuă Gilda. Letiţia trebuie să cadă, trebuie să dispară şi trebuie să am siguranţa că nu se va mai înapoia niciodată... niciodată... În ziua, în care-mi vei aduce vestea morţii Letiţiei şi-mi vei dovedi că ai spus adevărul, voi turna fără şovăire otrava în paharul fratelui dumitale...

— Ne-am înţeles! răspunse Robert de Paris, cu glas înăbuşit. Letiţia va dispărea şi prinţul Raymond o va urma în curând. Nu voi vedea în dumneata, decât pe fiica fratelui meu Raymond şi din gura mea lumea nu va afla niciodată că aceea care s-a strecurat în palatul conţilor de Paris, nu este decât o înşelătoare, o uzurpatoare, care n-are nici în clin, nici în mânecă, cu nobila şi vechea familie princiară a stăpânului palatului.

Ei îşi întinseră mâna şi pentru o clipă se priviră ţintă în ochi. Se încheiase o înţelegere, care trebuia să coste două nobile vieţi – viaţa nobilului prinţ Raymond de Paris şi a micii şi adevăratei sale fiice, Letiţia, Madona din Saint-Étienne.

Cap. 45 – Datorii de onoare

În vreme ce toată Bastia se dădea plăcerilor, în vreme ce toţi respirau veselie, toţi se bucurau, era în oraş un om pe care nu-l mai despărţea decât un singur pas de deznădejde.

Omul acesta era Hector Gardane, fiul fostului guvernator al Corsicii şi într-adevăr el era şi îndreptăţit să fie deznădăjduit.

Încălcarea cuvântului dat, uşurinţa sa, nesupunerea lui faţă de părintele său, aceşti trei viermi ai unei tinereţi greşit înţelese, ameninţau acum să nimicească întreaga viaţă a tânărului ofiţer.

Pierduse la cărţi şaizeci de mii de franci şi se obligase să-i plătească lui Robert de Paris, până în douăzeci şi patru de ore. Cuvântul acesta de onoare atârna deasupra capului său ca sabia lui Damocles.

Datoriile de cărţi trebuie neapărat plătite şi când pe deasupra aceste datorii mai sunt întărite şi prin cuvântul de onoare, dat în faţa unor martori, acela care le-a făcut nu are decât două căi, pe care poate apuca: sau reuşeşte să adune banii şi să-i plătească înainte de împlinirea termenului fatal, sau dacă nu... îşi zboară creierii cu un glonte.

Toate acestea le ştia prea bine Hector Gardane. Tot atât de bine mai ştia însă şi că-i va fi cu neputinţă să facă rost pe căi drepte, de cei şaizeci de mii de franci, de care avea nevoie până a doua zi seara.

Ieşind din casa lui Robert de Paris în noaptea aceea, tânărul Gardane se împleticea pe stradă, ca un om beat.

— Fă rost de şaizeci de mii de franci, îi şoptea o voce lăuntrică, mai înainte de a fi prea târziu!

Dar de unde... de unde să ia el banii aceştia? Tatălui său nu se putea destăinui. În privinţa aceasta nu mai încăpea nicio îndoială şi nu putea să facă aceasta, cu atât mai mult, cu cât tocmai Robert de Paris era acela căruia îi rămăsese dator aceşti bani.

Tatăl său îl prevenise doar tocmai de omul acesta şi-i spusese că contele de Paris este un personaj deocheat, cu care un tânăr gentleman e bine să n-aibă nicio legătură. Oare nu jurase el în faţa tatălui şi pe amintirea mamei sale, că nu va mai avea nici în clin, nici în mânecă, cu Robert de Paris, şi că nu va mai pune mâna pe cărţi?

Este ciudat însă că tinerii care au săvârşit o greşeală, mai curând se spovedesc unui străin, decât aceluia care stă mai aproape de ei şi care fără îndoială că chiar dacă cu durere în suflet, dar totuşi le-ar sări în ajutor.

Aşa s-a întâmplat şi cu Hector Gardane. Poate că dacă s-ar fi dus încă o dată la tatăl său, plin de pocăinţă, acesta nu i-ar fi refuzat iertarea... Dar nu se gândea la asta. Nu, el se gândea la care cămătar s-ar putea duce, pentru a împrumuta cei şaizeci de mii de franci, de care avea nevoie.

Dar în zadar îşi frământa creierul cu asemenea gânduri, deoarece în toată Bastia nu mai exista nici un singur cămătar, care să le împrumute bani tinerilor, în vederea moştenirii pe care o aşteptau şi cu atât mai puţin lui Hector Gardane, care

le datora parale tuturor.

În asemenea împrejurări nu-i mai rămânea decât o singură cale, care i-ar fi putut fi folositoare: Aceea de a se duce la Robert de Paris şi de a-l ruga să-i amâne plata datoriei.

Ceasuri întregi se luptă tânărul uşuratic cu sine însuşi, spre a se hotărî să se îndrepte spre locuinţa creditorului său, pentru a cădea la o înţelegere cu acesta.

Ştia prea bine că în clipa în care va veni în faţa lui Robert de Paris cu această rugăminte, onoarea lui va fi în mâna acestuia. Era vorba de o datorie de onoare şi între gentlemeni nu se obişnuieşte a se cere păsuire pentru asemenea datorii.

Toată ziua deci, Hector se luptă cu sine însuşi şovăind, dacă n-ar fi mai bine să se spovedească tatălui său. Dar când arunca o privire în ochii serioşi ai bătrânului om de stat, sau îşi amintea de jurământul făcut în faţa tabloului mamei sale, jurământ, pe care-l călcase în picioare cu atâta uşurinţă, atunci îşi zise că tot mai bine era să se spovedească unui străin, unui conte de Paris, decât părintelui său.

Şi la urma urmelor nu-i cerea să-i dăruiască cele şaizeci de mii de franci, ci numai să-l aştepte puţin.

Ştiind că Robert de Paris are obiceiul să se scoale foarte târziu, Hector aşteptă până la amiază şi numai atunci porni spre locuinţa contelui. Ajuns acolo însă, care nu-i fu surpriza când auzi că contele plecase de acasă şi că nu se ştia când se va înapoia. Pentru tânărul Gardane aceasta era o lovitură foarte grea, deoarece timpul era măsurat. Datoria trebuia plătită până la miezul nopţii şi în cazul când Robert n-ar voi să-i amâne scadenţa, atunci i-ar rămâne foarte puţin timp pentru a căuta să facă rost de cei şaizeci de mii de franci, cu toate că la drept vorbind, nici el singur nu ştia de unde să-i ia.

Deocamdată însă, n-avea altceva de făcut, decât să aştepte, până se va înapoia contele. Hector Gardane ieşi în stradă, intră într-o cafenea, citi gazetele, apoi ieşi iarăşi în stradă, plimbându-se ca un năuc, de colo până colo.

Pe când trecea astfel pe unul din bulevardele oraşului, zări o trăsură trasă de patru cai albi, care păreau să stârnească admiraţia tuturor trecătorilor. Dar adevărata admiraţie o stârnea nu echipajul, ci fermecătoarea doamnă cu părul

roşcat, care şedea în trăsură.

Rochia ei de mătase galbenă era prinsă în dreptul pieptului de o broşă, ale cărei briliante se luau parcă la întrecere cu strălucirea soarelui. Mai ales marele briliant din mijloc, era de o frumuseţe rară.

Hector se opri. Privirile lui se îndreptară pline de admiraţie spre frumoasa femeie din trăsură şi cum în locul acela vizitiul fu nevoit să lase caii la pas, deoarece era o mare aglomeraţie de trăsuri, fiul fostului guvernator al Corsicii recunoscu îndată pe lady Mignon Milton, soţia ambasadorului englez pe lângă Sfântul Scaun şi o salută plin de respect, în acelaşi timp însă şi cu intimitatea unui prieten.

Lady Mignon părea să fie foarte bine dispusă în ziua aceea. Ea îi porunci vizitiului să oprească şi pentru Hector acesta era un semn să se apropie de trăsură şi să depună o sărutare pe mâna graţioasei femei, mână pe care aceasta i-o întinse cu un zâmbet fermecător, ceea ce însă nu însemna nimic, deoarece în timpul Carnavalului toată lumea zâmbea şi râdea.

— Eşti cam palid, Hector Gardane! zise frumoasa femeie. Nu cumva nu te simţi bine?

— Chiar dacă nu m-aş simţi, răspunse acesta, uitându-se la Mignon cu priviri pline de înţeles, prezenţa dumneavoastră, m-ar lecui pe dată. De fapt însă, mă simt destul de bine... rămasul bun pe care trebuie să mi-l iau acum de la dumneavoastră, căzându-mi doar greu.

— Rămasul bun? făcu Mignon, mirată. Vrei să părăseşti Bastia, Hector Gardane?

— Trebuie s-o fac, my lady. Datoria mă cheamă.

— Ah, trebuie să ieşi la câmp cu regimentul dumitale... Te pomeneşti că este vorba de vreo manevră în jurul Bastiei?

— Ceva asemănător, my lady, răspunse tânărul Gardane. Va fi o manevră cu atât mai interesantă, cu cât ea nu va fi lipsită de oarecare primejdii.

— Doamne, cum vă place dumneavoastră, domnilor, să vorbiţi de primejdii! exclamă frumoasa lady, rezemându-se de pernele de mătase ale trăsurii. Mărturisesc însă că nici eu n-aş putea iubi un om, care n-ar fi înfruntat măcar o dată în viaţa lui, o primejdie. Atunci, rămâi cu bine, Hector Gardane,

zise lady Milton, iar când te vei înapoia, aş vrea să văd un altul în dumneata. Cred că mă înţelegi. Ştii că-mi este plăcută prietenia dumitale, ştii însă şi că aş avea motive să fiu supărată pe dumneata.

— My lady, oare nu puteţi uita că am îndrăznit să vă vorbesc odată de dragoste? Dar oare care este bărbatul, care întâlnindu-vă în calea sa, nu rămâne în admiraţie în faţa dumneavoastră?

— Ceea ce admiri, dragă prietene, răspunse frumoasa femeie, nu cauţi să tulburi, după cum ai făcut dumneata. Te-am iertat însă Hector Gardane, fiindcă ştiu că adeseori omul nu-şi poate porunci inimii. Poate că ar trebui să-ţi interzic de a mai călca pragul casei mele. N-o fac însă şi din două pricini: întâi, fiindcă asta ar bate la ochi, iar al doilea, fiindcă n-aş vrea să pierd un prieten atât de plăcut, ca dumneata.

Hector Gardane se mai aplecă o dată peste mâna frumoasei lady. Dar când îşi ridică capul trebui să închidă ochii, atât de tare strălucea broşa, care avea fericirea să stea pe pieptul fermecătoarei femei.

— Briliantele acestea sunt atât de reci, atât de nesimţitoare, se gândi Hector, şi totuşi sunt aşezate în locul cel mai vrednic de invidiat din lume.

— La revedere, prietene, mai zise lady Milton, şi transmite-i te rog, tatălui dumitale, mândria Corsicii, salutările mele. „Avanti” Baptista... Ne întoarcem acasă!

Vizitiul plesni din bici, caii îşi încordară muşchii de la picioare şi peste câteva clipe trăsura dispăru, lăsându-l pe tânărul Gardane, cu privirile pierdute în zare.

Dar inima lui era plină nu numai de admiraţia pe care o simţea pentru frumoasa femeie, ci şi de alt simţământ ciudat, nebunesc, care încolţise din fantezia-i înfierbântată.

El nu putea să uite minunata broşă, în mijlocul căreia strălucea briliantul orbitor.

Giuvaerul acesta trebuia să preţuiască cel puţin o sută de mii de franci.

Ah, cu nimicul acesta, cu jucăria aceasta, care n-are nicio valoare practică, ce bine s-ar putea el ajuta!

Hector Gardane îşi urmă drumul pe bulevard, foarte abătut.

— Ce ciudat mai sunt rânduite lucrurile şi în lumea aceasta! îşi spunea el. Acest lord Milton, un prost, un dobitoc, un om făcut pentru a servi drept sperietoare de ciori, are o avere nemărginită, îşi poate împodobi soţia cu briliante, care reprezintă o adevărată comoară, pe când alţii...

Hector Gardane se opri deodată. Privirile lui luară o ciudată înţepeneală, pe frunte i se întipări o brazdă adâncă.

— Broşa, murmură el, broşa... de ce n-o pot uita?... De ce nu-mi iese din cap?... De ce mă urmăreşte şi acum mirajul strălucirii sale?... Pe Dumnezeul meu că în clipa aceasta, dacă m-ar pune cineva să aleg, aş prefera broşa, femeii încântătoare care o poartă.

Cu mâna tremurândă îşi scoase ceasul din buzunar şi se uită la el.

— Două!

Se întoarse, şi pe faţă cu multă hotărâre, se înapoie la locuinţa lui Robert de Paris.

Contele se întorsese tocmai acasă. Leblanc îl primi pe Hector şi-l conduse la stăpânul său.

— Dumneata eşti, dragul meu Hector! strigă Vampirul Corsicii, înaintând înspre acela ce intrase în odaie. Îmi pare nespus de bine că te pot vedea. Fără îndoială că-mi aduci suma neînsemnată, pe care ţi-am câştigat-o astă noapte la cărţi. Totuşi, banii aceştia vin tocmai la timp şi-ţi mărturisesc că am socotit cu ei, deoarece am avut cheltuieli foarte mari, pe care trebuie să le acopăr.

Hector Gardane avu impresia că primeşte în cap o căldare cu apă rece şi timp de un minut nu fu în stare să îngâne un cuvânt.

— Dragul meu Robert, zise el apoi cu şovăire, îţi mărturisesc... sunt nevoit... m-ai asigurat de atâtea ori de sincera dumitale prietenie şi că în orice situaţie a vieţii voi găsi la dumneata un sprijin dezinteresat... Astăzi a sosit clipa, când va trebui să-mi dai dovada acestei prietenii.

Chipul lui Robert de Paris se întunecă.

— Robert, am venit să te rog, continuă Hector Gardane, după o scurtă pauză, în care căută să-şi adune toată energia, nu sunt în stare să-ţi plătesc cei şaizeci de mii de franci... Ştiu

că-mi vei atrage luarea-aminte asupra împrejurării că am jurat pe cuvânt de onoare... îmi dau seama de aceasta... te rog însă să mă crezi că nu-mi stă în putinţă să fac rost de banii aceştia... nici măcar de jumătate, nici măcar de un sfert din ei... toate izvoarele-mi sunt secate... Tatălui meu nu mă pot adresa, aşa că nu-mi rămâne altceva de făcut, decât...

— Să devii un om care nu-şi ţine cuvântul, strigă Robert de Paris. Trebuia, ca înainte de a-ţi pune în joc onoarea, să te gândeşti puţin mai bine, Hector Gardane.

— Nu mai poate fi vorba de onoarea mea, din moment ce dumneata vei fi îngăduitor cu mine, zise Hector. Şi cred că vei face aceasta cu atât mai mult, cu cât ai mai luat de la mine sume destul de însemnate... De aceea, te rog să mă amâni cu plata acestor bani, pentru care îţi voi da o poliţă.

Robert de Paris rămase pe gânduri. Cu mâinile încrucişate pe piept, începu să se plimbe prin odaie.

Deodată se opri din această plimbare şi zise:

— Îmi pare rău, Hector Gardane, dar nu-ţi pot îndeplini dorinţa, căci am nevoie de cei şaizeci de mii de franci. Astăzi, la miezul nopţii, va trebui să mi-i plăteşti.

— Şi dacă nu-i pot plăti? exclamă tânărul, deznădăjduit.

— Atunci voi face ceea ce se face de obicei în lumea noastră în asemenea împrejurări, răspunse contele de Paris. Te voi denunţa la club şi urmarea va fi, că te vor da afară. În mai puţin de douăzeci şi patru de ceasuri se va răspândi în toată Bastia vestea despre încălcarea cuvântului dumitale de onoare şi atunci în tot oraşul nu se va mai găsi nici un singur gentleman, care să mai vrea să stea sub acelaşi acoperiş cu dumneata, iar pe stradă lumea te va ocoli, vei fi arătat cu degetul.

Hector se împletici, apăsându-şi mâinile pe tâmple.

— Aşa-mi vorbeşti dumneata mie? strigă el. Dumneata, Robert, care ai pretins întotdeauna că-mi eşti prieten?

— Am fost prietenul dumitale atâta timp, cât te-am putut socoti un om cinstit. Astăzi însă...

— Robert de Paris, gândeşte-te la ceea ce spui şi nu mă împinge la gesturi deznădăjduite.

— Nu-ţi cer, decât şaizeci de mii de franci, domnul meu,

nimic mai mult. Ai doar un părinte bogat. Adresează-te lui... Şi acum, la revedere...

Când ajunse în stradă, Hector Gardane credea că visase. Din păcate însă, nu visase deloc, totul era adevărat.

— Este un mizerabil! exclamă Hector Gardane. Se va căi amarnic, de ceea ce mi-a făcut astăzi... Va veni o zi, când îi voi plăti eu aceasta... Dar, deocamdată trebuie să mă îngrijesc să-i plătesc datoria de bani... trebuie să-i plătesc cei şaizeci de mii de franci, chiar dacă ar fi să-i scot din pământ.

Hector se opri îngrozit, deoarece îi venise iarăşi în minte broşa de briliante a lui lady Milton... Ah, nu-şi mai putea lua gândul de la jucăria aceea strălucitoare. Scena când îşi aplecase capul peste mâna frumoasei femei, şi trebui să-şi închidă ochii din pricina strălucirii briliantelor, îi revenea mereu în minte.

Între timp se făcuseră ceasurile trei după amiază.

Luă o birje şi dădu o raită pe la toţi cămătarii din oraş, dar nu întâlni la ei decât cuvinte de părere de rău, în schimbul banilor care îi trebuiau.

Unii nu se sfiiră să-i spună în faţă că nu-i mai împrumută bani, deoarece ştiau că nu-i vor mai vedea înapoi.

— Da, aveţi un tată bogat, domnule Gardane, îi spuneau aceştia, dar tocmai atât de bogat nu este, ca să-şi îngăduie luxul unui fiu atât de risipitor... De altfel a şi declarat că nu mai plăteşte o centimă pentru dumneavoastră, aşa că nu vă mai rămâne altceva de făcut, decât... să vorbiţi cu tatăl dumneavoastră.

Dar mai curând şi-ar fi găurit Hector capul cu un glonte, decât să se adreseze tatălui său... Nu, asta n-o putea face, mai bine...

Hector se îndreptă şi-i strigă birjarului:

— La palatul lordului Milton.

Un sfert de ceas mai târziu trăsura opri în faţa superbei case, pe care lordul Milton o locuia la Bastia. Cum între timp amurgul se lăsase şi ceasul arăta ora şase, Hector ştia că lady Milton obişnuia să fie acasă la ceasul acesta, spre a-şi primi prietenii, la o ceaşcă de ceai. Ar fi vrut numai ca Mignon să fie singură.

Dorinţa aceasta i se împlini, deoarece servitorul care-l conducea, îl duse într-o odaie minunat mobilată, în al cărei colţ de lângă fereastră, lady Milton şedea într-un fotoliu şi citea o carte.

La dreapta ei se găsea o măsuţă pe care sforăia un samovar, iar pe o alta, prăjiturele şi băuturi răcoritoare.

— Ah, dumneata eşti, prietene! exclamă Mignon, lăsând cartea din mână. Îmi pare bine că ai mai venit o dată... De altfel, eram încredinţată că nu vei părăsi Bastia, fără a veni să-mi mai dai o dată bună ziua... Dar ce ai?... de ce stai aşa, nehotărât în faţa mea?... la loc, te rog!

Hector Gardane se aşează pe un taburet, care însă era aşa de mic, încât ai fi zis că stă la picioarele frumoasei şi adoratei femei. De acolo privirile lui se ridicară înspre ochii negri ai Mignonei, dar pe drum ele fură orbite din nou de focul briliantelor din broşa pe care soţia ambasadorului englez o mai purta şi acum pe piept.

Ah, briliantele acestea! Ele vor sfârşi prin a-l înnebuni, cu strălucirea lor.

— My lady, zise el, am venit aici cu o rugăminte, pe care aproape că nici nu îndrăznesc s-o exprim în cuvinte. Dar mi-aţi dat întotdeauna dovadă de atâta prietenie, de atâta bunătate, încât nu mă îndoiesc că-mi veţi îndeplini dorinţa.

— Spune-mi care este dorinţa dumitale, răspunse lady Milton, şi crede-mă că tot ce-mi va sta în putere voi face pentru dumneata... Un singur lucru te rog... Să nu mai repeţi scena, care a mai avut loc o dată între noi şi încă nu tocmai aşa de mult.

— Vai, nu my lady... nu voi îndrăzni să jignesc un înger pentru a doua oară... Dar purtaţi pe piept, un giuvaer foarte preţios... Aţi fi atât de bună să mi-l încredinţaţi pentru câtva timp?... Poate numai pentru o zi!

— Broşa? exclamă lady Milton. Dar fireşte, îţi stă la dispoziţie... Însă, trebuie să te rog să mi-o aduci înapoi în decurs de douăzeci şi patru de ceasuri, căci – aici lady Milton roşi – lordul este cam gelos şi dacă n-ar vedea broşa la mine, ar putea crede că...

— Înţeleg prea bine, my lady şi vă dau cuvântul meu de

cinste că, până în douăzeci şi patru de ceasuri veţi avea broşa înapoi.

— Dar pentru ce îţi trebuie?

— O cunoaşteţi pe mătuşa mea din Porto Vecchio... Ei bine, zilele acestea îşi sărbătoreşte aniversarea a cincizeci de ani de la naştere şi l-am auzit pe tata spunând că vrea să-i facă o surpriză.

Astăzi am văzut giuvaerul acesta la dumneavoastră, şi de atunci nu mă mai părăseşte gândul că, mătuşica s-ar bucura foarte mult, dacă ar primi un asemenea dar de ziua ei. Aş vrea numai să duc broşa dumneavoastră la un giuvaergiu, s-o deseneze şi să facă după ea o broşă la fel.

— Acesta ar fi un dar foarte frumos, răspunse frumoasa femeie. Se pune însă întrebarea, dacă-i va conveni unei doamne mai în vârstă.

— Vai, mătuşa mea din Porto Vecchio este... cum să spun... îmi lipsesc cuvintele... este vanitoasă şi un asemenea giuvaer fără îndoială că i-ar face mare plăcere.

— Bine! Atunci ia broşa, răspunse lady Mignon Milton, te rog însă, nu uita să mi-o aduci înapoi mâine.

Cu o mişcare plină de graţie, lady Mignon îşi desfăcu broşa de pe piept şi i-o înmână tânărului de la picioarele sale.

Acesta vârî giuvaerul îndată în buzunar, dar avu impresia că locul unde se găsea broşa, îl ardea ca focul iadului.

Ar fi vrut s-o roage pe lady să primească giuvaerul înapoi, deoarece se răzgândise şi-i va face un alt dar. Dar acum se întâmplase şi nu mai putea reveni.

El mai stătu cu lady la taifas, încă vreun sfert de ceas şi nu-i păru rău deloc de a fi venit acolo, deoarece într-adevăr Mignon era în ziua aceea mai fermecătoare, mai veselă şi mai bine dispusă, decât oricând. Fireşte că Hector Gardane n-avea de unde să ştie că lady Milton îşi revăzuse în ajun iubitul inimii sale şi că numai cu câteva clipe mai înainte primise de la el un bilet, cu următorul cuprins:

„Am scăpat! În curând voi da semne de viaţă. Aristide”.

Când Hector Gardane se despărţi de lady Milton erau ceasurile şapte. Părăsind casa ambasadorului englez, Hector se urcă în birja, care-l aştepta la scară şi-i porunci birjarului

să-l ducă într-o stradă dosnică, de la marginea oraşului.

Cap. 46 – Briliante false

Acolo Hector Gardane coborî din trăsură, în faţa unei case murdare, cu trei caturi şi urcă în grabă treptele putrede şi tot atât de îmbâcsite de murdărie.

La catul al treilea al casei, chiar sub acoperiş, se opri în faţa unei uşi, în care bătu. Uşa se deschise îndată.

Încăperea în care intră acum Hector Gardane, era mică şi nu avea decât patru pereţi goi. Doar în faţa uneia din ferestre se găsea o masă, pe care erau aşezate numeroase unelte. Pe un scaun, în faţa acestor unelte, şedea un bătrân pipernicit.

Toată înfăţişarea lui stârnea milă. Chipul palid, slăbit, brăzdat de zbârcituri adânci... părul cărunt, care-i cădea într-o dezordine sălbatică, până peste umeri... ochii mici şi melancolici... buzele subţiri, în jurul cărora se juca necontenit un zâmbet de durere şi resemnare.

— Aşadar, mereu ocupat, mereu la lucru, meştere Gaetano Finzi!

— Aşa cum se cuvine unui sărman şlefuitor de diamante, signor! răspunse bătrânul ridicându-se de pe scaun şi înclinându-se smerit în faţa lui Hector Gardane. Îmi aduceţi ceva de lucru signor?... Cerul să vă binecuvânteze... N-aş putea spune că n-am de lucru, dar munca mea este plătită atât de slab, încât de abia îmi pot câştiga o bucăţică de pâine uscată.

— Da, îţi aduc ceva de lucru, răspunse Gardane, dar trebuie să laşi totul deoparte şi să lucrezi pentru mine, căci în câteva ceasuri totul trebuie să fie gata. Priveşte puţin broşa aceasta. E superbă, nu-i aşa?

Şlefuitorul de diamante luă giuvaerul din mâna lui Hector şi ducându-se la lampă, o întoarse aşa încât lumina ei să cadă drept pe pietrele preţioase din broşă.

Mica încăpere fu năpădită de razele aprinse ale marelui briliant din mijloc şi Gaetano Finzi se uită cu admiraţie la giuvaerul din mâna sa.

— Briliantul acesta mare, îi zise el lui Hector Gardane, este cel mai frumos pe care l-am văzut vreodată. Cred că trebuie să fie un briliant din India şi afară de asta este foarte frumos şlefuit. Şi ce trebuie să fac eu cu acest giuvaer, signor Gardane?

— Broşa aceasta, zise Hector Gardane, îngălbenindu-se puţin, am moştenit-o de la mama. Am păstrat-o până acum cu gândul de a o dărui viitoarei mele soţii. Am nevoie de bani, însă, dragul meu... de mulţi bani şi cum nu mă pot ajuta altfel, trebuie să scot de aici briliantul cel mare, spre a-l vinde, şi vreau să-l înlocuiesc cu unul fals, care însă, să nu fie mai puţin strălucitor decât acesta. Or, ştiu că în toată Bastia nu există decât un singur om, care să se priceapă să dea unei sticle de rând, o lucire asemănătoare briliantelor adevărate. Acum, aş vrea să ştiu, meştere Gaetano Finzi dacă poţi să-mi faci treaba aceasta?

Bătrânul şlefuitor de diamante se uită mirat la clientul său. În privirile lui zăcea ceva cercetător, mai mult chiar, ceva bănuitor.

Dar Gardane nu clipi, sub privirile mustrătoare ale bătrânului, ci răspunse:

— Lucrul acesta trebuie să fie săvârşit în două ceasuri. Ştii bine că poţi să faci aceasta, dacă vrei, meştere Gaetano Finzi. Arată-mi deci, ce eşti în stare!

— Bine, fie, murmurară cu tristeţe buzele bătrânului. În două ceasuri briliantul fals va fi gata.

— Atunci îl vei înlocui pe cel vechi cu briliantul fals, iar pe acesta, pe cel adevărat mi-l vei da mie.

— Signor, giuvaerul acesta îl aveţi de la răposata dumneavoastră mamă, zise bătrânul Finzi, de ce nu-l cruţaţi? Un asemenea giuvaer nu are numai o valoare bănească, ci înfăţişează şi o amintire preţioasă, de care eu, cu toate că faţă de dumneavoastră nu sunt decât un cerşetor, totuşi, nu m-aş despărţi niciodată.

— Poţi dumneata să-mi faci rost în două ceasuri de şaizeci de mii de franci? strigă Hector Gardane, nemulţumit. Dar ce mai sunt şi aceste cuvinte moralizatoare, Gaetano Finzi?.. La naiba, omul trăieşte o singură dată... Aşează-te la lucru,

meştere şi scoate briliantul. Te-aş ruga să-mi mai recomanzi şi un giuvaergiu, care să-mi cumpere diamantul, încă în seara aceasta. Ţi-aş fi recunoscător pentru o asemenea recomandare, deoarece ştiu că acela pe care mi l-ai recomanda dumneata, nu m-ar specula tocmai atât de mult.

— Toţi sunt speculanţi... toţi, răspunse Gaetano Finzi. Negustoria cu briliantele este foarte înjositoare şi acela care o face, signor, n-are niciodată o inimă simţitoare în piept. Totuşi... duceţi-vă la Cristofo Martinez, dintre toţi el mi se pare cel mai puţin necinstit. Locuieşte la câteva case de mine, într-o clădire cu două caturi, aşezată chiar în colţul străzii.

— Dar acolo locuieşte unul care are hală de vechituri şi nu un giuvaergiu!

— Signor Gardane, este adevărat că bătrânul Cristofo Martinez face negustorie cu haine vechi, dar portughezul acesta mai cumpără tot ce poate avea o valoare oarecare. Prăvălia lui pare mică şi murdară, dar asta să nu vă înşele. Cristofo Martinez este un om bogat şi dacă astăzi ar trebui să vă plătească o jumătate de milion de franci, ar avea de unde să-i ia.

— De altfel îţi voi spune şi pentru ce vreau să pun un briliant fals în locul celui adevărat, continuă Hector Gardane, aprinzându-şi o ţigaretă. Din pricina tatălui meu. Dumneata ştii, Gaetano Finzi, că bătrânii ţin la asemenea lucruri şi s-ar putea întâmpla ca tata să-mi ceară să vadă broşa. Îţi dai seama şi dumneata, în ce situaţie m-aş găsi eu, dacă ar trebui să-i arăt broşa fără podoaba ei de căpetenie.

Între timp piatra preţioasă fu scoasă din broşă. Gaetano Finzi făcuse aceasta cu multă băgare de seamă.

Pe urmă Gaetano Finzi se uită cu luare-aminte la piatră, timp de mai multe minute, cercetând-o pe toate părţile, apoi se aşeză la masă şi făcu un desen întocmai după briliant.

— Aşa! Acum ştiu ce voiam să ştiu! îi zise el lui Hector Gardane. Acum vă puteţi duce la Cristofo Martinez, iar peste două ceasuri când vă veţi înapoia, nici dumneavoastră singur nu veţi şti, dacă broşa are un briliant fals, sau unul adevărat.

Cu aceste cuvinte învălui mica comoară într-o bucată de hârtie subţire şi i-o înmână lui Hector Gardane, care după ce o

vârî în buzunar, se îndepărtă grăbit.

Coborând scările scârţâinde ale bătrânei case, cu briliantul în buzunar, tânărului ofiţer i se părea că i se luase o piatră de pe inimă. Acum nu se mai temea, nu mai era stăpânit de frica ce-l chinuise până atunci. Cei şaizeci de mii de franci de care avea nevoie pentru a-şi plăti datoria de onoare nu-i mai lipseau, deoarece ştia că giuvaerul pe care-l avea în buzunar preţuia cel puţin o sută de mii de franci şi deci nu se putea ca Cristofo Martinez să nu-i dea pe el atâta cât îi trebuia, pentru a-şi plăti datoria faţă de Robert de Paris.

Prăvălia lui Cristofo Martinez se găsea într-o casă cu două caturi, care trebuia să aibă cel puţin câteva veacuri, de când fusese clădită. Era una din acele clădiri, cum se mai întâlnesc şi astăzi prin vechile oraşe ale apusului şi pe care vremea nu le-a putut nimici, cu toate secolele pe care le au în urma lor.

Cu toate că Hector Gardane trecuse pe la toţi cămătarii din Bastia, totuşi, pe Cristofo Martinez nu-l cunoştea prea bine. O singură dată avusese de-a face cu el, când venise să gireze o poliţă pentru un prieten, care se împrumutase de la portughez.

Un mic felinar lumina firma lui Martinez şi Hector Gardane se luă după acest felinar, cum se iau naufragiaţii după lumina farului, care le vesteşte apropierea ţărmului salvator.

El intră în prăvălia, care avea întocmai înfăţişarea descrisă de Gaetano Finzi. O încăpere murdară, plină cu toate obiectele din lume.

Erau acolo haine vechi, mobile, arme, ceasuri, tacâmuri, obiecte de aur şi argint şi cum Bastia era acum în zodia carnavalului, pe pereţii prăvăliei atârnau măştile şi costumele cele mai felurite.

Trecând pragul acestei prăvălii, Gardane nu văzu ţipenie de om, ca şi când ar fi fost lăsată la voia întâmplării, fără să aibă un paznic măcar.

Dar de abia făcu doi paşi, că din colţul prăvăliei ieşi la iveală o fată, la a cărei vedere Hector rămase încremenit.

Hector Gardane nu mai văzuse în viaţa lui o asemenea frumuseţe, o frumuseţe atât de deosebită, faţă de ceea ce văzuse el până atunci. Fără îndoială că era fiica

portughezului, dar frumuseţea ei neobişnuită îl fermecă pe Hector cu desăvârşire.

Ochii ei semănau cu aceia ai unei gazele. Expresia lor era imploratoare, dar vălul care acoperea parcă pupilele negre, trădau un temperament dornic, pătimaş.

— Doriţi să vorbiţi cu tata? întrebă ea cu un glas, care semăna cu murmurul argintiu al unui izvor.

— Cred că nu mă înşel, dacă spun că am de-a face cu fiica lui Martinez? spuse Hector Gardane.

— Sunt Manitta, singura lui fiică, răspunse fata. Dar dacă voiţi să vorbiţi cu tata, va trebui să aveţi puţină răbdare. Tata este ocupat tocmai cu un alt muşteriu.

— Atunci, domnişoară, te rog fii bună şi spune-i tatălui dumitale că Hector Gardane este aici şi vrea să-i vorbească. Timpul îmi este măsurat şi oricât de mult aş vrea să mai stau puţin de vorbă cu dumneata, îmi este cu neputinţă, deoarece sunt foarte grăbit.

— Îi voi spune tatii, zise frumoasa fată, dar în glasul ei se putea citi o adâncă părere de rău, că un Gardane intrase în prăvălia lor şi că va trebui să-i anunţe bătrânului un nume atât de vestit.

Ea se îndreptă încet spre uşă, cu faţa întoarsă necontenit spre Hector, îi aruncă o privire lungă, plină de regrete, apoi dispăru.

Încăperea, în care intră acum frumoasa Manitta, nu se deosebea aproape deloc de biroul unui mare comerciant.

Cristofo Martinez şedea pe un fotoliu vechi, tras cu piele. Era un bărbat înalt, impunător aproape şi purta o barbă lungă, ce-i ajungea mai până la brâu.

Cristofo Martinez, după cum spusese fiica sa, nu era singur.

Lângă el şedea un bărbat, care la intrarea Manittei în odaie, îşi trase iute masca de mătase peste ochi. Purta un costum modern, asemănător acelora pe care le poartă turiştii sau bicicliştii, adică pantaloni scurţi, încheiaţi sub genunchi, în picioare cu ciorapi lungi, de culoare verde închisă.

— Tată, zise Manitta, apropiindu-se de masa de scris, fără a-l învrednici măcar de o singură privire pe necunoscutul care şedea lângă tatăl său, un tânăr nobil vrea să-ţi vorbească. E

Hector Gardane.

— Ah, Hector Gardane?! exclamă el, trecându-şi uşor mâna prin barba-i lungă şi neagră. Ştiu de ce a venit... Îi trebuie bani... Ar vrea să ia o sumă mai mare... Dar pentru el n-am bani! Să-mi arunc banii la câini? Să dau bani omului care-l ruinează pe tatăl său, care a fost un om mare şi a făcut cinste Corsicii şi chiar Franţei? Nu! Spune-i lui Hector Gardane că pentru el n-am timp.

— Tată, dar cum vrei să-i spun una ca asta? exclamă Manitta, cu voce cristalină. De altfel, de unde ştii că vrea bani? Ascultă-l mai întâi şi... dacă poţi, ajută-l.

Cristofo Martinez aruncă o privire cercetătoare înspre fata sa. În aceeaşi clipă însă, chipul i se întunecă şi o brazdă adâncă se săpă pe fruntea lui înaltă.

— Dacă Manitta mă roagă pentru el, nu-l pot refuza... În clipa de faţă însă, am de lucru... Spune-i deci lui Gardane să aştepte, până când îi va veni rândul.

— Se grăbeşte, tată!

— Lasă-l să intre, Cristofo Martinez! zise atunci străinul, cu masca pe ochi. Spune-i frumoasă Manitta, că tatăl dumitale este gata să-l primească.

Manitta îi aruncă străinului, pe care se părea că nu-l cunoaşte, o privire plină de recunoştinţă şi apoi se îndepărtă.

Dar de-abia ieşi fata din odaie, că străinul îşi scoase iarăşi masca de pe ochi. Atunci ieşi la iveală o faţă cu trăsături îndrăzneţe, încadrată de o barbă neagră.

Era Egizio Ettore, cel mai temut brigand al Corsicii.

— Ascultă-mă, Cristofo Martinez, îi şopti el portughezului, în grabă. Ţin mult să aud ce are să-ţi spună tânărul Gardane. Este adevărat ceea ce ai spus adineauri? Este o cracă putredă a nobilului copac? Îşi ruinează părintele, căruia Corsica îi datorează atât de mult?

— Prea adevărat! răspunse Martinez. Bătrânul Gardane, a fost un om de onoare. L-am cunoscut şi l-am urmărit cum prin propriile sale puteri s-a ridicat dintr-un om simplu, la cea mai mare funcţie. Dar spune-mi, te rog, Egizio Ettore, dumneata n-ai băgat de seamă că atât onoarea, cât şi bogăţia, de îndată ce a ajuns la o anumită graniţă, începe să încline spre

decădere? Aceasta este una din ciudatele rânduieli ale firii...

— Ai dreptate! răspunse Egizio Ettore. Acum însă, arată-mi o ascunzătoare, de unde să-l pot auzi pe Hector Gardane. Dacă lucrurile stau astfel, după cum mi le-ai arătat, atunci voi veghea puţin asupra lui Gardane. Poate că are de gând să calce în picioare şi mai mult numele tatălui său.

Martinez se ridică din fotoliul său. El se îndreptă spre orologiul care părea că nu fusese mişcat din loc de veacuri, de când fusese clădită casa.

Orologiile, „pendulele" din epoca aceea, oricât erau de mici, aveau un înveliş, un dulap atât de mare. Încât un om se putea uşor ascunde în el.

Martinez îi făcu semn deci lui Egizio Ettore şi acesta intră în dulapul orologiului, a cărui uşă portughezul o închise iute în urma lui.

În aceeaşi clipă uşa din spre prăvălie se deschise şi Hector Gardane se apropie de voinicul portughez.

— Mă mai cunoşti, Cristofo Martinez? întrebă el. Cred că-ţi mai aduci aminte de mine. Am fost împreună...

— Ştiu, ştiu! răspunse portughezul. Numele dumneavoastră este Hector Gardane. Luaţi loc, fiu al marelui Gardane şi spuneţi-mi, ce pot face pentru dumneavoastră? Dacă este o afacere cinstită, Cristofo Martinez nu se va da în lături. Dacă însă este ceva deochiat, Martinez vă va răspunde: „Căutaţi pe altcineva, căci eu nu mă amestec cu lucruri care miros a uşurinţă şi a fărădelege!".

Hector Gardane luă loc pe acelaşi scaun, pe care cu puţin mai înainte şezuse Egizio Ettore. El nu băgă de seamă că acesta deschisese o mică uşiţă a pendulei şi se uita la el, cu priviri cercetătoare.

— Afacerea cu care vin la dumneata, zise tânărul Gardane, este cât se poate de curată. Aş fi putut să mă duc la un giuvaergiu, dar timpul este înaintat şi nu oricare ar putea să-mi plătească suma pe care ştiu că o pot găsi oricând la dumneata.

— Dar cine spune că eu sunt un om bogat?... Eu nu sunt bogat... oamenii spun doar... Dar oamenii spun atâtea!... Aşa de pildă ei spun că Hector Gardane îi face tatălui său foarte

multe zile amare. Eu însă nu ştiu care este adevărul. Oamenii aceştia spun că el a plătit până acum multe datorii pentru dumneavoastră, ceea ce nu vrea să mai facă. De unde să ştiu eu dacă acesta este sau nu adevărul?

Tânărul Gardane ascultase discursul acesta cu nerăbdare. Cristofo Martinez voia oare să-i ţină o predică? Trebuia să se stăpânească...

Cu o mişcare iute, el scoase din buzunar foiţa de hârtie şi întinse briliantul în faţa portughezului.

— Iată o piatră scumpă, îi zise el lui Martinez, cum cred că chiar nici dumneata n-ai văzut prea des. Ştii prea bine că Gardanii au asemenea briliante familiare. O parte din ele le-am moştenit de la mama. Cercetează te rog giuvaerul acesta şi-ţi vei da seama că niciodată n-ai mai întâlnit la un briliant „ape” mai curate şi un foc mai strălucitor.

Cu aceste cuvinte aruncă foiţa de hârtie şi aşează briliantul pe masa de scris, în faţa lui Cristofo Martinez.

Acesta, fără a-şi trăda uimirea câtuşi de puţin, luă o lupă şi începu să cerceteze cu amănunţime piatra scumpă.

— N-are cărbune... şlefuiala e bună... Briliantul e preţios.. Vrei să-l vinzi, signor?

— Fireşte! Însă numai în cazul când putem încheia târgul acum, pe loc. Am nevoie de o sută de mii de franci. Briliantul preţuieşte mai mult.

Martinez nu răspunse nimic.

El aşează briliantul înapoi pe masă şi întinse mâna după foiţa de hârtie, pentru a-l înveli în ea.

— O sută de mii de franci? zise el apoi, clătinând din cap. Briliantul este superb, pentru dumneavoastră poate avea o valoare îndoită chiar, eu însă, signor Gardane, nu pot plăti atâta pentru el.

— La naiba, atunci îţi mai las cinci mii de franci!

— Şaizeci de mii de francii, răspunse portughezul, după ce mai cercetă o dată piatra preţioasă. În schimb însă, suma aceasta v-o plătesc îndată.

Asemenea cuvinte îi plăceau lui Hector Gardane.

— Fie! Nu pot tărăgăna chestiunea prea mult. Am grabnică nevoie de bani, deoarece trebuie să plătesc o datorie de

onoare.

— Datorie de onoare? făcu Cristofo Martinez, ridicându-se încet de pe scaun. Ce cuvânt zadarnic, fără rost! Onoare şi datorie!... Cum se pot lega oare asemenea lucruri?... Aşteptaţi însă, vă voi aduce îndată banii. Mai înainte însă, v-aş ruga să-mi iscăliţi o fiţuică.

— Să-ţi iscălesc? întrebă Gardane, uimit. Dar pentru ce? Nu cumva îmi ceri să-ţi mai iscălesc şi o poliţă pe deasupra?

— Nu tocmai... Totuşi, o hârtiuţă, pentru siguranţa mea, răspunse portughezul. Îmi veţi aşterne pe hârtie că briliantul acesta este proprietatea dumneavoastră, că face parte din briliantele familiei, pe care le-aţi moştenit. Trebuie să-mi daţi această dovadă, fiindcă poliţia... este foarte aspră.

Pe Hector Gardane îl trecură năduşelile, când auzi de această dovadă scrisă. Era prea târziu însă, nu mai putea da înapoi. Luă deci condeiul în mână şi aşternu iute câteva cuvinte pe hârtie.

— Poftim! Ţi-am îndeplinit dorinţa! Acum însă, dă-mi iute banii, căci nu mai am timp de pierdut.

Portughezul dispăru în dosul unei uşi secrete şi Hector Gardane auzi îndată sunetul metalic al galbenilor şi foşnetul bancnotelor, care treceau prin mâinile lui Cristofo Martinez.

— Sunt salvat! murmură uşuraticul tânăr. Salvat! Am jucat o carte primejdioasă, dar cred că nu voi da greş. Lady nu va băga de seamă că în locul preţiosului briliant nu-i voi aduce înapoi decât o imitaţie fără valoare. Şi chiar dacă ar observa, totuşi, cred că nu va avea inima să mă nenorocească... Nu, nu, de o mie de ori mai bine să fii în mâinile lui lady Milton, decât în mâinile lui Robert de Paris.

Cristofo Martinez ieşi din odaia alăturată şi-i numără banii. După aceea luă briliantul şi-l ascunse într-o mică pungă de piele, pe care o avea la dânsul.

— Rămâi cu bine! zise Hector Gardane. Îţi mulţumesc că te-ai hotărât atât de iute să faci târgul, căci m-ai scos dintr-o mare încurcătură. Mi-ai venit în ajutor şi te rog înc-o dată să primeşti mulţumirile mele.

— Nu primesc mulţumiri, decât de la mine însumi! răspunse portughezul, cu o mândrie care-l ului pe tânăr. Du-te cu

Dumnezeu şi-ţi doresc să nu mai calci pragul casei mele, să nu mai fii nevoit să-l calci!

În clipa în care se închise uşa în urma lui Hector Gardane, pendula se deschise şi Egizio Ettore ieşi din ascunzătoarea sa.

— Ce-ai făcut? strigă el. Ai cumpărat de la acest tânăr uşuratic un briliant, despre care ştii prea bine că nu este proprietatea lui?

— Ce era să fac? răspunse Cristofo Martinez. Dacă nu încheiam eu târgul, îl încheia altul. Briliantul preţuieşte o sută de mii de franci şi sunt încântat de afacerea pe care am făcut-o.

— Atunci rămâi cu bine! zise Egizio Ettore. Trebuie să mă încredinţez cum stau lucrurile cu acest briliant.

Egizio Ettore nu minţi. El îl urmări pe tânărul Gardane de departe şi-l văzu intrând la bătrânul şlefuitor de diamante, Gaetano Finzi.

Egizio Ettore se strecură după el şi-l văzu urcând treptele celor trei etaje, apoi intrând într-adevăr la Gaetano Finzi, pentru a-şi lua în primire imitaţia.

Brigandul se ascunse după un colţ al zidului şi aşteptă liniştit, până când Hector Gardane avea să se înapoieze de la şlefuitorul de diamante.

Colţul după care se ascunsese Ettore se găsea la o depărtare numai de câţiva paşi de uşa şlefuitorului, aşa că brigandul putu să observe cu ochii lui pe tânăr, care ieşi din odaie, urmat de Gaetano Finzi.

Gardane avea în mână un obiect învelit în hârtie de mătase şi piatra strălucea aproape prin foiţă.

— Sunteţi mulţumit de lucrul meu? îl întrebă bătrânul pe Hector, cu priviri strălucitoare.

— Fireşte că sunt mulţumit, răspunse Hector Gardane. Briliantul acesta fals este o adevărată capodoperă, Gaetano Finzi! Îţi mulţumesc încă o dată, meştere Gaetano că mi-ai isprăvit lucrul atât de iute şi atât de bine. De plătit ţi-am plătit, nu-i aşa?

— Şi încă princiar, răspunse şlefuitorul de diamante. Mi-aţi dat încă o dată pe atât, cât v-am cerut eu!

— Atunci rămâi cu bine, Gaetano Finzi! Dumnezeu să te

aibă în paza lui!

Cu aceste cuvinte Hector Gardane coborî treptele. Egizio Ettore se luă după el, dar numai după ce tânărul ajunse la capătul scării. Brigandul însă mergea îndeajuns de iute pentru a nu-i pierde urma.

Egizio voia să ştie unde va duce Hector briliantul cel fals, giuvaerul lipsit de podoaba lui.

Hector Gardane se grăbi cât putu să scape de cartierul neprietenos în care se găsea.

Gândul că avea la sine în aur şi bancnote, şaizeci de mii de franci, cu care străbătea străzile acestea obscure, îl îngrijora – şi pe drept cuvânt. De aceea, de îndată ce ajunse pe o stradă mai luminată şi văzu o trăsură, o opri şi-i zise birjarului, cu voce tare:

— La palatul ambasadorului englez, lord Milton!

Auzind acest nume, Egizio Ettore ştiu îndată că giuvaerul în chestie trebuia să fie al lui lady Milton. Dar cum voia să fie şi mai sigur de ceea ce aflase, luă şi el o trăsură şi-i porunci birjarului să se ţină după trăsura din faţă.

Egizio Ettore rămase liniştit în trăsura sa, în vreme ce Hector Gardane coborî din a sa şi intră în palatul pe care-l locuia ambasadorul Angliei. Dar nu trebui să aştepte prea mult, căci după câteva minute numai, Hector Gardane ieşi iarăşi la iveală şi porunci birjarului:

— La contele Robert de Paris!

— Ah, acum ştiu cum stau lucrurile! îşi zise Ettore. Preţul briliantului, pe care acest uşuratic i l-a furat lui lady Milton, va umple buzunarele lui Robert de Paris. Este şi firesc. Noaptea trecută Hector Gardane a pierdut la contele de Paris şaizeci de mii de franci. Şi-a dat cuvântul de onoare, pentru suma aceasta, anume că o va plăti în decurs de douăzeci şi patru de ore. Şi, cum asta nu-i era cu putinţă, puţin cinstitul nostru gentleman şi-a căutat scăparea într-o fărădelege. Se poate întâmpla însă ca drumurile lui Gardane să nu se sfârşească la contele de Paris, aşa că nu strică să mai stau puţin la pândă din trăsură.

Hector Gardane nu rămase multă vreme nici la contele de Paris. Dimpotrivă, aici îşi termină treburile şi mai iute, decât

în palatul ambasadorului.

Fiul vestitului om de stat ceru să fie anunţat.

Aceasta se întâmplă fără întârziere şi ajungând în faţa lui Robert de Paris, îi zise:

— Conte, noaptea trecută mi-ai câştigat şaizeci de mii de franci. Iată-i! Nădăjduiesc că cu suma aceasta am scăpat de dumneata, pentru totdeauna. M-ai ruinat, atât la Ajaccio, cât şi la Bastia, m-ai momit în mrejele dumitale, m-ai ademenit să joc şi să mă dedau la alte isprăvi, de care mă căiesc acum. Dar pocăinţa vine prea târziu... Petrecerile nedemne s-au consumat şi dacă nu voi putea avea de la dumneata nicio amintire preţioasă, îţi mulţumesc pentru lecţia pe care mi-ai dat-o, de a fi prevăzător de acum înainte şi de a nu socoti drept prieteni pe toţi aceia, care se dau drept atare!

Robert de Paris vru să răspundă, înfuriat. Dar Hector şi părăsise odaia.

El coborî treptele în grabă, se aruncă în trăsură, strigându-i brigandului:

— Acasă... la palatul Gardane!

Egizio Ettore ştia îndeajuns. De data aceasta nu-l mai urmă pe atât de jos căzutul tânăr, ci îşi plăti birjarul.

— Poimâine, îşi zicea Egizio Ettore, trecând pe străzi, opt sute de soldaţi – un regiment întreg... va părăsi Bastia, pentru a-l prinde pe Egizio Ettore. Ha, ha, ha, să poftească!... Vor pleca, după cum vin, cu buzele umflate! Fiindcă acela care-i conduce, care este ofiţerul lor, comandantul lor, e în mâinile mele şi chiar dacă ar izbuti să mă vadă legat de mâini şi de picioare, în faţa lui, n-aş avea nevoie să şoptesc decât un singur cuvânt şi aş fi pus în libertate... Da, da, nu strică să cunoşti tainele duşmanilor tăi! În chipul acesta te poţi apăra împotriva lor cu arme la care ei nu mai au cu ce să răspundă.

*
* *

Ajungând acasă, Hector Gardane se duse de-a dreptul în odaia tatălui său, pe care nu-l văzuse toată ziua.

— Nu trebuie să te scuzi, dragul meu, îi răspunse bătrânul

om de stat, când Hector voi să-şi scuze lipsa îndelungată de acasă, printr-un neadevăr, ştiu că ai fost prins de pregătirile pe care trebuie să le faci în vederea expediţiei cu care vei porni în fruntea soldaţilor tăi, împotriva lui Egizio Ettore.

— Aşa este, tată! răspunse Hector, care nu şovăi să se agaţe de motivul ce-i dădu chiar tatăl său.

— Tocmai, fiule, continuă bătrânul, asupra acestei expediţii voiam să mai stau puţin de vorbă cu tine. Nu trebuie să-ţi ascund... că vei avea de înfruntat o mare primejdie. Cu toate că este vorba de un singur om, care va avea să facă faţă unui regiment întreg, nu trebuie să uiţi că vei avea de-a face cu un Egizio Ettore. Însărcinarea pe care ţi-ai luat-o, îţi va cere să faci apel la toată iscusinţa ta şi cine ştie... Lupta aceasta ar putea să fie nenorocită chiar şi pentru tine.

— Fii încredinţat, tată, că voi face cinste numelui Gardane! răspunse Hector.

— Am pus să se facă pentru tine, continuă venerabilul bătrân, un mic talisman şi atâta timp cât va ţine această campanie puţin obişnuită, te rog să-l porţi necontenit pe piept. Nu zâmbi, dragul meu! Este adevărat că noi, corsicanii, suntem toţi superstiţioşi, dar în cazul de faţă nu este vorba de o superstiţie, ci mai mult de o credinţă, căci talismanul pe care ţi-l voi da, înfăţişează chipul mamei tale. Este un mic medalion, pe care l-am comandat la un meşter renumit, încă de demult, anume pentru tine.

Cu aceste cuvinte, bătrânul om de stat scoase din buzunar un mic medalion, legat cu un şiret negru de mătase.

Moşneagul se ridică şi mâinile lui tremurau, în vreme ce legau şiretul de mătase neagră în jurul gâtului fiului său.

— Poartă-l cu cinste fiul meu, zise el, adânc mişcat, este chipul mamei tale. Este tot ceea ce ai mai preţios, mai sfânt în lumea aceasta. Orice s-ar întâmpla, să nu te desparţi de el, iar dacă vei fi în primejdie, priveşte chipul mamei tale, care chiar dacă ţi-a fost răpită prea de timpuriu, totuşi, nu te părăseşte niciodată şi duhul ei te va feri de Egizio Ettore.

Şi nu era nicio linguşire, nicio prefăcătorie, în gestul lui Hector Gardane, care luă acum medalionul, îl duse la buze şi-l sărută.

Dar în clipa, în care se uită la nobilele trăsături ale mamei sale, obrajii i se împurpurară şi simţi în inimă ca o lovitură de pumnal neîndurător.

— Hoţule! Falsificatorule! Talismanul nu poate aduce noroc unui fiu denaturat!... Vai mie, ticălosul, eu nu sunt vrednic să port chipul mamei, la pieptul meu!

Cap. 47 – Pe meleagurile dragostei

Întocmai după cum adeseori câte o rază de soare străbate prin perdeaua groasă de nori şi încălzeşte pământul, înviorând oamenii şi florile, întocmai astfel sădi noua întorsătură ivită în viaţa ei, o nouă rază de speranţă în sufletul amărât al Letiţiei.

Fusese fără căpătâi şi acum avea un cămin al ei.

Fusese o biată servitoare şi acum gospodărea ca stăpână într-o căsuţă plăcută, ale cărei ziduri dispăreau sub frunze de viţă şi de care era legată o grădină mare şi o vie, ce stârnea invidia trecătorilor. Toate, toate acestea erau ale ei.

Moştenirea pe care i-o lăsase sărmana Petronella, care murise în urma necredinţei soţului său, fusese pentru tânăra fată atât de părăsită şi de singură pe lume, un noroc atât de neaşteptat, încât rămasă singură în casa, în care acum ea era stăpână, nu-i venea să creadă că totul se întâmplase, că totul era adevărat.

Autorităţile au întărit-o pe Letiţia în proprietăţile care i se cuveneau şi acum Madona din Saint-Étienne ajunsese una din cele mai bogate femei din sat.

Averea ei era alcătuită numai din pământuri, vie şi casă, este adevărat, dar dacă ar fi voit, le-ar fi putut transforma oricând în bani, deoarece cumpărători se găseau oricând, pentru asemenea bunuri.

Dar Letiţia nici nu se gândea la una ca asta. Dimpotrivă, dacă soarta fusese atât de milostivă cu ea şi o făcuse moştenitoarea Petronellei, Madona din Saint-Étienne nu se gândea la sine însăşi, ci la Egizio Ettore, căruia putea să-i ofere acum un adăpost, când hărţuit de urmăritori, voia să-şi

rezeme şi el capul, pe o pernă moale şi să-şi odihnească trupul obosit, într-un pat ca lumea.

Dar şi din alt punct de vedere era mulţumită Letiţia că ajunsese în stăpânirea acestor bunuri.

Ea putea acum să-şi urmeze înclinarea inimii, spre a-i ajuta pe cei săraci.

Şi într-adevăr, săracii din Acqua Longa băgară de seamă îndată că li se ivise o nouă binefăcătoare şi nu pierdeau prilejul de a bate cât mai des la uşa Letiţiei, ştiind că niciodată nu vor pleca cu mâinile goale.

Este cunoscut că în ţările locuite de italieni mizeria e mai mare, decât pe orice alte meleaguri. Niciunde în lume, afară doar de China, unde poporul de cerşetori îşi alege chiar un rege al cerşetorilor, pomanagiii nu sunt atât de bine organizaţi ca pe tărâmurile locuite de italieni. În chipul acesta se răspândi iute vestea, în tot ţinutul, despre binefacerile Letiţiei.

Trecuseră opt zile de la deschiderea Carnavalului la Bastia, dar vremea nu voia să fie deloc pe placul corsicanilor dornici de petreceri şi se întâmplă, ceea ce în Corsica – afară de piscurile cele mai înainte ale munţilor – se întâmplă foarte rar: căzu zăpadă, în luna februarie.

Grădina Letiţiei fu acoperită şi ea de un linţoliu alb, peste noapte, iar via, la lumina lunii, care se ivise de printre nori, strălucea ca şi când ar fi fost dată cu o poleială de argint.

Letiţia închise bine toate uşile şi ferestrele, ca frigul să nu pătrundă în casă. Apoi aprinse focul în sobă şi acum începuse să se dezbrace, deoarece voia să se odihnească.

Ea fusese hărţuită toată ziua de cerşetorii, care de când se lăsase frigul, se înmulţiseră şi mai mult. Ei veneau pentru o ciorbă, sau un ceai cald, dar Letiţia nu se temea, căci avea încredere în Dumnezeu şi în puşca încărcată, pe care o agăţase de un cui, deasupra patului, precum şi într-un mare şi frumos câine ciobănesc, pe care-l moştenise împreună cu celelalte bunuri ale Petronellei Acchi.

Jupiter – aşa se numea câinele – era un Saint Bernard de o voinicie neobişnuită.

Jupiter se obişnuise foarte repede cu Letiţia.

Avea pentru ea o credinţă mişcătoare şi când Letiţia se ducea să-i dea de mâncare, câinele nu lua hrana niciodată, mai înainte de a linge mâinile albe şi fine ale stăpânei sale. Iar când fata îi mângâia capul mare, aproape diform, Jupiter se uita la ea cu priviri în care se citea lămurit toată recunoştinţa credinciosului animal.

Aşadar, Jupiter era paznicul Letiţiei şi încrederea în el, în Dumnezeu şi în puşca încărcată îi erau îndeajuns, pentru ca fata să nu cunoască teama şi să doarmă liniştită.

Letiţia ar fi putut să-şi ia o servitoare, care să-i dea o mână de ajutor prin casă, dar nu făcu aceasta, din motive uşor de înţeles.

Ea nu putea să ţină în jurul său un om străin, căci atunci Egizio Ettore n-ar fi putut veni la ea niciodată, or, Letiţia se aştepta ca iubitul s-o viziteze.

Până acum însă brigandul nu se arătase.

El fusese la Bastia tot timpul, ceea ce Letiţia n-avea de unde să ştie. În fiecare seară, însă, mai înainte de a se culca, Madona din Saint-Étienne se ruga pentru el, iar când adormea, n-avea altă dorinţă, decât ca într-o bună dimineaţă, trezindu-se să-l zărească pe Egizio Ettore în faţa patului său.

La fel şi astăzi, în vreme ce se dezbrăca, ea se gândea necontenit numai la alesul inimii sale.

Numai din pricina lui era ea veşnic îngândurată, numai din pricina lui tremura tot timpul că va veni cineva să-i spună că Egizio Ettore a căzut în mâinile zbirilor şi niciodată nu deschidea gazeta fără teamă că va citi acolo numele faimosului brigand, în legătură cu vreo veste cumplită.

În decursul săptămânilor din urmă nu se mai auzise nimic despre Egizio Ettore, nici o nouă ispravă a sa nu dăduse subiect de vorbă populaţiei.

Letiţia se aşează în faţa unei mese, pe care se găsea o oglinjoară.

Ea îşi pieptănă părul, apoi îl strânse în coc.

Atunci, deodată, Jupiter care se şi întinsese la picioarele patului, se ridică pe neaşteptate, îşi ridică atent capul şi începu să mârâie.

— Cuminte, Jupiter, căută Letiţia să-l liniştească, este

zăpada, pe care vântul o izbeşte de fereastră.

Dar câinele devenea tot mai neliniştit.

Sări la una din ferestre, se repezi apoi la uşă şi începu să latre furios.

— Atunci trebuie să fie cineva afară! zise Letiţia, acoperindu-şi din nou pieptul feciorelnic cu cămaşa groasă de cânepă şi luând puşca din cui.

— Vino, Jupiter, îi zise ea apoi câinelui, să vedem cine este afară.

În acest scop mai aprinse şi o lumânare. După aceea ieşi din odaie, păşi în tindă şi întrebă, fără însă a trage zăvorul:

— Cine-i acolo?

— Madona să vă binecuvânteze, răspunse o voce tremurândă, care părea să fie a unui bătrân. Înduraţi-vă de mine... Zăpada e înaltă... E frig de-ţi îngheaţă oasele... Vin din Ajaccio, dar nu pot merge mai departe... Îngăduiţi-mi să mă încălzesc şi eu puţin.

— Nu-ţi voi refuza cererea, răspunse Letiţia. Mai înainte însă ascultă-mă. În mâini am o puşcă încărcată, iar lângă mine stă un câine, care este în stare să sfâşie cinci oameni, dacă-i poruncesc... Dacă plănuieşti vreo fărădelege, e mai bine pentru dumneata, să-ţi vezi de drum! Dacă însă gândurile-ţi sunt curate, atunci fii binevenit.

Şi fără a mai şovăi o singură clipă, trase zăvorul.

Flacăra lumânării lumină curtea acoperită cu zăpadă.

Letiţia zări în faţa sa un om îmbrăcat în zdrenţe, cu o barbă lungă, albă.

Mâna-i, cu care se sprijinea într-un băţ, tremura şi aproape că nu mai era în stare să treacă pragul casei, singur şi fără ajutor.

Letiţia îl sprijini deci şi intrând cu el în casă, îi arătă un loc, lângă sobă.

— Acolo e cald, moşule, zise ea. Întinde-ţi puţin oasele obosite... Voi căuta îndată să văd, dacă nu găsesc ceva pentru dumneata, căci fără îndoială că n-ai cinat încă.

— Mărturisesc, răspunse moşneagul, că nu sunt prea sătul, deoarece de azi dimineaţă n-am mai luat nimic în gură.

— De azi dimineaţă? Dar de ce n-ai cerut ceva, de la

oamenii pe lângă care treceai?

— Vai, Sfântă Madona... strigă cerşetorul, se pare că dumneavoastră nu ştiţi cât de nemiloşi sunt oamenii prin ţinutul acesta! Am bătut la toate uşile, dar peste tot am fost alungat. Aici, în Acqua Longa însă, cârciumarul, care m-a lăsat să stau un ceas în uşă, mi-a spus că dumneavoastră sunteţi bună şi bogată şi nu lăsaţi pe nimeni să plece de la casa dumneavoastră fără a-l ajuta.

— Ei bine... cred că nu-ţi vei fi pus în zadar nădejdea în mine, răspunse Letiţia. Noaptea aceasta vei putea dormi aici... Îţi voi pregăti un pat în odăiţa de alături... Mai întâi să-ţi caut ceva de mâncare... Pari să fii tare bătrân... Ai şaizeci de ani?

— Am împlinit şaptezeci! răspunse cerşetorul. Am îndurat multe în viaţă... Dar aveţi un câine foarte frumos... Trebuie să fie un paznic credincios!

— Într-adevăr, aşa este! zise Letiţia.

Câinele se liniştise repede. El se întinsese la picioarele cerşetorului şi-şi aşezase capul pe podea. Aceasta însemna că străinul nu era un om rău, căci altfel n-ar fi fost atât de prietenos cu el.

Letiţia părăsi odaia. Ea nu văzu privirile pline de mulţumire ale moşneagului şi nici nu văzu cum cerşetorul se uită cu plăcere prin odaie, de îndată ce ea dispăruse pe uşă.

În curând apoi Letiţia se înapoie. Ea avea în mână o farfurie plină cu ciorbă şi o bucată de pâine.

— Poftim, moşule, zise ea, aşezând farfuria lângă moşneag şi punând pâinea alături. Îţi voi mai aduce şi un pahar cu vin.

Peste câteva clipe Letiţia se înapoie cu paharul cu vin, pe care, după obiceiul corsican, mai înainte de a-l încredinţa cerşetorului, îl duse la buze...

După aceea bătrânul luă paharul, cu mâini tremurânde.

Ciudat însă... De îndată ce luă paharul, mâinile încetară de a-i mai tremura. Privirile lui înflăcărate se îndreptară asupra Letiţiei şi cu glas sonor, metalic, zise:

— Golesc acest pahar în sănătatea frumoasei Letiţia, Madona din Saint-Étienne, logodnica lui Egizio Ettore!

Un strigăt ieşi de pe buzele fetei, care se dădu un pas

înapoi. Îndată după aceea însă, se repezi la cerşetor, se aruncă înaintea lui şi strigă, cu voce tremurândă.

— Omule, dumneata nu eşti ceea ce pari... Dumneata mă cunoşti... Sfântă Madona, dar unde mi-au fost ochii?... El este... el, pe care l-am dorit atât de mult... Egizio Ettore, tu eşti şi nimeni altul...

În clipa aceea străinul îşi smulse barba albă, îşi aruncă peruca de pe cap, apoi Egizio Ettore o strânse în braţele sale pe frumoasa Madonă din Saint-Étienne.

Letiţia îşi ascunse capul la sânul lui şi brigandul sorbi roua de pe buzele ei.

— Ca cerşetor am venit la tine, scumpa mea Letiţia, strigă brigandul, căci numai în această travestire am putut colinda ţinutul. Pe de altă parte am vrut să-ţi pun şi inima la încercare, deoarece mă temeam că frumoasa avere care ţi-a căzut aşa, din senin, să nu te fi făcut mândră şi îngâmfată, căci aurul are asupra oamenilor aceeaşi înrâurire, pe care după legenda vechilor greci, o avea Circe asupra bărbaţilor... Aurul face din oameni animale.

— Aurul?... Vai iubitule, dar nu ştii tu oare, cât de mult dispreţuiesc eu aurul? Nu, dragul meu, numai din pricina ta m-am bucurat eu atât de mult de această moştenire... Am gospodărit în casa aceasta, nu ca în proprietatea mea, ci ca într-a ta... Am curăţit şi am îngrijit de ea, pentru a fi pe placul stăpânului său, când va veni vreodată. Şi iată că a venit, iar eu îi zic: Totul este al tău, fă ce vrei cu tot ceea ce vezi aici, căci este proprietatea ta.

— Letiţia, scumpa mea Letiţia, exclamă brigandul, ridicându-şi iubita şi apoi dezbrăcându-şi zdrenţele de cerşetor, pentru a apărea în toată frumuseţea lui bărbătească, te-ai gândit la mine... ai pregătit casa aceasta pentru mine... spre a-mi sluji drept adăpost... Vai, sărmana mea Letiţia, cât de fericit aş fi eu, dacă aş putea trăi în pace, în căsuţa aceasta, alături de tine!... Dar... se pare că în Cartea Destinului e scris că o asemenea fericire nu ne este îngăduit nouă să cunoaştem. Acum însă, arată-mi casa ta, dragă Letiţia.. Vreau să văd totul, vreau să ştiu unde trăieşte iubita sufletului meu şi care sunt lucrurile care o înconjoară... Dar

spune-mi, Letiţia mea, nu te temi singură în casa aceasta?

— Cum?... Să mă tem? răspunse fata, dându-şi capul înapoi pe spate şi zâmbind fericită. Eu nu cunosc teama, deoarece sunt logodnica lui Egizio Ettore. Afară de aceasta, câinele şi puşca mă apără îndeajuns şi pe urmă... pe urmă am simţământul că eşti mereu undeva prin apropierea mea şi că dacă aş striga în ajutor, ai auzi strigătele mele. Dar lăsând la o parte toate acestea, oare Dumnezeu nu mă apără, spre a mă păstra ţie? Ar putea El să mă ia acum, când la drept vorbind nici n-am cunoscut încă adevărata fericire? Vai, Egizio, eu am născocit un plan, a cărui ducere la îndeplinire ar fi cea mai mare fericire pentru noi.

Letiţia îşi luă iubitul şi se aşează lângă el, pe canapea.

Ea se lipi atât de duios, atât de pătimaş aproape de el, încât brigandul se cutremură.

— Buna Petronella mi-a lăsat tot ceea ce a avut în lumea aceasta, continuă ea. Casa, grădina, via. Un singur cuvânt din partea ta şi voi transforma în bani, tot ceea ce am aici şi crede-mă că ţi-aş aduce o sumă destul de frumuşică... Vreo zece mii de franci! Spune-mi te rog, Egizio, zece mii de franci sunt bani mulţi?

— Cred şi eu! răspunse brigandul. Zece mii de franci... Cu banii aceştia poţi cumpăra unei fete frumoase, ca tine, o rochie nouă, pantofi noi, o pălărie nouă şi cred că mai rămâne chiar şi pentru un giuvaer.

— Nu vreau nimic pentru mine! răspunse Madona din Saint-Étienne. Vai! de ce glumeşti, Egizio, când eu vreau să vorbesc ceva serios cu tine? Inima mea nu cere nici rochii noi, nici giuvaeruri... Aş vrea însă, ca cei zece mii de franci, pe care ni i-ar aduce vânzarea acestor proprietăţi, să-i întrebuinţăm, spre a părăsi pentru totdeauna Corsica! Vino, Egizio, mai este încă timp, ne mai putem strecura într-o altă ţară, unde nu suntem cunoscuţi... Du-mă unde vrei tu, în America, în Australia, sau dacă vrei în munţii Greciei, te voi urma oriunde, numai să nu fiu nevoită să tremur mereu pentru tine. Aş vrea să mă încredinţez că poţi fi al meu... vreau – aici obrajii fetei se înroşiră deodată – să fiu soţia ta, în faţa lui Dumnezeu şi a oamenilor!

Brigandul se uită în jos, cu sprâncenele încruntate... Un suspin adânc îi ieşi din piept.

Deodată îşi duse mâna sub surtucul pe care-l dădu la o parte.

Apoi îşi deschise cămaşa la piept şi Letiţia băgă de seamă cu uimire că iubitul său avea acolo o pungă de piele. Care nu-i fu însă uimirea când Ettore desfăcu acum punga şi scoase de acolo un mare număr de galbeni şi de bancnote, pe care le aruncă pe masă, în faţa iubitei sale, zâmbind ciudat.

— Iată, zise el, cu glasul răguşit, aici ai mai mult, mult mai mult decât ai putea căpăta din vânzarea acestor bunuri... Numără-i... Trebuie să fie treizeci şi opt de mii de franci!

— Treizeci şi opt de mii de franci?... Sfinte Dumnezeule, Egizio, dar cum ai ajuns tu la suma aceasta fantastică?

Letiţia se ridică de pe scaun, făcându-se galbenă ca ceara. Ea se retrase câţiva paşi şi se uită nesigură la aurul şi bancnotele, care erau îngrămădite pe masă.

— Ia-i! îi zise Ettore, cu glas poruncitor. Ia-i pe toţi!... Îţi voi aduce şi mai mulţi, iubito!

— Egizio... banii aceştia... tu...

— I-am prădat? o întrerupse brigandul, cu înfrigurare. Da, i-am furat, Letiţia mea. Dar jur pe Sfânta Madonă că nu i-am luat de la un om sărac, de la un nenorocit, de la un biet tată de familie. Nu, i-am luat de la un trândav al societăţii, de la un distins membru al acelei societăţi, căreia i-am jurat o luptă veşnică. De aceea, Letiţia mea, ia aceşti bani... îţi voi mai aduce încă mulţi, precum şi alte lucruri de preţ... Cred că se găseşte în casa aceasta un loc sigur, în care să putem ascunde banii?

— Îmi porunceşti să iau banii aceştia, zise Letiţia, apropiindu-se de masă, şi ceea ce porunceşti tu, trebuie să fie bine... De aceea îi voi lua şi-i voi ascunde în pivniţă...

— Vom săpa o groapă, zise Egizio, vom aşeza banii în ea, iar pe deasupra vom pune un butoi cu vin, sau vreo ladă grea. Tot ceea ce voi prăda îţi voi aduce ţie, Letiţia. Adună banii aceştia pentru ziua, în care s-ar putea întâmpla să avem nevoie de ei.

— De ce zi vorbeşti, Egizio?

— De ziua, în care s-ar putea întâmpla să cad în mâinile urmăritorilor mei.

— Dar la ce mi-ar mai folosi atunci banii aceştia?

— Mult, Letiţia mea! Căci, bagă bine de seamă, la ceea ce-ţi spun eu: Aurul taie cătuşele, aurul deschide porţile închisorilor, aurul îmblânzeşte pe cei mai grozavi judecători...

— Atunci, zise Letiţia, încolăcindu-şi braţele pline, în jurul gâtului iubitului său, voi aduna aurul şi bancnotele acestea, ca un avar, fiindcă ştiu că mi-ar putea fi de folos, spre a te scăpa...

Letiţia vru să strângă galbenii şi bancnotele, spre a-i aduna în şorţul său, dar Egizio Ettore o opri.

— Ascultă-mă, Letiţia, eu mai am ceva de vorbit cu tine! zise el. Adineauri mi-ai făcut propunerea să vinzi tot ceea ce ai aici şi cu suma realizată să fugim în America, sau în munţii Greciei. Planul ar fi prea frumos şi ne-ar aduce o fericire fără seamăn, dar... visul este prea frumos pentru a se putea împlini, acum, cel puţin. Căci ţine minte, iubita mea că, chiar dacă aş avea o sută de mii de franci, sau poate chiar şi un milion şi toate drumurile ne-ar fi deschise de a fugi din Corsica, totuşi eu ţi-aş spune: rămân! fiindcă, continuă Egizio Ettore, cu ton ridicat, răsunător, trebuie să rămân, până când mă voi fi răzbunat, până când îmi voi fi îndeplinit jurământul pe care l-am făcut. Lista mea neagră nu s-a terminat încă! Mai trăiesc încă aproape toţi aceia, care m-au nenorocit... Căci mai curând se prăbuşeşte cerul peste pământ, mai curând năvăleşte apa peste uscat şi nimiceşte toate aşezămintele omeneşti, mai curând se deschide iadul şi focul de înghite lumea, decât ca Egizio Ettore să-şi uite jurământul de răzbunare, pe care l-a făcut la Bonifacio.

Letiţia rămase palidă şi tremurândă în faţa iubitului său şi în clipa aceea aproape că se temea de el. Aşa cum stătea el în faţa ei, îndreptat în toată înălţimea trupului său, cu chipul desfigurat de durerile sălbatice ce-i frământau sufletul, cu dorul mistuitor al răzbunării în inimă, cu ochii aruncând fulgere de ură, brigandul părea însuşi zeul vendetei.

Văzându-l astfel, în starea aceasta, în care nu mai semăna a om, Letiţia îşi întinse imploratoare mâinile înspre el şi zise,

încet:

— Egizio... Domnul spune că răzbunarea este a lui... Iartă-i, căci poate că atunci nu ştiau ce fac!

— Taci! strigă brigandul, luând-o de mână. Ascultă-mă, Letiţia, niciodată, auzi tu, niciodată să nu mai încerci să potoleşti focul dorului meu de răzbunare, prin lacrimile tale. Iubita mea, viaţa mea, tot ceea ce este şi va fi Egizio Ettore, tot, tot, este al tău, afară de un singur lucru, care este al lui, numai al lui... Pot să-mi ia tot... tot, pot să mă facă încă şi mai sărac decât sunt, să-mi îngreuieze calea şi mai mult decât mi-au îngreuiat-o până astăzi, zeci şi mii de zbiri pot pune încă pe urmele mele, dar două lucruri, Letiţia mea, nu-mi vor putea răpi niciodată, căci pe acestea le ascund în fundul sufletului meu şi vor muri, vor dispărea, vor înceta de a mai fi, numai o dată cu moartea mea. Acestea sunt: dragostea pentru tine, Letiţia, dragostea dogoritoare şi răzbunarea mea, care este de o mie de ori mai fierbinte decât dragostea pentru tine.

— Vai, iartă-mă iubito, pentru ceea ce am spus, strigă brigandul după o scurtă pauză, aruncându-se la picioarele fetei şi încolăcindu-şi mâinile în jurul genunchilor săi. Am spus că răzbunarea mea este mai tare decât dragostea mea... ce nebunie!... Totuşi, nu... nu... este adevărat... dispreţuieşte-mă, Letiţia, dar nu pot altfel... Iartă-mă... Letiţia, dar aşa este... şi să mă ierte şi Dumnezeu, dar în clipa, în care am fost osândit la douăzeci de ani de temniţă grea, ceva s-a schimbat în inima mea... În clipa aceea am simţit ca un văl de gheaţă care m-a cuprins şi de atunci urăsc mai tare, decât iubesc... Vai mie, că acesta este adevărul... căci sunt un nenorocit!

— Nu, dragul meu Egizio, nu eşti, strigă Letiţia, vârându-şi degetele în buclele negre ale brigandului. Eu... Dumnezeu îmi este martor. Înţeleg ca ura ta să fie mai puternică decât dragostea inimii tale... simt şi eu aceasta... căci oamenii ţi-au schimbat nobila ta inimă. Şi îţi jur iubitule, că sunt mulţumită de a ocupa locul al doilea în inima ta. Mai întâi răzbunarea şi apoi... dragostea pentru Letiţia ta. Va veni însă o zi, scumpul meu Egizio, când răzbunarea aceasta va păli, se va stinge,

încetul cu încetul şi atunci dragostea, care va fi stat ascunsă într-un colţişor, va lua culori mai vii şi-şi va ridica mândră şi îndrăzneaţă capul. Şi atunci, o singură ridicătură de mână va fi îndeajuns, spre a face răzbunarea să dispară, pentru a o lăsa pe ea singură, dragostea, să fie stăpână pe inima ta. Da, Egizio, ai dreptate, nu trebuie să părăsim încă această insulă... Vreau să-mi făgăduieşti însă că, de dragul acestei răzbunări, nu te vei expune unor primejdii prea mari, nu vei alerga orbeşte la pieire, căci – fermecătoarea fată îl cuprinse cu amândouă braţele – tu ştii prea bine că eşti totul pentru mine în lumea aceasta, iar ca să te pierd şi pe tine, ar însemna moartea mea!

Egizio strânse mişcat încântătorul ei cap la pieptul său şi nu fu în stare să rostească niciun cuvânt.

— Letiţia mea, exclamă el, în cele din urmă, cu glas tremurător, asta nu se va întâmpla! Tu vei fi soţia mea, îţi jur aceasta... Da, de dragul tău nu voi renunţa la răzbunarea mea, dar în schimb, voi porni la lucru cu îndoită băgare de seamă, cu, îndoită viclenie şi poate că tocmai de aceea dorul meu se va împlini cu atât mai sigur. Mărturisesc sincer, Letiţia mea, că este o mare fericire că această casă îţi aparţine ţie, continuă brigandul, lăsându-şi iubita din braţe, căci în chipul acesta voi avea întotdeauna o ascunzătoare, la caz de nevoie. Acum voi coborî mai des până aici, de pe piscul Fontanellei şi voi petrece mai multe nopţi în casa ta. Îţi jur însă, Letiţia, că voi trece pragul casei tale întotdeauna cu simţămintele cele mai curate. Nu trebuie să te temi de mine, Letiţia mea, căci înainte de a fi găsit un preot care să ne cunune, nu-ţi voi cere niciodată să devii soţia mea. Acum am spus tot ceea ce aveam de spus şi deci, putem să ne ocupăm de viţelul de aur, care nici eu nu-l bag în seamă, decât ca pe un mijloc pentru atingerea scopului şi să îngropăm banii în pivniţă.

Câteva minute mai târziu, Egizio Ettore şi Letiţia coborâră treptele care duceau la pivniţă, unde brigandul săpă o groapă adâncă de vreo două picioare.

După ce Letiţia înveli banii în şorţul său, Egizio îi ascunse în groapă, aruncă pământ peste ei, iar apoi, cu puterea de uriaş

care-l caracteriza, rostogoli deasupra comorii un butoi cu vin.

Ajungând din nou în odaia încălzită, Letiţia se gândi mai înainte de toate, să pregătească ceva de-ale mâncării. Acum însă nu se mai mulţumi cu ciorba pe care voise să i-o ofere cerşetorului, ci pregăti o cină, care îi luă un ceas încheiat.

După aceea puse masa, cu faţa îmbujorată de căldura focului din sobă şi Egizio nu putu s-o admire îndeajuns, văzând cu câtă îndemânare gospodărea viitoarea lui soţie.

— Acum însă, trebuie să te şi schimbi de haine, iubitule, zise Letiţia. În odaia vecină se mai găseşte încă un halat de casă al ticălosului de Sebastiano Acchi. Vino să te îmbrac cu el, căci te vei simţi mult mai bine, decât în hainele acestea.

Egizio Ettore trecu în odaia alăturată, dar din spirit de precauţie nu se dezbrăcă, ci îşi puse halatul de catifea peste hainele lui obişnuite.

— Cine l-ar vedea acum pe Egizio Ettore, zise el, râzând, n-ar putea crede că el este într-adevăr... Nu-i aşa, draga mea că, mai curând aş putea fi luat drept un tată de familie, care se aşază comod la masă, pentru a mânca cu poftă?

— Ei bine, te rog chiar să mănânci cu poftă, zise Letiţia, căci cred că e mult de când n-ai mai avut parte de o mâncare caldă.

— Te înşeli... Nu sunt nici trei zile, de când am mâncat foarte bine, într-un restaurant de mâna întâia, din Bastia.

— Cum?... Ai fost la Bastia?

— Da, răspunse Egizio Ettore, cu un zâmbet plin de înţeles. Am avut nişte treburi pe acolo... A trebuit să rânduiesc anumite chestiuni.

— Dar ce treburi ai putut tu avea la Bastia? întrebă Letiţia.

— Te rog, iubito, nu-mi mai pune asemenea întrebări, nu mai cerceta unde mă duc şi ce fac, căci nu te pot amesteca în tainele vieţii mele de brigand...

În timpul acesta Letiţia adusese mâncărurile la masă, apoi îl luă pe brigand de braţ.

El se lăsă condus, iar ea îl duse la un scaun cu spetează înaltă, pe care brigandul se aşeză, apoi Letiţia îl servi atât de gingaş, încât numai văzând-o şi lui Egizio Ettore îi lăsă gura apă.

Letiţia se aşează lângă el şi amândoi se simţiră fericiţi că în sfârşit puteau să ia masa numai în doi, nestingheriţi de nimeni.

Soba împrăştia o lumină roşiatică, ce se oglindea pe chipurile celor doi îndrăgostiţi.

— Dacă urmăritorii mei m-ar putea vedea aşa, zise Egizio Ettore, nu le-ar veni să creadă că temutul brigand este atât de bine păzit de viscolul de zăpadă şi că într-adevăr el este acela, care se ospătează la o masă atât de îmbelşugată. Să golim deci cel dintâi pahar în cinstea dragostei, scumpa mea Letiţia!

Paharele fură ciocnite, Egizio îl duse pe al său la gură şi tocmai voia să înghită cea dintâi înghiţitură, când deodată se auzi o puternică bătaie în poartă şi o voce tinerească striga:

— Deschideţi-ne oameni buni, e o vreme cumplită afară, căci dacă nu, mâine de dimineaţă veţi găsi patru cadavre în faţa casei voastre!

Egizio Ettore sări de la masă. La început o brazdă adâncă se săpase pe fruntea sa, deoarece credea că poliţia înconjurase casa. Auzind însă vocea aceasta, răsuflă uşurat şi-i zise Letiţiei, cu zâmbetul pe buze:

— Deschide-le, iubita mea, deschide-le! Pe oamenii aceştia îi poţi lăsa în casă, fără nicio grijă şi fără teamă. Iar tu, Jupiter, nu te mai zbate atâta, căci vei vedea că ne vin oaspeţi foarte veseli în casă!

Cap. 48 – Oaspeţii lui Egizio Ettore

Letiţia rămase aproape încremenită pe scaun, când auzise puternicele bătăi în poartă, căci şi ea crezu la început că este vorba de urmăritorii lui Egizio Ettore.

După aceea se sculă încet de pe scaun, şi întrebă, mirată:

— Cum Egizio, tu cunoşti glasul care a strigat în faţa porţii?

— Cred că-l cunosc, răspunse Egizio Ettore. Dacă nu mă înşel, trebuie să fie trei tineri parizieni, care cer un adăpost şi n-aş vrea să-i alungi de la uşa ta, căci într-adevăr este o vreme cumplită, când nu se cuvine să laşi nici măcar un câine

afară.

— Dar tu... ce se va întâmpla cu tine? Nu încape nicio îndoială că te vor recunoaşte şi atunci...

— Nu te îngriji, draga mea, răspunse Egizio, în halatul acesta e greu să mă recunoască cineva, mai ales, dacă-mi voi pune din nou barba şi peruca, cu care am venit aici şi în care pot trece foarte bine, drept bunicul tău. Îmi vei spune „bunicul Mario”, iar eu îţi voi zice „nepoţica Letiţia”.

— Deschideţi!... Deschideţi!... se auzi de afară, din nou, dacă nu vreţi să ne transformăm în trei oameni de zăpadă!

— Du-te, Letiţia, du-te şi deschide-le! Sunt băieţi de treabă, dacă într-adevăr sunt aceia pe care îi bănui eu!

Letiţia porni spre bucătărie, spre a deschide uşa şi Egizio Ettore se folosi de timpul acesta spre a-şi pune barba şi peruca falsă, cu care venise acolo, în zdrenţele de cerşetor.

După aceea se aşează liniştit la masă şi aşteptă să vadă ce va urma.

În curând apoi, uşa odăii se deschise şi prin ea intrară trei bărbaţi, pe care se vedea îndată că făcuseră un drum lung, pe jos sau călare, prin ninsoare, deoarece erau atât de acoperiţi de zăpadă, încât ar fi putut fi luaţi drept oameni de zahăr, dacă nu s-ar fi mişcat.

— Brrr... a dracului vreme! exclamă unul din cei care intrară, care avea o intonaţie de militar şi care era ceva mai scund, dar şi mai vânjos decât ceilalţi doi tovarăşi ai săi. S-a mai pomenit o asemenea zăpadă, în istoria Corsicii?

— Aici e cald, zise cel de-al doilea, apropiindu-se de sobă şi chircindu-se în faţa ei. Urmaţi-mi pilda, prieteni şi încălziţi-vă şi voi, căci suntem degeraţi pe jumătate.

— Nu, dragii mei, zise atunci al treilea, cel mai înalt şi cel mai elegant la înfăţişare dintre ei. Mai întâi avem datoria de a ne prezenta amabilei noastre gazde şi de a-i mulţumi, că ne-a adunat de pe drumuri, unde până dimineaţă am fi ajuns trei cadavre degerate. Nu ştiu, stimata mea, cum să vă numesc, continuă el, înclinându-se în faţa Letiţiei, cred însă că avem de-a face cu domnişoara, şi nu cu doamna casei!

— Signor, răspunse Letiţia, râzând, eu sunt şi domnişoara şi doamna casei, căci locuiesc aici împreună cu bunicul meu,

după ce iubiţii mei părinţi au murit prea de timpuriu. Iată-l acolo, pe bunicul Mario, salutaţi-l pe el mai întâi, căci bătrânilor li se cuvine întâietatea.

Străinul se apropie de Egizio Ettore.

— Stimate domn, zise parizianul, înclinându-se adânc în faţa lui, iertaţi-ne că cu toată ora târzie am îndrăznit să batem la uşa dumneavoastră. Dar de vină este numai viscolul de afară. Credeţi-ne că am fost mai mult decât fericiţi, când am zărit de pe cai, această lumină, care ne trăda apropierea unei locuinţe omeneşti. Cred însă că mai înainte de toate, datoria noastră este să vă spunem cine suntem. De aceea îngăduiţi-ne să ne prezentăm: numele meu este contele Aristide de Lamotier, domnul acela, care îşi topeşte zăpada de pe mantie, lângă sobă, este căpitanul de cavalerie Rémi Neuville, băiat de treabă şi o spadă cunoscută în Franţa, iar cel de-al treilea, pe care soba se pare că l-a şi dezmorţit, este vrednicul baron Lamberg, o inimă de aur, cu atât mai mult, cu cât este şi stăpânul mai multor milioane, ceea ce nădăjduiesc că nu-i va scădea valoarea în ochii dumneavoastră.

Cei trei parizieni se aşezară în rând şi ca la o comandă, se mai înclinară o dată în faţa brigandului.

— Fiţi bineveniţi în casa mea, domnii mei, răspunse Egizio Ettore, cu voce adâncă, căreia se pricepea de minune să-i dea intonaţia bătrâneţii. Uşa casei mele este veşnic deschisă oamenilor de treabă şi după cum vedeţi, sosiţi tocmai la timp. Masa este pusă şi, după ce vi se vor fi uscat hainele, luaţi loc şi gustaţi ceva. Letiţia se va îngriji să aducă ce mai este prin cămară şi bucătărie. Nu va fi prea mult, dar va fi îmbiat cu toată inima.

— Ne pare rău din suflet, domnişoară Letiţia, zise Aristide de Lamotier, apropiindu-se de iubita brigandului, că la o oră atât de târzie, trebuie să vă mai necăjim atâta. Dar fiţi încredinţată că vă vom arăta toată recunoştinţa noastră, deoarece noi nu suntem obişnuiţi să lăsăm nerăsplătită prietenia ce ni se arată.

În timpul acesta Egizio Ettore se ridicase de la masă. În halatul lung până la pământ, cu barbă şi părul alb, brigandul era şi mai impunător ca de obicei.

Baronul Lamberg şi cu Neuville, care se apropiaseră iarăşi de sobă, spre a se mai încălzi, îşi schimbară părerile asupra lui.

— Drace, îi zise Neuville în şoaptă baronului, care-şi încălzea mâinile la sobă, bătrânul acesta are aerul unui prinţ detronat, care s-a retras în singurătatea acestui sat corsican. În orice caz îmi place bătrânul. Priveşte numai la ochii lui! Par de douăzeci şi cinci de ani, nu de şaptezeci!

— Ah, bătrânul mă preocupă mai puţin, decât fata! răspunse Lamberg, tot în şoaptă. Spune tu dacă ai mai văzut vreodată o asemenea frumuseţe! Ciudat însă, este una din frumuseţile acelea sfinte, către care nici măcar în gând nu te poţi apropia cu păcat.

În curând apoi, Letiţia aduse din cămară şi din bucătărie ce mai găsi pe acolo de-ale mâncării şi Jupiter se obişnui şi el într-atâta cu noii veniţi, încât nu-i mai mârâia, ci se mulţumea doar să se plimbe de la unul la altul şi să le mai arunce din când în când, câte o privire piezişă.

În timpul acesta, Aristide de Lamotier se aşezase la vorbă cu pretinsul bătrân, de la care află că se găseau în apropierea satului Acqua Longa, aşezat la o depărtare numai de trei ceasuri de piscul Fontanella.

Când masa fu reîmprospătată cu noile provizii, se aşezară în jurul ei şi anume în chipul următor: la dreapta lui Egizio Ettore, Letiţia, la stânga lui contele de Lamotier, lângă Letiţia, Neuville şi spre marea lui părere de rău, baronul Lamberg căzu în colţul cel mai îndepărtat de frumoasa gazdă.

— Domnii vin din Bastia? întrebă pretinsul bunic al Letiţiei.

— Da, răspunse căpitanul Neuville, şi în ceea ce mă priveşte, sunt încântat că am scăpat de oraşul acela, unde în clipa de faţă nu miroşi decât parfum şi unde la fiecare pas eşti bombardat cu confeti.

— Ah, la Bastia e carnaval! exclamă bunicul Mario. Trebuie să fie foarte vesel! Pe când eram tânăr am petrecut şi eu două carnavaluri la Bastia şi am rămas cu amintiri foarte plăcute.

În clipa aceea cineva bătu în fereastră şi o voce tremurândă strigă:

— Iertaţi-mă domnilor, dar se pare că pe mine m-aţi uitat cu desăvârşire! Dacă doriţi, eu pot să dorm şi în grajd, dar atunci ar fi bine să mutaţi casa ceva mai încolo, căci prea miroase a friptură şi...

— Vai, exclamă căpitanul Neuville, l-am uitat cu totul pe bietul Tric-Trac! El s-a dus cu caii în grajd şi până acum n-a îndrăznit să intre în casă.

— Dacă nu mă înşel, este vorba de servitorul dumneavoastră? strigă Letiţia. Cred că ar trebui chemat în casă, căci îi e frig şi foame şi lui.

Aristide şi sărise de pe scaun şi deschise uşa, prin care Tric-Trac se târî înăuntru, cu mâinile îngheţate întinse ca spre o mântuire.

— Doamne, mai bine rămâneam la Paris! gemu el. Aici e mai frig decât în Parisul nostru şi când te gândeşti că mi-aţi spus că aici este o primăvară veşnică!

— E neobişnuit de friguros, lămuri contele. Şi de aceea cred că ar fi bine să-i dăm un scaun de onoare, lângă sobă. Şezi, vrednice Tric-Trac şi cum mirosul fripturii ţi-a gâdilat nasul, ţine aici o bucată bună.

Aristide îi întinse o farfurie cu o respectabilă bucată de friptură, iar Letiţia îi umplu un pahar cu vin.

Dar Tric-Trac nu se atinse nici de friptură şi nici de vin, ci se uită, cu priviri speriate, la picioarele mesei.

— Iertaţi-mă, domnii mei, dar vă rog, spuneţi-i leului acela să se ducă ceva mai încolo, căci cât va sta aşa, cu ochii holbaţi la mine, nu mi se va duce nicio înghiţitură pe gât.

— Jupiter nu-ţi face nimic! zise Letiţia.

— Să fii cuminte, Jupiter, domnul este prietenul nostru!

Şi ca şi când câinele ar fi înţeles teama lui Tric-Trac, în loc să se depărteze, veni şi se trânti la picioarele lui.

După ce parizienii noştri mâncară şi băură bine şi îşi aprinseră ţigările, oferindu-i şi bătrânului una, acesta îi întrebă:

— Acum, după ce v-aţi ospătat şi v-aţi încălzit, îmi daţi voie domnii mei să vă întreb, ce vânt vă aduce în ţinutul acesta, pe unde străinii se rătăcesc atât de rar? Pe aici nu prea sunt lucruri vrednice de văzut, afară doar de piscul Fontanellei,

unde însă străinii nu se încumetă să se ducă, temându-se pe semne să nu fie atacaţi.

— Motivul acesta mi se pare foarte întemeiat, zise Aristide de Lamotier, deoarece, după cât se spune, tocmai pe aici colindă vestitul brigand al Corsicii, Egizio Ettore.

— Într-adevăr aşa este, răspunse Mario, foarte liniştit. Cumplitul Egizio Ettore se învârteşte prin ţinutul nostru şi nu demult a ucis pe un vecin, într-un chip înfiorător.

— Pe semne că este acel Sebastiano Acchi, despre care vorbesc gazetele? zise Lamberg. Care este adevărul în afacerea aceasta?

— Eu vă pot istorisi totul, întocmai după cum s-a petrecut, zise Mario, zâmbind.

— Vai, povesteşte-ne! strigară cei trei parizieni, ca dintr-o singură gură. Îţi vom rămâne foarte îndatoraţi.

— Doamne, dar nu este cine ştie ce de povestit. Acest Sebastiano Acchi avea o nevastă foarte frumoasă, dar servitoarea era şi mai frumoasă. Cu toate că nevasta îl iubea ca pe ochii ei din cap, totuşi omul se îndrăgosti de servitoare. În acelaşi timp voia să se îmbogăţească peste noapte, atrăgându-l într-o cursă pe Egizio Ettore. Soţia lui aflând din întâmplare că Acchi vrea s-o înşele în chipul cel mai mârşav, îi lipi pe spate acestuia, pe când se ducea să-l ademenească pe brigand în casa sa, o scrisoare, în care-i aducea la cunoştinţă lui Egizio Ettore că Acchi vrea să-l trădeze. Atunci Ettore n-a stat mult la gânduri, şi punând mâna pe trădător, l-a spânzurat de craca unui copac, unde pe semne că trupul lui mai atârnă şi astăzi, dacă păsările cerului nu s-or fi îndurat să-l înmormânteze, bucăţică cu bucăţică.

— Şi ce s-a făcut cu soţia lui? întrebă Neuville.

— S-a otrăvit şi şi-a lăsat toată averea credincioasei sale servitoare, care acum are o casă, ce se aseamănă cu a noastră, o grădină cam tot atât de mare ca şi a noastră şi o vie.

— Mărturisesc, zise atunci contele de Lamotier, că în cazul acesta Ettore nu este de condamnat. El s-a apărat de un trădător, care a vrut să-l vândă, ca pe o marfă. Afară de aceasta, brigandul n-a fost decât un fel de unealtă a

Providenţei, care l-a pedepsit pe Acchi, pentru josnicia gândurilor sale. Nu-ţi poţi închipui însă, cât de recunoscători îţi suntem pentru această istorisire şi cât ţi-am mulţumi, dacă ai putea să ne mai spui ceva despre acest Egizio Ettore.

— L-am cunoscut foarte bine, răspunse bunicul Mario, deoarece am umblat mult prin casa părinţilor săi, care locuiau în Saint-Étienne-en-Corse. Pe vremea aceea Egizio Ettore era un tânăr de treabă şi niciodată n-aş fi crezut că va ajunge temutul brigand de astăzi. Vedeţi dumneavoastră, însă, domnii mei, noi cei din jurul Fontanellei, suntem încredinţaţi că Egizio Ettore nu este tocmai atât de vinovat şi că la drept vorbind, el nu este decât jertfa altora, care l-au nenorocit.

— Dacă-l cunoşti pe Egizio Ettore, zise Aristide de Lamotier, deodată, spune-ne te rog, cum arată? Este înalt?

— Cel puţin atât de înalt ca mine, zise bunicul Mario ridicându-se de pe scaun, spre a i se vedea toată înălţimea trupului.

— Dar trăsăturile feţei tale, cercetă Lamberg, sunt într-adevăr aşa de frumoase şi de inteligente, după cum se spune în popor?

— Domnule, răspunse bătrânul, mângâindu-şi barba albă, mă întrebaţi prea multe. Dar nepoata mea, l-a văzut şi ea pe Egizio Ettore. O singură dată, este adevărat, când am intrat cu ea în biserica din Saint-Étienne, unde Ettore venise să se roage şi el. Când e vorba de frumuseţe bărbătească, o femeie e mai în măsură să vorbească. Letiţia... ce spui tu? Îţi place Egizio Ettore?

Tot timpul cât brigandul vorbise cu străinii, Letiţia stătuse nemişcată. Acum însă, se ridică de pe scaun, îşi aşează mâna pe umărul pretinsului bătrân şi în ochi cu o lucire aproape dumnezeiască, zise:

— Vai, bunicule, în ochii mei Egizio Ettore este cel mai frumos bărbat de pe pământ. Dar asta ar fi prea puţin, căci frumuseţea este trecătoare şi se ofileşte ca şi florile toamna. Se spune însă că Ettore ar fi şi nobil, bun la suflet şi milostiv cu cei săraci şi cu toate că este un brigand, totuşi, sunt mii şi mii de oameni în Corsica, care se roagă pentru el în fiecare seară, ca Domnul să-l ferească de primejdii.

După vorbele Letiţiei urmă o linişte solemnă, pe care nimeni nu îndrăzni s-o întrerupă.

Cuvintele Letiţiei îi impresionase adânc pe cei trei parizieni, care nu se simţeau la largul lor într-o ţară, unde acela împotriva căruia porniseră la vânătoare, era atât de iubit.

După ce rostise aceste cuvinte, Letiţia se aşezase iarăşi pe scaunul său. Ea nu putu să-şi stăpânească lacrimile, care îi năpădeau ochii.

Bunicul Mario se reaşezase şi el şi după ce-şi aprinse din nou ţigara, se întoarse înspre Aristide:

— Dar de ce vă interesaţi atât de mult de Egizio Ettore? Aveţi vreun scop hotărât, pentru care faceţi aceasta, sau numai din curiozitatea care v-o inspiră viaţa lui ce pare romantică? Vai, domnii mei, nu vă închipuiţi viaţa unui brigand prea romantică! La drept vorbind nu este decât un om vrednic de plâns, care şi-a pierdut tot ce avea în lumea aceasta, care este osândit, blestemat să trăiască acolo, unde alţi oameni nici nu ajung. Pe vânt şi pe furtună, el este nevoit să rătăcească printre stâncile pleşuve ale Fontanellei, trebuie...

Bătrânul se opri deodată şi îşi muşcă buzele. În fierbinţeala vorbei mersese prea departe, el văzu privirile contelui de Lamotier îndreptându-se cercetătoare asupra sa şi după o scurtă pauză, întrebă:

— De unde ştii dumneata că Egizio Ettore se ascunde în jurul piscului Fontanellei, căci este cu neputinţă ca el însuşi să-ţi fi spus asta?

Ettore îşi reveni însă foarte iute.

— De spus, fireşte că nu mi-a spus, răspunse el îndată, căci de când s-a făcut bandit, nu l-am mai văzut şi nu i-am mai vorbit. Lumea vorbeşte însă şi oamenii de aici sunt încredinţaţi că brigandul se ascunde prin văgăunile din jurul Fontanellei, ceea ce trebuie să fie adevărat, căci a fost zărit adeseori pe aici... Dar văd că vinul s-a sfârşit din sticle şi domnii sunt însetaţi. Vino, Letiţia, să coborâm în pivniţă, spre a aduce noi provizii.

Tinerii parizieni protestară, spunând că orele sunt târzii şi că e timpul să se culce, dar bătrânul îi făcu semn Letiţiei şi

părăsi odaia împreună cu ea.

Aristide de Lamotier aşteptă până când zgomotul paşilor lor se pierdu pe treptele pivniţei, după aceea se întoarse înspre Lamberg şi Neuville şi le zise, în şoaptă:

— Dragii mei, sunt încredinţat că bătrânul acesta ştie mai multe, decât vrea el să ne spună. El ar putea să ne indice exact, unde l-am putea găsi pe Egizio Ettore.

— Drace, bine ar fi dacă am putea afla aceasta de la el! zise şi Neuville. Atunci însărcinarea noastră s-ar putea termina. Chiar mâine încă. În ceea ce mă priveşte, vă mărturisesc sincer, copii, că eu m-am plictisit să mai colind insula aceasta în lung şi în lat, spre a da de urmele unui bandit, care la drept vorbind nu mi-a făcut nimic. Aţi auzit şi voi că acest Ettore nu este pentru toţi un răufăcător şi un criminal, dimpotrivă, se pare că sunt mii de oameni, care se gândesc la el cu un fel de stimă nemărginită. Şi apoi, după toate prin câte am trecut, am avut prilejul să ne încredinţăm că aici în Corsica sunt alţi briganzi mai răi, care se plimbă obraznici pe străzile oraşelor, poartă nume distinse şi au pe cuget cu siguranţă mai multe vieţi omeneşti, decât acest Egizio Ettore, pe care-l urmăresc toate autorităţile insulare.

— Ştiu la cine te gândeşti, la Robert de Paris.

— Cu atât mai bine că-l bănuiţi şi voi, răspunse Neuville.

— Da, zise şi Aristide, trebuie să sfârşim odată cu această vânătoare împotriva lui Egizio Ettore. Copii, vă voi mărturisi astăzi ceva, ce mă chinuie de mai bine de o săptămână. Dragii mei, când i-am făgăduit prinţesei de Paris să-l urmărim pe acest Egizio Ettore, noi am procedat fără judecată, mai mult chiar decât atât... am săvârşit un adevărat păcat. Nu mai vorbesc că ne-am angajat pentru un timp nehotărât, într-o întreprindere pe care numai cu greu sau poate chiar deloc n-o vom putea aduce la îndeplinire. Spuneţi-mi însă, vă rog, dacă nu este imoral să porneşti o vânătoare împotriva unui om, pe care nici măcar nu l-am văzut vreodată la faţă? Este adevărat că a săvârşit omucideri, dar gândiţi-vă că ne găsim într-o ţară unde vendeta este un obicei al sângelui. Vendeta aceasta este atât de mult intrată în obiceiul pământului, încât nici chiar legile n-o pot combate. De altfel nici legile noastre

franţuzeşti nu sunt drepte, trebuie să mărturisim, deoarece vendeta nu este altceva decât un duel, care nouă, oamenilor din lumea bună, ni se cere neapărat să-l practicăm. Dar nu de asta voiam noi să vorbim, dragii mei, continuă Aristide, grăbit. Voiam să vă atrag atenţia că am săvârşit un păcat, când ne-am conjurat împotriva acestui om, căci la urma urmelor noi nu suntem agenţi secreţi, nici funcţionari poliţieneşti şi nici zbiri. Dar, i-am făgăduit prinţesei de Paris să i-l aducem pe Egizio Ettore şi cuvântul dat este sfânt. Aşa că, vrând-nevrând, vom fi siliţi să ne continuăm vânătoarea începută, dar dorinţa noastră cea mai vie trebuie să fie de a sfârşi cât mai iute, de a ne atinge scopul cât mai neîntârziat, deoarece gândul că facem pe poliţiştii, pe zbirii, trebuie să dispară odată din minţile noastre. Pentru ajungerea acestui scop, se pare că în casa aceasta ni se prezintă un prilej cum nu se poate mai favorabil. Dragii mei, părerea mea e că dacă am izbuti să-l câştigăm pe bătrânul acesta de partea noastră, dacă am izbuti să-l facem să vorbească mai mult, atunci poate că mâine încă, urmărirea lui Egizio Ettore ar lua sfârşit. Şi vă mărturisesc sincer că, mai ales în urma celor auzite, atât la Bastia, cât şi aici, ard de nerăbdare şi de curiozitatea de a-l vedea odată în faţa mea, pe acest vestit bandit.

— Ţie ţi se întâmplă tocmai ceea ce mi se întâmplă şi mie, zise căpitanul Rémi de Neuville. Vă jur că nu este om în lumea aceasta, pe care să doresc mai mult de a-l întâlni, ca pe Egizio Ettore.

— Atunci, zise Lamberg, să dăm asaltul asupra bătrânului Mario, cu toate mijloacele, care ne stau la dispoziţie. Să vedem, poate că banii îi vor dezlega limba. Să-i oferim o sumă de bani, pentru care să-i cerem să se alăture ca o călăuză a expediţiei noastre, să-i cerem să ne spună unde putem da peste Egizio Ettore.

— Oamenii aceştia nu par să fie dintre aceia care pot fi mituiţi cu bani! zise Aristide clătinând din cap. Cred că ar fi mai bine să-i spunem pe faţă, ce ne-a adus aici în Corsica şi de altfel trebuie să ne grăbim, dacă nu vrem ca Hector Gardane să ne-o ia înainte. Aţi auzit doar din propria lui gură că urmează să plece în fruntea unui regiment de soldaţi,

pentru a pune mâna pe brigand. Dacă banditul ar fi prins de Gardane şi de soldaţii săi, va fi dus într-o închisoare. Prin aceasta însă, nu ne vom fi achitat de cuvântul dat, ci vom fi nevoiţi să-l scoatem din închisoare, prin vreo viclenie oarecare şi să fugim cu el la Paris.

— Încurcată afacere! strigă Neuville, sărind de pe scaun, mai bine nu ne amestecam niciodată în chestiunea aceasta. Ai dreptate însă, Aristide! Să-i vorbim bătrânului. Poate că vom izbuti să-i dezlegăm gura!... Auziţi-l, tocmai, se înapoiază din pivniţă, împreună cu încântătoarea lui nepoţică.

Mario intră într-adevăr în odaie, aducând sub fiecare braţ câte o sticlă, pe care le aşează pe masă.

— Acum să gustaţi un vin bun, domnii mei, zise el, cel mai bun pe care-l am în pivniţă. Letiţia, destupă sticlele şi umple paharele oaspeţilor noştri. După ce vom fi golit şi sticlele acestea, ne vom duce să ne odihnim, căci şi mâine mai este o zi şi fără îndoială că domnii vor să-şi urmeze călătoria în zorii zilei.

— Asta atârnă numai de dumneata, taică Mario, răspunse Aristide de Lamotier, privind ţintă şi cercetător în ochii bătrânului. Căci te vom ruga să ne spui dumneata, dacă mai are vreun rost călătoria noastră.

— Pentru aceasta trebuie mai întâi să cunosc ţinta călătoriei dumneavoastră fu răspunsul.

— Ţinta călătoriei noastre? exclamă Aristide de Lamotier şi glasul său tremură. Ei bine, află că ţinta călătoriei noastre este... Egizio Ettore.

— Cum trebuie să înţeleg asta? întrebă bătrânul, cu o voce care trăda o adâncă curiozitate.

— Cum trebuie să înţelegi asta?... Ei bine, prietene, cred că putem vorbi pe faţă. Află deci, că noi am venit de la Paris anume în Corsica, pentru a pune mâna pe Egizio Ettore, spre a-l duce, legat cobză, în capitala Franţei.

În spatele contelui se auzi atunci un zgomot de sticle sparte, însoţit de un ţipăt, care ieşi din pieptul Letiţiei. Ea, care era tocmai pe cale de a destupa o sticlă cu vin o scăpase din mână, sticla se sparse şi vinul se vărsă pe podea.

Tric-Trac, care adormise lângă sobă, se sperie, iar Jupiter

sări ca ars şi începu să latre.

— Nu-i nicio nenorocire! exclamă bunicul Mario, aruncând Letiţiei o privire plină de înţeles. Din pricina unei sticle sparte, nu trebuia să te sperii atât de tare. Mai avem încă trei şi acestea ne vor ajunge.

După aceea se întoarse înspre Aristide, se uită zâmbind la el şi zise:

— Aşadar, vreţi să puneţi mâna pe Egizio Ettore, spre a-l duce la Paris, legat cobză? Dar de ce tocmai la Paris, domnii mei? Ar fi mai firesc să-l predaţi autorităţilor, la Ajaccio, sau Bonifacio. Autorităţile de acolo vor şti ce să facă cu el.

— Deoarece am împins destăinuirile atât de departe, încât ţi-am dezvăluit scopul venirii noastre aici, răspunse contele, pot să-ţi spun şi pentru ce anume trebuie să-l ducem tocmai la Paris. I-am făgăduit unei femei foarte distinse şi frumoase, să-l vadă pe brigand de viu la picioarele sale.

— Ah, unei femei distinse! Şi n-aş putea cunoaşte şi eu numele acestei doamne.

— Numele trebuie să-l trecem sub tăcere. De altfel nu ţi-ar folosi la nimic, taică Mario, deoarece n-o cunoşti şi nici măcar n-ai văzut-o în viaţa dumitale. În orice caz, nu este datoria noastră de a ne interesa, dacă această însărcinare pe care ne-a dat-o doamna, este numai un capriciu din partea ei, sau dacă ea are vreun interes mai adânc în această afacere. Noi ne-am dat cuvântul că-i vom îndeplini dorinţa.

— Da, cuvântul dat trebuie să fie sfânt! răspunse bătrânul, ai cărui ochi începură să lucească ciudat. Şi mă rog, dacă v-am înţeles bine dorinţa dumneavoastră, ar fi ca eu să vă dau o mână de ajutor pentru a-l prinde pe Egizio Ettore?

— Te-am ruga doar să ne dai o îndrumare, arătându-ne unde l-am putea găsi pe Egizio Ettore. De el nu ne temem noi, deoarece suntem trei şi fiecare mânuim pistolul tot atât de bine, ca şi spada. Ai spus mai adineauri că Egizio Ettore locuieşte pe vârful Fontanellei. Este adevărat? Dacă ne putem bizui pe spusele dumitale, atunci n-am mai şovăi o clipă, şi mâine în zorii zilei am porni înspre Fontanella.

Între timp Letiţia se strecurase până lângă bătrân şi îşi aşează mâinile pe umerii lui, ca şi când ar fi vrut să-l apere,

sau poate să-l împiedice de a da un răspuns necumpănit.

Dar omul cu barba albă se desprinse uşor din braţele ei.

— Lasă, Letiţia mea, zise el. Tu ocupă-te cu destuparea sticlelor, căci răspunsul voi şti eu să li-l dau acestor domni... Domnii mei, continuă el după aceea, întorcându-se înspre Aristide de Lamotier şi ceilalţi doi parizieni, este adevărat că adineauri v-am spus, cum că Egizio Ettore se găseşte de obicei în jurul Fontanellei; în clipa de faţă, însă, ştiu cu siguranţă că nu este acolo.

— Nu este acolo?... Dar în niciun caz n-a părăsit ţinutul acesta! strigă baronul Lamberg. Poate că se găseşte undeva prin apropiere!

— Într-adevăr aşa şi este, răspunse bătrânul, care se uita cercetător, pe rând la cei trei parizieni. Egizio Ettore se găseşte prin apropiere... chiar foarte aproape de dumneavoastră.

— Foarte aproape?... Nu cumva este chiar în satul Acqua Longa? strigă contele de Lamotier. Ah, pricep ce vrei să spui. El şi-a găsit un adăpost în vreuna din casele satului. Se spune că ţăranii îi oferă adăpost cu dragă inimă, de îndată ce este urmărit.

— Admir agerimea spiritului dumitale, domnul meu, răspunse bătrânul. În orice caz, Egizio Ettore se găseşte într-o casă din Acqua Longa, dar nu este ascuns, aşa după cum credeţi dumneavoastră. El umblă în sus şi în jos prin toată casa, coboară în pivniţă, de unde aduce vin. Mănâncă şi bea şi se găseşte chiar într-o societate foarte plăcută.

— Dar asta înseamnă că tot satul e înţeles cu el! strigă Aristide, uluit.

— Deloc! Locuitorilor nici nu le trece prin cap, că brigandul se găseşte aici. Dar Egizio Ettore stăpâneşte aici o inimă, pe care ştie că se poate bizui în orice împrejurare, o inimă nobilă de fată, la care se simte în siguranţă. Făptura aceasta tânără şi frumoasă, care este a lui, rămânând totuşi neprihănită, îi deschide uşa noaptea, când furtuna urlă în jurul caselor din Acqua Longa şi sub acoperişul acestei case îşi poate odihni liniştit oasele obosite, căci ştie că la căpătâiul său veghează dragostea.

— Ce vrednic de invidiat este acest Egizio Ettore! exclamă baronul Lamberg. Dar ce-ar face iubita brigandului, dacă noi am bate acum la uşa casei sale şi am cere să ne lase să intrăm?

— Dacă aceia care ar cere să intre, ar fi oameni de treabă, răspunse bătrânul, atunci în înţelegere cu iubitul său, fata le-ar da drumul, întocmai aşa, domnii mei, după cum v-am primit noi pe dumneavoastră. Căci nu este scris niciunde că fiecare om trebuie să fie un spion al poliţiei, sau vreun trădător. Sunt oameni, care mai curând ar lăsa să li să taie o mână, decât să predea poliţiei pe un semen al lor. Nu mai vorbesc că în cazul de faţă, acela care ar căuta să-l trădeze pe Egizio Ettore şi-ar risca chiar şi propria lui piele. Întrebaţi pe orice copil, pe care-l veţi întâlni în cale şi vă va spune cum Ettore şi-a ucis pe cel mai bun prieten, pe Pietro, fiindcă a vrut să-l trădeze şi în ce chip groaznic a sfârşit primarul din Saint-Étienne, Luigi Carazoni, fiindcă a vrut să-l atragă pe brigand într-o cursă.

Pe cei trei parizieni îi trecu un fior de groază. Bătrânul rostise aceste cuvinte cu o voce atât de ciudată, încât ei nu mai văzură în el pe moşneagul cu barbă albă, ci li se păru ca o apariţie aproape supraomenească.

În clipa aceea Jupiter sări deodată la uşă şi încercă s-o deschidă, apăsând cu picioarele pe clanţă. După aceea se repezi la fereastră şi se trânti în ea cu atâta putere încât geamul se sparse în zeci de bucăţi. În acelaşi timp lătra înfiorător.

Atunci Letiţia păli şi începu să tremure din tot corpul.

— Sfânta Madona să ne aibă în paza sa! strigă ea. Câinele a turbat parcă. Probabil că afară se petrece ceva groaznic... N-auziţi?... Mi se pare că aud o gălăgie făcută de nenumărate voci... Parcă se apropie... Sunt acum în imediata apropiere a casei... Jupiter, cuminte... cuminte Jupiter, auzi?

De data aceasta însă, câinele nu se îmblânzi nici chiar la strigătele Letiţiei şi cu toate că cioburile ferestrei îl răniseră la cap, alerga totuşi ca un nebun de la uşă la fereastră şi de la fereastră la uşă şi râcâia cu picioarele podeaua, ca şi când ar fi vrut să-şi croiască pe acolo un drum spre a ieşi din casă.

Aristide de Lamotier se repezi la fereastră şi vru s-o deschidă. Dar bătrânul îl trase înapoi şi cu un semn îl făcu să înţeleagă, cum că ar vrea s-o închidă.

Afară gălăgia crescu. Şi deodată răsună goarna, care se amestecă cu zornăitul armelor, iar o voce poruncitoare strigă în noapte:

— Împresuraţi casa! Ocupaţi grădina... Trebuie să fie aici... Doisprezece oameni să vină cu mine, să spargem uşa!

Cei trei parizieni se uitară întrebători şi nedumeriţi unul la altul.

— În numele legii, deschideţi! se auzi de afară şi în acelaşi timp cineva lovi cu mânerul sabiei în uşă.

— Uşa e rezistentă? o întrebă moşneagul cu barba albă pe Letiţia?

Iar când aceasta răspunse afirmativ printr-o mişcare a capului, bătrânul continuă:

— Cred că va rezista cel puţin cinci minute... Asta ajunge... Aşadar, momentul a sosit... Acolo, afară, se găseşte Hector Gardane, împreună cu opt sute de soldaţi, care au ocupat grădina şi via, care au împresurat casa, dar... Egizio Ettore nu se predă.

Şi rostind aceste cuvinte, puse mâna pe barba sa falsă şi şi-o smulse, peruca zbură cât colo, halatul fu azvârlit şi el şi toate acestea cu o repeziciune pe care nicio pană n-o poate descrie.

Cei trei parizieni se dădură înapoi cu un strigăt de uimire.

Da, acum nu mai aveau nevoie să li se spună numele, acum ştiau cu cine aveau de a face.

Egizio Ettore, nenorocitul, încolţitul, brigandul Corsicii, cel mai mare bandit al timpurilor, stătea în faţa lor.

Cap. 49 – Este un laş acela care-l părăseşte pe Egizio Ettore

Căpitanul Neuville se repezi în colţul unde-şi aşezase sabia şi o trase din teacă, baronul Lamberg puse mâna pe puşca-i cu două ţevi, Aristide de Lamotier îşi scoase revolverul, iar

Tric-Trac, care de abia se trezise, luă şi el o lingură şi veni în ajutorul stăpânului său.

Dar cu o mişcare mândră, Egizio Ettore intră în mijlocul lor şi aruncă o privire plină de dispreţ asupra sabiei lui Neuville, asupra puştii lui Lamberg, iar ţeava revolverului lui Aristide o dădu la o parte cu un gest, ca şi când ar fi fost vorba de craca unui pom ce-i stătea în cale. Şi toată înfăţişarea lui trăda o îndrăzneală atât de bărbătească, încât cei trei parizieni îşi aplecară armele, fără să vrea.

— Dar de ce nu trageţi domnii mei? întrebă brigandul, uitându-se pe rând la fiecare. De ce nu vă folosiţi de armele dumneavoastră? Vedeţi bine că în clipa aceasta nu sunt înarmat!... Faceţi-le acelora de afară serviciul de a mă culca la pământ... Şi acolo... acolo mai este o făptură, pe care o puteţi ucide... Letiţia... Letiţia mea, care-i aparţine lui Egizio Ettore, care este sufletul său... Înainte deci, nobilii mei parizieni, gândiţi-vă că i-o puteţi lua înainte regimentului de soldaţi, care aşteaptă acolo, afară... Veniţi, legaţi-mă cobză şi duceţi-mă la Paris, spre a mă arunca la picioarele frumoasei dumneavoastră doamne, după cum v-a poruncit.

Dar niciunul nu se mişcă. Revolverul lui Aristide de Lamotier se înclină, puşca lui Lamberg îi urmă pilda, iar Neuville îşi băgă sabia înapoi în teacă, trântind o înjurătură militărească.

— Cum, domnii mei? întrebă Ettore. Dacă nu vă grăbiţi, peste câteva clipe voi cădea în mâinile lui Hector Gardane, care a pornit la război în fruntea unui regiment întreg, spre a pune mâna pe un singur om... Opt sute de oameni, împotriva unuia singur... cu ofiţeri cu tot, opt sute paisprezece... Ei bine, fiţi opt sute şaptesprezece şi treceţi îndată de partea duşmanilor mei. Gândiţi-vă numai, cât veţi fi de admiraţi...

— Opreşte, domnule! strigă căpitanul Neuville. N-ai dreptul să vorbeşti astfel cu noi... Eu nu pot îndura dispreţul dumitale... Dracu să mă ia, sunt ofiţer francez, afară sunt ofiţeri francezi, deoarece stau tot sub comanda Parisului, dar nu sunt în stare să săvârşesc ticăloşia de a cădea în spatele unui om, care este ameninţat!

— Bravo, Neuville! strigă Aristide de Lamotier, întinzându-i

mâna prietenului său. Am coborât în Corsica, spre a lupta împotriva lui Egizio Ettore, dar nu pentru a face pe copoii autorităţilor de aici.

— Iar mie, strigă şi Lamberg, mie mi s-a luat parcă o piatră de pe inimă, auzindu-vă vorbind astfel, căci vă mărturisesc sincer, dragii mei, că prefer de o mie de ori să pornesc împotriva urmăritorilor săi, decât să-mi ridic arma în contra lui Egizio Ettore.

— Gândiţi-vă bine ce faceţi, domnii mei! strigă brigandul, îndreptându-se şi mai mult. Acela care mi se alătură, va fi socotit ca tovarăşul, complicele meu, şi se prea poate ca şi el să sfârşească în aceeaşi spânzurătoare, în care va sfârşi mai înainte Egizio Ettore.

— Nu vreţi să deschideţi? strigă atunci de afară Hector Gardane, al cărui glas îl recunoscuseră acum toţi cei de faţă. Atunci voi pune să se spargă uşa!

— Du-te la uşă, îi şopti brigandul Letiţiei, şi începe să parlamentezi cu el... Asigură-l că nu sunt aici, că nici nu mă cunoşti... Prin aceasta tot vom câştiga câteva minute. Domnii mei, se întoarse apoi Egizio Ettore înspre cei trei parizieni, dumneavoastră nu puteţi face cauză comună cu mine... de aceea, vă fac o propunere... Pentru ca să fiţi în afară de orice bănuială lungiţi-vă la pământ şi lăsaţi-mă să vă leg... În chipul acesta veţi putea spune că Egizio Ettore v-a atacat aici...

— Propunerea aceasta o refuzăm de la început! răspunse contele de Lamotier, cu mândrie. Dar eu îţi voi face una mai bună, Egizio Ettore... Ascultă-mă şi în clipa aceasta ştiu că vorbesc în numele prietenilor mei. Este adevărat că i-am făgăduit unei doamne, de a te aduce de viu, la Paris... Noi trebuie să ne ţinem cuvântul... Dar socotim că nu este demn să te atacăm, atunci când eşti ameninţat de opt sute de soldaţi. Egizio Ettore, dumneata ne-ai primit cu braţele deschise în casa aceasta, ne-ai ospătat cu mâncare şi băutură... Ne-ai scăpat de a îngheţa în noaptea aceasta de iarnă. Toate acestea ne impun recunoştinţă şi ne pare bine că-ţi putem da dovada recunoştinţei noastre atât de curând. De aceea, Egizio Ettore, ia-ne drept tovarăşii tăi pentru noaptea aceasta şi îngăduie-ne să luptăm alături de tine...

Iată mâna mea, sunt ofiţer francez şi voi şti să lupt sau să mor.

— Aristide, parcă ai fi fost în sufletul meu, strigă căpitanul Neuville. Aşadar, vom fi patru împotriva a opt sute. O asemenea luptă nu s-a mai dat de când e lumea şi pământul.

Între timp şi baronul Lamberg se apropie de Egizio Ettore şi-i întinse mâna.

— Egizio Ettore, zise el, din primul moment când te-am văzut, mi-ai fost simpatic... Nimeni şi niciodată nu m-ar putea hotărî să mă alătur duşmanilor dumitale... Nu, vreau să lupt alături de dumneata şi cred că-ţi voi putea fi de folos!

Egizio Ettore se uită tăcut la cei trei prieteni. Brigandul părea să fie adânc mişcat.

Deodată, însă, îşi întinse amândouă mâinile înspre ei.

— Domnii mei, strigă el, ceea ce faceţi dumneavoastră pentru mine în clipa aceasta, dovedeşte simţămintele dumneavoastră nobile... Primesc ajutorul dumneavoastră deoarece ştiu că pot avea încredere în dumneavoastră. Poate că odată şi odată mi se va oferi şi mie prilejul de a vă răsplăti ceea ce faceţi în noaptea aceasta pentru mine... Acum însă, să nu mai pierdem timpul, domnii mei. Mâna mea, Aristide de Lamotier, dumneata eşti un suflet nobil şi aceasta o ştiu nu de astăzi. Şi dumneata, căpitane Neuville, eşti ostaş, şi sunt încredinţat că nu vei închide ochii, când vei auzi gloanţele şuierând în jurul dumitale. Iar dumneata, baron Lamberg, dă-mi şi mâna dumitale, căci privirile-ţi melancolice mi-au dovedit că eşti un om întreg şi că n-ai fi în stare să săvârşeşti o faptă împotriva conştiinţei dumitale.

— Nu, Egizio Ettore, reluă Aristide de Lamotier, astăzi suntem prietenii dumitale, ce va fi mâine nici noi singuri nu ştim, dar până la răsăritul soarelui ne vom lăsa să fim tăiaţi în bucăţi pentru dumneata, dacă nu se va putea altfel... vom şti să murim alături de dumneata, dacă va trebui, căci am avut prilejul să te cunoaştem şi suntem încredinţaţi că nu eşti un vinovat, ci un om călcat în picioare, de aşa-numita dreptate omenească. De aceea, dragii mei, uniţi-vă cu mine şi strigaţi: „Trăiască Egizio Ettore... Cu el la luptă şi la moarte!”

— Trăiască Egizio Ettore... Cu el la luptă şi la moarte!

strigară şi ceilalţi.

— Jos cu Egizio Ettore! se auzi atunci de afară. Doborâţi tot ce întâlniţi în cale... jos cu brigandul Corsicii!

— Trăiască... să trăiască! strigară cei trei tineri parizieni, cu voce mai tare.

În timpul acesta Letiţia se apropie de uşa în care soldaţii începuseră să lovească cu paturile armelor.

— Cine-i acolo?... Ce doriţi? strigă ea. Pentru numele lui Dumnezeu, dar ce se întâmplă aici? De ce vreţi să pătrundeţi cu forţa într-o casă de oameni paşnici?

— O casă de oameni paşnici? strigă o voce înfuriată. Nu mai tărăgăniţi lucrurile şi sfârşiţi cu comedia aceasta... Noi ştim prea bine că Egizio Ettore se ascunde în casa aceasta... Dacă nu vrei să fii socotită drept tovarăşa lui şi să fii dusă cu el cu tot în lanţuri, la Bastia, atunci deschide uşa.

— De cine vorbiţi că s-ar găsi în casa mea? întrebă Letiţia, stăpânindu-şi înfrigurarea, pe cât putu.

— La naiba, dar ai urechile astupate de nu auzi?... Egizio Ettore, brigandul din Fontanella!

— Cine este acela... Egizio Ettore?

— Cine este Egizio Ettore?... Ha, ha, ha, acum te-ai prins în propria dumitale cursă! Fiecare copil cunoaşte numele lui Ettore şi dumneata pretinzi că nu l-ai auzit? Deschide odată femeie, sau fată, ce eşti, căci de nu, pun să se spargă uşa cu patul armelor.

— Domnul meu, răspunse Letiţia cu voce tremurândă, vă voi deschide îndată, dar nu sunt îmbrăcată şi vă veţi da seama şi dumneavoastră că aşa cum m-am sculat din pat nu vă pot lăsa să intraţi.

— Fleacuri!... Aruncă-ţi ceva pe umeri şi trage zăvorul la o parte!

— Duceţi-vă vă rog la primar şi întrebaţi-l dacă nu sunt o fată cumsecade... El vă va întări spusele mele, căci mă cunoaşte destul de bine.

— Dracul să-l ia pe primar!... Noi n-avem nevoie de el, căci suntem siguri de ceea ce ştim.

— Atunci daţi-mi măcar câteva minute, până când mă voi îmbrăca.

— Bine! Asta se poate! Dar dacă în cinci minute nu deschizi uşa, atunci voi lua măsurile pe care le voi crede de cuviinţă.

Letiţia se retrase de la uşă, până la picioarele treptelor care duceau la catul de sus.

Bărbaţii puseseră mâna pe puşti şi Tric-Trac luase o armă.

— Ticăloşii vor pune mâna pe caii noştri, murmură Neuville, şi aceasta ar fi o pierdere simţitoare pentru noi, căci erau cai buni.

— Atâta pagubă să avem! răspunse contele de Lamotier. Avem altceva mai preţios de apărat decât câţiva cai... Iute, prietene Ettore, spune-ne şi nouă ce ai de gând să faci?

— Planul meu este următorul, răspunse Egizio Ettore. Va trebui să ne refugiem în odaia de la etaj şi să închidem uşa cât mai iute în urma noastră... După aceea vom face nişte găuri în uşă... Prin aceste găuri şi prin uşă apoi, va trebui să doborâm cât mai mulţi din potrivnicii noştri. Spre norocul nostru, treptele sunt atât de înguste, încât năvălitorii nu vor putea înainta, decât cu rândul, în asemenea împrejurări cred că vom putea rezista câtva timp.

— Minunat! strigă căpitanul Neuville. Înainte, băieţi, să nu mai pierdem timpul, ci să ne retragem în cetăţuia noastră.

— Letiţia, porunci Egizio Ettore, du în odăiţa de sus cât mai multe provizii... mâncare şi băutură cel puţin pentru trei zile... Unde este Jupiter?... Ne va însoţi şi el! Da, animal credincios, ascute-ţi bine dinţii, căci poate să avem nevoie şi de ei, pentru a respinge ceata năvălitorilor... Şi acum, domnii mei, dacă binevoiţi, să ne retragem în fortăreaţa noastră.

Toţi porniră pe scări în sus, numai Letiţia mai rămăsese jos, pentru a strânge în grabă carne afumată, pâine, brânză şi vin. Tric-Trac le vârî într-un coş şi porni iute cu el în sus.

— Lumină avem sus? întrebă Ettore.

— Da, este acolo o lampă umplută cu petrol pentru douăzeci şi patru de ceasuri.

— Cum stăm cu muniţia? întrebă apoi brigandul.

— Muniţii avem îndeajuns, răspunse Aristide de Lamotier. Ascultă, Tric-Trac, ce-ai făcut cu lada noastră de muniţii? Cred că n-ai lăsat-o afară!

— Iat-o aici! răspunse Tric-Trac, ridicând o ladă neagră,

învelită în piele şi bine închisă.

— Asta este lucrul de căpetenie, răspunse Egizio Ettore, mulţumit. Aţi avut o idee minunată să aduceţi muniţia în casă. Este adevărat că brâul meu este plin cu cartuşe, dar vom avea nevoie de multe gloanţe.

Acum, că avem tot ceea ce ne trebuie, nu ne mai lipseşte decât ajutorul lui Dumnezeu.

— Care nu ne va lipsi! răspunse Letiţia cu evlavie, privind la Egizio Ettore, ca şi când ar fi căutat să găsească în ochii lui nădejde şi încurajare.

Câteva minute mai târziu toţi se găseau în odăiţa de la etaj şi brigandul începu să taie îndată găuri în uşă.

El făcu şase găuri, deoarece şi Letiţia declarase că vrea să ia parte la luptă.

— N-ar strica, zise contele de Lamotier, dacă am putea căptuşi uşa cu nişte tablă!

— Nimic mai uşor decât asta, răspunse Egizio Ettore. Uite, acolo văd un burlan înalt, care se înalţă înspre cer. Desfăcând burlanul, vom avea tablă destulă pentru a căptuşi uşa.

Asta se întâmplă în curând şi uşa fu căptuşită cu o foaie de tablă. În odăiţă nu se găseau prea multe mobile, dar cele care erau acolo, fură toate îngrămădite în faţa uşii, ca o baricadă.

Deodată Tric-Trac se sperie atât de tare, încât nu lipsi mult să cadă pe podea. Jos, uşa fusese spartă şi o ceată întreagă de soldaţi năvăliră în casă.

— Vin! exclamă Letiţia, cu glas înăbuşit. Acum... acum numai Dumnezeu ne mai poate scăpa!

— Sărmana mea Letiţia, îngână Egizio Ettore, uitându-se trist la iubita sa. Cu câteva ceasuri mai înainte, ce mândră erai tu de casa aceasta, care acum va fi prefăcută într-o ruină!

— Taci, Egizio! Ce-mi pasă mie de casă, numai viaţa ta să fie în siguranţă şi să ţi-o poţi scăpa.

— Asta va atârna numai de noi, răspunse brigandul. Nădăjduiesc că Providenţa nu ne va părăsi cu totul. Ar fi bine însă, să ne aşezăm ţevile puştilor încă de acum în ochiuri, pentru a putea primi duşmanul cu căldură, dacă se va hotărî să urce scările.

Un vacarm îngrozitor răsună în toată casa. Se auzeau înjurături, blesteme, ameninţări şi după aceea răsună şi glasul lui Hector Gardane, care strigă:

— Înainte... Nimiciţi tot ce vă cade în mână... Am fost înşelaţi... Femeia cu care am parlamentat adineauri ne-a minţit... Acum sunt încredinţat că Egizio Ettore se ascunde pe aici pe undeva... Căutaţi-l, căci trebuie să-l găsim prin vreun colţ.

Asediaţii se cutremurară. Se stăpâniră însă şi rămaseră liniştiţi, căci clipa hotărâtoare nu mai putea întârzia.

După ce trecură vreo cinci minute, fără ca soldaţii să fi izbutit să dea peste Egizio Ettore, se auzi deodată o voce strigând:

— „Căpitano”... văd nişte scări, care duc în sus... Pe semne că s-a refugiat sub acoperiş.

— Treizeci de oameni să urce treptele! porunci Hector Gardane. În cazul când uşa este încuiată, spargeţi-o cu lovituri de pat de puşcă. Premiul care este pus pe capul lui Egizio Ettore va fi al vostru, dacă veţi izbuti să puneţi mâna pe el.

Treptele începură să geamă sub paşii grei ai soldaţilor, care se repeziră acum pe ele, îndreptându-se înspre odăiţa de la etaj.

— Atenţiune! le strigă atunci Egizio Ettore tovarăşilor lor. Fiecare să ţintească bine, căci n-avem gloanţe de pierdut. Să nu trageţi însă, până când nu voi da eu semnalul.

Urmă o clipă de cumplită încordare.

Cap. 50 – Şase contra opt sute

La porunca lui Gardane, care rămăsese la picioarele scării, soldaţii se repeziră pe trepte în sus, fiecare din ei ţinând în mână o puşcă încărcată, gata să tragă.

Treptele acestea nu se sfârşeau în faţa uşii în dosul căreia se retrăsese brigandul cu tovarăşii săi, ci mergeau mai departe, spre a se termina într-o chilie aflată chiar sub acoperiş.

După cât se părea, soldaţii credeau că Egizio Ettore se ascunsese în podul casei, deoarece nu dădură nicio însemnătate uşii odăiţei de la etaj.

Brigandul aşteptă până când treptele se umplură bine cu soldaţi, apoi le strigă prietenilor săi:

— Foc!

Şase gloanţe porniră şi şase soldaţi se prăbuşiră. Şi mai înainte ca soldaţii să se fi putut trezi din buimăceala pricinuită de împuşcături, cele şase arme ale asediaţilor se descărcară pentru a doua oară şi alţi şase ostaşi căzură.

— Înapoi! tună atunci Hector Gardane. Pentru numele lui Dumnezeu înapoi, căci avem de-a face cu un duşman mai numeros, decât ne-am fi putut aştepta!

Dar mai înainte de a-şi fi sfârşit vorba, cele şase puşti se descărcară din nou şi scara se acoperi cu alţi muribunzi şi răniţi.

Gardane se retrăsese în odaie, împreună cu ostaşii rămaşi în viaţă şi nici măcar de răniţi nu se sinchisi nimeni, atât de mare era zăpăceala şi groaza ce pusese stăpânire pe soldaţi, în primul moment.

Fireşte însă că groaza aceasta nu putea fi decât de scurtă durată. Hector Gardane ţinu iute sfat cu ofiţerii regimentului său şi se hotărî un nou asalt.

Un tânăr locotenent se oferi de bună voie să conducă oamenii.

Patruzeci de ostaşi au fost aleşi spre a da asaltul, iar tânărul locotenent jura sus şi tare că nu va da înapoi, până când nu izbuteşte să spargă uşa şi până nu-şi va pune vârful sabiei în pieptul lui Egizio Ettore.

Toboşarul îşi făcu toba să sune întocmai ca şi când ar fi fost vorba de o bătălie pe câmpul de luptă. Apoi, tânărul locotenent strigă:

— Înainte!... După mine... la atac!

Şi treptele se cutremurară sub paşii apăsaţi ai asaltatorilor.

Dar atunci, se auzi o detunătură... una singură... şi tânărul locotenent, nimerit în frunte, căzu în braţele toboşarului, care se găsea lângă el.

După aceea răsunară mai multe detunături şi niciun glonte

nu-şi greşi ţinta, în vreme ce gloanţele din carabinele soldaţilor se izbeau neputincioase de uşa grea de stejar. Acest nou asalt costă regimentul zece ostaşi.

Soldaţii începură să murmure.

— Acum cred, zise Egizio Ettore, scoţându-şi arma din ochiul de tragere, că pentru câteva minute măcar vom avea linişte.

— Păcat de tânărul locotenent! exclamă căpitanul Neuville. L-am împuşcat drept în frunte. Va plânge şi pentru el o mamă acum...

— Vă rog să mă credeţi, zise Egizio Ettore, cu tristeţe, că mi se rupe inima când văd că trebuie să curgă atâta sânge din pricina mea. Dar n-am ce să fac. Atâta timp cât mai simt în mine o licărire de viaţă, trebuie să mă apăr.

În momentul acesta Letiţia îl strigă pe Tric-Trac la fereastră, deoarece atacul dinspre grădină începuse. În acelaşi timp fusese luată cu asalt şi scara şi deci era timpul suprem ca fiecare să se aşeze la ochiul lui de tragere. De data aceasta însă, armele celor trei parizieni săvârşiră o pustiire cumplită în rândurile ostaşilor. Gardane se văzu silit să dea din nou ordin de retragere.

— Domnule conte, strigă Tric-Trac de la fereastră, binevoiţi a-mi jertfi şi mie o clipă, căci cu cea mai mare bunăvoinţă pe care aş avea-o, nu pot părăsi postul ce mi s-a încredinţat.

— Dar ce s-a întâmplat, Tric-Trac? întrebă contele de Lamotier..

— Binevoiţi a arunca o privire în grădină, răspunse Tric-Trac. Am tras până acum patruzeci şi opt de gloanţe, dar de la al patrulea niciun soldat nu mai era pe scară. Au căzut toţi ca nişte gângănii, când se ating de lampă şi dacă s-ar trece o sfoară prin trupul lor, ar semăna cu prepeliţele, care ni se ofereau fripte, la Bastia.

Tric-Trac deschise puţin oblonul şi contele văzu că într-adevăr, zece trupuri negre zăceau întinse în zăpadă, la picioarele scării. Ceilalţi soldaţi fugiseră pe semne.

— Bravo, dragul meu Tric-Trac, răspunse contele de Lamotier. Acum ai dreptul la puţină odihnă, căci ţi-ai îndeplinit bine însărcinarea.

— Sunt mândru de lauda aceasta, domnule conte. Trebuie să ştiţi însă că, încă de copil, am dat dovadă de eroism. Cu mine s-a pierdut un mare soldat!

— Asta se mai poate repara, când ne vom înapoia la Paris, zise contele de Lamotier, tot râzând.

— Vai, când ne vom înapoia la Paris?... În frumosul, sublimul meu Paris!... Când mă gândesc ce fără griji trăiam eu acolo! Aveam stăpânul cel mai bun din lume, buzunarele veşnic pline cu bani, o slujbă nu prea grea, fata cea mai frumoasă şi eram veşnic în toane bune... Dar de când am pus piciorul pe acest blestemat pământ al Corsicii... Nu-i aşa însă, domnule conte că acum se va sfârşi totul în bine?

— Cum aşa, Tric-Trac? întrebă Aristide de Lamotier. Ce te face să bănuieşti aceasta?

— Cred că putem spune că l-am scos oarecum din încurcătură pe domnul Egizio Ettore şi având în vedere aceasta, îmi închipui că ar putea şi el să vă facă un mic serviciu.

— Şi care să fie acest mic serviciu, Tric-Trac?

— Foarte simplu. Să vină cu noi la Paris. Fără îndoială că nu-l cunoaşte încă şi ca om cumsecade, trebuie să facă şi el măcar un drum până în metropola lumii. Ajunşi odată acolo, îl legăm cobză, îl transportăm la palatul prinţului de Paris şi punându-l la picioarele prinţesei, îi vom spune: „Voila, l-am luat prizonier după o luptă cumplită!”.

— Geniule! strigă contele de Lamotier. Nici chiar în clipele cele mai grozave şi nu te laşi de năzbâtii!

În timpul acesta, Egizio Ettore o luase în braţe pe Letiţia şi o mângâia, deoarece aceasta începuse să plângă încet.

— Linişteşte-te, Letiţia mea. Nu vezi că totul merge bine?... Deocamdată n-ai de ce să te temi.

— Vai, Egizio, ştiu că vrei să mă linişteşti, dar ar trebui să fiu oarbă, pentru a nu-mi da seama că în faţa puterii covârşitoare vom fi siliţi să capitulăm. Căci nu sunt numai soldaţii. Uitându-mă adineauri în grădină, am zărit dincolo de gard pe sătenii din Acqua Longa. Deci, chiar dacă am izbuti să-i respingem pe ostaşi, rămânerea mea în casa aceasta n-ar mai fi cu putinţă, deoarece m-ar sfâşia în bucăţi, când ar afla

că stau atât de aproape de tine.

— Este adevărat că în casa aceasta nu vei mai putea rămâne, răspunse Egizio Ettore, dar ce-are a face? Vei merge cu mine! Oare căminul tău nu este acolo, unde sunt şi eu?

— Da, unde eşti şi tu, este şi căminul meu, zise frumoasa fată, înlănţuindu-şi braţele în jurul gâtului iubitului şi lipindu-se duios de el.

Egizio Ettore îşi sărută iubita pe frunte, îi dădu drumul, apoi se apropie de cei trei parizieni.

— Domnii mei, zise el, trebuie să ne aşteptăm la un asalt cumplit. Bănuiesc că vom fi atacaţi deodată, din toate părţile şi s-ar putea întâmpla să fim învinşi. De aceea daţi-mi voie să vă mai mulţumesc o dată pentru ceea ce aţi făcut pentru mine. V-aţi purtat ca nişte adevăraţi gentlemeni şi aţi dat dovadă că sunteţi nobili, nu numai cu numele, ci şi cu sufletul. De altfel sunt gata cu dragă inimă, să pun capăt acestei stări de lucruri şi să renunţ la ajutorul dumneavoastră. În clipa aceasta nu se găseşte nimeni în grădină. Săriţi iute jos. Nu vă cunoaşte nimeni şi vă veţi putea legitima. Cred că aveţi asupra dumneavoastră hârtii de identitate şi chiar dacă aţi fi prinşi în grădină, nimeni n-ar îndrăzni să bănuiască în dumneavoastră pe complicii lui Egizio Ettore, care au căutat să-i apere viaţa şi libertatea.

— Egizio Ettore, răspunse Aristide de Lamotier, fără şovăire. Noi trei, Neuville, Lamberg, şi cu mine, ba chiar şi servitorul meu, Tric-Trac, nu suntem obişnuiţi să facem un lucru numai pe jumătate. Dacă ne-am retrage acum, dacă peste câteva minute ne-am uita nepăsători cum cazi în mâinile urmăritorilor dumitale, ar însemna că tot ceea ce am făcut până acum, doborârea tuturor acelora care au căzut răpuşi de gloanţele noastre, n-ar fi decât o crimă, care nu mai are nicio scuză. Noi însă vrem să te scăpăm, Egizio Ettore şi asta se mai poate întâmpla.

— Totul este pierdut! strigă Letiţia deodată, cu voce tremurândă. Apropiaţi-vă de fereastră şi priviţi în grădină, spre a vedea diabolicele pregătiri care se fac. Vor să ne arunce în aer.

Într-adevăr pregătirile care se făceau în grădină, erau

diabolice. Din toate părţile veneau soldaţi, care aduceau cu ei mici butoiaşe.

Nenorocul voise ca înspre partea grădinii pivniţa să mai aibă o uşă. Soldaţii, ajungând la o anumită depărtare de uşa aceasta, făceau vânt butoiaşelor, care apoi se rostogolea în pivniţă.

— Letiţia are dreptate! strigă Egizio, scrâşnind din dinţi, ticăloşii nu se dau înapoi de la niciun mijloc... Ei îngrămădesc acum în pivniţă o cantitate oarecare de praf de puşcă, vor trage apoi în el câteva gloanţe şi atunci...

Egizio Ettore se opri... Nu voia să le mai descrie Letiţiei şi celor trei prieteni, care săriseră în apărarea lui, efectul îngrozitor, pe care-l va avea explozia prafului de puşcă.

Cap. 51 – Un cuvânt magic

În clipa aceea păliră chiar şi cei trei francezi şi rămaseră încremeniţi, ca de piatră. Letiţia se aruncă plângând la pieptul lui Egizio Ettore, iar Tric-Trac care se retrăsese într-un colţ, căzu în genunchi. Arma îi scăpă din mână, apoi se prăbuşi pe podea, cu un zgomot surd. Tot el fu însă acela, care rupse tăcerea cel dintâi:

— Am spus eu întotdeauna, că acela care a descoperit praful de puşcă, n-a putut fi un iubitor de oameni... Oare de ce l-a mai descoperit?

Dar în clipa aceea nimeni nu zâmbi la cuvintele caraghioase ale vrednicului Tric-Trac, deoarece era lămurit că... momentul următor putea aduce catastrofa. Dacă gândul lui Hector Gardane era într-adevăr acela pe care-l bănuia brigandul, atunci... toţi aveau să piară de o moarte îngrozitoare.

— V-am spus domnii mei, zise Egizio Ettore, adresându-se celor trei parizieni, că nu trebuia să vă legaţi soarta de aceea a lui Egizio Ettore... Deasupra capului meu stă steaua nenorocului, care vă va târî în prăpastie şi pe dumneavoastră. Vă rog din suflet, iertaţi-mă, dacă trebuie să pieriţi în floarea vârstei din pricina mea.

— N-am ajuns încă tocmai atât de departe, răspunse căpitanul Neuville. Cred că ar fi mai bine să nu ne mai bocim, ci să trecem la lucru... Trăsnete şi fulgere, dar suntem bărbaţi, ce naiba!... Propun să ne lăsăm în jos, pe fereastră, unul câte unul, dar fireşte foarte iute... Până acum am fost asediaţi. De ce n-am încerca să străpungem linia duşmanului?

— Dar cum te poţi gândi la aşa ceva? exclamă Egizio Ettore. Cum vrei să străbatem prin şapte sute de soldaţi?... Nu, nu. Asta ar fi pieire sigură!

Deodată se auzi de afară un sunet de tobă.

— Adio, iubitule! zise Letiţia, încolăcindu-şi braţele pe după gâtul brigandului. Sărută-mă, căci vreau să mor cu sărutul tău pe buze.

Şi în prada patimii, Letiţia îşi apăsă buzele fierbinţi pe buzele lui.

Aristide de Lamotier, baronul Lamberg şi căpitanul Neuville se retrăseseră într-un colţ şi se sfătuiau de zor. Dar sfatul lor nu părea să aducă niciun rezultat.

Toba răsună în trei rânduri, după aceea asediaţii văzură un om ieşind din mijlocul ostaşilor. Acesta îşi învârti sabia de trei ori deasupra capului.

Era Hector Gardane, comandantul regimentului.

— Tăcere!... Vrea să ne comunice ceva! zise contele de Lamotier. Să auzim, ce vrea?

O linişte de moarte se lăsă peste grădină, o linişte de moarte învălui casa.

— Egizio Ettore, răsună atunci glasul lui Hector Gardane, află că în clipa aceasta te găseşti pe un vulcan... Un singur cuvânt al meu este îndeajuns pentru a aprinde sub picioarele tale acest vulcan. Într-un asemenea caz ai fi pierdut, împreună cu tovarăşii tăi, căci nu vă stă în putinţă să împiedicaţi explozia pulberii pe care am îngrămădit-o în pivniţa casei. De aceea, Egizio Ettore, te somez în numele legii, să te predai, fără condiţii... Acelaşi lucru îl spun şi tovarăşilor tăi. Dacă până în cinci minute n-aţi părăsit casa, fără nicio armă în mână şi n-aţi ajuns în mijlocul grădinii, unde vă veţi întinde la pământ cu faţa în jos, voi da ordin să se tragă şi atunci veţi muri de moartea pe care voi singuri v-o

veţi fi ales. Ai auzit, ce aveam de spus, Egizio Ettore. Îţi mai rămân deci cinci minute de gândire.

După ce rosti cuvintele acestea, Hector Gardane intră din nou în mijlocul ofiţerilor săi.

— Să ne sfătuim deci, strigă Egizio Ettore, cu amărăciune. Nu ne costă decât un singur cuvânt, spre a scăpa de o moarte cumplită, nu ni se cere decât supunere, capitulare... Alegeţi deci, domnii mei, căci alegerea în împrejurările de faţă, nu poate fi grea. De altfel sunt gata, să vă pun la îndemână un mic document, în care voi recunoaşte că aţi fost prizonierii mei şi că v-am silit cu forţa să mă apăraţi...

— Cutezi să ne vorbeşti în felul acesta, Egizio Ettore? strigă căpitanul Neuville. Mii de draci, dar mai bine îmi rup aici sabia în două, decât să i-o predau lui Hector Gardane, acest decăzut al Bastiei, care nu este vrednic de a sta în fruntea unui regiment.

— Preferăm să murim alături de tine, Egizio Ettore! strigă şi Aristide de Lamotier şi trecu cu un gest vrednic de laudă, lângă brigand.

— Mai bine să ne arunce pe toţi în aer, exclamă baronul Lamberg, nu ne trebuie graţia nimănui.

Tric-Trac stătea într-un colţ şi mormăia, cu lacrimi în ochi.

— Atunci am hotărât, zise contele de Lamotier, vom muri împreună!... Să îngenunchem deci şi să ne rugăm lui Dumnezeu, căci cele cinci minute au trecut aproape... nu mai sunt decât câteva secunde... Trebuie să ne grăbim, dacă vrem să ne mai putem împăca cu Cerul.

Şi ducându-se ceva mai la o parte, nobilul cavaler îngână, înduioşat până la lacrimi:

— Scumpa mea Mignon, nu ne este dat să ne mai revedem vreodată... Rămâi cu bine... rămâi cu bine pentru totdeauna... A fost un vis frumos... a cărui împlinire nu ne-a fost dat s-o vedem.

— Priviţi, zise căpitanul Neuville, pregătirile pe care le face nemernicul de Hector Gardane!... Doisprezece oameni se desprind din rândul celorlalţi... Ei sunt hotărâţi, fără îndoială, să dea foc pulberii, pe care au îngrămădit-o în pivniţă... Ah, ticăloşilor am o poftă grozavă să mai trimit în iad pe unul din

voi, mai înainte ca banda voastră să facă acelaşi lucru cu noi.

— Lasă puşca, Neuville, zise Aristide de Lamotier. Nu mai trage, căci şi aşa a curs destul sânge omenesc... Bieţii soldaţi nu fac decât să se supună poruncii ofiţerilor.

— Gata... încărcaţi!... Arma la ochi! strigă Hector Gardane, cu o voce care-i pătrundea pe asediaţi până în măduva oaselor.

Egizio Ettore se apropiase de fereastră. Degetele ostaşilor erau pe trăgaci... Un singur cuvânt al lui Hector Gardane şi grozăvia se întâmpla.

— Egizio Ettore, mai strigă Gardane, înc-o dată, predă-te, căci de nu, vei muri de o moarte îngrozitoare.

— Voi muri, răspunse brigandul, îndreptându-se din tot trupul, în cadrul ferestrei, cel din urmă strigăt al meu însă, va fi: „Ruşine Corsicii, în care dreptatea este călcată în picioare... ruşine judecătorilor mituiţi... moarte martorilor sperjuri... Trăiască libertatea, pentru care moare Egizio Ettore!”.

— Bine. Tu singur ţi-ai ales, soarta... Îţi mai dau două minute, pentru a-ţi face rugăciunea din urmă... După aceea voi comanda foc şi atunci... atunci Dumnezeu, să vă fie îndurător.

— Ia-mă în braţe, Egizio, strigă Letiţia, alergând lângă bandit. Ţine-mă în braţele tale voinice... Iubitule, este o fericire să mori alături de acela ce ţi-e drag!

— Letiţia, strigă atunci brigandul, şi tu... şi tu să mori, în floarea vârstei. În epoca celei mai fermecătoare frumuseţi?... Nu... Nu... Asta nu trebuie să se întâmple! Egizio Ettore poate să piară, dar Letiţia... ea nu trebuie să moară!... Dumnezeule, un gând îmi luminează mintea ca un fulger... Vom trăi... Vom fi scăpaţi de groaznica moarte!

Cei trei parizieni se uitară aiuriţi la Egizio Ettore, căci el o împinsese duios pe Letiţia de la sine şi chipul lui era luminat acum, ca de razele unui soare, iar în ochii lui se putea citi o bucurie fără seamăn.

Egizio Ettore se apropie de tot de fereastră şi se aplecă afară prin ea. În clipa aceea Hector Gardane ridică sabia.

De o singură secundă mai atârnă acum viaţa nenorociţilor, care se găseau pe o mină de pulbere.

— Hector Gardane, strigă atunci Egizio Ettore. Încă un cuvânt, Hector Gardane!

— Ah, vrei să te predai?

— Ceea ce vreau şi ceea ce doresc îţi voi spune numai dumitale, între patru ochi, răspunse brigandul, fără şovăire. Te rog să te întâlneşti cu mine, în catul de jos al acestei clădiri, unde vom sta de vorbă cel mult cinci minute.

— Înţeleg! Asta este o cursă pe care vrei să mi-o întinzi, Egizio Ettore!

— Îţi jur pe sfânta Madonă că nu este nicio cursă şi că n-am niciun gând rău, în ceea ce te priveşte pe dumneata. La rândul dumitale însă, va trebui să mă asiguri că vei veni singur şi fără însoţitori.

— Şi dacă nu vreau să te cred, Egizio Ettore?

— Atunci îţi voi mai spune un singur cuvânt, Hector Gardane, strigă Egizio Ettore, cu voce tăioasă, un cuvânt care te va încredinţa că gândurile mele sunt curate; voi rosti un cuvânt de recunoaştere, care îţi va da dovada că Egizio Ettore te-ar fi putut nimici demult, dacă ar fi vrut.

— Un cuvânt de recunoaştere? strigă Hector Gardane. Ai înnebunit, omule?

— Întreabă-te singur, dacă am înnebunit, sau nu, după ce mă vei fi auzit rostind următoarele trei nume: Cristofo Martinez... Gaetano Finzi... Lady Mignon Milton...

Gardane se împletici, ca lovit de trăsnet, mâna în care ţinea sabia începu să tremure şi de abia se mai putea ţine pe picioare.

Dar ceea ce se petrecea în sufletul său în clipa aceea, cei din jurul său nu puteau observa şi acesta era un mare noroc pentru Hector Gardane.

— Cristofo Martinez... Gaetano Finzi... Lady Mignon Milton!

Ah, acestea erau trei nume, din care fiecare îi reamintea de câte un ceas nenorocit al vieţii sale, acestea erau trei nume, asemănătoare cu trei pietre de recunoaştere, aşezate de-a lungul drumului fărădelegilor, pe care fusese împins tânărul ofiţer, de uşurinţa sa.

Hector Gardane văzu groaznica taină a vieţii sale în mâinile altuia, pe care numai cu câteva clipe mai înainte voise să-l

nimicească şi ştia acum că brigandul cunoştea totul, că Egizio Ettore ştia despre el mai mult decât ar fi dorit el să ştie vreun om pe pământ, că omul acela, pe care numai cu câteva secunde mai înainte îl ameninţase cu moartea, ţinea cinstea lui în mâinile sale.

Dar, trebuia să afle pe ce cale intrase Egizio Ettore în stăpânirea acestei taine... Trebuia să se supună cererii brigandului, chiar dacă ar fi fost încredinţat că aceasta însemna moartea lui.

Căci era el oare sigur că brigandul nu mai vorbise şi altora despre acest secret al vieţii sale? Dacă-l mai cunoştea cineva, fără îndoială că-l va spune mai departe şi încetul cu încetul taina sa va fi cunoscută de toată lumea şi atunci nu numai că va fi alungat din societatea în care se învârtise până atunci, dar va ajunge în conflict chiar şi cu poliţia, cu judecătorii de instrucţie.

— Staţi! strigă el, făcându-le semn soldaţilor. Arma la picior, nu mai trageţi!... Niciunul din voi să nu se mai mişte!

Ostaşii se uitară miraţi la ofiţerul lor, care devenise alb ca varul.

— Rupeţi rândurile! porunci apoi Gardane, cu voce răguşită şi soldaţii se supuseră, înapoindu-se la tovarăşii lor, care erau împrăştiaţi prin grădină.

Peste un minut apoi, el se întoarse la ofiţerii care erau sub comanda lui.

— Domnii mei, le zise el, Egizio Ettore mi-a cerut o întrevedere între patru ochi... Fără îndoială că vrea să-mi comunice ceva de mare însemnătate... Poate că în anumite condiţii vrea să capituleze şi socot că este de datoria mea să evit, pe cât se poate, orice nouă vărsare de sânge.

— Cum, domnule căpitan, făcu unul din ofiţeri, aveţi de gând să vă duceţi, într-adevăr? Dar nu vă gândiţi că banditul vă va ucide?

— Nu mă tem de asta! răspunse Hector Gardane, dar chipul lui palid trăda tocmai contrariul... Nu-mi rămâne altceva de făcut. Datoria este datorie şi trebuie să mi-o fac până la capăt... Afară de aceasta, am un revolver în buzunar... aşa că, nu vă îngrijiţi de mine, domnii mei... Peste câteva minute voi

fi înapoi.

Locotenenţii vrură să-l oprească, dar Gardane se şi desprinsese din cercul lor şi acum înainta cu paşi grăbiţi spre casă.

Egizio Ettore, care urmărise totul de la fereastră, se retrase mulţumit. Cei trei francezi îl înconjurară, iar Letiţia îl prinse de mână.

— Egizio, tu eşti un vrăjitor! exclamă ea. Tu îi stăpâneşti pe oameni cu privirile!... Spune-mi despre ce este vorba? Cu ce ai izbutit să zdruncini hotărârea căpitanului?

— Mai târziu, iubito, mai târziu îţi voi spune totul, răspunse brigandul. Acum lasă-mă să mă duc şi fii încredinţată că în mai puţin de un sfert de ceas vom fi liberi, ca şi mai înainte şi vom putea pleca fiecare unde vom voi – nimeni neîndrăznind să ni se împotrivească.

Egizio Ettore strânse mâinile tuturor, apoi se îndreptă înspre uşă.

El coborî în odaia de la parter, mergând cu paşi apăsaţi. Faţa îi era palidă, privirea însă liniştită...

Îşi dădea seama că juca ultima carte, dar era încredinţat că această carte îi va aduce scăparea sa şi a tovarăşilor săi. Când intră în odaia de la parter, Hector Gardane nu sosise încă.

Cap. 52 – Negocierea

Brigandul se aşeză liniştit pe un scaun şi aşteptă.

Dar iată că uşa se deschide şi... în pragul ei apăru făptura înaltă a lui Hector Gardane.

O singură privire îi fu îndeajuns brigandului, pentru a-şi da seama că victoria nu putea să fie decât de partea lui. Căci chipul căpitanului trăda o groaznică enervare, o teamă laşă pe care o pricinuieşte numai gândul că ai fost descoperit, că şi altul îţi cunoaşte taina pe care o credeai ascunsă de restul lumii.

Egizio Ettore se ridică încet, şi sprijinindu-se cu amândouă mâinile de spateaza scaunului, zise:

— Închide uşa, căpitane, căci ceea ce avem de vorbit, nu trebuie să mai fie auzit şi de urechile unui al treilea...

Hector Gardane se supuse. Închizând uşa el se uită cu frică la brigand, măsurând din creştet până în tălpi făptura lui voinică.

Se temea, pe semne, că Egizio Ettore are vreo armă la el. Acesta însă băgă de seamă îndată, care era teama lui Gardane şi ridicând mâna, zise:

— Fii fără teamă, căci nu am nicio armă asupra mea!

— Egizio Ettore, zise atunci Hector Gardane, cu voce tremurândă, ai rostit acum pentru a doua oară o ameninţare, pentru care trebuie să-mi dai explicaţii! Ce înseamnă misterioasele cuvinte, pe care mi le-ai strigat de la fereastră? „Cristofo Martinez... Gaetano Finzi... Lady Mignon Milton”?

— Mă mai întrebi, căpitane? răspunse Egizio Ettore, apropiindu-se încet de Hector Gardane. Dumneata ştii mai bine sau, în orice caz, tot atât de bine ca şi mine, ce înţeles grozav au cuvintele acestea. Oare într-adevăr nu-ţi mai aminteşti că acum câteva zile numai, te găseai în casa portughezului Cristofo Martinez, căruia i-ai vândut un giuvaer, pentru neînsemnata sumă de şaizeci de mii de franci?

Gardane se clătină, dar nu se dădu bătut. La urma urmelor, chiar dacă banditul ştia că-i vânduse portughezului un briliant, pentru suma de mai sus, ce putea el dovedi cu aceasta? Giuvaerul putea doar să fie proprietatea lui!

— Giuvaerul acesta, continuă Egizio Ettore, foarte liniştit, l-ai dat în lucru la Gaetano Finzi, un minunat şlefuitor de diamante. Lucrul pe care şlefuitorul trebuia să-l îndeplinească, nu era deloc obişnuit. Însărcinarea lui era să scoată din căsuţa giuvaerului, briliantul din mijloc, cel mai de preţ şi să-l înlocuiască cu o imitaţie fără valoare.

— Egizio Ettore, asta este...

— Nimic, decât adevărul gol, goluţ? îl întrerupse brigandul. Noi, briganzii n-avem obicei să minţim, căpitane Gardane. Îndeletnicirea aceasta o lăsăm pe seama gentlemenilor. Ai lăsat, deci, să se scoată din giuvaer briliantul cel mai preţios, spre a ţi-l însuşi. Nu este adevărat ceea ce i-ai povestit lui Cristofo Martinez şi lui Gaetano Finzi, că ar fi vorba despre o

amintire pe care o ai de la răposata mama dumitale. Giuvaerul acesta a fost odată al celei mai frumoase femei din Bastia, al soţiei ambasadorului englez pe lângă Vatican... al lui lady Mignon Milton. Doreşti un scaun, căpitane? întrebă Egizio Ettore şi-i oferi lui Gardane acelaşi scaun, pe care şezuse el însuşi cu câteva clipe mai înainte.

Tânărul gentleman se aşează istovit pe scaunul oferit. Urmă apoi o lungă pauză, în răstimpul căreia nu se auzi altceva, decât respiraţia furtunoasă a lui Hector Gardane şi paşii regulaţi ai brigandului, care mergea în sus şi în jos prin odaie.

— Dacă mă asculţi, signor Gardane, continuă Egizio Ettore, cred că afacerea aceasta se va sfârşi într-un chip mulţumitor pentru amândoi. Căci vezi dumneata, ai asediat casa aceasta şi acum este împresurată cu peste şapte sute de soldaţi. Timp prea îndelungat n-aş putea să mă mai împotrivesc şi până în cele din urmă aş fi silit să mă predau. De aceea e neîndoielnic că ai pune mâna pe mine şi m-ai duce la Bastia, legat în lanţuri. Dar la ce ţi-ar folosi aceasta? Izbânda n-ar fi deloc onorabilă. Îţi voi spune însă şi altceva. Într-un loc anumit am depus o scrisoare, în care descriu adevărul în povestea cu briliantul lui lady Milton, dând unui prieten al meu însărcinarea ca în cazul când aş cădea prizonier, scrisoarea aceasta să fie publicată în gazetă. Astfel stând lucrurile, domnule căpitan, s-ar putea întâmpla ca viitorul să ne aducă foarte aproape unul de altul şi să pornim cu acelaşi vapor înspre Guyana, unde sunt deportaţi osândiţii la muncă silnică... Ei bine, în ceea ce mă priveşte pe mine, Hector Gardane, mie nu mi-ar părea rău deloc de o asemenea tovărăşie. Eu m-aş împăca cu soarta şi tăind la pietre, aş cânta cântecele vesele care se aud în nopţile de vară, la poalele Fontanellei... Dar dumneata, signor Gardane, ce te-ai face dumneata? De aceea m-am gândit că ar fi mai bine, dacă ne-am reda libertatea, unul altuia. Vezi, dumitale îţi stau la îndemână şapte sute de puşti, dar eu tot mai pot nădăjdui că, ascunzându-mă bine, s-ar putea întâmpla ca gloanţele lor să nu mă atingă, sau cel puţin, nu mortal. Dumneata însă, dumneata ştii că hârtiuţa mea te-ar nimeri de moarte. Căci odată scrisoarea aceasta dată în vileag, toată lumea pe care

o cunoşti astăzi în Corsica se va întoarce cu scârbă de la dumneata şi în toată ţara nu s-ar mai auzi decât un singur cuvânt... Acela de compătimire pentru sărmanul dumitale părinte.

Gardane îşi duse mâinile la tâmple, care ameninţau să-i plesnească. Privirile lui nu se mai puteau ridica de la pământ.

— Îmi este cu neputinţă să-ţi dau libertatea! exclamă el. O asemenea faptă ar fi împotriva onoarei mele. Fiindcă, spune-mi, Egizio Ettore, cum să răspund eu în faţa superiorilor mei, că te-am lăsat să scapi, tocmai atunci, când aş fi avut cea mai bună ocazie să pun mâna pe dumneata? Să mă întorc la Bastia şi să raportez că ai ştiut să-ţi baţi joc de şapte sute de oameni? Nimeni nu m-ar crede şi dintr-o nenorocire aş cădea în alta. O lume întreagă ar râde de mine şi aş fi dat afară chiar şi din armată.

— Cred că totuşi ar fi de preferat temniţei! răspunse Egizio Ettore. De altfel, asta este treaba dumitale. Cred însă că n-ai fost tocmai atât de gelos de cinstea dumitale, când ai pus mâna, sub cine ştie ce motiv, pe giuvaerul lui lady Milton şi când apoi ai schimbat briliantul cel mai frumos, cu o piatră fără valoare. Spune-mi, te rog, Hector Gardane, săvârşind acest furt, ai cumpănit oare tot atât de zelos, cinstea dumitale?

Gardane se ridică încet de pe scaun. Ochii lui luceau cu totul neobişnuit.

— Atunci sfătuieşte-mă, zise el, ce să fac?

— În locul dumitale m-aş întoarce la colonelul meu şi i-aş raporta că m-am încredinţat că Egizio Ettore nu poate fi prins.

Ofiţerii dumitale nu se pot împotrivi, iar îndată ce ajungi la Bastia, îţi dai demisia.

Cu un strigăt de groază Hector Gardane căzu înapoi pe scaun.

— Îţi dai seama dumneata ce-mi ceri?... Dar ce voi mai fi eu, când, nu voi mai fi ofiţer?

— Un gentleman! Este adevărat că nobleţea îşi pierde însemnătatea, de îndată ce nu mai ai venituri. Încearcă însă să lucrezi ceva. Milioane şi milioane de oameni au trebuit să se hotărască la asta. Şi chiar dacă ţi s-ar părea ciudat să auzi

cuvântul de „muncă cinstită” de pe buzele mele, ale unui brigand, care nici el însuşi nu duce o viaţă cinstită, totuşi, gândeşte-te, Hector Gardane – şi aici glasul lui Egizio Ettore deveni cumplit – că între dumneata şi mine este o mare deosebire. Dumneata ai ajuns răufăcător, fiindcă ai fost ruinat de jocurile de noroc, de femei uşoare, de patimi, aşa că-ţi meriţi soarta. Eu însă... eu sunt mai mult un martir, decât un răufăcător... eu sunt o jertfă a împrejurărilor nenorocite, care s-au îngrămădit deasupra capului meu...

Hector Gardane părea distrus. Culoarea feţei sale se schimba în fiecare clipă, până când în cele din urmă roşeaţa ruşinii dispăru sub o paloare mormântală.

— Ei bine, îmi dau seama că nu se mai poate schimba nimic, exclamă el, în cele din urmă. Trebuie să te cruţ, Egizio Ettore, dacă nu vreau să mă distrug pe mine însumi. Iar dacă nu voi putea să plec din armată într-un chip onorabil, dacă demisia mea va fi respinsă şi mă vor da afară, pur şi simplu, atunci voi începe o viaţă nouă, aşa după cum m-ai sfătuit dumneata.

Atunci Egizio Ettore se apropie de Hector Gardane, îşi aşează mâinile pe umerii lui şi-şi adânci privirile în ochii tânărului ofiţer.

— Dacă aşa este, zise el, dacă într-adevăr ai de gând să începi o viaţă nouă, atunci nu este prea târziu.

Gardane făcu un pas înapoi. El se uită la brigand, ca şi când nu i-ar fi înţeles rostul cuvintelor.

— Ce vrei să spui? întrebă el.

— Ce vreau să spun? repetă brigandul. Vreau să spun că vei găsi în mine un prieten. Voi fi protectorul dumitale, dacă vei avea nevoie de unul. Eu ţi-am distrus cariera de ofiţer şi din pricina mea vei aduce o mare jertfă. Tot ceea ce ai avut până acum se va spulbera ca praful, sub puterea vântului şi de aceea vreau să-ţi înlocuiesc, pe cât se va putea, ceea ce ai pierdut. Întipăreşte-ţi bine în minte, cuvintele mele. Poate că în curând vei auzi mai multe despre mine. Dacă s-ar întâmpla să fii într-adevăr dat afară din armată... dacă tatăl dumitale te va părăsi şi nu va voi să mai ştie de dumneata, atunci... vino la mine!

— La dumneata?

— Da, la mine! răspunse Egizio Ettore, ca în extaz, căci să ştii că eu am ridicat steagul libertăţii în Corsica, a acelei libertăţi, care nu mai are nicio legătură cu legile, care dispreţuieşte tot ceea ce oamenii restrâng şi mărginesc. Să-mi fii un tovarăş credincios în lupta împotriva putregaiului societăţii... Drumul spre Egizio Ettore îţi va fi veşnic deschis. În peşterile munţilor Cagna, pe Fontanella, este loc destul pentru toţi aceia, pe care îi alungă societatea omenească, pentru a-i uni în scopul unei opere mai bune. Află deci, Hector Gardane, că braţele mele îţi stau deschise. Dacă vei fi părăsit, vino la mine. Vino la banditul, la brigandul, la cel alungat din lume, când dumneata însuţi nu vei mai fi decât un om ocolit de semenii săi. Şi crede-mă Gardane că nu se trăieşte pe vârful Fontanellei tocmai atât de rău, după cum crede lumea. Este adevărat că duc unele lipsuri şi că-mi sunt necunoscute multe bucurii. Dar în schimb am şi eu bucuriile mele personale, pe care ceilalţi oameni nu le pot simţi: pădurea este a mea, muntele, ţara întreagă! Nu mă tem nici de moarte, nici de iad! Eu nu alerg după aur şi argint!

— Bine, Egizio Ettore, strigă tânărul ofiţer. Fie după cum ai spus dumneata! În mai puţin de un sfert de ceas, trupele de sub comanda mea vor părăsi împrejurimile acestei case şi atunci dumneata şi tovarăşii dumitale veţi fi liberi. În ce mă priveşte pe mine, sunt încredinţat că la Bastia soarta mă va ajunge. Nu voi fi crezut că n-am putut să te prind, când te înconjurasem din toate părţile, voi fi trimis în faţa Consiliului de Război şi voi cădea victima lui. Ce se va întâmpla pe urmă cu mine, nu pot şti încă... Un lucru ştiu însă: dacă nu voi mai găsi altă ieşire, atunci... Egizio Ettore... voi fi al dumitale!

— Al meu! strigă brigandul şi luând mâna pe care i-o întinsese ofiţerul, o strânse cu căldură. Da, al meu vei fi, Hector Gardane şi te aştept cu braţele deschise. Nu este nevoie să-ţi mai spun unde mă poţi găsi. Locuiesc în peşterile şi văgăunile de pe piscul Fontanellei şi dacă vei colinda prin partea aceea, mai curând sau mai târziu nu se poate să nu dai peste mine.

— Dar în casa aceasta nu vei mai putea fi găsit? întrebă

Hector Gardane. Sau dacă dumneata personal nu vei mai fi aici, nu ţi se poate lăsa o ştire aici?

— Nu, dragul meu, răspunse Egizio Ettore, zâmbind. Casa aceasta a fost bună pentru mine atâta timp cât lumea nu ştia că Egizio Ettore poate intra şi ieşi din ea, când vrea. Totuşi, spune-mi, te rog, Hector Gardane şi dă-mi prin aceasta o dovadă de recunoştinţă, cum ai aflat că mă găsesc aici?

— Te rog, Egizio Ettore, nu mă sili să-ţi răspund la această întrebare, te implor, nu te folosi de groaznica taină a vieţii mele, pentru a face din mine un om cu desăvârşire necinstit. Sunt încă ofiţer şi ca atare n-am dreptul să trădez un secret ce mi s-a încredinţat sub cuvânt de onoare.

— Pentru mine ar fi fost de foarte mare însemnătate, zise brigandul, dacă ai fi putut să-mi răspunzi la această întrebare, căci în chipul acesta aş fi fost prevenit de un duşman. Pe de altă parte însă, recunosc că şi dumneata ai dreptate să taci. Eşti încă ofiţer şi trebuie să-ţi ţii cuvântul dat. Aşadar, te obligi, Hector Gardane, ca până într-un sfert de ceas, să-ţi retragi trupele de aici?

— Mă oblig, cu condiţia însă, să nu spui nimănui niciun cuvânt despre ceea ce ştii cu privire la vizitele mele la Cristofo Martinez şi Gaetano Finzi. Îmi juri aceasta?

— Îţi jur, Hector Gardane, că voi tăcea atâta timp asupra fărădelegilor dumitale, cât timp nu te vei lăsa prins de duşmănie împotriva mea.

— Atunci suntem înţeleşi. Rămâi cu bine, Egizio Ettore. Adio!

— Eu nu-ţi spun adio, răspunse brigandul, zâmbind, ci la revedere!

— Dea Domnul ca gândul acesta să nu ţi se împlinească niciodată! strigă Hector Gardane, îngrozit. Vai mie, dacă soarta ar hotărî ca un fiu al lui Cezare Gardane să ajungă complicele lui Egizio Ettore!

— De ce nu? răspunse brigandul, râzând. S-au mai văzut părinţi renumiţi, ai căror copii s-au bucurat de o faimă mai puţin onorabilă. Şi acum, rămâi cu bine, Hector Gardane!

După aceea îl conduse el însuşi pe tânărul ofiţer până la uşă, unde-i mai strânse o dată mâna.

Gardane ieşi în grădină, iar Egizio Ettore închise uşa cât mai bine.

— Am învins! exclamă apoi brigandul, îndreptându-se înspre treptele care duceau la catul de sus. Da, aceasta a fost o victorie deplină! Sfântă Madona din Saint-Étienne, îţi mulţumesc că mi-ai dezvăluit taina acestui tânăr uşuratic, căci fără de ea toţi am fi căzut pradă unei morţi îngrozitoare.

— Egizio... Egizio... da, mulţumeşte-i sfintei, căci te văd iarăşi în viaţă! Vai, dacă ai şti cât am tremurat pentru tine!

Aceea care rostise aceste cuvinte era Letiţia. Ea apăruse în uşa întredeschisă a odăiţei de la etaj, în care asediaţii se apăraseră cu atâta vitejie. Din câteva sărituri Egizio Ettore urcă treptele şi ajungând lângă iubita sa, o strânse în braţe.

— Nu mai tremura, Letiţia mea, îi şopti el. Fii veselă şi nădăjduieşte, căci astăzi, cel puţin, am scăpat de primejdie. Dragi prieteni, continuă apoi brigandul, adresându-se celor trei francezi, care îl aşteptau cu nerăbdare, primejdia a trecut. Pot să vă dau asigurările cele mai depline că nu trebuie să ne mai temem.

— Atunci într-adevăr eşti un vrăjitor, Egizio Ettore, strigă Rémi de Neuville, căci din tot ceea ce s-a petrecut aici, în decursul ultimului sfert de ceas, eu nu înţeleg nici un singur cuvânt.

— Dragul meu, răspunse brigandul râzând şi bătându-l pe umeri, nu uita că te găseşti în Corsica, unde se întâlnesc lucrurile cele mai neînţelese.

— Ai vorbit cu Hector Gardane, Egizio Ettore? întrebă baronul Lamberg.

— Fireşte, prietene, şi în curând vei vedea cu proprii dumitale ochi, efectul acestei întrevederi... Ascultă puţin la zgomotul de voci, care vine din cealaltă parte a grădinii!... Aceasta este o mică deosebire de vederi, care s-a ivit între ofiţerii regimentului. Se strigă, se vociferează, dar toate acestea nu vor folosi la nimic. Comandantul porunceşte şi ceilalţi ofiţeri trebuie să se supună.

— Şi despre ce este vorba acolo? întrebă Aristide de Lamotier, apropiindu-se de fereastră. Socotind după purtarea lor ai zice că este vorba despre o revoltă.

— Revolta va fi înăbuşită îndată, strigă Egizio Ettore. Ascultaţi, acum... se aud tobele. Dar de data asta ele nu mai sună pentru atac, nu mai dau semnalul pentru asedierea acestei case... ci pentru plecarea regimentului... Oastea se retrage... Suntem liberi... Suntem scăpaţi!

Tobele răsunau lugubru prin noapte, se auzi zăngănit de arme şi porunci scurte, milităreşti şi apoi... apoi asediaţii, văzură cum regimentul alunecă, de-a lungul gardului grădinii.

Sunetele tobelor răsunau din ce în ce mai îndepărtate, paşii soldaţilor îşi pierdeau ecoul în depărtări tot mai mari, până când în cele din urmă viscolul nu mai aduse niciun sunet de tobă, niciun zgomot de pas ostăşesc.

— Domnii mei, zise Egizio Ettore, înclinându-se în faţa celor trei francezi, îmi iau îngăduinţa să vă felicit pentru scăparea dumneavoastră. Şi în acelaşi timp Egizio Ettore vă aduce mulţumirile sale cele mai călduroase pentru preţiosul ajutor, pe care i l-aţi dat în noaptea aceasta de pomină.

Iar ţie, scumpa mea Letiţia, care ai luptat tot atât de vitejeşte ca şi un bărbat, pentru viaţa iubitului tău, ţie îţi mulţumesc printr-o sărutare şi o îmbrăţişare... Tu ştii că Egizio Ettore nu poate să-ţi facă alte daruri, aşa că trebuie să te mulţumeşti cu aceste dovezi ale dragostei sale.

— Dar oare o sărutare a buzelor tale, o strângere a mâinii tale, o privire a ochilor tăi nu este pentru mine mai mult decât toate comorile de pe pământ? îngână Letiţia, lipindu-se cu duioşie de pieptul brigandului.

— Şi acum cred, strigă Egizio Ettore, că ar fi nimerit să ne culcăm de îndată, căci în noaptea aceasta nu mai avem de ce să ne temem.

Un sfert de ceas mai târziu, toate luminile din casă fură stinse. Eroii acelei nopţi se întinseseră să se odihnească şi adormiseră îndată.

Cap. 53 – Dimineaţă în Acqua Longa

La ceasurile şase dimineaţa, Acqua Longa, mai era încă cufundată în întuneric. Era o dimineaţă rece, înzăpezită, de

iarnă, o dimineaţă, cum demult nu mai văzuseră corsicanii.

Egizio Ettore se sculase demult şi coborâse în curte, când uşa casei se deschise şi în pragul ei se ivi şi Letiţia.

— Bună dimineaţa, Letiţia mea, strigă el, apropiindu-se de iubită şi luând-o în braţe... A fost o noapte cumplită, dar slavă Domnului că a trecut!

— Şi ce se va întâmpla acum? întrebă Letiţia cu glas tremurător, lipindu-se şi mai tare de pieptul iubitului. Ai uitat oare că nu mai pot rămâne în casa aceasta? Căci chiar dacă trupele s-au retras, chiar, dacă Hector Gardane a îndepărtat primejdia de deasupra capului nostru, un lucru rămâne neîndoielnic şi nu-l vei putea tăgădui: ai fost găsit în casa mea şi deci, autorităţile vor crede, şi pe drept cuvânt, că sunt în legătură cu tine, mă vor aresta şi mă vor arunca în închisoare.

— N-au decât să poftească, strigă Egizio Ettore, dar pe Letiţia nu o vor mai găsi aici. Nu, draga mea, în vreme ce voi dormeaţi, eu am judecat bine lucrurile... Vei părăsi casa aceasta încă astăzi, împreună cu mine... O, Letiţia, nu te îngrozi să trăieşti alături de mine, căci cinstea ta de fată nu va fi ştirbită... Am învăţat să-mi stăpânesc patimile şi îţi jur Letiţia mea că nu vei fi soţia mea, decât numai după ce un preot va fi binecuvântat căsnicia noastră.

— Da, voi merge cu tine, răspunse frumoasa fată, şi eu mi-am dat seama că viaţa fără de tine este un adevărat calvar... Mi-am dat seama în noaptea aceasta că locul meu este lângă tine. Gloanţele care şuierau în jurul tău, moartea care te pândea şi-şi întindea mâna-i osoasă înspre tine, mi-au spus-o răspicat... Am înţeles atunci că dragostea nu trebuie să se dea înapoi de la nicio jertfă... Ia-mă cu tine, Egizio, du-mă cu tine... Vreau să fiu soţia ta, chiar dacă aceasta ar însemna ca lumea să mă arate cu degetul.

Adânc mişcat de atâta credinţă şi iubire, Egizio Ettore se aplecă şi sărută buzele calde şi roşii ale frumoasei Letiţia.

— Atunci am hotărât... Vom părăsi casa aceasta, care totuşi va rămâne proprietatea ta, căci aşa, cu una cu două, nu ţi-o poate lua nimeni. Dar asta nu înseamnă că Letiţia mea va fi nevoită să locuiască cu mine pe stâncile pleşuve ale

Fontanellei... Eu am mulţi prieteni, te voi duce la unul din ei, la acela în care am cea mai desăvârşită încredere.

— Prieteni!... Egizio, ai dat tu oare peste oameni în care poţi avea încredere?

— Da, răspunse brigandul cu o mândrie, care-i lumina faţa. Îţi voi încredinţa o taină, Letiţia mea, care te va bucura mult... Eu, Egizio Ettore, brigandul, urgisitul, defăimatul, am o comoară, asemenea căreia mulţi bogătaşi n-au, căci mie îmi aparţine... un sat întreg.

— Un sat?

— Da, copila mea. În satul acela fiecare cărămidă este a mea, eu stăpânesc fiecare casă, acolo pentru mine bat toate inimile... În satul acela îmi pot odihni capul fără teamă că voi fi trădat, fără teamă că voi fi vândut urmăritorilor. Dar vino să intrăm în casă, Letiţia mea... Acolo îţi voi explica totul.

Brigandul îşi încolăci braţul pe după mijlocul fetei şi astfel intră cu ea în casă. Dar când intrară în odaie, îndrăgostiţii se întâlniră cu cei trei francezi, care le ieşiră înainte, salutându-i voioşi.

— V-aţi şi sculat, domnii mei? exclamă brigandul, strângând pe rând mâinile celor trei prieteni. După încordările acestei nopţi, eu credeam că veţi dormi cel puţin până la amiază.

— În orice caz, zise căpitanul Neuville, putem să te încredinţăm, Egizio Ettore că cea mai interesantă noapte a vieţii noastre a fost aceasta, pe care am petrecut-o alături de dumneata şi am hotărât...

— Nu încă, zise Aristide de Lamotier, astupând iute cu mâna gura lui Neuville, despre asta vom vorbi mai târziu cu Egizio Ettore. Este o chestiune prea serioasă, pentru a începe discuţiile asupra ei, aşa, pe nepregătite. Mai întâi să luăm ceva în gură, deoarece văd că amabila noastră gazdă s-a gândit la noi cu toată ospitalitatea, cu care vrea să ne copleşească.

— Nu veţi găsi la mine, domnii mei, răspunse Letiţia, scuzându-se, decât o masă prea puţin nimerită pentru dumneavoastră. Dar o casă săracă nu vă poate oferi altceva. Lapte, ouă, miere, unt şi pâine... să ne aşezăm şi să-i

mulţumim lui Dumnezeu că ne-a lăsat să mai putem zări răsăritul soarelui.

— Da, să-i mulţumim lui Dumnezeu, se auzi atunci o voce şi în fundul odăii se ivi şi Tric-Trac.

— Poftim, poftim, prietene Tric-Trac, strigă Egizio Ettore. La masa aceasta îţi ai şi dumneata locul, ca oricare din noi, căci şi dumneata ţi-ai dat tributul în lupta de astă-noapte.

Şi Tric-Trac se aşeză alături de Egizio Ettore.

— Şi acum povesteşte-ne Egizio, zise Letiţia, după ce văzu că fiecare îşi potolise întru câtva foamea. Domnii aceştia nu cred să te stingherească, deoarece, după cele întâmplate, nu-mi închipui să mai ai vreo taină de ascuns de ei.

— Nu, fireşte că nu, răspunse brigandul uitându-se mulţumit în jurul său, şi de aceea vă voi istorisi tuturor, cum s-a întâmplat de am ajuns stăpânul unui sat întreg... Da, scumpii mei domni, aflaţi şi dumneavoastră, cum mi-am cucerit un sat întreg... da, mi-am cucerit, în adevăratul înţeles al cuvântului. Iar dacă povestea nu vă plictiseşte, atunci îmi voi lua îngăduinţa să v-o istorisesc.

— O ispravă a vestitului Egizio Ettore, strigă căpitanul Rémi de Neuville, dar cine n-ar asculta cu dragă inimă aşa ceva? Te rugăm deci, povesteşte-ne isprava.

— Mai întâi însă, aprinde-ţi o ţigară! zise Aristide de Lamotier, scoţându-şi tabachera din buzunar şi întinzându-i-o brigandului.

— Frumoasă tabacheră! zise Egizio Ettore. Am însă şi eu una care se poate asemui cu a dumitale... Iat-o... E din aur şi-i bătută în briliante. Cu aceste cuvinte Egizio Ettore îşi scoase din buzunar tabachera, pe care i-o luase lordului Milton. Cei trei parizieni scoaseră un strigăt de admiraţie.

— Păcat, zise baronul Lamberg, că nu mai este în stare prea bună. Vedeţi, aici în mijloc e puţin lovită şi chiar îndoită.

Egizio Ettore păli. Capacul tabacherei era lovit de un glonte care i-ar fi nimerit inima, dacă întâmplător preţiosul metal nu ar fi alcătuit un scut apărător. În înfrigurarea luptei nici nu băgase de seamă, cât de aproape fusese moartea de el.

Letiţia luă tabachera, o sărută şi ochii i se umplură de lacrimi.

— Tabachera aceasta trebuie să rămână sfântă pentru tine, Egizio Ettore, zise ea. Să nu te desparţi niciodată de dânsa şi s-o porţi întotdeauna deasupra inimii.

— Fireşte că nu mă voi despărţi de ea, răspunse Egizio Ettore. Iar de astăzi înainte tabachera aceasta nu-mi va mai sluji pentru a ţine ţigări în ea, căci ştiu eu ceva mai preţios ce merită să fie păstrat în învelişul ei de aur şi briliante.

Brigandul scoase atunci din sân o violetă presată şi o aşeză în tabacheră. Era violeta pe care i-o dăduse Letiţia la bisericuţa Lacrimilor lui Isus, la despărţire.

— Aşa, domnii mei, continuă el apoi vârându-şi tabachera în buzunar. Acum să aprindem ţigările şi pe urmă voi căuta să vă povestesc isprava cu cucerirea satului, care astăzi este al meu.

Fumul albăstrui al ţigărilor plutea în nori uşori prin odaie, focul trosnea plăcut în sobă şi Jupiter se lungise cât era de mare în apropierea căldurii. Letiţia se aşezase lângă brigand, iar cei trei prieteni şi Tric-Trac aşteptau cu nerăbdare povestirea făgăduită. Apoi, Egizio Ettore îşi începu istorisirea.

Cap. 54 – Vendeta

— Dumneavoastră, sunteţi străini în insula aceasta, domnii mei, zise brigandul. Cunoaşteţi fără îndoială, aşezarea Corsicii, din punct de vedere geografic, cunoaşteţi chiar legile ei, deoarece sunt legile Franţei; afară de câteva, izvorâte din obiceiul poporului, care au rămas neatinse. Afară de legile scrise pe hârtie însă, afară de ceea ce cărturarii de la Paris au gândit că este bine să impună poporului francez şi deci şi Corsicii, care aparţine Franţei, mai avem aici unele legi ale poporului, care cu toate că nu sunt recunoscute de împărţitorii dreptăţii, pentru mulţime însă au tăria unor porunci divine, intrate în sângele corsicanului şi pe care nimeni şi niciodată nu i le va putea scoate de acolo.

Şi pentru a vă da o pildă vie, domnii mei, vă voi spune că şi eu sunt o jertfă a acestor legi nerecunoscute, căci atunci când am fost osândit la Bonifacio, la douăzeci de ani închisoare, s-a

săvârşit împotriva mea o adevărată crimă judiciară.

Am fost învinuit de a mă fi răzbunat pe Vincenzo Rossati, de a fi săvârşit o vendetă.

N-am săvârşit-o însă... încă nu, dar vendeta mea trebuie să se împlinească, deoarece Vincenzo Rossati este ucigaşul tatălui meu.

Un ticălos a ademenit-o pe sora mea Iolanda. Multă vreme mi s-a ascuns această taină a familiei noastre, deoarece nu voiau să-mi otrăvească tinereţea cu această crimă josnică a unui ticălos.

Astăzi însă ştiu că unul dintre aceia care se fălesc a fi în fruntea nobilimii corsicane, i-a jurat Iolandei că o va lua de soţie şi nefericita mea soră l-a urmat pe nemernic, după ce acesta i-a dat cuvântul de onoare că se va cununa cu ea într-o capelă din apropiere.

Cununia a şi avut loc şi Iolanda deveni soţia acelui nobil. Când însă acesta se sătură de ea, îi mărturisi, râzând batjocoritor, că o păcălise, călugărul care-i cununase nefiind altul, decât propriul său camerist. Îi oferi bani, dar ea îi aruncă în faţă, se înapoie acasă şi de durere şi amărăciune... înnebuni...

Vedeţi, dragii mei, şi asupra acestui nobil trebuia să-mi iau vendeta demult. Dar eu am tot amânat şi prin asta am săvârşit un nou păcat.

De aceea m-a şi bătut Dumnezeu, trimiţându-mi pe cap o năpastă, de care n-am mai putut scăpa.

Vincenzo Rossati şi nobilul acela m-au acuzat de vendeta, cu toate că până atunci nu mă răzbunasem asupra lor. Învinuirea lor se bizuia însă pe faptul că Rossati a fost rănit de un glonte de puşcă, în casa mea.

Cine a tras glontele acela, nu ştiu nici până în ziua de astăzi. Dar oricine ar fi fost, bine a făcut!

V-am istorisit toate acestea, domnii mei, numai spre a vă face să înţelegeţi mai uşor ce este vendeta, pe care v-o voi explica în câteva cuvinte.

În oricare altă parte a pământului, când un om ucide pe un altul, familia celui ucis se plânge justiţiei. Făptaşul este arestat, judecat şi condamnat.

Justiţia aceasta omenească nu este rea, ci dimpotrivă, merită toată lauda şi dacă eu aş fi trăit altundeva decât pe meleaguri locuite de italieni, nici prin minte nu mi-ar fi trecut să-mi caut răzbunarea singur.

Pentru judecătorii noştri însă, legea este făcută spre a-i apăra pe cei bogaţi, nu însă şi pe cei nevoiaşi. Ei nu judecă după dreptate, ci după starea socială a împricinatului. Aşa a fost asta la noi acum o sută de ani şi aşa a rămas şi va mai rămâne, până când Parisul nu ne va trimite judecători francezi.

Acela însă, care în urma crimei pierde pe vreun membru scump al familiei sale, un frate, o soră, un copil, acela strigă după dreptate, întocmai după cum umple cerbul pădurea cu vaietele sale de durere, când i-a fost împuşcat puiul.

Aşa s-a născut vendeta, domnii mei. Ea nu este decât satisfacerea răzbunării, care e refuzată poporului.

De îndată ce s-a săvârşit o crimă, de îndată ce a dispărut un om, pe calea aceasta, rudele lui se adună la sfat şi jură răzbunare. Dar nu numai lui, făptaşului, ci întregii sale familii.

De aceea poporul are grijă ca vendeta să fie respectată.

Ea intră în îndatoririle fiecărui om cinstit şi acela care ar căuta să se sustragă de la vendetă, ar fi socotit ca un fricos, ca un laş. Şi nu numai bărbaţii gândesc astfel. Un bărbat, care nu şi-a împlinit vendeta, pe care i-a hărăzit-o soarta, nu va găsi niciodată o fată cu care să se căsătorească, căci toate s-ar îndepărta de el cu scârbă.

Cunosc cazuri, când unuia i s-a răpit un membru apropiat al familiei şi care nu voia să-şi împlinească vendeta, deoarece nu voia să ucidă. Dar opinia publică l-a silit, deoarece bărbaţii treceau pe lângă el, ca pe lângă un lepros, ocolindu-l de departe, iar femeile îşi întorceau capul de la el. Mai mult chiar, negustorii refuzau să-i vândă, când le intra în prăvălie şi în chipul acesta, omul fu nevoit să-şi împlinească vendeta, căci nu mai putea trăi de semenii săi.

Iată, domnilor, că v-am istorisit cam care era starea de lucruri, până nu demult, în satul Fontanella.

*

* *

În satul acesta primar este un oarecare Ovidio Salla. E omul cel mai bogat din localitate, are acum vreo treizeci de ani şi a fost întotdeauna un sclav al datoriei, al cinstei şi al sârguinţei.

Pe când Ovidio avea douăzeci de ani, deci cu zece ani în urmă, îşi pierdu părintele, dar nu prin moarte firească, ci într-o împrejurare, pe care v-o voi istorisi acum.

Cam la un ceas depărtare de Fontanella este aşezat un alt sat, Vignalella. Aici primar era Catechino, a cărui familie era alcătuită din fruntaşii satului. În calitatea lui de primar, Catechino avea adeseori de-a face cu mai marele Fontanellei, tatăl lui Ovidio. Cei doi bărbaţi erau legaţi printr-o strânsă prietenie, iar satele, acum zece ani, trăiau în cea mai bună vecinătate.

Bătrânul Catechino avea un băiat, care trebuia să fie cam de vârsta actualului primar din Fontanella, Ovidio Salla. Cum părinţii erau prieteni, fireşte, că şi copiii se aveau bine.

Părinţii îşi puseseră în cap să facă din feciorii lor ceva mai de seamă, decât erau ei înşişi. Ei nu voiau ca fiii lor să rămână ţărani, ci-i trimiseră la Bonifacio, la şcoli înalte, unde între cei doi prieteni se iscă o întrecere în învăţat, vrednică de toată lauda. Fiecare se trudea să-l întreacă pe celălalt să vină acasă cu note mai bune de la şcoală.

Aceasta însă nu-i împiedica să fie de aceeaşi părere în toate celelalte chestiuni.

Când veneau în vacanţe, cei doi tineri se înapoiau fiecare în satul lui şi această înapoiere era o sărbătoare, atât pentru Vignalella, cât şi pentru Fontanella.

Cei doi tineri erau mândria satelor şi nădejdea lor. Ovidio şi Emanuele nu visau altceva decât să ajungă deputaţii Corsicii. Ei se şi vorbiseră cu ce proiecte de legi vor veni şi care vor fi uşurările pe care le vor aduce insulei. Şi se părea că planurile celor doi prieteni se vor îndeplini, deoarece într-o bună zi atât Emanuele, cât şi Ovidio veniră acasă cu certificate de absolvire a liceului, deci cu dreptul de a intra în universitate. Părinţii se hotărâră să-i trimită la Universitatea din Bordeaux.

În timpul vacanţei cei doi tineri erau mereu împreună şi

Emanuele şedea mai mult la Fontanella, decât în casa tatălui său. Dar asta îşi avea pricina sa bine hotărâtă. Căci casa din Fontanella avea o atracţie deosebită pentru Emanuele, din pricina unei fiinţe fermecătoare, cu ochi negri şi părul ca pana corbului. Lydia, se numea fata primarului din Fontanella şi până la Saint-Étienne şi chiar mai departe, ea era cea mai frumoasă fată de la poalele munţilor Cagna. Nu este nicio mirare că tânărul Catechino se îndrăgosti de fată şi-şi petrecea zi şi noapte în jurul ei.

Într-o bună zi apoi, el căzuse în genunchi înaintea fetei şi-i mărturisi patima care-i măcina sufletul, îi spuse tot focul inimii sale. Vai, cine a iubit vreodată, acela va înţelege fericirea lui Emanuele, când fata răspunse cu aceeaşi patimă la dragostea lui şi când apoi, zile şi săptămâni întregi, cei doi îndrăgostiţi colindau prin păduri şi prin câmpii. Fericirea lor nu ţinu însă, decât numai până în ziua când – din fericire, sau din nefericire, vom vedea mai departe – bătrânul primar dădu peste ei, strâns îmbrăţişaţi.

Dar primarul nu făcu gălăgie. Dimpotrivă începu să zâmbească, luă mâna băiatului şi o puse într-a fetei şi cum tocmai se ivise şi Ovidio, îl chemă şi pe el să fie martor la logodnă.

— Te logodesc, Lydia mea, zise el, cu glas solemn. De încuviinţarea tatălui tău eşti sigură. Vreau însă ca aici şi acum, când ţii în mâna ta mâna logodnicei tale, scumpul meu Emanuele, să-mi juri că vei rămâne credincios fetiţei mele, chiar şi la Universitate şi că orice vei ajunge, după terminarea studiilor Lydia va fi soţia ta.

— Jur! strigă Emanuele Catechino. Ea ori niciuna! Jur pe sfânta Madonă del Pesi, că îndată ce-mi voi fi luat doctoratul, Lydia va fi soţia mea.

Cu aceste cuvinte o strânse din nou pe Lydia în braţe, o sărută cu foc, iar Ovidio se repezi la el şi îmbrăţişându-l cu frăţească dragoste, îi zise:

— Emanuele, din clipa aceasta nu eşti numai prietenul meu cel mai bun, ci eşti şi fratele meu.

În ziua următoare primarul Fontanellei se duse la cel din Vignalella şi la un pahar de vin puseră la cale toate

amănuntele căsătoriei copiilor lor.

Căsătoria fu deci hotărâtă şi cum o asemenea întâmplare se obişnuieşte să se sărbătorească cu vin şi lăutari, cele două sate fură invitate la o petrecere, care fu rânduită la graniţa dintre cele două comune.

Acolo puse Salla să se ridice mese şi bănci şi la marginea pădurii sătenii se aşezară pe joc şi băutură. Petrecerea ţinu toată noaptea.

A doua zi de dimineaţă, apoi, cei doi prieteni, care acum se numeau fraţi, porniră la drum, înspre Bordeaux.

La început totul a mers bine. Emanuele îi scria des iubitei sale, în Corsica, iar Ovidio nu putea trimite acasă, decât ştirile cele mai bune despre viitorul său cumnat. Băiatul învăţa zi şi noapte, iar Lydia se gândea la iubitul său, implorând pe Sfânta Madona să-l ia sub scutul său. În ceea ce-l priveşte pe Emanuele, acesta era foarte talentat, mai talentat chiar poate decât Ovidio, care învăţa mai mult şi totuşi, la examene era mai slab decât prietenul său.

Emanuele avea însă şi darul de a câştiga inima oamenilor şi aşa se întâmplă că într-o bună zi, unul din profesori îl pofti să-i facă o vizită. Emanuele primi invitaţia şi în casa profesorului cunoscu pe tânăra soţie a acestuia, cu care profesorul era însurat numai de şase luni.

Profesorul era un mare cărturar. Dar femeile şi mai ales cele tinere, nu înţeleg prea bine aceasta şi de aceea frumoasei Alice îi plăcu mai mult tânărul corsican, decât profesorul.

Nu trecu mult şi Emanuele ajunse sclavul frumoasei ademenitoare, care-i făcu din viaţă un adevărat rai pământesc, rai care însă adeseori se poate transforma în iad.

În vreme ce profesorul lucra în odaia de alături, Emanuele se desfăta în braţele necredincioasei femei, care călca în picioare fidelitatea conjugală.

Profesorul era o fire foarte nobilă. El nu se gândea să pună la îndoială buna credinţă a soţiei sale, dimpotrivă, era mulţumit că Emanuele se pricepea să-i ţină de urât Alicei, în vreme ce el era ocupat cu lucrul.

Fireşte că Emanuele se feri de a mărturisi prietenului său legătura de dragoste pe care o avea cu soţia profesorului.

Dimpotrivă, el continuă şi pe mai departe corespondenţa cu Lydia, asigurând-o în fiecare scrisoare că-i este credincios până la moarte. Mai departe îi scria că peste doi ani se va întoarce în Corsica, pentru a se căsători cu ea.

Cei doi ani se apropiară şi ei de sfârşit.

În casa profesorului totul mergea ca mai înainte. Este adevărat că Emanuele încerca să-şi stăpânească patima, pe care o simţea pentru diabolica femeie. Dar se poate stinge un vulcan, cu apă?

Iată însă că într-o bună zi profesorul primeşte o scrisoare anonimă. În scrisoarea aceasta i se aducea la cunoştinţă că tot oraşul îl arată cu degetul, că studenţii la universitate râd de el şi chiar că mulţi oameni de seamă au început să-l dispreţuiască, deoarece n-o dă afară din casă pe nevastă-sa.

Mai departe, era sfătuit să fie cu ochii în patru, în ceea ce-l priveşte pe elevul său favorit şi să dovedească că se mai pricepe şi în altele, nu numai în ştiinţă.

Profesorul se înfurie când primi scrisoarea aceasta. Nu pe Emanuele, nici pe soţia sa, ci pe trimiţătorul acelor rânduri, care căuta să-i tulbure liniştea casei, printr-o minciună atât de grosolană.

Cel dintâi gând al lui fu să intre în odaia soţiei sale, unde din întâmplare, nu-l găsi pe Emanuele. El îi arătă Alicei scrisoarea şi-i zise:

— Iată ce răi, ce mizerabili sunt oamenii. Le pare rău că ducem o viaţă atât de liniştită în trei.

În seara aceea, când Emanuele veni ca de obicei în casa profesorului, Alice îi strecură în mână un bileţel, prin care îi aducea la cunoştinţă cele petrecute şi în care îl ruga, ca pentru un timp măcar, să ocolească casa profesorului.

Emanuele se cutremură. Dar nu se temea de profesor, ci de Ovidio. Vai, dacă ar afla acesta că nu i-a rămas credincios Lydiei!

Dar Emanuele nu voia s-o părăsească pe Alice, hotărî însă să-şi ia măsurile de precauţie. Urmând sfatul Alicei, se scuză la profesor că va fi silit să nu mai vină câtva timp, deoarece

vrea să-şi pregătească examenul de doctorat. Şi într-adevăr, acum se cufundă în învăţătură mai mult decât oricând, încercând să-şi alunge din inimă chipul Alicei şi s-o uite pe frumoasa sirenă. Dar nu izbuti. De aceea, într-o zi hotărî să reia dragostea întreruptă.

În casa profesorului însă nu mai avea curajul să facă aceasta. Dar oare de ce să nu se întâlnească cu ea în propria sa locuinţă?

Toată greutatea era doar să-l îndepărteze de acasă pe Ovidio pentru ora întâlnirii.

De îndată ce Ovidio dispărea după colţul străzii, o femeie cu faţa acoperită de un văl des se strecura în casă, spre a zbura în braţele larg deschise ale lui Emanuele.

Într-o zi, cei doi amanţi veniră împreună şi se lăsară cu totul în prada patimii ce-i măcina. Alice însă îi spuse iubitului că în ultimul timp profesorul devenise mai bănuitor decât oricând, că nu o mai credea şi că se teme că profesorul a pus spioni pe urmele ei, care îi controlează fiecare pas.

Emanuele însă nu credea, ba îşi mai şi bătea joc de profesor.

Şi el izbuti să alunge teama Alicei, prin dezmierdările sale, izbuti să-i înşele presimţirea catastrofei ce se apropia. De altfel, este ştiut că femeile sunt gata cu dragă inimă să se lase înşelate asupra primejdiei ce le pândeşte, când iubitul le spune că nu trebuie să se teamă.

Deodată însă auziră paşi pe scări şi mai înainte de a fi apucat să se dezmeticească, cineva bătu în uşă. Spre norocul lor, Emanuele trăsese zăvorul. Căci îndată după bătaia în uşă, nepoftitul încercă s-o deschidă, ceea ce nu-i izbuti.

— Soţul meu! strigă Alice, tremurând din tot trupul şi sărind din pat. Iute!... Sunt pierdută!

— Numai în cazul când ne pierdem cumpătul! răspunse Emanuele. Căci altfel nu suntem pierduţi, mai putem scăpa... prin fereastră... Spre norocul nostru, odaia se găseşte la etajul întâi şi cu ajutorul cordonului de mătase al halatului meu, îţi va fi uşor să coborî în grădină. Iar apoi, în vreme ce eu îl voi ţine aici pe profesor, te strecori pe stradă şi alergi cât poţi mai iute acasă.

— Şi nu-i vei mărturisi nimic, iubitule?

— Eu?!... Niciodată!... Gândeşte-te că aş fi pierdut, căci dacă profesorul ar afla ceva, tocmai acum, în preajma examenelor, m-ar trânti şi mi-ar distruge toată cariera.

— Aşadar, crezi că în felul acesta ar putea să se răzbune pe tine? întrebă Alice.

— Sunt încredinţat de asta.

— Dar deschide odată, monsieur Catechino! strigă atunci o voce de afară, în care cei doi amanţi recunoscură cu groază glasul profesorului. Deschide uşa, căci de nu chem poliţia s-o spargă.

— Ah, dumneavoastră, sunteţi, domnule profesor? răspunse Emanuele, fără a-şi pierde cumpătul, câtuşi de puţin. Aveţi răbdare numai câteva clipe, domnule profesor. Să iau numai ceva pe mine şi vă deschid.

Între timp Alice se îmbrăcase, şi Emanuele o împinse spre fereastră.

— Va căuta să te descoase, iubito, îi şopti el. Orice s-a întâmpla, te implor, nu mă trăda, căci mă nenoroceşti.

— Eu să te nenorocesc? Ştii doar prea bine că te iubesc mai mult decât îmi iubesc propria viaţă.

— Să nădăjduim că vom scăpa amândoi de primejdia ce ne ameninţă, răspunse Emanuele, care acum se trudea să lege cordonul de mătase al halatului său, de crucea ferestrei. Acum, iubito, curaj şi lasă-te în jos pe lângă zid.

O clipă mai târziu, Emanuele o ridică pe pervazul ferestrei, ea îi mai aruncă o privire plină de dragoste, apoi se lăsă în jos. Peste câteva secunde Emanuele o văzu pe Alice alergând prin grădină.

— Sunt gata, îndată, domnule profesor! Vă rog foarte mult să mă iertaţi, dacă v-am făcut să aşteptaţi.

Emanuele îşi îmbrăcă cât putu mai iute halatul, şi-l legă peste mijloc cu cordonul, pe care-l desfăcuse de la crucea ferestrei.

O jumătate de minut mai târziu trase zăvorul şi profesorul intră în odaie. După aceea profesorul îşi roti privirile împrejur şi cum privirile acestea n-o întâlniră pe aceea pe care o căuta, un oftat de uşurare îi ieşi din piept.

După aceea închise uşa cu hotărâre în urma sa, îl luă pe Emanuele de mână, îl duse până la scaunul din faţa mesei de scris şi zise:

— Să stăm puţin de vorbă, tânărul meu prieten, căci, vreau să-ţi fac o mărturisire.

„Totul merge de minune, îşi zise Emanuele. Ce uşor este să tragi pe sfoară un cărturar ca acesta!”

— Sunt numai urechi, domnule profesor, zise el apoi, cu voce tare.

— Ei bine, dragul meu, zise atunci profesorul, cu tristeţe, fără îndoială că te vei fi mirat, de a mă vedea la dumneata, la o oră atât de neobişnuită, mai ales că până astăzi nu te-am vizitat acasă niciodată. Am fost silit însă să fac aceasta, deoarece eram împins de o necesitate, căreia nu mă puteam împotrivi... Prin oraş se vântură zvonul, că dumneata, pe care te-am primit în casa mea ca pe propriul meu copil, că dumneata... Dumnezeule, ce greu este pentru un om cumsecade să rostească asemenea cuvinte... dar totuşi, trebuie să ştii, trebuie să afli totul... Ei bine, prin oraş se spune că dumneata şi cu soţia mea... cu Alice a mea... mă înşelaţi în chipul cel mai josnic.

Emanuele sări în picioare... Era un foarte bun actor...

— Asta se zvoneşte? strigă dânsul şi ochii lui începură să arunce fulgere. Asta îndrăzneşte cineva să spună?... Vai, domnule profesor... nu este vorba de mine, căci eu nu mă sinchisesc de părerile oamenilor şi de altfel, de îndată ce-mi voi lua doctoratul, voi pleca, spre a nu mă mai întoarce niciodată în oraşul acesta... dar mă revoltă că asemenea bârfeli se pot născoci pe socoteala dumneavoastră şi... pe socoteala doamnei, soţiei dumneavoastră... Domnule profesor, nu găsesc cuvinte, spre a-mi tălmăci tot dezgustul ce mă cuprinde, la auzul acestei ştiri. Vă rog, vă implor, domnule profesor... spuneţi-mi numele bârfitorului, ca să-l provoc la duel în locul dumneavoastră... să-l ucid!

— Bârfitorul? exclamă profesorul. Dar, tânărul meu prieten, dacă i-aş fi cunoscut numele, l-aş fi tras la răspundere demult, căci crede-mă că nu mă tem de duel... Dar ca de obicei, bârfitorul se ascunde şi de data aceasta sub anonimat,

nu-şi dă numele şi tocmai asta este supărător, tânărul meu prieten, când serveşti drept ţintă săgeţilor otrăvite, care nu ştii de unde vin.

— Săgeţi otrăvite, da, domnule profesor, aceasta este definiţia adevărată. Totuşi, este un scut şi împotriva lor şi acest scut constă în cugetul curat al celui atacat. În ceea ce mă priveşte pe mine, domnule profesor, eu voi purta acest scut şi v-aş ruga şi pe dumneavoastră să faceţi la fel... Şi înainte de toate cred că ar fi bine nici să nu-i spuneţi doamnei, soţiei dumneavoastră, cât de răi sunt oamenii, căci ştiut este că femeile sunt mai simţitoare la acest soi de calomnii.

— Dar ce gândeşti, prietene? strigă profesorul. Niciodată nu voi schimba cu soţia mea, nici măcar un cuvânt în această chestiune... şi te rog şi pe dumneata, prietene, iartă-mă că am şovăit chiar o singură clipă şi m-am putut gândi că ar fi adevărat ceea ce spun gurile rele. Vezi dumneata, însă, astăzi, când am părăsit sala de cursuri, şi ca de obicei mi-am luat cărţile de pe catedră, în una din ele am găsit iarăşi un bileţel, prin care, ca de atâtea ori până acum, mi se aducea la cunoştinţă necredinţa soţiei mele, ba mai mult încă, mi se spunea că la ceasurile trei după amiază, Alice va fi la dumneata. Mi-am amânat cursul, spre a veni aici... pentru a scăpa odată de această povară, care mă apăsă de luni de zile. Acum însă... acum sunt liniştit... Acum mă voi duce acasă şi-mi voi cere iertare, de la iubita mea soţie, pe care, am putut-o bănui, chiar şi numai o clipă... Rămâi cu bine, scumpul meu Emanuele, rămâi, cu bine şi te rog, în ciuda oamenilor, mâine seară să fii oaspetele meu! La revedere, prietene şi... Ah, dar ce este asta?

Profesorul se clătină deodată, ca şi când mâini nevăzute l-ar fi îmbrâncit, pe neaşteptate. Emanuele făcu un pas înapoi şi văzu cum profesorul se prăbuşeşte pe un scaun. Dar în clipa următoare sări iarăşi în picioare şi atunci Emanuele zări în mâna lui... un văl negru, des, cu mici picăţele aurii... Era vălul soţiei sale!

Cei doi bărbaţi rămaseră înmărmuriţi, unul în faţa celuilalt... Mâna profesorului, cu care ţinea vălul ridicat, tremura şi se

părea că nu va ţine prea mult şi cărturarul se va prăbuşi la pământ...

Şi Emanuele încremeni pentru o jumătate de minut. I se părea, că pământul îi fuge de sub picioare, căci îşi dădea seama că taina îi fusese dezvăluită şi că era pierdut.

Dar în clipa următoare spiritul său viclean găsi o portiţă de scăpare.

— Ce este asta? întrebă profesorul, cu voce înăbuşită de durere. Cum ajunge vălul acesta aici?... Dar la ce te mai întreb?... M-ai înşelat.. Fiecare cuvânt care ţi-a ieşit de pe buze a fost o minciună... Cred că nu meritam de la dumneata să mă nenoroceşti, căci de astăzi înainte nenorocit voi fi până la capătul vieţii mele.

Două lacrimi mari alunecară pe obrajii profesorului şi cu un strigăt înăbuşit, căzu pe un scaun.

— Acum, gemu el, acum nu mă mai poţi minţi! Alice, soţia mea a fost aici! Vălul acesta vorbeşte îndeajuns! Ticălosule, de ce a trebuit să-mi faci aceasta?

— Domnule profesor, vă rog ascultaţi-mă şi pe mine! strigă Emanuele, cu voce sugrumată. Vă rog... ascultaţi-mă numai câteva clipe. Şi veţi afla, pentru ce nu v-am spus adevărul până acum.

— Dar oare ce ai avea să-mi mai spui?... Sau poate că vrei să mă minţi din nou?... Nu te mai cred domnule, nu o mai cred nici pe Alice, nu mai cred pe nimeni în lumea aceasta...

— Domnule profesor, câteva cuvinte vă vor încredinţa că sunt nevinovat. Soţia dumneavoastră a fost aici.

— Aici, în odaia aceasta?

— Da, în odaia aceasta!

— Dar în ce chip a izbutit să plece, căci după cât văd eu, odaia aceasta are o singură uşă, aceea prin care am intrat eu.

— Aşa este, domnule profesor. Dar ea mai are şi o fereastră, şi pe acolo a fugit doamna.

— Groaznic, groaznic!... Sare de pe fereastră ca o dansatoare pe sârmă, ea, pe care am stimat-o şi am iubit-o atâta... Şi dumneata... dumneata îmi povesteşti toate astea, cu zâmbetul pe buze?

— Este zâmbetul deznădejdii, domnule profesor, căci mă

găsesc în faţa unei alegeri îngrozitoare.

— În faţa unei alegeri? Şi mă rog, în ce constă alegerea?

— În a-mi încălca cuvântul de onoare, pe care i l-am dat prietenului meu.

— Prietenului dumitale?... Ah, vorbeşti de Ovidio Salla?... Da, ştiu că locuieşti aici, împreună cu el, ştiu că-ţi este cel mai bun prieten, dar ce legătură poate avea el, cu cele petrecute?

— Ei bine, nu-mi mai pasă, o să aflaţi totul domnule profesor! răspunse Emanuele... Am tăcut, atât timp cât mi-a fost cu putinţă. Astăzi însă nu mai merge, astăzi adevărul trebuie să iasă la iveală. Ascultaţi-mă, domnule profesor, zise el, apropiindu-se de nenorocitul, care nu se putuse ridica încă de pe scaun. Da, este adevărat, soţia dumneavoastră a alunecat pe povârnişul unei iubiri neîngăduite, care nu poate fi scuzată cu nimic. Însă nu eu am fost acela care a cunoscut dezmierdările soţiei dumneavoastră. El este acela care mi-a fost cel mai bun prieten până acum, care însă din clipa aceasta încetează a mai fi. Ovidio Salla.

Profesorul rămase ca trăsnit. Cui să-i dea crezare, în cine să aibă încredere?

— Vă jur pe toţi sfinţii din Ceruri că acesta este adevărul, continuă Emanuele. L-am prevenit de destule ori pe nenorocitul meu prieten, dar vocea patimii a fost mai puternică, decât aceea a prietenului. Soţia dumneavoastră şi Ovidio Salla s-au cunoscut şi s-au îndrăgostit unul de altul la balurile care au loc în fiecare an...

— Aşadar, astăzi n-a venit pentru prima oară aici?

— Nu, domnule profesor. Venea destul de des... iar Ovidio mă trăgea pe sfoară, îndepărtându-mă de acasă, cine ştie sub ce motiv. În cele din urmă, însă, mi-am dat seama despre cele ce se vorbea şi vă puteţi închipui groaza şi revolta mea, când am aflat că aceea, care îl vizitează pe prietenul meu, este soţia dumneavoastră... În genunchi l-am rugat să pună capăt acestei patimi păcătoase, dar totul a fost în zadar. Atunci m-am gândit la un mijloc disperat... Eu am fost acela, domnule profesor, care v-a trimis bileţelele misterioase... În felul acesta nădăjduiam să pun capăt întâlnirilor lor... Nu mă gândeam, însă, că rezultatul va fi catastrofa care s-a

întâmplat astăzi.

— Aşadar, Ovidio Salla! exclamă profesorul. El... Doamne, cine şi-ar fi putut închipui?... Îţi mulţumesc, prietene, că mi-ai mărturisit adevărul... Acum ştiu cum stau lucrurile... Te rog însă, mai spune-mi un singur lucru... Unde se găseşte acum Ovidio Salla... şi cum a izbutit să dispară de aici?

— Pe aceeaşi cale, pe care a dispărut soţia dumneavoastră... Au sărit amândoi pe fereastră, în vreme ce eu veneam din odaia vecină...

— Aşadar, mizerabilii nu se ruşinau nici măcar de dumneata? Nu s-au sfiit să batjocorească şi credincioasa dumitale prietenie?

— În ceea ce mă priveşte, n-aveam ce să fac, domnule profesor! exclamă Emanuele... Nu puteam face altceva decât să vă vestesc pe dumneavoastră. Pe de altă parte, dacă nu m-am despărţit de Ovidio, n-am făcut-o decât numai fiindcă mi-am zis că rămânând aici voi putea veghea mai bine, asupra planurilor lui ticăloase. Dar iată că prin aceasta, n-am făcut altceva, decât să apar în ochii dumneavoastră şi eu ca vinovat. Este adevărat că i-am dat cuvântul meu de onoare lui Ovidio, să nu vorbesc niciodată despre neîngăduita lui legătură de dragoste, dar fiind vorba de fericirea unui om desăvârşit, ca dumneavoastră, domnule profesor, n-am putut să mai tac. Vă rog însă, domnule profesor, să nu mă spuneţi lui Ovidio... Este o fire răzbunătoare şi ar putea face ceva, ce-ar avea urmări groaznice, atât pentru mine, cât şi pentru el.

— Nu, asta nu se va întâmpla, răspunse profesorul. Fii liniştit, prietene, căci nu voi spune nimănui nimic, nici chiar soţiei mele nu-i voi mărturisi că-i cunosc amantul... Voi îndura ceea ce mi-a fost scris să îndur... Din clipa aceasta sunt singur pe bune... Am pierdut tot ceea ce mi-a fost drag...

Ochii profesorului se umplură iarăşi cu lacrimi. Emanuele stătea cu privirile aţintite în pământ, dar în sufletul său nu simţi nicio fărâmă de compătimire pentru acest om vrednic de plâns.

— Şi nu vă veţi răzbuna pe Ovidio Salla? întrebă el.

— Să mă răzbun? exclamă profesorul. Nu mă voi răzbuna cu spada în mână, dragul meu, căci asta ar stârni vâlvă, dar

fii încredinţat că Ovidio Salla va simţi mânia mea. Vei mai auzi vorbindu-se de mine, Emanuele, fii fără grijă!

Cu aceste cuvinte profesorul se năpusti afară din odaie şi lui Emanuele i se păru că aude un geamăt sfâşietor în faţa uşii.

— Asta a mers de minune! îşi zise el răsuflând uşurat. Acum nu trebuie să mă mai tem. În ceea ce o priveşte pe Alice, şi aşa am început să mă cam plictisesc de ea, în timpul din urmă. Frumuseţea neprihănită a Lydiei mele mă va despăgubi însutit de ceea ce voi pierde cu Alice. Profesorul nu-i va spune lui Ovidio niciun cuvânt, aşa că acesta nu va bănui că eu am fost acela, care a dezlănţuit bănuiala profesorului, împotriva lui... În felul acesta toată chestiunea se rezolvă în chipul cel mai fericit şi acum nu-mi mai rămâne altceva de făcut, decât să pun puţină rânduială prin odaie.

Peste câteva minute odaia fu în deplină rânduială şi atunci... uşa se deschise şi Ovidio intră.

— N-am găsit cartea pe care o voiai, zise el. Îmi pare rău, dar în Biblioteca Universităţii nu este.

— Asta-i tare prost! răspunse Emanuele. Aveam mare nevoie de ea, pentru studiile mele. Dar ce să-i faci, voi căuta să mă lipsesc de ea, dacă nu se poate altfel.

— Ştii cu cine m-am întâlnit adineauri? continuă Ovidio. Cu profesorul, bunul tău prieten... Dar spune-mi, Emanuele, are omul acesta ceva împotriva mea?... L-am salutat foarte politicos, el însă s-a uitat ţintă în ochii mei şi nu mi-a răspuns.

— Poate că era atât de cufundat în gânduri, încât nici nu te-a zărit.

— Mi se pare foarte ciudat... căci îţi spun că mi s-a uitat ţintă în ochi... De aceea te rog, fii bun şi vorbeşte o dată cu el despre mine, când te mai duci pe acolo, căci tu ştii că cu el trebuie să-mi dau examenul cel mai greu şi ar fi o adevărată nenorocire ca omul acesta să mă persecute.

— Dar am vorbit cu el despre tine, nu demult şi mi-a mărturisit că te crede un om foarte cumsecade...

— Aşa?... A spus asta?... Atunci mi-ai luat o piatră de pe inimă... Acum însă, să ne aşezăm iarăşi pe lucru... Peste o săptămână avem examenul de doctorat şi atunci... atunci ne

vom înapoia acasă... şi va avea loc o nuntă cu mare tămbălău!

Amândoi se aşezară la masa de lucru şi în vreme ce Ovidio se cufundă în învăţătură, Emanuele se gândi, cât de încrezători şi naivi sunt oamenii.

Cap. 55 – Răzbunarea profesorului

Egizio Ettore îşi întrerupse povestirea, pentru câteva clipe, dar cei trei parizieni îl rugară să continue, căci cazul acesta îi interesa în gradul cel mai înalt.

— Ce josnic suflet avea Emanuele acesta! exclamă Letiţia, dezgustată. Să-şi ponegrească în chipul acesta, cel mai bun prieten. Să nădăjduim însă că afacerea aceasta n-a avut şi alte urmări, pentru nefericitul Ovidio?

— Vei vedea îndată, iubito, îi răspunse brigandul, şi-ţi vei putea da seama că acest soi de săgeţi otrăvite se izbesc întotdeauna de un scut ce nu poate fi găurit.. Este adevărat că chestiunea a avut urmări, pentru Ovidio, dar ele au fost mult mai groaznice pentru Emanuele Catechino.

Profesorul se ţinu de cuvânt şi nu-i spuse soţiei sale nimic. Nici nu-i ceru socoteală despre legăturile ei vinovate de dragoste, cu Ovidio Salin.

Din ziua aceea însă o supraveghea atât de aspru, încât Alice nu mai putea să se întâlnească cu Emanuele, nici măcar o singură dată. Mai mult chiar, ea nu-i putu trimite amantului său, nici cel puţin vreun bileţel, deoarece se temea să nu cadă în mâinile profesorului.

În săptămânile următoare cei doi studenţi se aşezară serios pe lucru, căci se apropia examenul, care avea o însemnătate atât de covârşitoare pentru amândoi.

În ziua, în care avea loc examenul la Bordeaux, primarul din Fontanella şi cel din Vignalella, se rugau împreună în biserica din Saint-Étienne, pentru reuşita copiilor lor. Rugăciunea cea mai fierbinte însă se ridică fără îndoială din sufletul Lydiei.

În aula cea mare a Universităţii din Bordeaux, consiliul

profesorilor se întrunise, studenţii îmbrăcaţi în negru, luaseră loc în bănci şi examenul începu.

Fără îndoială că Ovidio Salla era eroul zilei, căci el răspundea îndată, la orice întrebare şi în chipul cel mai strălucit.

Totul merse de minune, până când veni şi rândul profesorului care era soţul Alicei.

Atunci, se păru deodată, că îngerul cel bun îl părăsise pe Ovidio. Profesorul îi puse mai multe întrebări, la care niciunul din ceilalţi studenţi n-ar fi ştiut să răspundă, iar chiar dacă Ovidio prindea miezul chestiunii şi răspundea, profesorul îl încurca printr-o întrebare lăturalnică, îl făcea s-o ia pe un drum greşit. Cu toate acestea nu se putea spune că profesorul îl înfundase pe student, deoarece răspunsurile acestuia fuseseră destul de mulţumitoare pentru a putea trece examenul.

Cu totul altfel se petrecură lucrurile cu examinarea lui Emanuele Catechino. Din pricina patimii dragostei el nu se prea mai interesa de învăţătură şi acum răspunsurile lui dovedeau o destul de simţitoare lipsă de pregătire. Dar când veni rândul profesorului, al cărui favorit era, Emanuele răspunse la toate întrebările în chipul cel mai strălucit, încât ai fi crezut că cunoştea întrebările mai dinainte.

Şi într-adevăr aşa şi era. Cu două zile înainte de examen, Emanuele primise o scrisoare anonimă în care i se aducea la cunoştinţă toate întrebările, care i se vor pune la examen. În loc de iscălitură scrisoarea se sfârşea cu următoarele cuvinte: „Ajutor pentru ajutor! Bravului prevenitor de la credinciosul său prieten”.

Examenul ţinu până spre seară şi studenţii fură cuprinşi de o înfrigurare firească, atunci când Consiliul Profesorilor se retrase, spre a hotărî asupra răspunsurilor date de studenţi. Când peste un ceas profesorii se iviră din nou, Emanuele Catechino zări pe buzele soţului Alicei acelaşi zâmbet înfiorător, pe care-l mai văzuse numai o singură dată.

Rectorul Universităţii comunică rezultatul examenului:

— Toţi candidaţii la doctorat au trecut examenul, afară de unul singur, care a căzut. Numele acestuia este... Ovidio

Salla!

Niciodată în viaţa lui, Emanuele Catechino n-a putut uita groaznica paloare ce se întipări pe chipul prietenului său, Ovidio. Nenorocitul se prăbuşi pe bancă. În clipa următoare însă sări iarăşi în picioare şi începu să strige cât îl ajutau plămânii:

— Sunt victima unei uneltiri... Am răspuns la examen mai bine decât oricare altul... M-aţi nenorocit, domnilor, şi vă veţi căi de asta!

Cu aceste cuvinte ieşi din sală, împleticindu-se. Emanuele se duse după el, voia să-l mângâie, dar Ovidio îl respinse, cu un râs sălbatic. Emanuele îl urmă până în stradă, dar Ovidio îl alungă. Voia să fie singur.

După ce făcu însă câţiva paşi, se întoarse din nou la prietenul său şi-i căzu la piept, plângând în hohote.

— Spune-mi ce am făcut eu pentru ca să mă urmărească cu această crâncenă duşmănie?... Căci sunt sigur că numai profesorul tău a fost acela, care m-a nenorocit. Sărmanul meu tată, sărmană surioară!

După aceea plecă mai departe. Emanuele nu-l mai urmă. Oricâtă obrăznicie avea ticălosul, totuşi nu se simţea în stare să privească în ochii nefericitului său prieten.

La colţul primei străzi Ovidio se întâlni cu profesorul. Acesta nu se feri de el, ci dimpotrivă, veni chiar înspre student. Ovidio se opri, cu gândul de a-l lăsa pe profesor să treacă pe lângă el.

Care nu-i fu însă mirarea, când profesorul se opri deodată în faţa lui, spre a-i spune:

— Acum Ovidio Salla, ne-am socotit!

Cu aceste cuvinte profesorul vru să plece mai departe, dar de data aceasta Ovidio fu acela, care-l prinse de braţ şi-i strigă, plin de enervare:

— Domnule profesor, ce v-am făcut eu oare, ca să vă răzbunaţi într-un chip atât de cumplit asupra mea?... Vă implor, spuneţi-mi totul, căci aici trebuie să fie vorba de o greşeală groaznică.

— Mă întrebi ce mi-ai făcut? exclamă profesorul şi tot sângele îi dispăru din obraz. Ah, nimic, nimic, decât că m-ai

făcut omul cel mai nefericit din lume! Dar mai ai curajul să mă întrebi?... Poftim, ţine aceasta... Să-ţi rămână o amintire veşnică, pentru ziua de astăzi!

Zicând acestea, profesorul vârî în mâna lui Ovidio ceva moale, mătăsos, foarte uşor, şi-şi văzu de drum.

Ovidio se uită la obiectul pe care profesorul i-l dăduse... Era un văl de femeie.

Atunci sufletul lui chinuit fu cuprins de o cumplită bănuială. Se repezi după profesor, cu sărituri sălbatice şi-l ajunse din urmă tocmai în clipa, în care acesta voia să se urce într-o trăsură.

— Milă... îndurare, domnule profesor... se rugă Ovidio. Numai un singur cuvânt încă... unul singur... lămuritor!

— Obraznicule, mai îndrăzneşti încă... Sau poate că vrei să chem poliţia?

— Domnule profesor, ce înseamnă vălul acesta din mâna mea? Răspundeţi-mi, căci de nu voi îngriji eu însumi ca poliţia să alerge aici, fiindcă în starea în care mă găsesc vă pot chiar şi ucide.

— Ah, mă mai şi ameninţi?... Ei bine, ucide-mă, căci atunci vei putea deveni soţul femeii cu care m-ai înşelat.

Ovidio se clătină, chipul i se schimonosi.

— Vorbiţi de soţia dumneavoastră, domnule profesor? îngână el. Dumnezeu îmi este martor că nu m-am apropiat de soţia dumneavoastră, decât cu stima şi respectul cel mai desăvârşit... Doamne, ştiam eu că la mijloc trebuie să fie o greşeală, o neînţelegere!

— Nu-ţi mai da osteneala, răspunse soţul Alicei. Ştiu totul, ştiu că mi-ai nimicit cinstea şi fericirea. Iar dacă vrei să ştii mai multe, atunci întreabă-l pe prietenul dumitale Emanuele, pe bunul şi vrednicul Emanuele Catechino.

Cu aceste cuvinte, profesorul sări în trăsură, iar birjarul dădu bice cailor.

— Emanuele, îngână Ovidio, vrednicul Emanuele Catechino! Aşadar, el, el îmi va putea lămuri această taină!... Dar nu, nu, mă voi feri să-l întreb deoarece acum îmi dau seama că am ţinut o scorpie alături de mine, că am crezut prieten pe un om, care în realitate era duşmanul meu de

moarte... Nu, nu mă voi duce la Emanuele... Cunosc eu un drum mai bun, pe care pot afla adevărul...

În seara aceea Ovidio Salla nu se înapoie acasă, cu toate că Emanuele îl aştepta cu înfrigurare.

Până în cele din urmă Emanuele nu mai putu rămâne acasă deoarece în seara aceea avea loc un banchet la care luau parte toţi absolvenţii universităţii, împreună cu profesorii.

Şi soţul Alicei se dusese la acest banchet, iar Alice rămăsese acasă, numai cu o servitoare bătrână.

De câteva săptămâni Alice era foarte nenorocită. Tristeţea tăcută a soţului său, adânca mâhnire pe care o citea în ochii acestuia, de câte ori se uita în ei, împrejurarea că profesorul nu-i făcea nicio imputare, dar nici nu-i vorbea decât numai strictul necesar, toate acestea sfârşiră prin a o face pe pătimaşa femeie să se căiască de fapta sa. Acum, când nu se mai întâlnea cu Emanuele, acum se împrăştie vraja, în care o ferecase corsicanul.

— Dumnezeule, ce-am făcut? se întrebă Alice, lipindu-şi fruntea înfierbântată de geamul ferestrei. Oare nu mai este nicio posibilitate de a-mi îndrepta greşeala? Nici nu ştiu măcar, dacă soţul meu cunoaşte tot adevărul! Nu ştiu dacă Emanuele i-a mărturisit păcatul meu, căci de atunci, din după-amiaza aceea memorabilă, nu am mai auzit nimic despre el. Dar nu, nici n-aş vrea să-l mai revăd!... Totuşi, o singură întrevedere cu el poate că mi-ar explica totul... Ce-ar fi, dacă i-aş scrie?... Nu pot să fac însă nici asta, fiindcă nu ştiu dacă scrisoarea n-ajunge cumva în mâinile soţului meu.

Şi Alice îşi frământă creierul, spre a găsi un mijloc de a-şi repara greşeala.

Deodată, ea tresări. Zărise un om, învăluit într-o mantie neagră, care se îndrepta spre locuinţa sa. Mantia aceasta putea să ascundă făptura lui Emanuele... Dumnezeule, dar oare de ce i se duceau gândurile la el, mereu la el?... La el, de care la drept vorbind, mai mult tremura, decât îl dorea...

Soneria ţipă strident prin casă. Alice se cutremură. Cu voce tremurândă îi porunci bătrânei servitoare să deschidă. În curând aceasta se înapoie.

— Stăpână, zise ea, este un domn tânăr, care vrea să

vorbească cu dumneavoastră. Numele nu vrea să şi-l spună.

— El este! bâigui Alice. Nimeni afară de el n-ar îndrăzni să ceară să intre în casă, la o oră atât de târzie... Pe semne însă că are ceva de mare însemnătate... Poate în legătură cu soţul meu... Da, da, trebuie să-l văd... Pofteşte-l să intre!

După câteva clipe intră în odaie un bărbat tânăr, subţirel, care-şi ţinea gulerul pelerinei ridicat în dreptul ochilor. Alice îi făcu servitoarei un semn să se îndepărteze, iar când aceasta închise uşa în urma sa, Alice se îndreptă înspre tânărul care stătea nemişcat, şi exclamă:

— Vai, Emanuele, cum îndrăzneşti să vii aici? Oare nu sufăr destul din pricina dumitale?... Emanuele, îmi pare rău... da, îmi pare rău de ceea ce am făcut.

— Părerile de rău vin prea târziu, madam, răspunse o voce groasă, aspră şi în aceeaşi clipă soţia profesorului sări înapoi, cu un strigăt de groază.

Întârziatul vizitator îşi lăsase gulerul pelerinei, din dreptul ochilor, dar nu ieşi la iveală chipul lui Emanuele, ci chipul palid, transfigurat al lui Ovidio Salla.

— Da, părerile dumneavoastră de rău vin prea târziu, madam, continuă tânărul cu voce tunătoare, căci m-aţi nenorocit!... Niciodată nu veţi putea răspunde înaintea lui Dumnezeu, de crima pe care aţi săvârşit-o faţă de mine.

— Îţi jur pe numele Sfintei Fecioare, exclamă Alice, că nu ţi-am făcut niciodată vreun rău, Ovidio Salla, cel puţin cu bună ştiinţă. Şi nu pot înţelege ce te aduce aici, la o oră atât de târzie şi pentru ce îmi spui toate aceste cuvinte grele.

— Pentru ce?... Vă voi spune îndată, madam. Soţul dumneavoastră s-a răzbunat cumplit împotriva mea, nimicindu-mi într-o singură oră, tot la ceea ce m-am străduit o viaţă întreagă. Toţi candidaţii la doctorat şi-au văzut ţinta ajunsă, numai eu... numai eu am fost respins, am fost alungat. Or, am auzit chiar din gura soţului dumneavoastră motivul pentru care s-a purtat astfel cu mine. Ştiţi de ce, madam?... Fiindcă mă crede amantul dumneavoastră.

— Dumneata?!... Sfântă Fecioară, dar ţi-a făcut o mare nedreptate!

— Asta n-o ştie nimeni mai bine decât mine, madam. Dar

de ce mi-a făcut această nedreptate, prin care m-a nenorocit pentru toată viaţa? Bănuiala însă, nu s-a iscat în sufletul său atât de nobil altădată, ci i-a fost insuflată de un josnic bârfitor. Un mizerabil i-a turnat în suflet otrava bănuielii, un nemernic, în care am avut mai multă încredere, decât în oricare alt om pe pământ. Madam, dumneavoastră singură aţi rostit numele acestui ticălos, aşa că nu mai e nevoie să vi-l spun... căci pe Dumnezeul meu că a fost un timp când rosteam numele acesta cu toată căldura prieteniei şi a unei iubiri, mai mult decât frăţească. Astăzi, însă, sufletul mi se umple de scârbă, chiar şi numai când mă gândesc la el.

— Emanuele, strigă ea, când Ovidio tăcu. Emanuele Catechino să fi fost atât de josnic, încât să fi aruncat vina asupra dumitale?... Dar atunci... atunci mi-e scârbă de el!

Ovidio se uită cu tristeţe la frumoasa femeie, care la aceste cuvinte căzuse în genunchi în faţa lui. Toată ura-i se împrăştie deodată, şi se uita cu milă la femeia de la picioarele sale, căci până atunci el nu-şi dăduse seama niciodată, cât de frumoasă, cât de încântător de frumoasă era Alice.

Da, în clipa aceea simţi ceva, ce-l făcea chiar să înţeleagă oarecum patima lui Emanuele. Dar gândul i se duse îndată la sora sa... Chipul Lydiei se ivi înaintea ochilor săi. El asemui pe gingaşa şi duioasa copilă, care aştepta sfioasă, acolo, acasă rugându-se de zeci de ori pe zi pentru iubitul său, cu care se logodise, dar care o înşelase într-un chip atât de josnic, cu această femeie, care înşelase buna credinţă şi încrederea oarbă a unui bărbat atât de nobil ca profesorul. Atunci ura şi deznădejdea îi răsculară din nou sufletul şi trebui să se reţină din răsputeri, pentru a nu-şi lăsa pumnii să cadă pe capul frumos al soţiei necredincioase.

— Madam, continuă el după o pauză, ştiţi ce s-a întâmplat, acum veţi şti şi care este datoria dumneavoastră.

— Datoria mea?

— Trebuie oare să v-o arăt eu? făcu tânărul corsican, aproape furios. Madam, aş putea să mă duc la soţul dumneavoastră şi să-i spun totul.. Poate că în felul acesta s-ar putea repara ceva, şi aş fi supus unui nou examen. Dar sunt prea mândru pentru a face asta. Am studiat ani întregi, ziua şi

noaptea am stat aplecat deasupra cărţilor, eram mândria şi bucuria tatălui meu, care voia să facă din mine un om de seamă. Acum, însă, mă voi duce acasă şi voi arde în foc, toate cărţile din care mi-am însuşit ştiinţa. După ce cărţile-mi iubite vor fi fost arse pe rug, mă voi înapoia acasă şi voi fi şi eu, ceea ce a fost tata, ceea ce a fost bunicul meu. Voi purta coarnele plugului, voi îngriji de strugurii din vie, iar când filoxera îmi va ameninţa recolta, o voi ucide, gândindu-mă: „Aşa să piară fiecare om, care nimiceşte rodul de care un altul vrea să se bucure”. Aşadar, nu de la mine va afla profesorul, cine a fost adevăratul seducător al soţiei sale. Dar dacă în inima dumneavoastră mai există numai o scânteie de cinste, atunci vă veţi arunca încă în noaptea aceasta la picioarele soţului dumneavoastră, vă veţi mărturisi greşeala şi-i veţi spune numele aceluia care i-a necinstit casa şi i-a nimicit fericirea în viaţă. Atunci profesorul se va înfuria, va scotoci prin casă, în căutarea unei săbii ruginite, va căuta un pumnal, un revolver şi va vrea să-l ucidă pe ticălosul care l-a înşelat pe el, iar pe mine m-a bârfit. Asta însă să nu-l lăsaţi s-o facă, doamnă. Profesorul a păcătuit o dată astăzi, când s-a crezut îndreptăţit să se răzbune pe mine, nu trebuie să mai păcătuiască pentru a doua oară. Spuneţi-i soţului dumneavoastră ca să-l lase pe Emanuele Catechino pe seama mea. Şi acum, rămâneţi cu bine, madam... las pe seama conştiinţei dumneavoastră, ceea ce aveţi de făcut...

Cu aceste cuvinte Ovidio Salla se îndreptă înspre uşă, dar în aceeaşi clipă auzi în urma sa un ţipăt atât de groaznic, încât rămase încremenit. Se uită înapoi şi atunci o văzu pe Alice târându-se în genunchi prin casă, până când ajunse la el. Atunci îi cuprinse genunchii cu braţele sale moi şi din pieptu-i zbuciumat ieşiră următoarele cuvinte sugrumate de durere şi deznădejde:

— Iertare, Ovidio Salla! Nu pleca, până când nu m-ai iertat!

Iar când Ovidio se uită întunecat la ea, Alice continuă:

— Mă căiesc, vai! dacă ai şti ce groaznic mă căiesc şi ce scârbă simt pentru Emanuele. Sunt gata să-mi plătesc rătăcirea cu viaţa, dar... la ce bun aceasta, când am nimicit două suflete nobile... pe al soţului meu şi pe al dumitale?... Un

mijloc, spune-mi un mijloc, Ovidio Salla, prin care să-mi pot repara cumplita greşeală.

— O fericire, distinsă doamnă, poate fi refăcută, dar totuşi, nu va rămâne decât un ciob, care nu mai are preţul de la început. În ceea ce mă priveşte pe mine, eu nu vă cer decât ca părerea de rău să vă fie sinceră... Soţul dumneavoastră este un cavaler foarte nobil şi poate că-şi va închipui că preţiosul vas al fericirii sale n-a fost atins mortal, ci doar crăpat puţin, ceea ce adeseori se poate repara.

— Şi asta este tot ceea ce ai să-mi spui, Ovidio Salla? Eu vreau iertarea dumitale. Închipuie-ţi că vorbeşti cu o muribundă. I-ai refuza oare acesteia iertarea dumitale?

— Fireşte că nu, răspunse tânărul, înduioşat. Vă iert, madam, rămâneţi cu bine!

Cu aceste cuvinte se smulse din strânsoarea mâinilor ei şi peste câteva clipe paşii săi grăbiţi răsunară prin anticameră.

*
* *

La banchetul din seara aceea, profesorul fu foarte bine dispus. Împotriva obiceiului său, bău mult, vorbi şi mai mult, iar când ceilalţi profesori se ridicară pentru a-i lăsa singuri pe tinerii absolvenţi ai universităţii, el rămase locului ca şi când ar fi vrut să-şi mai retrăiască o dată tinereţea. Cânta cântec după cântec, bea, râdea şi lacrimile îi curgeau şiroaie pe faţă.

Când în sfârşit, profesorul se hotărî să pornească spre casă, soarele începuse să mijească de ziuă.

— Ce bine se simte omul, care se ştie răzbunat! murmură el, urcând treptele locuinţei şi deschizând uşa. Da, astăzi mă simt întinerit cu douăzeci de ani şi tocmai de aceea vreau să încep o viaţă nouă. Ticălosul, care mi-a călcat onoarea în picioare, amăgindu-mi soţia, va părăsi astăzi oraşul, doborât, nimicit. Dar şi-a meritat soarta! Singurul martor al nemerniciei sale, Emanuele Catechino, va părăsi şi el oraşul Bordeaux, în curând. În urma rugăminţilor, rectorul universităţii mi-a făgăduit că-i va căuta un loc bun, acestui tânăr brav şi atunci se vor împăca lucrurile şi cu Alice. Chipul

lui Ovidio se va şterge din sufletul său, când nu-l va mai vedea şi atunci se va înapoia la mine... De astăzi înainte însă, îmi voi rândui viaţa mai bine. Vreau să fiu şi al soţiei mele, nu numai al cărţilor de ştiinţă. De patru săptămâni nu i-am spus nici o singură vorbă bună... Astăzi voi căuta s-o fac, pentru prima oară după atâta timp... Da, Alice, vom începe o viaţă nouă!

În timpul acestei convorbiri cu sine însuşi, profesorul străbătu anticamera cufundată în întuneric şi intră în odaia sa de culcare, în care razele soarelui începuseră să se strecoare printre perdele.

Lângă această odaie se găsea încăperea în care dormea soţia sa. Astăzi, pentru prima oară, de luni de zile, voia să intre în această odaie. El se apropie încet de uşă, cu mâini tremurânde, apăsă pe clanţa şi intră. Zorile îşi strecurau razele albăstrui prin perdelele de mătase. Profesorul îşi îndreptă privirile înspre patul soţiei sale. Dar patul era gol.

— Alice s-a şi sculat, îşi zise el. Poate că voia să mă aştepte... Pesemne... da, fireşte, trebuie să fie în sufragerie, spre a pregăti cafeaua cu lapte... Ei, cu atât mai bine... În chipul acesta îi voi putea spune îndată, ceea ce vreau să-i spun... împăcare... Intră, intră în valuri calde, lumină a dimineţii, căci şi în sufletul meu a intrat lumina împăcării...

Cu aceste cuvinte profesorul desfăcu perdelele dinaintea ferestrei largi. În clipa următoare însă prin odaie răsună un urlet înfiorător.

— Alice! strigă profesorul, ca ieşit din minţi şi rămase cu privirile aţintite asupra unui corp omenesc, care atârna de crucea ferestrei.

— Soţia mea! gemu profesorul, îmbrăţişând cu amândouă mâine trupul nenorocitei. Alice... Ajutor... Soţia mea s-a...

Dar ajutorul veni prea târziu. Doctorul, adus în grabă de servitoare, nu putu constata decât moartea, întâmplată cu câteva ceasuri mai înainte.

Profesorul se aruncă plângând pe cadavrul soţiei sale, când acesta fu dus în pat şi întins pe pernele moi. El îi acoperi faţa cu mii de sărutări.

— Alice... Alice... de ce mi-ai făcut aceasta? strigă

profesorul, cu glasul înăbuşit de lacrimi, ridicându-i mâinile încleştate din pricina luptei cu moartea şi sărutându-i-le.

Atunci simţi că mâna înţepenită ţinea ceva în ea. Era un bileţel. Profesorul îl desfăcu şi-l citi.

Un strigăt înăbuşit îi ieşi din piept şi în clipa următoare căzu la pământ, în nesimţire.

Două zile mai târziu, profesorul, marele cărturar, fu dus într-o casă de sănătate... Înnebunise!

Râdea, plângea şi istorisea ca un copil, o poveste cu doi prieteni, o femeie frumoasă şi o licenţă de doctorat care nu căzuse în mâini îndreptăţite. Doctorii ridicau din umeri, numindu-i boala: Paranoia... o boală la creier.

Egizio Ettore tăcu din nou. Dar tristeţea ochilor săi trăda îndeajuns starea sufletească în care se găsea, în urma amintirilor evocate de această tragică poveste, care îi înduioşase adânc şi pe cei trei parizieni. Pe Neuville îl podidiseră chiar lacrimile, iar Lamotier şi Lamberg priveau tăcuţi şi întunecaţi, în pământ.

Letiţia îşi acoperise faţa cu mâinile şi plângea amarnic.

— Nu plânge Letiţia mea, îi zise brigandul, mângâind-o duios. Toate acestea nu sunt decât prologul groaznicei drame ce urmă.

Cap. 56 – Egizio Ettore veghează

Acum să venim la sfârşit. Ovidio Salla se ţinu de cuvânt. După întrevederea cu Alice se duse acasă unde nu-l găsi pe Emanuele. Tânărul corsican îşi adună toate cărţile şi le arse, apoi îşi strânse catrafusele şi se înapoie în patrie.

Mai avea o îndatorire foarte grea. Trebuia s-o vestească pe sora sa, despre josnica înşelăciune a lui Emanuele Catechino, căci el nu putea îngădui ca Lydia să ajungă soţia unui om, care nu era vrednic de ea.

Ovidio îşi dădea seama însă că şi tatăl său trebuia să afle adevărul.

În ceea ce-l privea pe Emanuele, Ovidio voia să vorbească cu el între patru ochi. Nu se putea ca şi el să nu se înapoieze

acasă. Atunci voia să-i trimită martori, deoarece pe vremea aceea nu se gândea încă la vendeta, ci voia să-i dea prilejul să-şi apere viaţa.

Intrând în casa părintească, Ovidio o găsi împodobită cu flori. Florile acestea îi făceau inima să sângereze. Aici era aşteptat ca doctor în drept, nimeni nu se îndoia că-şi luase examenul de doctorat şi în realitate... ce dezamăgire, ce grozăvie!

Primarul din Fontanella ieşi în întâmpinarea fiului său, îl sărută şi-i zise:

— Bine ai venit, copilul meu!... Eşti cinstea familiei noastre! Spune, băiete, nu-i aşa că de acum înainte îţi vom zice „doctorul Salla?”.

Mai înainte ca Ovidio să fi putut răspunde, apăru şi Lydia. Ea îşi sărută fratele şi cea dintâi întrebare a sa, fu:

— Ai venit cu Emanuele?... Dar el unde este? Doamne, dar de ce te mai întreb? Era firesc doar să se ducă mai întâi acasă... Pe urmă însă... pe urmă va veni îndată pe aici, nu-i aşa?... A adus inelele de logodnă, după cum mi a făgăduit?... Mi-a spus că le va cumpăra la Bordeaux.

— Încetaţi! exclamă Ovidio. Mă înăbuş!... Vai, dacă aţi şti!

De abia acum băgă bătrânul de seamă cât de palid era fiul său. Îl luă de mână, tremurând şi-l duse în casă.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Ovidio, dar ce s-a întâmplat? Eşti galben ca un mort, eşti bolnav, băiete?

Tânărul căzu la pieptul tatălui său şi-i istorisi totul. Iar când sfârşi, se îngrozi de înfăţişarea tatălui său. Bătrânul se făcuse roşu ca racul, o venă de la gât i se umflă cât un deget şi se zbătea după aer.

— Ticălosul... Nemernicul! – aceste două cuvinte le putu îngâna. Apoi se repezi într-un colţ, unde îşi avea puşca şi puse mâna pe ea.

— Pentru numele lui Dumnezeu, tată, ce vrei să faci? strigă Ovidio.

— Vreau să-l ucid!

Ovidio se luptă cu tatăl său să-i smulgă puşca din mână şi în cele din urmă izbuti. Scoase glontele din ţeavă şi-l vârî în buzunar.

— Nu, tată, strigă el, asta e treaba mea... Cu el mă voi răfui eu... Acum este vorba de Lydia însă. Trebuie să-i spunem că Emanuele nu este vrednic ca ea să-i poarte chipul în inima sa. Mă tem însă că smulgându-i din inimă chipul acestui nemernic, să nu-i smulgem şi viaţa din trup!

— Te înşeli, Ovidio, se auzi atunci o voce din pragul uşii. Eu nu-mi dau viaţa pentru un mizerabil şi un logodnic necredincios, dimpotrivă, voi trăi, spre a vedea venind răzbunarea!

— Calul... pune şeaua pe cal! strigă primarul Fontanellei unui fecior, ce trecea prin curte.

Iar când Ovidio şi Lydia îl întrebară unde vrea să se ducă, bătrânul răspunse cu hotărâre:

— Mă duc la Catechino, la primar. Dacă este un om cinstit, îşi va pedepsi singur băiatul. Emanuele ţi-a jurat, Lydia, în faţa a două sate, să te ia de nevastă şi să-ţi fie credincios... El şi-a călcat jurământul... Ei bine, tatăl său trebuie să-l pedepsească în faţa tuturor martorilor jurământului său. Asta este tot ceea ce-i voi cere prietenului meu Catechino... Este un om drept şi nu-mi va refuza această satisfacţie, destul de uşoară. Dacă totuşi nu o va face, atunci... atunci, copiii mei, mai există un mijloc de-a avea satisfacţia dorită... Voi cunoaşteţi prea bine acest mijloc... Se numeşte Vendeta!

Peste câteva minute bătrânul Salla ieşi pe poarta casei.

Catechino îşi primi vechiul prieten cu toată dragostea, dar Salla nu-i strânse mâna întinsă.

— Nu-ţi voi strânge mâna, îi răspunse acesta, până când nu-mi vei fi împlinit rugămintea. Să intrăm în casă, şi-ţi voi spune ce s-a petrecut.

Iar când peste câteva minute se încuiară într-o odaie, Salla continuă, cu hotărâre:

— Fiul tău, Emanuele, este un ticălos. A trădat-o pe Lydia, a ademenit-o pe soţia profesorului său, l-a bârfit pe fiul meu la soţul acesteia, este un adevărat diavol. Îţi cer deci să-l pedepseşti după cum merită, în faţa poporului celor două sate.

— Ai înnebunit? exclamă bătrânul Catechino. Nimic nu este adevărat din ceea ce ai spus, căci fiul meu nu este în stare de

aşa ceva!

— Dar dacă totuşi a fost în stare, ce vei face?

— Mai întâi trebuie să aud ce zice şi el. Va sosi mâine sau poimâine.

— Şi dacă va mărturisi, ce vei face? îl zori Salla.

— Mă voi gândi ce este de făcut... Copilul meu nu poate fi un diavol şi nici un ticălos!... Sunt încă mândru de el!

— Astăzi poţi fi mândru de el. Mâine sau poimâine însă, vei veni la mine şi-mi vei spune: „Ai avut dreptate, Emanuele nu mai este fiul meu”. Îţi las o săptămână. Până atunci va trebui să-l pedepseşti. Şi pedeapsa pe care ţi-o cer constă numai în aceea că vei aduna iarăşi oamenii celor două sate pe hotar, şi în faţa tuturor te vei lepăda de fiul nevrednic de numele tău. Rămâi cu bine!

Şi bătrânul Salla se înapoie acasă.

Trecu o săptămână. În casa lui Salla era jale adâncă. Bătrânul Salla nu-şi mai vedea de treabă şi servitorii clătinau din cap, că primarul nu le dădea nicio poruncă şi erau doar în plină strângere a recoltei.

În seara celei de a şaptea zile, cum primarul din Vignalella tot nu venise încă, bătrânul Salla se retrase într-un colţ al odăii şi începu să-şi cureţe puşca.

— Ţine, tată, zise deodată Lydia, intrând pe uşă, cu şorţul plin cu ceva greu. Eu însămi le-am umplut.

Erau gloanţe, pentru puşca bătrânului.

Tocmai atunci intră în odaie şi Ovidio.

— Lydia, ce i-ai dat tatii? întrebă el.

— Gloanţe, pe care le-am umplut eu însămi.

— Ce să facă cu ele?

— Să-i împuşte pe Catechini, pe tată şi fiu.

— Şi tu vrei să faci asta, tată?

— Fără îndoială. Vendeta începe în noaptea aceasta şi pentru ca nu cumva Catechinii să spună că i-am atacat pe neanunţate, le voi trimite chiar acum batista roşie, prin care se declară vendeta.

Şi mai înainte ca Ovidio să-l fi putut împiedica, bătrânul îşi înţepă braţul stâng cu vârful unui cuţit, iar Lydia, îngenunchind, prinse în batistă picăturile roşii de sânge, care

se scurseră din rană.

Atunci Ovidio îşi întinse mâinile implorator înspre tatăl său şi cu voce tremurândă, se rugă:

— Tată, te conjur, renunţă la gândul acesta! Ştii prea bine că vendeta este strict oprită şi că autorităţile urmăresc cu toată asprimea pe acela care trimite batista roşie, iar acela care ucide spre a se răzbuna, este socotit ca un ucigaş de rând şi este pedepsit cu închisoare. Vrei oare să ne nenoroceşti pe toţi, tată?

Bătrânul îşi ridică încet capul şi se uită pătrunzător la fiul său.

— Vei fi adunat tu multă învăţătură în capul tău, la Bordeaux, dar ţi-ai pierdut simţământul de dreptate. Cum, oare un ticălos să poată arunca ruşinea şi batjocura în faţa unui om cinstit şi acesta să n-aibă nici măcar dreptul de a-l pedepsi? Să nu mai avem oare dreptul de a ne folosi de vendeta părinţilor şi strămoşilor noştri? Vendeta, care netezeşte totul... care împacă... care face să se uite totul?... Ei bine, dragul meu, eu am fost întotdeauna un credincios supus al republicii, dar chiar dacă ar veni acum în faţa mea preşedintele republicii şi mi-ar spune că vendeta este o crimă, i-aş răspunde: „Excelenţă, mai curând va înceta Franţa de a mai exista pe suprafaţa pământului, decât să se stârpească credinţa corsicanilor în vendetă”. Gata, copila mea, trimite un om de încredere până la Vignalella şi să agaţe batista înroşită la una din ferestrele casei lui Catechino.

Şi mai înainte ca Ovidio s-o fi putut împiedica, Lydia fugi din odaie şi peste câteva minute, un tropot de copite îi vesti lui Ovidio că solul vendetei plecase înspre Vignalella.

— Tată, pentru numele lui Dumnezeu, tată, strigă Ovidio, oare nu-ţi dai seama că declarându-le Catechinilor vendeta, dezlănţui o groaznică nenorocire asupra noastră, a tuturor? De aceea, tată, te implor îngăduie-mi să ajung din urmă solul, pe calul tău cel mai iute. Dacă vrei, îl voi da în judecată pe Emanuele şi-l voi face răspunzător pentru josnica lui faptă, dar renunţă la vendeta...

— Taci! strigă bătrânul, cu voce tunătoare. Te-am ascultat îndeajuns... Dar nenorocitule, ce crezi tu, ce-ţi închipui tu,

cum să-mi mai fac eu iluzii în privinţa vieţii tale viitoare, dacă eşti prea laş pentru a te răzbuna pe duşmanul tău de moarte? Crezi oare că se va mai găsi un singur om cinstit în Fontanella, care să-ţi întindă mâna, crezi tu că în toată Corsica vei mai întâlni fie chiar şi numai o singură fată, care să primească să fie soţia ta? Nu! Acela care nu-şi împlineşte vendeta, acela care nu se răzbună pentru ruşinea ce i s-a făcut, acela mai bine să ia o frânghie şi să se spânzure, căci pentru viaţa aceasta este pierdut. Or, eu nu vreau aceasta, Ovidio, adăugă bătrânul, cu blândeţe. Eu te iubesc şi pe tine şi pe Lydia, sora ta, nu vă mai am decât pe voi doi. De aceea, Ovidio, fii băiat bun şi rămâi aici, renunţând la măririle care ţi s-ar fi cuvenit, dacă ticălosul de Emanuele nu săvârşea mârşăvia aceea. Tu n-ai nevoie de slujbe la stat. Suntem oameni cu stare, bogaţi chiar, dacă vrei. Vino aici la fereastră şi priveşte afară şi spune-mi dacă privirea ta poate zări tot pământul care ţi se întinde în faţă?... Dar nu, nu-l poţi zări, căci el se pierde în depărtare, acolo, la orizont, la poalele munţilor albăstrii... Ei bine, întreg pământul acesta este al meu şi odată va fi al tău... Ba, să fie chiar de astăzi dacă vrei, numai rămâi aici, cu mine, cu sora ta şi răzbună-ne pe ticăloşii de Catechino.

Ovidio se gândi că nu era momentul să se împotrivească dorinţei tatălui său şi de aceea îi răspunse că va chibzui. Bătrânul fu mulţumit cu răspunsul acesta.

Curând după aceea se răspândi zvonul în toată regiunea, că cei din familia Sala au trimis batista roşie Catechinilor şi de atunci domni între Fontanella şi Vignalella liniştea aceea dinainte de furtună.

În ceea ce-i priveşte pe locuitorii din Fontanella şi Vignalella, oamenii nu ştiau încă despre ce este vorba, nu ştiau de partea cui este dreptatea.

Încetul cu încetul, zvonurile începură să circule din gură în gură şi Lydia, mai ales, îngriji ca sătenii din Fontanella să afle ce cumplită jignire îi aduseseră Catechinii familiei sale.

Din această pricină toată Fontanella era revoltată. Revolta aceasta însă mocnea în ascuns, fără ca cineva să-şi dea seama de ea.

Fireşte că în timpul acesta nici Catechinii nu stăteau cu mâinile în sân. Emanuele povesti în felul său, cele petrecute la Bordeaux.

El continuă cu împletirea minciunilor şi spunea tuturor că Ovidio ademenise pe soţia profesorului său şi că deci el, un om cinstit, nu se putea înrudi cu o familie, în care se găsea un membru atât de josnic la suflet şi apucături. Fireşte că oamenii din Vignalella dădură crezare spuselor fiului primarului lor şi trecură de partea lor.

Cele două sate trăiseră întotdeauna în cea mai bună înţelegere, neavând niciodată nimic de împărţit. Mai mult chiar, între cele două sate domnea o prietenie, care nu avu ca rezultat, decât înflorirea şi prosperarea comunelor.

Când strugurii se coceau mai iute la Fontanella, cei din Vignalella se duceau cu toţii la vecini şi munceau la culesul viilor, fără să aştepte vreunul vreo răsplată. Iar dacă recolta era mai iute gata la Vignalella, sau nu erau destule braţe pentru stoarcerea undelemnului din măsline, atunci cei din Fontanella petreceau zile întregi în satul vecin, muncind din zori şi până în noapte, ca şi când ar fi fost vorba de propria lor avere.

Dumineca, cele două sate se contopeau în unul singur, locuitorii unuia fiind ca la ei acasă, în celălalt. Noaptea apoi, vecinii se despărţeau pe hotar, în cea mai strânsă prietenie, iar a doua zi de dimineaţă, la marginea pădurii, sau în mirişte, beţivii celor două sate erau găsiţi dormind îmbrăţişaţi, de parcă ar fi fost fraţi.

Acum însă cineva făcuse farmece parcă şi împrăştiase din sufletele oamenilor această bună înţelegere. Când cei din Fontanella se întâlneau cu cei din Vignalella, îşi aruncau cuvinte de ocară, sau, ceea ce era şi mai rău, trecea unul pe lângă altul, fără a-şi spune vreun cuvânt, în schimb lăsându-şi ochii să vorbească mai mult, decât s-ar fi putut spune prin viu grai.

Duminicile erau întrebuinţate acum pentru a se bate reciproc. Unde un locuitor din Fontanella întâlnea pe unul din Vignalella, se isca o încăierare în adevăratul înţeles al cuvântului, unul din ei plecând întotdeauna plin de vânătăi, cu

hainele rupte, de-abia târându-se pe picioare.

Dar toate acestea nu erau, decât un fel de prolog la ceea ce avea să urmeze, era fulgerul ivit departe în zare, spre a anunţa furia unei furtuni, în care trăsnetele aveau să facă numeroase jertfe, erau cutremurele, care vestesc izbucnirea unui vulcan...

Fireşte că în asemenea împrejurări nu se putea ca furtuna, vulcanul să nu izbucnească şi lucrurile se petrecură astfel:

Primarul din Vignalella mâncase bine, căci era un prieten bun al meselor copioase şi credincios obiceiului său, după masă se aşeză pe un scaun, în dreptul ferestrei. Fereastra era deschisă, fiindcă plouase şi pământul împrăştia răcoreală şi miros plăcut.

Fiul său, Emanuele, era dus la Bonifacio, spre a-şi înainta cererea, deoarece voia să intre în magistratură. Bătrâna servitoare a Catechinilor, o femeie ca la vreo şaizeci de ani, tocmai strângea masa, când deodată... răsună o detunătură...

Bătrânul Catechino se ridică în picioare, pentru ca în clipa următoare, să cadă din nou pe scaun, unde rămase nemişcat. Primarul din Vignalella murise, fără să mai tresară măcar, fără a mai scoate o singură vorbă.

Bătrâna servitoare ţipă îngrozită şi alergă la fereastră, împinsă de o cumplită bănuială. Atunci, după cum a declarat mai târziu, văzu un bărbat, tânăr încă, sărind gardul şi îndreptându-se în goana mare, înspre pădurea din apropiere. În mână avea o puşcă.

După aceea, servitoarea se aruncă, ţipând, la picioarele stăpânului său şi încercă să-l readucă la viaţă. Dar ochii primarului se şi făcură sticloşi, iar gura-i întredeschisă voia parcă să rostească o acuzare.

Împuşcătura, căreia căzuse pradă bătrânul Catechino, fusese o adevărată lovitură de maestru. Glontele nimerise în plin inima primarului.

Bătrâna servitoare se năpusti atunci în stradă şi începu să strige, cât o ţinea gura. Oamenii se adunară în grabă, dar nimeni nu mai putu face ceva pentru capul satului. În curând apoi, prin tot satul nu se mai putea auzi altceva, decât numai înjurături, ameninţări, la adresa ucigaşilor care nu puteau fi

alţii, decât cei din familia Salla. Căci nimeni în Vignalella nu se îndoia că bătrânul Catechino căzuse pradă vendetei.

În ziua aceea în Vignalella domni o înfrigurare de nedescris, cu atât mai mult, cu cât sătenii tremurau acum şi pentru viaţa lui Emanuele.

În amurg, Emanuele trebuia să se înapoieze din Bonifacio. El venea singur într-o trăsurică, în care nu se mai găsea decât un tânăr vizitiu. Se putea deci întâmpla uşor, ca şi el să fie pândit prin munţi, sau prin pădure şi glontele vendetei să-i străpungă inima şi lui. Atunci casa Catechinilor ar rămâne pustie, familia cea mai veche din sat fiind distrusă.

Secretarul primăriei, Bianchi, luă în grabă măsurile de pază. Douăzeci de oameni înarmaţi până în dinţi porniră în întâmpinarea lui Emanuele, spre a-l apăra în caz de nevoie. Pe de altă parte, alţi optzeci de săteni se aşezară la toate ieşirile din sat şi cutreierară pădurea, în nădejdea că s-ar mai putea da de urmele făptaşului. Dar toate cele întreprinse rămaseră zadarnice.

Pe de altă parte Bianchi vesti despre cele petrecute parchetului din Bonifacio, cu toate că ştia prea bine că niciun procuror din Corsica nu se amestecă în chestiunile de vendetă, deoarece cercetările sunt sortite mai dinainte să rămână fără rezultat.

Pe de o parte procurorul se teme întotdeauna să nu cadă şi el jertfă vendetei, şi apoi, este, aproape neîndoielnic că într-un caz asemănător nici el nu s-ar da în lături de a-şi împlini vendeta dacă i s-ar omorî un membru scump al familiei.

Emanuele ajunse acasă seara şi când află despre moartea tatălui său, se aruncă deznădăjduit peste cadavrul bătrânului şi jură sus şi tare, să se răzbune cumplit asupra făptaşului. Încă în aceeaşi noapte el adună pe toţi bărbaţii din sat, le ţinu o cuvântare înflăcărată, în care le cerea să răzbune moartea primarului, răzbunare, care trebuia să fie dusă la îndeplinire încă în noaptea aceea.

Aşa s-a întâmplat apoi că spre miezul nopţii, o sută şaptezeci de oameni părăsiră Vignalella. Ei se îndreptară cât putură mai fără zgomot, înspre Fontanella. Planul lor, dacă ajungea să fie dus la îndeplinire, ar fi avut urmări catastrofale

pentru locuitorii din Fontanella, care nu bănuiau ce se pregătea. Dar Egizio Ettore veghea!

Cap. 57 – Clopotul din Fontanella

— Acum, fiţi cu luare-aminte, domnii mei, căci veţi vedea cum întâmplarea este adeseori apărătorul cel mai preţios al celor slabi, sau cum Providenţa – poate că ea a fost aceea, care a apărat Fontanella – a scăpat de la pieire un sat întreg, în noaptea aceea de groază.

Convoiul oamenilor din Vignalella n-o luă pe drumul obişnuit, ci se strecură prin munţi şi Emanuele era prea îndreptăţit să-şi ducă oamenii pe acolo. Căci dacă ar fi venit pe drumul drept, fără îndoială că ar fi fost zărit de cei din Fontanella.

Trecând pe lângă stânci, pe poteci ascunse, Emanuele şi oamenii săi ajunseră până în apropierea Fontanellei, cam acolo, unde stă un brad, în vârful unei stânci. Tu, Letiţia, trebuie să cunoşti locul acesta. Ha, ha, ha, este vorba de bradul de care eu, Egizio Ettore l-am spânzurat pe un trădător, pe Sebastiano Acchi, acela.

Cei trei francezi se cutremurară, când auziră aceste cuvinte şi un fior de gheaţă le străbătu şira spinării.

— Nu, nu vă speriaţi, dragii mei, zise Egizio Ettore. Nu vă daţi înapoi, căci bestia nu s-a trezit în sufletul meu şi de altfel, de faţă cu dumneavoastră, nu se va trezi niciodată. Însemnaţi-vă însă, felul cum l-am pedepsit pe ticălosul, care a încercat să mă vândă. L-am spânzurat de cea mai înaltă cracă a copacului, deasupra prăpastiei, astfel ca în niciun caz să nu mai poată scăpa. Aşa pedepseşte Egizio Ettore.

Egizio Ettore este recunoscător ca un copil aceluia, care i-a făcut vreodată vreun bine; dar vai de acela, pe care Ettore trebuie să se răzbune.

Letiţia îşi aşează cu blândeţe mâna pe fruntea lui înfierbântată şi chipul brigandului se înseninã. El luă mâna frumoasei Madone din Saint-Étienne, o sărută cu căldură, apoi se adresă celor trei parizieni şi le zise:

— Nu, nu vă temeţi, domnii mei. Asta se întâmplă întotdeauna când vorbesc de răzbunare. Căci de câte ori mă gândesc la ea, îmi aduc aminte, cât de departe e încă de mine! Da, ei trăiesc toţi încă, iar eu stau aici, cu mâinile în sân şi las timpul să treacă, fără a face ceva...

Ettore îşi ascunse ochii cu mâna şi timp de câteva minute rămase nemişcat. Dar când îşi luă mâna de la ochi, păru să fie acelaşi ca şi mai înainte, omul liniştit, chibzuit.

— Să urmez cu povestirea începută, domnii mei, zise el. V-am făgăduit să vă spun, cum s-a întâmplat de am ajuns stăpânul unui sat întreg, de aici, din Corsica, unde-mi pot odihni trupul fără teamă că voi fi trădat, unde fiecare locuitor îmi este un prieten, mai mult chiar, un supus, cum supuşi sunt locuitorii Italiei regelui lor.

Ha, ha, ha, se vorbeşte despre un suveran, care s-ar fi lăudat că el îşi poate încredinţa viaţa oricăruia dintre supuşii săi... Ei bine, oricât de întunecoasă ar fi noaptea şi oricât de aproape şi de numeros duşmanul, eu pot spune acelaşi lucru despre supuşii mei din Fontanella, care nu ar lăsa niciodată să cad în mâinile duşmanului.

În noaptea aceea, aşadar, în care Emanuele Catechino se apropia de Fontanella în fruntea unei cete de o sută şaptezeci de oameni, dacă aceştia izbuteau să-şi ducă la îndeplinire grozavele lor planuri, s-ar fi săvârşit o faptă care ar fi umplut de groază şi ruşine întreaga Franţă, nu numai Corsica. Căci ticălosul de Emanuele Catechino nu dorea altceva, decât să facă una cu pământul un sat întreg, şi nu se mulţumea să-i ucidă numai pe cei trei membri ai familiei Salla. Da, el voia să dea pradă flăcărilor toată Fontanella, să ucidă orice suflare omenească din satul vecin, să nu-i cruţe nici pe cei nevinovaţi, nici chiar pe copii.

Dar planul acesta groaznic şi nemernic, ajunse şi la urechile mele. Căci în noapte aceea, supunându-mă unui imbold, unui simţământ nehotărât, mi-am părăsit ascunzătoarea. Şi după un obicei, care s-a înrădăcinat în sufletul meu, de a mă îndrepta înspre „Stânca Spânzuratului” de câte ori inima mi-e ameninţată de vreun simţământ duios, blând, pornii şi atunci înspre locul unde şi-a dat sfârşitul acela, care a încercat să

mă vândă, spre a se bucura de arginţii oferiţi de autorităţi pentru capul meu.

Când stau pe stânca aceea, când mă uit la bradul pe care Sebastiano Acchi şi-a găsit o moarte bine-meritată, când mă gândesc că-mi va fi dat să duc la îndeplinire o asemenea sentinţă, asupra tuturor duşmanilor mei de moarte, atunci simţământul de blândeţe, de duioşie, care ameninţa să mă cuprindă, dispare şi simt din nou că sunt Egizio Ettore... martirul din Bonifacio.

Cum stăteam aşa în noaptea aceea şi mă uitam la copacul secular, deodată auzii un zgomot în jurul meu. Mă trântii la pământ şi începui să trag cu urechea... Deodată auzii tropotul a sute de paşi, care se apropiau de stâncă.

Ce se întâmplă acolo în inima munţilor, în miez de noapte?... Să fie oare urmăritorii, care vor să pună mâna pe tine, Egizio Ettore?... Fii cu ochii în patru, băiete! Dar vai de aceia, care râvnind la premiul de cincizeci de mii de franci, care este pus pe capul tău, vor fi pornit să te prindă, căci gloanţele sigure ale puştii tale vor semăna moartea în ei!

Apoi, cu iuţeala unei veveriţe, m-am căţărat în brad. Cu toată prăpastia înfiorătoare, care se căsca la picioarele mele, nu mă cuprinse ameţeala deoarece sunt obişnuit să privesc la adâncimi de zeci de metri. Sprijinindu-mă de o cracă a bradului, şi la adăpostul celorlalte crengi, am putut zări ceata celor ce se apropiau de stâncă. Din ascunzătoarea mea îi vedeam atât de bine pe fiecare, încât fiecăruia i-aş fi putut trimite câte un glonte în inimă, pentru a nu mai ajunge niciodată la ţinta spre care porniseră.

Convoiul celor ce se apropiau de stâncă se opri la poalele ei. Curând după aceea apoi, din convorbirile necunoscuţilor am înţeles că este vorba de sătenii din Vignalella, pe care Emanuele îi adunase în jurul său, spre a le ţine următoarea cuvântare, pe care eu am auzit-o din ascunzătoarea mea, vorbă cu vorbă:

— Trebuie să-l răzbunăm pe tata, care a căzut răpus de familia Salla. S-au folosit de vendeta!... Dar ar trebui să fiu un prost, dacă m-aş mulţumi să ucid şi eu numai un singur membru al familiei Salla, după cum cere obiceiul vendetei.

Nu, toţi Sala să piară, să piară toţi locuitorii Fontanellei, iar mâine, când va răsări soarele, piatră pe piatră să nu mai rămână din acest sat blestemat. Plecând de acasă am luat cu noi tot ceea ce ne trebuie – pulbere, smoală şi pucioasă – pentru a ne duce la îndeplinire planul, care este următorul: Ne vom strecura de-a lungul Fontanellei şi mai înainte de toate, vom ocupa cele două ieşiri ale satului. După aceea, în fruntea a cincizeci dintre cei mai voinici oameni ai noştri, voi năvăli în sat strigând în gura mare: „Moarte tuturor locuitorilor Fontanellei!” Şi va fi vai de acela, care ar îndrăzni să ni se împotrivească. Nu vom cunoaşte milă, nu vom cunoaşte îndurare. Bărbaţi, femei, copii, vor trebui să treacă prin focul armelor noastre, nimeni să nu scape. În timpul acesta, oamenii noştri vor arunca smoală aprinsă, amestecată cu pucioasă, pe casele celor din Fontanella, aşa că vor lua foc foarte uşor.

Odată satul aprins din toate unghiurile, învălmăşeala va fi groaznică. Folosindu-ne de această învălmăşeală, ne vom răzbuna apoi, culcând la pământ tot ce ne va ieşi în cale. Ştiu prea bine că mulţi din voi aveţi neamuri în Fontanella. Dar aceasta nu trebuie să ne împiedice răzbunarea. Nu vom cunoaşte mila, faţă de nimeni. Pe cei din neamul Sala însă, să mi-i lăsaţi mie, pe ei să nu-l ucideţi. Legaţi-i doar şi aduceţi-i în piaţa satului, acolo unde se găseşte fântâna. Acolo vreau să mă răfuiesc cu toţi membrii familiei Salla. Acum scumpii mei tovarăşi şi prieteni, juraţi-mi că inimile voastre nu vor cunoaşte îndurarea faţă de nimeni, fie el chiar şi o rudă apropiată. Un singur simţământ trebuie să sălăşluiască în sufletele noastre, acela al răzbunării!

Vă mărturisesc sincer, domnii mei, că auzind această cuvântare a tânărului, în care am recunoscut îndată pe Emanuele Catechino, îmi veni o poftă grozavă de a pune capăt planurilor sale negre, printr-un singur glonte, trimis fără greş, în inima lui. Îmi şi ridicasem arma la ochi, îmi aşezasem degetul pe trăgaci şi o singură apăsare a degetului ar fi fost îndeajuns ca Emanuele Catechino să se prăbuşească la pământ.

Totuşi, n-am apăsat pe trăgaci, deoarece mi-am zis că n-

am dreptul să fac aceasta, atâta timp cât nu cunosc mai îndeaproape toată chestiunea.

Căci în pieptul meu trăieşte spiritul dreptăţii.

Poate că vi se va părea ciudat să auziţi asemenea mărturisiri din gura unui brigand, dar vă rog să mă credeţi că sunt adevărate. Împrejurarea că omul acesta voia să distrugă un sat întreg, că era hotărât să nu cruţe nici chiar pe locuitorii nevinovaţi, că voia să nimicească familia Salla, împrejurarea că chiar şi pe copii voia să-i treacă prin foc şi sabie, mă făcu să înţeleg că vina era de partea lui.

Dându-mi seama de asta, nici hotărârea mea nu întârzie. Trebuia să-i prevestesc pe cei din Fontanella, trebuia să-i trezesc din somnul care le-ar fi adus pieirea, căci era neîndoielnic că în clipa aceea toată lumea dormea în sat şi cei din Vignalella ar fi putut să-şi ducă cu uşurinţă la îndeplinire diabolicul lor plan.

Fireşte, dacă Egizio Ettore n-ar mai fi fost în viaţă!

Emanuele întârzie cel puţin un sfert de ceas la picioarele stâncii. El întrebuinţă acest răstimp pentru a mai cerceta o dată armele oamenilor săi şi pentru a-i alege pe aceia, care aveau să năvălească cu el în sat şi a-i desemna pe ceilalţi, care urmau să păzească intrările Fontanellei, spre a împiedica fuga celor atacaţi mişeleşte.

Întârzierea aceasta însă, îmi servi de minune. Am coborât încet din brad şi mi-am dat drumul, de cealaltă parte a stâncii, unde nu mă puteau zări oamenii din Vignalella.

Am ajuns cu bine la poalele primejdioasei stânci, de unde apoi trebui să alerg prin munţi, cât mă ţineau picioarele.

De la „Stânca Spânzuratului” şi până la Fontanella este un drum de un ceas şi mai bine. În noaptea aceea, însă, treizeci şi cinci de minute mi-au ajuns pentru a atinge satul. Zburam, nu altceva, treceam ca vântul prin orice piedici şi gândul că de iuţeala picioarelor mele atârna viaţa a aproape o mie de suflete, îmi dădea, aş putea spune, puteri supraomeneşti.

Ajungând apoi în Fontanella, bănuiala mea se dovedi a fi fost îndreptăţită. Tot satul dormea, nimeni nu bănuia primejdia de moarte ce-l pândea.

La slabele raze ale lunii am recunoscut casa primarului

Salla. În dosul unei ferestre de la etajul casei, am observat pâlpâirea unei lumini... Obloanele erau trase, dar cu toate acestea, razele lămpii se strecurau prin crăpături, căzând în stradă... Aşadar, acolo nu se dormea încă... Cu atât mai bine, căci la drept vorbind, familia Salla era cea mai ameninţată, în urma atacului ce se plănuia şi deci, ei trebuiau să afle cei dintâi despre primejdia de moarte ce-i pândea, nu numai pe ei, ci întreg satul.

Fără să stau mult pe gânduri, mă căţărai pe zid, sprijinindu-mi picioarele în cele câteva ieşituri, care alcătuiau un fel de podoabă arhitectonică a casei. În chipul acesta ajunsei apoi în curând, până la fereastra din dosul căreia se strecurau în stradă razele de lumină.

Deschisei deci încet obloanele, şi ceea ce-mi zăriră ochii atunci, nu voi putea uita niciodată, atât era de înduioşător.

În faţa unei icoane pictate în ulei, a Sfintei Fecioare, îngenunchea o tânără fată... Un veştmânt lung, acoperea trupul ei feciorelnic şi încântător, iar o mare de păr ca abanosul cădea bogată peste albeaţa imaculată a veşmântului.

A fost peste puterile mele să mă retrag, să nu ascult rugăciunea fecioarei.

— Sfântă Madona, se ruga ea, apără-l pe tata şi pe fratele meu, de răzbunarea Catechinilor... Îţi mulţumesc că ai îngăduit să se înfăptuiască vendeta... Prin mâna mea slabă ai împlinit-o chiar dacă numai pe jumătate... Mi-ai dăruit hotărâre şi putere, ai făcut ca mâna-mi să nu tremure şi ochiul să-mi fie sigur, când am trimis glontele ucigător chiar în inima duşmanului meu de moarte. Iar mâine... mâine să piară acela pe care l-am iubit cândva, care însă m-a înşelat într-un chip atât de josnic!

Nu trebuie să vă miraţi, scumpii mei, când auziţi că o fată din Corsica cere ajutorul Sfintei Fecioare, când se pregăteşte pentru o faptă, pe care dumneavoastră o denumiţi crimă. În ochii unei corsicane însă, faptul de a-şi ucide duşmanul de moarte nu este socotit ca atare.

Era însă timpul să intru în legătură cu cei din casă şi de aceea bătui încet în oblon.

Fata tresări, îşi strânse veşmântul mai tare în jurul trupului, îşi aruncă ceva pe umeri şi ca o tigresă se repezi într-un colţ al odăii, de unde luă în mâini o puşcă.

Viaţa-mi atârna de un fir de păr. Lydia, fata primarului din Fontanella, nu crezu altceva, decât că eu aş fi unul din Catechinii, care venise să se răzbune, căutând în acest scop să pătrundă în odaia ei de culcare.

Dar nici eu nu-mi pierdui firea şi i-am strigat îndată:

— Moarte Catechinilor!

Şi aceste două, cuvinte m-au scăpat.

— Cine eşti dumneata? strigă ea, alergând la fereastră şi deschizând-o de tot, îmi luminã faţa cu lampa. Nu, nu, dumneata nu eşti din Vignalella, căci dacă ai fi, nu s-ar putea să nu te cunosc... Şi totuşi, nu ştiu, dar mi se pare că te-am mai văzut o dată pe undeva... Sfântă Madona, acum îmi dau eu seama!... Dumneata eşti...

— Egizio Ettore, cel mai temut brigand al Corsicii, i-am răspuns eu, sărind în odaie.

Lydia se împletici, căzu pe un scaun şi-şi întinse mâinile implorator. Pe semne că era încredinţată că mă cumpăraseră Catechinii, ca să le fiu unealtă.

Dându-mi seama de teama fetei, m-am aplecat peste ea şi i-am şoptit:

— Nu-ţi fie frică, frumoasă Lydia, căci vin ca prieten, spre a te preveni, atât pe dumneata, cât şi pe tatăl şi fratele dumitale, despre o mare nenorocire, care vă pândeşte. Nu mai pierde nicio clipă şi deşteaptă-l pe primar, pe fratele dumitale, deşteaptă pe toţi servitorii, căci între timp eu trebuie să alerg din casă în casă, din colibă în colibă, spre a-i trezi pe săteni.

Lydia se ridică încet de pe scaun. Ea se uită cercetător în ochii mei. Deodată, apoi, îmi întinse amândouă mâinile, şi cu glas sigur, hotărât, îmi zise:

— Îţi dau crezare, Egizio Ettore! Dumneata nu poţi fi trădător, buzele dumitale nu pot rosti minciuni... Ai venit să mă prevesteşti, despre o primejdie ce mă pândeşte... Îţi mulţumesc din suflet... De altfel, fii încredinţat că tata te va răsplăti... Acum însă, te rog însoţeşte-mă până la el, căci s-a

culcat, atât el, cât şi fratele meu...

Cu aceste cuvinte Lydia mi-o luă înainte şi în curând ajunserăm în faţa unei uşi, în care bătând fata strigă:

— Scoală-te, tată, căci vin Catechinii!

Nu trecu mult şi toată lumea fu adunată în odaia cea mare a casei: primarul, fiul său, Lydia, eu şi toată servitorimea.

Atunci îi istorisii primarului, tot ceea ce auzisem în pădure şi că Emanuele Catechino se apropia de sat în fruntea a vreo două sute de oameni din Vignalella. Fireşte că n-am uitat să-i spun bătrânului nici care era josnicul plan al ticălosului. Am încheiat, arătându-i că nu va trece un sfert de ceas şi Emanuele va fi acolo, cu oamenii săi.

Primarul rămase încremenit. Apoi, îşi duse mâinile la capu-i încărunţit şi strigă cu deznădejde:

— Dumnezeule, ce nenorocire! Şi eu... numai eu am fost acela, care am dezlănţuit prăpădul asupra acestui sat, care-mi este atât de drag!... Dar nu, asta nu se va întâmpla! Mă voi duce eu însumi în întâmpinarea duşmanului, îmi voi oferi pieptul gloanţelor Catechinilor, căci mai bine să pier ucis de ei decât ca o singură colibă din Fontanella să cadă pradă flăcărilor.

— Nu, tată, nu vei face asta! strigă atunci şi Ovidio. Nu tu să te jertfeşti Catechinilor, ci eu... Vreau să văd, dacă Emanuele va fi într-adevăr atât de laş, încât să refuze de a se bate cu mine în duel. Iute Lydia, dă-mi puşca, dă-mi sabia! Plec!

— Veţi rămâne... veţi rămâne toţi aici! exclamă Lydia, cu multă hotărâre. Cum, mai aveţi timp un sfert de ceas şi vreţi să vă predaţi duşmanilor voştri de moarte? Sunt curioasă să văd, dacă nu ne vom putea împotrivi cu succes unei bande de laşi!

— Ai vorbit cum trebuie, frumoasă Lydia, i-am zis eu atunci, întinzându-i mâna. De aceeaşi parte sunt şi eu. De ce să te predai, când mai ai vreme să scapi?... Nu mai pierde timpul, primarule, ci trimite-ţi toţi servitorii să bată la fiecare uşă din sat şi să spună că toţi bărbaţii care sunt în stare să ţină o armă în mână, să se adune în faţa casei dumitale... Pompierii să pregătească sacalele cu apă, pentru a putea interveni

îndată, unde s-ar da foc vreunei case... Femeile, copiii şi toţi aceia care nu pot lua parte la luptă, să se adune în biserică... Biserica este bine clădită şi cred că nu va putea fi luată cu uşurinţă.

În vremea aceasta primarul îşi revenise în fire.

— Sfatul dumitale e bun, zise el. Totuşi, oamenii din Vignalella au un mare avantaj faţă de noi. Ştii şi dumneata că noi, cei din Fontanella, am fost întotdeauna oameni paşnici, aşa că în tot satul se găsesc foarte puţine arme. Potrivnicii noştri, în schimb, sunt înarmaţi până în dinţi.

— Dacă astfel stau lucrurile, strigai eu, atunci vom avea de dat o luptă grea. Asta nu înseamnă însă, că trebuie să deznădăjduim. Dă ordine, deci, ca toată lumea să se adune la biserică, chiar şi aceia care sunt în stare să ţină o armă în mână.

— Dar atunci Fontanella va pieri în flăcări! strigă primarul, disperat.

— Asta nu se va întâmpla, am răspuns eu, dacă ne vom pune pe lucru şi nu vom sta cu mâinile în sân. Înainte, deci, să nu mai pierdem vremea în zadar. În cinci minute toată lumea să fie adunată în biserică.

Servitorii se repeziră pe uşă afară, străbătură tot satul şi în curând întreaga Fontanella ştia că vin cei din Vignalella. Femeile începuseră să se bocească, copiii să plângă, bărbaţii priveau deznădăjduiţi înaintea lor, toţi alergau însă înspre biserică, fiecare luându-şi din casă ce aveau mai de preţ.

Părintele Benvenuto, bătrânul preot al satului, venise şi el şi căuta să-i încurajeze pe cei slabi, să mângâie femeile, în vreme ce eu luai bărbaţii deoparte, spre a le împărtăşi planul meu.

Acesta era foarte simplu: Aveam de gând să-l las pe Emanuele cu cei cincizeci de oameni, care îl întovărăşeau, să ajungă până în apropierea bisericii, din dosul căreia apoi să-i atac pe la spate, cu oamenii din Fontanella, să-i pun pe fugă şi să trec eu la atac.

Pe Lydia am luat-o deoparte şi i-am spus un mijloc, care ne mai putea scăpa în ultimul moment de deznădejde.

Ea se uită la mine nedumerită. După o clipă de chibzuinţă,

însă, un zâmbet i se înfiripă în jurul buzelor, îmi întinse mâna şi-mi zise:

— Eşti un om şi jumătate, Egizio Ettore... orice s-ar întâmpla, ai încredere în mine!

Şi după ce rosti aceste cuvinte, dispăru în dosul unei uşi, care dădea la scara ce ducea în clopotniţa bisericii.

Primarul le porunci sătenilor să stingă lumina în toate casele, pentru ca satul să pară cufundat în somn. În chipul acesta Emanuele putea crede că drăcescul său plan va izbuti şi că va putea ucide locuitorii, fără nicio împotrivire.

Eu însumi mă aşezai în uşa bisericii şi pândii. Urechea mea obişnuită cu pânda, îi auzi îndată şi după felul zgomotelor am înţeles că cele două ieşiri din sat au şi fost ocupate. Peste câteva minute Emanuele, cu cei cincizeci de oameni ai săi trebuia să se ivească în piaţă.

Eram încredinţat că atacul va începe cu casa primarului, de altfel pe asta se şi baza planul meu.

Eu n-aveam la îndemână, decât treizeci de oameni cu puşti, printre care cele mai multe erau vechi flinte, care se încărcau greu.

Eu însumi aveam puşca mea cu două ţevi.

La stânga mea se găsea primarul, la dreapta Ovidio, fiul său.

Deodată, oamenii din Vignalella se iviră, strecurându-se cu băgare de seamă, de-a lungul zidurilor şi într-adevăr, ei se îndreptară mai întâi înspre casa lui Salla.

Am fost silit să-l reţin pe primar cu toată puterea, deoarece bătrânul voia să alerge înaintea ticăloşilor. Eu, însă, aveam interes să-i las pe agresori să înainteze până la un anumit punct.

Bărbaţii erau aşezaţi în umbra zidurilor bisericii şi stăteau cu armele gata să tragă.

În timpul acesta Emanuele cu oamenii săi ajunseseră la fântâna care se găsea între biserică şi casa lui Salla.

În clipa în care eu mă pregăteam să comand: „Foc!” luna ieşi de printre nori şi Emanuele descoperi rândurile trăgătorilor mei. Un strigăt de uimire îi ieşi din piept.

Detunăturile puştilor noastre făcură un zgomot infernal.

Surprins, mi-am tras glontele, însă prea iute şi n-am nimerit decât pălăria de pe capul lui Emanuele. Al doilea glonte culcă la pământ pe un servitor cu trup de uriaş, care se găsea lângă ticălos. Emanuele, însă, rămăsese în viaţă.

În noapte răsuna ecoul strigătelor Catechinilor şi al Sallilor, al oamenilor din Vignalella şi Fontanella. Din ambele tabere se lupta cu îndârjire sălbatică, peste tot auzindu-se gemetele răniţilor. În învălmăşagul luptei îl căutam pe Emanuele, căci îmi ziceam că dacă acesta ar fi fost făcut nevătămător, curajul şi avântul oamenilor din Vignalella ar scădea simţitor.

Dar ticălosul ştiu să fugă din calea mea.

Situaţia noastră nu era rea. Ne apropiasem de duşman atât de mult, încât acesta nu se mai putea folosi de armele de foc pe care le avea. Vajnicii săteni din Fontanella porniră la atac cu patul puştilor, cu ciomege şi culcară la pământ numeroşi luptători din satul vecin.

Deodată auzii trei fluierături stridente. Uitându-mă în jurul meu, am băgat de seamă că fluierăturile acestea veneau de la Emanuele. Auzind semnalul acesta m-a cuprins o presimţire rea.

Şi nu m-am înşelat. Din toate părţile năvăliră deodată zeci de oameni din Vignalella. Erau ţăranii, pe care Emanuele îi lăsase la marginile satului şi care alergau acum în ajutorul tovarăşilor lor strâmtoraţi.

Numărului copleşitor al duşmanului nu ne mai puteam împotrivi. Atunci hotărâi să mă folosesc de cel din urmă mijloc deznădăjduit, care ne mai rămăsese. Eram sigur de izbânda planului meu şi de aceea le dădui oamenilor din Fontanella un semnal, asupra căruia mă înţelesesem cu ei mai dinainte şi în urma căruia trebuiau să se retragă cât mai iute cu putinţă, în biserică.

Ei se supuseră şi în curând duşmanul avu înaintea sa o privelişte, care-i ului, atât era de neaşteptată. Fontanellii făcură stânga împrejur şi începură să alerge deznădăjduiţi înspre uşa cea mare a bisericii.

— I-am pus pe fugă! strigă atunci Emanuele triumfător... Laşii, nemernicii!... După ei... în propria lor biserică!...

— Iute... iute... intraţi în biserică! le strigai eu lui Ovidio şi

tatălui său, pe care îi mai găsii încăieraţi cu duşmanul şi venii la timp în ajutorul primarului, care fusese luat de piept de un servitor din satul vecin, care se pregătea să-l trântească la pământ.

O lovitură a sabiei mele îl lungi la pământ pe servitor. Bătrânul primar se clătină şi căzu în braţele mele. Sângele îi curgea şiroaie dintr-o rană, pe care o avea la gât.

— Eşti rănit? îl întrebai eu.

— Nu-i nimic! O mică rană, care n-a atins decât muşchii! îmi răspunse el, să nu pierdem vremea... înainte... Să intrăm în biserică!

Ovidio îşi sprijini părintele de cealaltă parte şi amândoi pornirăm cu el înspre biserică.

Deodată, mai înainte de a fi atins pragul bisericii, Ovidio se împiedică şi mai înainte de a se putea ridica de la pământ, Emanuele se aruncă asupra lui, îl prinse de gât şi-l smuci înapoi.

O clipă am şovăit, neştiind dacă să alerg în ajutorul lui Ovidio, sau să-l apăr pe primar. Până în cele din urmă, însă, hotărâi să rămân lângă bătrân.

Văzând că primarului îi fug picioarele de sub el, l-am luat în braţe şi aşa l-am dus până sub acoperişul îngust al bisericii. Acolo, însă, puterile refuzară să mă mai slujească, deoarece luptasem ca un leu.

Cei din Vignalella, peste o sută la număr, ne urmăriră neîncetat şi acum nu ne mai despărţeau de ei, decât numai treptele din faţa uşii bisericii. Dacă reuşeau să ia scara cu asalt, atunci eram pierduţi, deoarece uşa bisericii nu era prea tare şi deci nu ar fi putut opune nicio piedică.

În timpul acesta îl văzui pe Ovidio luptându-se cu Emanuele, corp la corp. Lupta era deznădăjduită. Emanuele încercă să-şi scoată şi pumnalul de la brâu. Din fericire însă, Ovidio prinsese bine mâna potrivnicului său, aşa că acesta nu izbuti să-şi scoată pumnalul.

Locul era negru de oameni în jurul treptelor bisericii. Cei din Vignalella se adunaseră acolo, privind nehotărâţi la lupta dintre Ovidio şi Emanuele, neştiind dacă să atace biserica, sau nu.

În timpul acesta însă mi-am adus aminte că Emanuele le spusese oamenilor săi, să-i lase pe Salla în seama lui şi am înţeles atunci că acesta era motivul, pentru care nimeni nu sărea în ajutorul fiului primarului din Vignalella.

Deodată auzii un zgomot înăbuşit... şi-l văzui pe Ovidio căzând la pământ. Emanuele se repezi peste el şi-i puse genunchii în piept. În clipa următoare apoi, îşi smulse pumnalul de la brâu, îl ridică şi urlă cu o voce care nu se putea să n-ajungă până la urechea părintelui nenorocitului Ovidio.

— Priveşte aici, Salla, spre a vedea cum sfârşeşte fiul tău în mâinile mele!... La fel vei pătimi şi tu şi fiica ta şi toţi aceia care s-au adunat în jurul tău.

Nu mai aveam decât câteva clipe, dacă voiam să salvez viaţa lui Ovidio. Fără să şovăi, mi-am dus puşca la ochi şi am apăsat pe trăgaci... Dar... pentru întâia oară de când ţin puşca în mână, arma refuză să mă servească... Pe semne că se stricase în timpul luptei.

Şi atunci... atunci zării lama pumnalului lui Emanuele căzând pe pieptul lui Ovidio... dar, încă nu-l atinsese, când...

Oare zeii se amestecaseră şi ei în lupta dintre Ovidio şi Emanuele, ca în antichitate? Ce se petrecea oare acolo sus, deasupra capetelor oamenilor?...

Ceva groaznic, ceva mare, ceva ca un nor de fier sau de aramă, străbătu aerul cu o iuţeală uluitoare... O bubuitură surdă, un strigăt de groază ieşit din sute de piepturi, apoi... o tăcere mormântală...

Cei din Fontanella năvăliră afară din biserică, îmbulzindu-se îngroziţi pe trepte. Ei se uitau încremeniţi la masa de aramă, care căzuse din biserică şi sub care se mişcau, se zbăteau, se frământau mâini, picioare, capete omeneşti... După aceea, un singur strigăt se desprinse de pe buzele tuturor:

— Clopotul... Clopotul din Fontanella s-a prăbuşit... Fii binecuvântată, Madona del Pesi!

Toată lumea căzu în genunchi, iar în mijlocul mulţimii, părintele Benvenuto îşi ridică mâinile spre cer şi rosti, de zece ori în şir următoarele cuvinte:

— Fii binecuvântată Madona del Pesi!

Eu însă ştiam mai mult, decât ceilalţi, eu o cunoşteam pe fecioara, care-i salvase pe toţi de la o moarte sigură... nu era Sfânta Fecioară, ci una pământească, muritoare. Iar acela, care hotărâse acest deznodământ, fusesem eu, căci eu o trimisesem pe Lydia în clopotniţa bisericii. Îi spusesem să aştepte liniştită acolo, până când oamenii lui Emanuele se vor strâmtora atât de tare, încât vom fi nevoiţi să ne retragem în biserică. Dându-i un cuţit în mână, i-am mai spus Lydiei:

— În clipa supremă vei tăia odgonul, care ţine clopotul.

Lydia făcuse întocmai, după cum spusesem eu. În clipa hotărâtoare tăiase odgonul şi clopotul, luând cu sine bârna pe care era întărit, căzuse vâjâind în mijlocul oamenilor din Vignalella.

Fireşte însă că Lydia nu ştia un lucru, nu şi-l putea închipui – aceasta era credinţa mea cel puţin, atunci – nu ştia că şi fratele său se găsea în mijlocul duşmanului şi că clopotul, care urma să-i salveze pe ceilalţi, trebuia să-l ucidă pe fratele său.

Răniţi erau foarte puţini. Cei mai mulţi fuseseră striviţi cu desăvârşire de marea greutate a clopotului. Aceia însă, care tot mai dădeau semne de viaţă, fură transportaţi iute în clădirea primăriei, unde li se dădură primele îngrijiri. Acum mai trebuia însă să fie mişcat din loc şi clopotul, căci nu se putea şti, dacă nu se mai găseşte cineva şi sub el. În acest scop fură aduşi doisprezece cai, cu ajutorul cărora treaba fu făcută.

Între timp Lydia coborâse şi ea din clopotniţă şi o simţii lângă mine, căci mă apucă de mână.

— Am lucrat bine? mă întrebă ea în şoaptă, privindu-mă cu înfrigurare. Dar unde este tata? continuă ea apoi, cu voce tremurândă. Nădăjduiesc că nu e rănit?

— Puţin, fără însemnătate! i-am răspuns eu.

— Şi fratele meu?

Tăcui! Ce-aş fi putut oare să-i răspund? Trupul lui trebuia să fie o grămadă sângerândă de carne şi oase.

— Lydia, i-am spus eu, în cele din urmă, adânc mişcat. Pregăteşte-te pentru orice lovitură a sorţii...

— Dumnezeule, ce-mi va fi dat să aud? strigă frumoasa

fată, făcând îngrozită un pas înapoi. Eu să fi fost aceea, care l-a ucis pe Ovidio?!... Nu, nu se poate!... Emanuele mi l-a răpit.

— Mai rău decât asta, Lydia... Clopotul l-a îngropat sub el! Nu spune însă nimic, nu plânge...

Dar deodată. Lydia căzu în genunchi, cu un ţipăt înfiorător.

— Aşadar, eu însămi... eu însămi... strigă ea, cu deznădejde...

Dar Lydia nu rămase în prada zbuciumului ce o cuprinse, decât numai câteva clipe. Pe urmă se îndreptă şi strigă, cu o voce care-mi îngheţă sângele în vine.

— Vino, Egizio Ettore să căutăm morţii!... Nu-i aşa că Emanuele a murit?... Emanuele nu mai este printre cei vii... Spune-mi, te rog spune-mi!... Din gura dumitale vreau să aud că vendeta mea este împlinită!... Ei bine, atunci mă va ierta, chiar, şi bunul meu frate, Ovidio!

Vă daţi seama, domnii mei, cât de înrădăcinată era setea de răzbunare în sufletul acestei fete, pe care moartea aceluia care o trădase, o mângâia de moartea propriului său frate.

Între timp oamenii aduseră făclii la faţa locului. Lydia smulse o făclie din mâna unui sătean şi la lumina roşiatică a acesteia, începurăm să căutăm pe mortul atât de drag ei.

În curând ajunserăm la locul unde căzuse clopotul. Acolo văzurăm o grămadă de morţi şi de răniţi. Eu dădui la o parte, câteva cadavre. Deodată auzii un geamăt. Sângele îmi îngheţă în vine, părul mi se făcu măciucă în cap, căci mi se păruse că am auzit cel din urmă horcăit al lui Ovidio.

Pe semne că şi Lydia fusese impresionată de acest geamăt, deoarece în clipa următoare se clătină şi arătă înspre doi oameni, care zăceau unul peste altul. Era un mort şi un viu. Mortul era Emanuele Catechino, cel viu era Ovidio Salla.

Timp de câteva minute, Lydia rămase încremenită. Pe urmă, însă, un ţipăt cumplit îi ieşi din piept.

Dar mâinile sale nu se îndreptară înspre Ovidio, spre a-l ridica de sub cadavru, ci se înfipseră în umerii acestuia şi cu o putere uriaşă întoarse înspre sine chipul mortului şi privi la el, cu ochii aprinşi, înspăimântători.

Dar chipul lui Emanuele era de nerecunoscut. De altfel şi restul trupului era numai o grămadă de carne sângerândă.

Ticălosul îşi găsise o moarte după cum meritase.

— Vendeta! murmură Lydia, încet. Vendeta este împlinită!... E mort!... Primarul din Vignalella e mort, fiul său e mort şi el... Noi însă, noi trăim!... Ha, ha, ha, femei din Fontanella... să intonăm un cântec... cântecul împlinirii vendetei!

Câteva fete se repeziră prin case. Se înapoiară însă îndată, în mâini cu mandoline şi ghitare şi se aşezară în jurul Lydiei.

O linişte mormântală se făcu deodată în jurul bisericii. Apoi se auziră acordurile mandolinelor, iar pe urmă glasul plin, melodios al Lydiei.

Cântecul era un fel de imn de slavă a pedepsirii sângeroase a acelora, care îşi călcau cuvântul.

Într-un târziu cântecul amuţi. Mandolina căzu din mâinile Lydiei, coardele plesniră, odată cu cea din urmă atingere pătimaşă a degetelor. Şi deodată Lydia începu să plângă, de credeai că i se va rupe inima, iar în clipa următoare se repezi la Ovidio şi-l cuprinse în braţe, strigând printre lacrimi:

— Frate, scumpe frate, cât de mult te iubesc! Ce fericită sunt că trăieşti, că-ţi pot strânge mâna şi ţie şi tatălui nostru! Acum vom fi lăsaţi în pace, sufletele noastre vor fi liniştite, pacea se va lăsa peste Fontanella!

— Şi cui trebuie să-i fim recunoscători pentru pace? zise atunci primarul Fontanellei, uitându-se la mine. Cine ne-a scăpat pe toţi? Omul, pe care-l aveţi în faţa voastră! Mulţumită lui am scăpat cu toţii de la o moarte cumplită. Toată Corsica poate să-l blesteme, să-l urmărească, Fontanella însă îi stă deschisă oricând, fiecare casă fiind gata să-l adăpostească cu dragă inimă în caz de primejdie. Trăiască Egizio Ettore!

— Trăiască! strigară atunci toţi cei de faţă şi într-o clipă am fost înconjurat din toate părţile.

Încercai eu să scap, dar mai multe braţe vânjoase mă şi înşfăcară şi cât ai clipi din ochi, fui luat pe sus şi dus astfel, ca un învingător, până la primărie.

Şi noaptea de groază se transformă într-o noapte de bucurie. La primărie fui înconjurat de toţi fiii Fontanellei, care îmi jurară credinţă. Ei îmi făgăduiră încă să vegheze asupra

vieţii mele şi primarul rosti următoarele cuvinte:

— Egizio Ettore, tu ai vegheat la căpătâiul nostru, pe când dormeam şi noi vom face acelaşi lucru, când tu te vei odihni. Tu te-ai ridicat cu arma în mână, când am fost ameninţaţi de un duşman covârşitor, de aceea şi noi vom fi alături de tine, când vei fi împresurat de urmăritorii tăi. Tu ne-ai salvat averea, casele, biserica, tot ceea ce ne era drag şi de aceea, de astăzi înainte să-ţi ascunzi aici, în Fontanella, ceea ce vrei ca lumea să nu vadă. Tu ai scăpat de la pieire nu numai familia mea, ci şi pe toţi locuitorii acestui sat şi de aceea mă oblig să-i adăpostesc şi pe toţi prietenii tăi, dacă va fi nevoie. Până acum ai colindat fără căpătâi, prin munţi, rezemându-ţi capul de o stâncă tare, când erai obosit; de astăzi înainte nu vei mai fi nevoit să faci aceasta, căci în Fontanella toate uşile îţi sunt deschise. Nimeni nu te va întreba de unde vii, unde te duci, ci te vei putea plimba liber prin sat. Iar când îţi va fi foame, masa te va aştepta pusă, la orice oră din zi şi din noapte şi când vei fi însetat, în fiecare casă vei găsi o cană cu vin pregătită pentru tine, iar de vei fi bolnav, femeile şi fetele noastre te vor îngriji. Şi dacă, Doamne fereşte, urmăritorii tăi tot vor izbuti să pună mâna pe tine, atunci mă voi duce la preşedintele republicii şi eu, primarul din Fontanella, voi cere să fii graţiat.

Şi după ce primarul Fontanellei îmi vorbi astfel, uralele reîncepură, poporul jurând să împlinească întocmai cele făgăduite de mai marele lor.

De atunci intru şi ies când vreau din Fontanella. Când singurătatea începe să mă apese, în creierul munţilor, cobor în vale, în satul meu, unde oamenii mă întâmpină cu strigăte de bucurie şi unde mă pot odihni fără teamă, într-o odaie a mea din casa primarului. Lydia îmi cântă cele mai frumoase cântece ale sale, Ovidio îmi spune ce se mai petrece prin lume, iar primarul îmi oferă din tutunul lui cel mai bun. Când mă culc, alţii veghează asuprea mea şi chiar şi jandarmul din Fontanella îmi este prieten. Şi el, ca şi toţi ceilalţi, ştie că pe capul meu este pus un mare premiu, dar nimeni nu se gândeşte să-l câştige.

Duminica trecută mă cuprinse ciudatul gând să mă

spovedesc. Părintele Benvenuto m-a primit cu blândeţe şi mi-a ascultat spovedania. Atunci începui să plâng ca un copil, dar bunul preot se uită la mine zâmbind şi continuă:

— Cine plânge nu poate avea un suflet stricat, căci numai oamenii buni la inimă ştiu să plângă.

Mă simţeam renăscut, când am vrut să părăsesc biserica, dar părintele Benvenuto mă opri, zicându-mi:

— Mai stai puţin, căci vreau să-ţi arăt ceva.

Cu aceste cuvinte mă pofti să-l urmez şi o luă înainte, pe scara ce urca la clopotniţă. Clopotul fusese ridicat iarăşi la locul lui, îndată după noaptea aceea de pomină şi ca o adevărată minune, nu se alesese nici măcar cu o singură crăpătură, din prăbuşirea de atunci.

Preotul îmi arătă un anumit loc de pe cămaşa clopotului şi când mă apropiai mai mult, am văzut că acolo erau săpate câteva cuvinte în aramă:

„Lui Egizio Ettore, salvatorului Fontanellei, voi suna de astăzi înainte!”

Cap. 58 – Patru tovarăşi credincioşi.

Egizio Ettore tăcu. Povestirea lui îi mişcase adânc pe toţi. Ceea ce-i înduioşă mai mult pe tinerii francezi, nu era lupta sălbatică, ce se dăduse în Fontanella. Nu, lacrimile lor izvorâseră la gândul că pribeagul îşi găsise un cămin, unde să se adăpostească. Letiţia îşi încolăci braţele în jurul gâtului iubitului ei, îl privi cu ochii plini de lacrimi şi exclamă, cu voce tremurândă:

— Binecuvântaţi fie oamenii din Fontanella. Să dea Domnul ca acel clopot din turnul Fontanellei să sune încă multă vreme spre binele şi fericirea ta!

— Acum ştiţi, continuă Egizio Ettore, unde mă voi duce de aici. Letiţia şi cu mine, vom porni înspre Fontanella. Te voi conduce acolo pe poteci ascunse, iubito, şi sătenii te vor primi cu braţele deschise şi cu dragă inimă.

Adună-ţi deci iute ce ai mai de preţ, căci te voi duce la Lydia Salla, care-ţi va fi o prietenă credincioasă.

Iar dumneavoastră, dragi prieteni, zise Egizio Ettore, adresându-se celor trei francezi, dumneavoastră vă mulţumesc din suflet, pentru tot ceea ce aţi făcut pentru mine. Rămâneţi cu bine şi...

— Stai, Egizio Ettore, îl întrerupse atunci Aristide de Lamotier, căci drumurile noastre nu se vor despărţi atât de iute, după cum crezi tu. Mi-ai devenit drag, Egizio Ettore şi o încredere oarbă a încolţit în inima mea pentru tine. Îngăduie-mi să mai rămân în apropierea ta. În situaţia în care te găseşti, se poate să ai nevoie de un tovarăş credincios. Fă-mă aghiotantul, fă-mă ofiţerul tău, dacă vrei, căci un om ca Egizio Ettore nu poate rămâne multă vreme singur. Prevăd că va veni ziua, în care vei ajunge căpitanul unei mari bande, din care fiecare membru îţi va fi un tovarăş credincios şi eu am un dor în suflet, pe care numai tu mi-l poţi îndeplini, Egizio Ettore. Îmi dai voie să-ţi spun care este acest dor?

— Vorbeşte, Aristide de Lamotier! Cu ce îţi pot fi de folos?

O uşoară roşeaţă împurpură obrajii tânărului conte. El aruncă o privire scurtă asupra Letiţiei, apoi continuă:

— Iubesc o femeie, care însă este a altuia şi de care acesta nu va voi să se despartă niciodată de bunăvoie. Ei bine, Egizio Ettore, te voi sluji credincios şi drept răsplată nu-ţi cer altceva, decât să mă ajuţi ca această femeie să fie a mea. Vrei să-ţi spun numele ei?

— Nu este nevoie! răspunse brigandul. Cunosc numele aceleia care ţie dragă, Aristide de Lamotier.

Tânărul conte îngălbeni. Brigandul îl luă însă de braţ şi apropiindu-se de el, îi şopti la ureche:

— Lady Mignon Milton!

— Omule, exclamă Aristide, dar cine eşti dumneata de cunoşti tainele altora?... Cum este cu putinţă ca dumneata, Egizio Ettore, omul care îşi trăieşte zilele prin munţi şi prin păduri, să cunoşti gingaşul secret al inimii mele?

— Cum să nu-l cunosc, când la Bastia eu însumi am rânduit lucrurile astfel, ca să te întâlneşti cu iubita inimii dumitale?... Eu am fost pescarul misterios, Marino Falieri, servitorul spaniol, care ţi-a adus cartea de rugăciuni şi tot eu am apărut îmbrăcat ca un călugăr în faţa alesei inimii dumitale, spre a o

feri de mânia soţului ei gelos.

— Ah, acum înţeleg totul! exclamă contele de Lamotier. Dă-mi mâna dumitale, Egizio Ettore! Acum pot spune că ceea ce am făcut în noaptea aceasta pentru dumneata, nu înseamnă decât răsplătirea unei foarte mici părţi din datoria pe care o am faţă de dumneata. De aceea, îngăduie-mi să rămân lângă dumneata, să te slujesc credincios.

— Bine, rămâi, răspunse Egizio Ettore. Aş vrea însă să nu te căieşti niciodată de hotărârea, pe care ai luat-o.

— Dar nici pe mine să nu mă alungi, de lângă dumneata! strigă şi baronul Lamberg, şi după cum îl vei putea ajuta pe Aristide, tot astfel îmi vei putea îndeplini şi dorinţa inimii mele. Trebuie s-o revăd pe sărmana Mariana! Un glas ascuns îmi şopteşte că n-am voie să părăsesc Corsica, mai înainte de a o mai fi văzut o dată.

— Eu, zise atunci şi căpitanul Neuville, întinzând mâna brigandului, eu n-am nicio dorinţă de împlinit Te-am văzut luptând însă ieri, unul împotriva a opt sute, şi de aceea, lasă-mă să rămân în jurul dumitale, brav prieten, căci lupta de ieri este aventura cea mai interesantă, pe care o poate trăi vreun gentleman. Iată mâna mea, Egizio Ettore! De astăzi înainte sunt al dumitale!

Trei mâini se întinseră înspre brigandul, care le strânse, şovăind:

— Dragii mei, zise Egizio Ettore, gândiţi-vă bine ce faceţi! Credinţa dumneavoastră este poate că vă prindeţi într-o aventură interesantă! Dar acela care mi se alătură trebuie să fie pregătit bine. Moartea ne va fi un însoţitor nedespărţit, în fiecare clipă ne va ameninţa închisoarea şi nu uitaţi că nu toate romanele se sfârşesc frumos. Totuşi, dacă vreţi să mă urmaţi, la viaţă şi la moarte, la bucurie şi la durere, atunci juraţi-mi că-mi veţi rămâne credincioşi, că vă veţi supune orbeşte tuturor poruncilor mele şi că sunteţi gata să recunoaşteţi în mine pe căpitanul vostru.

Trei voci strigară atunci, ca ieşind dintr-un singur piept:

— Trăiască Egizio Ettore, căpitanul nostru, vom merge cu el la moarte, cu el în fericire şi durere!

— Îmi daţi voie să vă rog de a mă primi şi pe mine în

această asociaţie? se mai auzi deodată o voce smerită. La urma urmelor cred că chiar şi în tabăra unor briganzi se va găsi ceva de lucru pentru mine...

— Cum, Tric-Trac, exclamă Egizio Ettore, râzând, şi dumneata ai prins gust de viaţa de brigand?

— Dacă stăpânul prinde, de ce n-ar face acelaşi lucru şi servitorul?

— Dă-mi mâna, Tric-Trac, spuse Egizio Ettore, căci şi tu faci parte din prietenii mei. Şi acum e timpul să părăsim casa aceasta... Iute, Letiţia, adună-ţi lucrurile şi vezi nu uita de ceea ce am ascuns în pivniţă.

Iar dumneavoastră, domnii mei, binevoiţi să vă încălecaţi caii, în vreme ce Tric-Trac va avea bunăvoinţa să scoată din grajd şi cei doi catâri, care sunt pregătiţi pentru mine şi Letiţia.

Peste câteva clipe toată casa era în fierbere. Letiţia se mărgini să-şi ia numai lucrurile de care avea strictă nevoie, iar Tric-Trac scoase din grajd caii celor trei parizieni, precum şi catârii lui Egizio şi Letiţiei.

— E gata totul, Tric-Trac? întrebă Aristide de Lamotier.

— Gata, domnule conte! răspunse Tric-Trac, viaţa cea nouă poate începe...

Cap. 59 – Izgonit din sânul Bisericii

De o săptămână Fontanella era în plină fierbere de bucurie, căci eroul său, idolul său, se găsea acolo. Egizio Ettore sosise în sat şi ca întotdeauna, locuitorii îl primiseră cu dragă inimă şi cu toate că de data aceasta nu mai venise singur, ci cu mai mulţi însoţitori, sătenii găsiră iute adăpost pentru toată lumea, găzduindu-i pe toţi, cât se poate mai bine.

Casa primarului Salla îi fu îndată deschisă brigandului şi în vreme ce cei trei francezi contele de Lamotier, baronul Lamberg şi căpitanul Neuville, traseră la han, împreună cu vrednicul Tric-Trac, primarul nici nu vru să audă ca Egizio Ettore să fie găzduit altundeva, decât în casa sa.

Letiţia trebui să primească să fie adăpostită în odaia Lydiei,

iar brigandul împărţi cu Ovidio camera acestuia.

În bucătăria primarului Fontanellei se cocea, se gătea şi toată casa mirosea a mâncăruri gustoase, iar bătrânul Salla coborî el însuşi în pivniţă, spre a da cep butoiului cu cel mai bun vin.

Primarul tocmai ieşea din pivniţă, în braţe cu patru sticle mari de vin, când se întâlni cu Egizio Ettore, care-i zise:

— Aş vrea să-ţi vorbesc ceva, domnule primar. Ai timp să-mi jertfeşti câteva minute?

— Dar mai încape vorbă!... Spune-mi, care-ţi este dorinţa şi fii încredinţat că este împlinită mai dinainte, fireşte, dacă împlinirea ei stă în puterile mele. Îngăduie-mi numai să pun sticlele acestea pe masă. Intră te rog, în odaia mea de lucru.

Ettore intră în odaia arătată, care, ca toate încăperile bătrânului Salla era aranjată cu acea notă de bunăstare, care corespundea bogăţiei primarului din Fontanella.

Egizio Ettore se apropie de fereastră şi privi în stradă. Acolo se adunaseră ca la vreo sută de bărbaţi, femei şi copii, care strigau: „Eviva Egizio Ettore”, în vreme ce oamenii îşi fluturau pălăriile, iar fetele din Fontanella se uitau cu priviri aprinse la frumosul brigand.

— Vă mulţumesc, dragii mei, le zise brigandul deschizând fereastra. Vă rog însă, duceţi-vă acasă, căci îmi ajunge că m-aţi asigurat odată, că voi găsi întotdeauna în satul vostru un adăpost. Duceţi-vă, dragii mei şi fiţi încredinţaţi că Egizio Ettore vă iubeşte din toată inima.

Mulţimea mai izbucni o dată în urale, după aceea se împrăştie în linişte.

În aceeaşi clipă primarul intră în odaie şi strigă:

— Acum sunt al dumitale, Egizio Ettore. Cu ce-ţi pot fi de folos? Sunt prietenul dumitale, o ştii prea bine, aşa că nu trebuie să şovăi să-mi dezvălui păsul inimii dumitale.

— Eu nu-ţi cer nimic, prietene Salla, eu te rog, răspunse brigandul. N-am venit aici pentru a sta la dumneata, deoarece ştii prea bine că şederea mea în satul vostru nu este cu putinţă, fiindcă pentru nimic în lume n-aş vrea să vă dau de lucru cu poliţia. Vin la dumneata, când sunt obosit şi flămând, mănânc ce-mi oferi cu atâta dragă inimă şi mă odihnesc în

odaia ce-mi pun la dispoziţie, dar de stat în satul acesta, nu voi sta niciodată. Locul meu e piscul Fontanellei, când ici, când colo, peste tot şi nicăieri. Dar ţi-am făcut cunoştinţă cu Letiţia mea amice Salla, şi ţi-am spus că fata aceasta îmi este mai dragă decât sufletul din mine. Ca şi mine, nici Letiţia n-are un cămin, un căpătâi. Firea ei slabă, însă, nu poate îndura hoinăreala prin ploaie, vânt şi viscol, ea nu este făcută spre a-şi rezema capul pe o piatră, ca mine, când vrea să se odihnească. De aceea, te rog ia-o în casa dumitale, dă-i un adăpost şi sunt încredinţat că în apropierea bunei dumitale Lydia, iubita mea se va simţi mai bine decât oriunde.

— Pentru atâta lucru, atâta vorbărie, Egizio Ettore? făcu primarul. Dar e de la sine înţeles că Letiţia dumitale va rămâne aici şi-ţi jur că-mi va fi dragă ca şi propria mea copilă, că o voi apăra ca şi pe copilul meu şi oricând îţi va fi dor de ea, vino aici şi te vei încredinţa că iubitei dumitale nu-i lipseşte nimic.

— De asta nu mă îndoiesc câtuşi de puţin şi-ţi mulţumesc din toată inima. Acum însă, aş mai avea o întrebare. O veche şi fierbinte dorinţă a mea este să mă cunun cu Letiţia. Ne iubim, dar dragostea mea pentru ea este prea curată, pentru a mă gândi să fac din ea ibovnica mea... Aş dori deci s-o fac soţia mea, încredinţată mie de un preot, şi de aceea voiam să te întreb dacă nu s-ar putea face asta acum şi aici... Doamne, îmi dau seama că-ţi cer prea mult, dar nu mă pot împotrivi acestei arzătoare dorinţe şi de aceea, te rog lasă-mă să-ţi vorbesc deschis. Află deci că, Letiţia şi cu mine am hotărât să nu fim unul al altuia, până când un preot, un slujitor al lui Dumnezeu nu ne va fi binecuvântat unirea. Dumneata, Salla, îl cunoşti pe părintele Benvenuto... Spune-mi, te rog, crezi că el ar primi să mă cunune cu aleasa inimii mele?

Primarul rămase o clipă pe gânduri.

— Asta, dragă Egizio, zise primarul apoi, scărpinându-se după ureche, este o afacere destul de încurcată. Dumneata ştii că noi toţi, cei din Fontanella, te iubim atât de mult, încât ne-am da cu dragă inimă tot ce avem, spre a-ţi putea fi pe plac. Este însă o putere, împotriva căreia nu ne-am putea ridica, chiar dacă ar fi vorba de fericirea noastră. Puterea

aceasta este Biserica. De aceea, mă tem, Egizio Ettore, că nu vom fi în stare să-ţi îndeplinim dorinţa.

— Şi de ce nu? întrebă brigandul, mirat. Sau poate că nu mă socotiţi vrednic de a păşi pragul bisericii voastre?

Primarul îl luă de mână pe brigand şi-l trase lângă sine pe o canapea de piele.

— Uite ce este, amice Ettore, începu bătrânul. Dumneata ştii prea bine că pentru noi nu este în lumea aceasta nimic mai sfânt, decât voinţa Sanctităţii Sale, Papa. Dumneata însuţi eşti creştin şi catolic. Spune-mi, te rog, dumneata ai face ceva, ce ar fi oprit de-a dreptul de către Sfântul Părinte de la Roma?

— Nu, fireşte că nu, răspunse Egizio Ettore. Dar aici nu este vorba de Sfântul Părinte de la Roma, ci numai de legile lumeşti. Acestea m-au scos de sub scutul lor. Aceasta însă nu poate fi o pricină pentru părintele Benvenuto, să-mi refuze binecuvântarea.

— Vorbeşti de legile lumeşti?... Dar cine se gândeşte la ele? Gânditu-m-am eu oare la ele, când sufletu-mi ardea de dorul vendetei? Nu, legile lumeşti nu mă neliniştesc şi chiar dacă ar veni în faţa mea însuşi preşedintele republicii franceze şi mi-ar spune: „Nu trebuie să-l primeşti în casa dumitale pe Egizio Ettore”, m-aş înclina adânc în faţa Excelenţei Sale, dar când mi-ar întoarce spatele, toate uşile casei mele ţi-ar sta iarăşi larg deschise. Nu, nu mă sinchisesc de legile lumeşti, dar...

— Dar?... repetă Egizio Ettore.

— Cred că ar fi mai bine să auzi aceasta din gura unui om a cărui bună credinţă n-o poţi pune la îndoială, răspunse bătrânul Salla. Nu, eu nu pot să-ţi spun cum stau lucrurile!

Dar iată că tocmai îl văd pe părintele Benvenuto trecând strada... Sfinţia Ta, pofteşte, te rog până înăuntru... Numai pentru câteva clipe.

Peste un minut uşa se deschise şi în pragul ei se ivi făptura impunătoare a bătrânului preot din Fontanella.

Egizio Ettore se ridică îndată de pe canapea şi se duse în întâmpinarea slujitorului lui Dumnezeu.

După aceea, bătrânul, care trecuse de optzeci de ani, spuse:

— De câte ori te văd, de atâtea ori mă bucur, şi de câte ori pleci, mi se strânge inima de teamă să nu te fi văzut pentru cea din urmă oară.

— Şi eu sunt întotdeauna fericit, răspunse brigandul, când pot auzi glasul părintelui Benvenuto...

— Şi dumneata nici nu ştii măcar, Egizio Ettore, zise atunci primarul, cât de recunoscător trebuie să-i fii Sfinţiei Sale, deoarece nu bănuieşti ce face el în clipa aceasta, când îţi strânge mâna.

— Ştiu! strigă brigandul, trăgându-şi iute mâna, din mâna preotului. Ca preot, n-ar trebui să-mi întindă mâna sa curată, n-ar trebui să strângă mâna aceasta plină de sânge!

— Vai, dacă ar fi numai atât, exclamă primarul.

Apoi, întorcându-se înspre preot, continuă:

— El nu ştie încă, Sfinţia Ta! Spune-i dumneata, te rog!

— Tăcere, tăcere! murmură moşneagul. Mai are tot timpul să afle!

Şi rostind aceste cuvinte, glasul îi tremură şi trăda o adâncă milă.

— Sfinte Dumnezeule, dar ce să aflu?... strigă Egizio Ettore, cuprins de o groaznică bănuială.

— Ei bine, Egizio Ettore, zise părintele Benvenuto, după o scurtă pauză, n-ai auzit încă... că ai fost... excomunicat?

— Excomunicat? strigă brigandul şi se împletici. Excomunicat!... Nu, asta nu se poate, nu este cu putinţă!... Ca om, am păcătuit faţă de oameni, ca supus însă, nu m-am făcut vinovat de nicio crimă faţă de biserică!

— Dar biserica din Saint-Étienne? întrebă părintele Benvenuto cu o voce, care pătrunse adânc în sufletul brigandului. Nenorocitule, oare nu este dovedit că biserica din Saint-Étienne a ars în urma focului pus de dumneata?

Egizio Ettore se prăbuşi pe un scaun.

— Biserica din Saint-Étienne! repetă el, adânc mişcat. Da, m-am lăsat stăpânit prea tare de dorul răzbunării şi am săvârşit o groaznică faptă, de care însă, m-am căit amar!

Marele brigand, în culmea deznădejdii, îşi acoperi faţa cu mâinile şi... lacrimi amare i se strecurară printre degete.

Preotul şi primarul se uitară compătimitor la cel atât de

greu lovit.

— Biserica te-a excomunicat, continuă părintele Benvenuto, te-a înscris pe lista acelora cărora niciun credincios nu trebuie să-i mai întindă mâna, cu care niciun om cu frica lui Dumnezeu nu are voie să lege prietenie. Nouă, preoţilor, ni s-a poruncit să-ţi refuzăm orice serviciu din partea bisericii şi chiar dacă ai fi pe patul de moarte, niciun slujitor al lui Dumnezeu n-ar veni să-ţi dea Sfânta Cuminecătură.

— Vai mie! gemu Egizio Ettore, doborât. Excomunicat... alungat şi din mijlocul drept credincioşilor!

— N-ai voie să intri în nicio biserică, n-ai voie să îngenunchezi în nicio capelă. Troiţa de la marginea drumului, în faţa căreia te vei închina, va trebui să fie sfinţită din nou, căci în faţa ei se va fi rugat un excomunicat. Nu poţi fi cununat cu nicio fată, copilul tău nu poate fi botezat şi chiar şi prietenul tău trebuie să fie alungat, dacă se apropie de un preot cu gândul de a cere îndurare pentru tine. Cine se întovărăşeşte cu tine, va fi alungat şi el, cine te iubeşte va fi blestemat ca şi tine, cine te ucide, însă... acela va fi binecuvântat! Astfel stă scris în pastorala, care a fost răspândită în mii şi mii de exemplare, prin toată Corsica. Totodată, fiecare preot a primit porunca de a te preda în mâna autorităţilor, dacă întâmplător ar da peste ascunzătoarea ta. Nici chiar taina spovedaniei nu mai este sfântă pentru tine. Acela care ţi-a primit-o este dezlegat de jurământ, ba mai mult, este invitat de a se duce la autorităţile lumeşti, spre a le spune tot ceea ce ai mărturisit, pentru ca în chipul acesta poliţia să poată pune mâna pe tine cât mai iute. Trăsnetul excomunicării a căzut asupra ta! El a pornit din mâna aceea, pe care noi suntem obişnuiţi s-o sărutăm, fie că ne pedepseşte, fie că ne mângâie...

— Excomunicat! mai strigă o dată Egizio Ettore. Ah, asta le-a întrecut pe toate!... Nu m-am temut de urmărirea poliţiei, căci de ea mă putea apăra curajul şi iscusinţa mea.. Dar cum să mă apăr de trăsnetul excomunicării, cu care mă loveşte biserica?... Vai mie!... Sunt pierdut! Şi dumneavoastră... dumneavoastră nefericiţilor, m-aţi primit în Fontanella cu toate acestea?... Te rog, părinte Benvenuto, tălmăceşte-mi

această contrazicere, căci eu nu sunt în stare s-o înţeleg!

— Fiule, zise bătrânul preot, apropiindu-se de Egizio Ettore şi aşezându-şi mâna pe capul lui, eu sunt un moşneag, care a văzut două generaţii perindându-se prin faţa sa. Jumătate din viaţă mi-am petrecut-o în peseală, în decursul celor dintâi patruzeci de ani m-am consacrat numai acelora care m-au iubit. Dar în răstimpul celei de-a doua jumătăţi a vieţii mele mi s-au deschis ochii şi am văzut că tot ceea ce facem noi este trecător, zadarnic şi că adevărata cale nu este decât aceea, care duce spre Judecătorul nostru al tuturor, spre Dumnezeu! Or, Dumnezeul care trăieşte în sufletul meu nu-mi spune să-l urăsc pe Egizio Ettore. Dimpotrivă, în noaptea aceea, în care ne-ai scăpat pe toţi de la o pieire sigură, El m-a învăţat să te iubesc. Sunt un om bătrân şi poate că săvârşesc un păcat, prin aceea că-ţi strâng mâna. Dar nu-mi pasă. Eu judec omeneşte! Am privit în sufletul tău şi ştiu că, chiar dacă eşti un brigand, un bandit, totuşi porţi în pieptul tău o inimă, care simte cu căldură, cu bunătate, pentru semenii tăi. Iar în ceea ce-i priveşte pe locuitorii Fontanellei, aceştia se sinchisesc şi mai puţin de excomunicarea care a căzut pe capul tău. Ei privesc spre turnul unde stă clopotul care poartă numele tău şi îşi zic: „Trebuie să-i fim recunoscători!”. Iar când clopotul sună, la amiază şi seara, sunetele lui le strigă: „Nu uitaţi ce a însemnat Egizio Ettore pentru voi, în noaptea de groază de la Fontanella”.

Egizio Ettore duse la buze mâna moşneagului, în vreme ce ochii i se umplură de lacrimi.

— Părinte Benvenuto, zise el, cuvintele oamenilor nu mi-au făcut niciodată atâta bine, ca vorbele dumitale de acum. Dumitale îţi mulţumesc la fel, primarule, că mi-ai oferit ospitalitatea casei tale. Hotărârea mea este luată! Nu vreau să te pun în neînţelegere cu biserica... şi nici dumitale, părinte Benvenuto, nu-ţi voi mai face rugămintea pe care eram hotărât să ţi-o fac mai adineauri, când ai deschis uşa acestei odăii.

— Dar de ce nu vrei să-mi spui care era rugămintea ta, fiule? întrebă moşneagul. Spune-mi, ce aveai de gând să-mi ceri? Căci îţi mai spun o dată că sunt un om bătrân şi multe,

care au însemnătate pentru alţii, nu găsesc răsunet în sufletul meu.

— Vorbeşte, Egizio Ettore, îi şopti şi primarul Salla. Spune, care-ţi era dorinţa. Părintele Benvenuto e blând, e bun şi dacă-i va sta cât de puţin în putinţă, nu te va lăsa să-l rogi în zadar!

— Bine, fie! exclamă brigandul, cu glasul tremurând de emoţie. Dar chiar dacă dorinţa mea n-ar putea fi îndeplinită, te rog, preasfinte, făgăduieşte-mi că nu vei fi supărat pe mine, de a fi îndrăznit să vin în faţa Sfinţiei Tale cu o asemenea rugăminte. Crede-mă însă că această dorinţă se leagă de existenţa mea, ea este seva arborelui vieţii mele. Iubesc, părinte Benvenuto, iubesc o fată, care este vrednică de a fi numită o sfântă! O cheamă Letiţia. Vreau să mă unesc pentru totdeauna cu Letiţia, dar neprihănirea sufletului ei îmi cere ca unirea noastră să fie binecuvântată de un preot. Fără binecuvântarea bisericii, Letiţia nu vrea să fie a mea. Ei bine, părinte Benvenuto, aş fi omul cel mai fericit din lume, dacă ai primi să mă cununi cu Letiţia, fie chiar şi în cea mai desăvârşită taină... Atunci, atunci n-aş mai fi atât de părăsit, atunci aş avea o soţie şi aş putea înfrunta cu mai multă tărie, orice nouă lovitură a destinului. Iar dacă s-ar întâmpla într-o zi, ca bietul brigand să fie prins şi să fie târât la închisoare, atunci voi fi gustat măcar şi eu fericirea, şi voi şti că am o soţie credincioasă, care mă va plânge. Dar, adăugă Egizio Ettore cu tristeţe, după o scurtă pauză, astfel cum stau lucrurile astăzi, sunt încredinţat că rugămintea mea nu va găsi răsunet în inima sfinţiei tale.

Părintele Benvenuto îşi împreunase mâinile şi buzele i se mişcau, ca şi când ar fi rostit o rugăciune.

— Am auzit, zise el, în cele din urmă, cu glasul său blând, că odată a fost dus un preot într-o închisoare, la patul unui deţinut foarte greu bolnav, care voia să se cunune cu aleasa inimii sale, mai înainte de a-şi da sfârşitul. Nu s-a gândit nimeni să-i refuze prizonierului împlinirea dorinţei. În ceea ce te priveşte pe dumneata, Egizio Ettore, găsesc că eşti tot atât de aproape de moarte, ca şi muribundul din închisoare. Pe capul dumitale este pus un premiu însemnat, eşti căutat în tot

locul şi peste un ceas poţi fi prins, dacă Cerul vrea astfel. În asemenea împrejurări am eu oare dreptul de a-ţi refuza cea din urmă dorinţă? Nu, Egizio Ettore, nu vreau să pleci de aici şi mai dezamăgit, decât cum ai venit. Ei bine, sunt gata să vă dau din mâinile mele focul sacru, de care aveţi nevoie. Poate că este cea din urmă slujbă bisericească, pe care o mai săvârşesc, căci sunt obosit şi simt nevoie de odihnă şi de somn. După ce te voi fi cununat cu Letiţia, Egizio Ettore, mă voi lepăda de haina bisericească, deoarece n-aş mai fi vrednic de ea.

— Vrei să faci asta pentru mine? strigă Egizio Ettore, privind cu ochii înlăcrimaţi la slujitorul lui Dumnezeu. Pentru mine, cel mai nevrednic dintre toţi nevrednicii? Nu, nu, asta nu se poate, nu trebuie să se întâmple! N-am dreptul să primesc! Jertfa este prea mare.

— Nu fi nesocotit fiule! răspunse moşneagul, luând braţul brigandului şi strângându-l cu bunătate. Dacă o iubeşti într-adevăr pe Letiţia atunci n-ai dreptul să refuzi acest neînsemnat sacrificiu. Între noi fie zis... cei din Roma m-au privit întotdeauna cu ochii nu prea prietenoşi. Înaltele feţe, care se învârtesc la Vatican în veştminte purpurii, nu m-au avut niciodată la inimă şi tocmai de aceea m-au trimis aici în Corsica, în acest sat de munte, pentru ca astfel lumea să uite de mine. Dar prin asta mi-au făcut cel mai mare bine, pe care ar fi putut să mi-l facă. Aici, în satul acesta scăldat în aer de munte, am răsuflat ca uşurat de o mare povară, căci aici am găsit ceea ce am căutat în zadar în oraşul de pe malul Tibrului: Omenie... lipsă de făţărnicie! Am avut apoi norocul de a-mi câştiga încrederea fiilor păstoriţi. Aşa ne-am adunat apoi într-o mare familie, în care se preţuia omenia şi lipsa de făţărnicie, alungând tot ceea ce nu corespundea acestor principii. Vezi deci, fiule, că şi tu ai intrat în această familie, ai devenit fratele nostru, aşa că, cum aş putea eu să-ţi resping rugămintea? Nu, Egizio Ettore, hotărăşte chiar acum, când vrei să te cununi cu Letiţia? Te-aş ruga însă să laşi să mai treacă o săptămână, căci mai înainte de a lepăda haina aceasta, ceea ce este în legătură cu cununia ta, mai am câte ceva de rânduit ca preot.

— O săptămână! exclamă Egizio Ettore. Dar nici în visurile mele cele mai îndrăzneţe n-am nădăjduit să fiu unit atât de repede cu Letiţia mea. Mii de mulţumiri, preasfinte, că vrei să mă faci fericit atât de curând. Nu-i aşa că-mi daţi voie s-o aduc aici, pe Letiţia, să-ţi mulţumească şi ea din tot sufletul, pentru marea jertfă, pe care eşti gata s-o faci pentru noi?

Ettore nu mai aşteptă răspunsul, ci se năpusti afară din odaie, pentru a se înapoia cu Letiţia peste câteva minute.

Ea nici nu ştia încă, despre ce era vorba. Ettore o găsise în grădină, unde şedea cu Lydia într-un boschet, o luase de mână şi o aduse în fugă în odaia unde aştepta primarul şi părintele Benvenuto.

— Pentru numele lui Dumnezeu, dar ce se întâmplă aici? exclamă Letiţia speriată când îl zări pe preot şi pe primar. Ce înseamnă asta? Suntem urmăriţi şi trebuie să fugim? Iarăşi trebuie să fugim?

— Nu, copila mea, îi răspunse slujitorul lui Dumnezeu, cu blândeţe. Nu este nicio veste rea aceea pe care ţi-o aduc, dimpotrivă, una bună. Egizio Ettore mi-a spus că dorinţa ta cea mai arzândă ar fi să te uneşti cu el, pentru totdeauna... Aşa este, sau nu?

— Mă mai întrebi, preasfinte, dacă aceasta este dorinţa mea cea mai arzătoare? exclamă Letiţia. Întreabă floarea dacă doreşte primăvara, întreabă fluturele, dacă vrea nectarul florilor! Da, preasfinte, uneşte-mă cu Egizio Ettore, şi-ţi voi rămâne veşnic recunoscătoare. Dar vestea aceasta mă surprinde atât de mult, încât inima-mi bate să-mi spargă coşul pieptului... Să fiu soţia lui Egizio Ettore, ce fericire, ce bucurie nespusă!

Şi stăpânită de năvala simţămintelor se aruncă la pieptul brigandului, care o strânse în braţe cu duioşie.

— Uneşte-mă cu Letiţia mea! strigă Egizio, cu voce tremurândă de emoţie. A sosit ziua, pe care o aşteptam amândoi, cu atâta nerăbdare şi ceea ce am îndurat până acum, Letiţia mea, din pricina despărţirii, pe care noi înşine ne am impus-o, va fi covârşit de fericirea ce ne aşteaptă după unire. Vei fi a mea, fecioară neprihănită, iar când îmi vei da tot ceea ce o femeie îi poate da unui bărbat, nu ne va lipsi

nici binecuvântarea bisericii.

— Stai! strigă părintele Benvenuto. Încă o întrebare. Vino mai aproape Letiţia, mai aproape, copila mea... Aşa... Dă-mi mâna ta şi priveşte ţintă în ochii mei... Aşa... Nu, nu-ţi coborî privirile şi răspunde-mi, te-ai gândit bine la pasul pe care vrei să-l faci? Ştii tu, cu cine vrei să te cununi, îţi dai seama care este viitorul ce te aşteaptă? Logodnicul pe care ţi l-ai ales, nu va fi în stare să-ţi ofere un cămin liniştit, el nu te va putea duce într-un pat nupţial, în care să te poţi întinde fără teamă. Nu, copila mea, martorii cununiei voastre, vor fi zbirii autorităţilor, care vă pândesc peste tot locul. Auzi tu lanţurile zornăind? Ele sunt pregătite pentru Egizio Ettore şi nu numai pentru el, ci şi pentru tine, cea care ai avut curajul să te măriţi pentru vecie cu el, care ai îndrăznit să te faci tovarăşa, complicea lui. Gândeşte-te până mai este timp, copila mea. Dragostea este adeseori numai o flacără din acelea care joacă deasupra mocirlelor şi care ademenesc pe oameni, pentru a-i îneca în mlaştină. Deci nu urma această flacără, căci ţi-am arătat sfârşitul tragic ce te aşteaptă, ţi-am arătat prăpastia ce se deschide la picioarele tale!

— Unde este prăpastia, preasfinte? întrebă Letiţia cu hotărâre, ridicându-şi capul aproape supărată. Ai spus că se deschide la picioarele mele? Ei bine, atunci dă-mi mâna, Egizio, să ne prăbuşim împreună în această prăpastie, căci vreau de o mie de ori mai bine să mor alături de tine, decât să trec prin lume singură!

— Acestea sunt vorbe izvorâte dintr-o dragoste mare şi adevărată, zise preotul, în vreme ce lacrimile îi umeziră ochii. Ai auzit, Salla? Aşa trebuie să vorbească o femeie, care vrea să fie a unui bărbat. Chiar nici la moarte şi la pieire ea nu trebuie să şovăie de al urma. Dar vai! cât de rare sunt aceste iubiri, cât de rare asemenea simţăminte gata de orice jertfă! Ei bine, dragii mei, acum după ce m-am încredinţat că vă iubiţi cu adevărat, acum să hotărâm ziua cununiei voastre. Astăzi este sâmbătă. Duminică, de mâine într-o săptămână, cununia voastră va avea loc în biserica din Fontanella.

— Mii de mulţumiri, preasfinte! strigă Egizio Ettore. Letiţia mea, sărută mâna acestui nobil moşneag, căci el ne dăruieşte

ceea ce noi credeam că Cerul va refuza să ne mai dea.

Letiţia se aplecă şi sărută mâna uscată a preotului. După aceea însă, părintele Benvenuto îşi aşeză mâna pe părul ei mătăsos şi zise:

— Fii binecuvântată, fiica mea, ai trecut proba cu succes... Da, acum ştiu că-l vei face fericit; şi el merită mai mult decât oricare alt bărbat, să fie făcut fericit prin iubirea unei femei, ca o vrednică răsplată pentru durerile care i-au fost hărăzite de soartă.

— Şi acum să mergem la masă, strigă primarul. Astăzi a avut loc o logodnă în casa bătrânului Salla: Egizio Ettore s-a logodit cu Letiţia şi asta este o întâmplare care trebuie sărbătorită după cum se cuvine.

Cu aceste cuvinte primarul se apropie de uşa odăii în care avusese loc această convorbire, o deschise şi vru să iasă, spre a face pregătirile trebuincioase, când deodată se dădu un pas înapoi, cu un strigăt de uimire.

În faţa uşii, ca şi când ar fi pândit, stătea fiica sa, Lydia. Obrajii îi erau albi ca varul.

— Lydia, strigă primarul, ce cauţi tu aici, copila mea? De ce n-ai intrat în odaie, căci doar n-am vorbit nimic ce n-ai fi putut asculta şi tu?

— Tată, răspunse Lydia, iartă-mă dar... mi s-a făcut deodată rău... Acum însă... acum mă simt mai bine... şi dacă nu mă înşel... sosesc tocmai la timp pentru a-l felicita pe Egizio Ettore şi pe Letiţia.

— Sunt fericită, dragă Lydia, strigă atunci fermecătoarea Madonă din Saint-Étienne, că tocmai tu vei fi cea dintâi care mă feliciţi. Se spune că urările unei fecioare, când sunt cele dintâi care se fac unor logodiţi, se îndeplinesc întotdeauna.

— Da, zise Lydia, cu o voce care suna aproape straniu, să dea Dumnezeu să se împlinească tot ceea ce-ţi doresc eu... tot, tot!

Şi deodată se clătină, şi dacă tatăl său n-ar fi fost acolo s-o prindă în braţe, s-ar fi prăbuşit la pământ.

— Lăsaţi-o, strigă Letiţia, o voi conduce eu în odaia ei... Noi suntem bune prietene, nu-i aşa, Lydia?

— Prietene, murmură frumoasa fată cu bucle negre, da,

bune prietene!

— Şi mie îmi vei mărturisi ce ţi s-a întâmplat aşa, deodată, spuse Letiţia. Vino Lydia, te voi însoţi până în odaia ta. Dă-mi braţul tău... da, dă-mi braţul tău!

Şi Lydia se sprijini atât de tare pe braţul Letiţiei, încât aceasta trebui să-şi adune toate puterile, pentru a nu cădea. Iar un observator mai atent ar fi băgat de seamă îndată că Lydia voia s-o doboare pe fată, cu greutatea corpului său, voia s-o trântească la pământ, pentru a nu se mai scula niciodată de acolo.

În urma rugăminţilor Lydiei, Letiţia părăsi îndată odaia fiicei primarului, aşa că aceasta rămase singură.

De jos se auzea ciocnet de pahare, zgomot de voci...

— Trăiască Egizio Ettore şi Letiţia, frumoasa lui logodnică, trăiască! răsuna de jos şi paharele fură ciocnite din nou.

— Trăiască Egizio Ettore şi Letiţia, frumoasa lui logodnică! repetă şi Lydia cu buze tremurânde. Trăiască... da, da, trăiască!... Petreceţi voi, căci nu ştiţi că fiecare cuvânt pe care-l rostiţi se înfige în inima mea ca tăişul unui pumnal, voi nu bănuiţi că din paharele din care voi beţi vinul, eu trebuie să sorb otravă... da, o otravă, care va pune capăt vieţii mele.

Şi deodată Lydia izbucni în lacrimi. Dar aceasta nu ţinu mult. Ea sări de pe pat, cu un strigăt răguşit şi toată pornirea bestială ce sălăşluia în sufletul său ieşi la iveală întocmai ca şi atunci, în noaptea aceea de groază, când se uită la trupul strivit al lui Emanuele Catechino fără a simţi cea mai mică milă pentru sfârşitul tragic al bărbatului iubit odată, astfel, nemiloasă, crudă, sălbatică, alerga acum Lydia prin odaie, asemenea unei lupoaice, care-şi caută prada, pentru a o sfâşia.

— Logodnă! scrâşnea ea. Nu orice logodnă este urmată de căsătorie. Iar între o serbare şi cealaltă sunt multe zile şi nopţi, în decursul cărora un spirit răzbunător are nenumărate prilejuri să rupă anumite legături. Nu al tău să fie Egizio Ettore, ci al meu, numai al meu, căci îl iubesc. L-am iubit din prima clipă în care l-am zărit. Atunci mi-am dat seama că Emanuele nu mi-a fost nimic, şi dacă am căutat să mă răzbun pe Catechino, a fost numai fiindcă voiam ca prin moartea lui

să şterg urmele sărutărilor lui de pe buzele mele, pentru ca Egizio Ettore să nu găsească gustul lor, când mă va săruta. Iar mai târziu, când l-am văzut pe el, frumosul şi curajosul brigand, luptând în fruntea alor noştri, mi-am dat seama că el nu poate fi al nimănui, decât al meu. Eu voi veghea, când el va dormi, voi lupta alături de el, când va fi ameninţat, voi spiona, voi cerceta locurile, când va voi să pornească după pradă, îl voi răsturna, dacă oamenii îi vor face vreun rău... Eu, aceea, care am început şi am dus până la sfârşit lupta de vendetă împotriva Catechinilor, eu sunt soţia cea mai potrivită pentru Egizio Ettore... Şi el a fost duios cu mine, mi-a vorbit cu glas pornit din adâncul inimii, m-a luat de mână şi pe când ne găseam acolo, jos, sub măslinul înflorit, mi s-a uitat ţintă în ochi şi mi-a spus plin de dragoste: „Lydia, tu eşti o adevărată femeie!” Ce să fi vrut să spună cu asta? N-a fost aceasta oare o declaraţie, o cerere? Eram pe punctul de a mă arunca în braţele lui, de a-i spune că-l iubesc cu toată patima tinereţii mele, când tata apăru pe neaşteptate. Atunci am fost silită să tac. Dar oare de ce am tăcut eu, căci atunci nu era încă prea târziu, atunci l-aş mai fi putut smulge din ghearele ei, fără a săvârşi un păcat.. Astăzi însă... Dar puţin îmi pasă, nu mă voi da în lături de la nimic... Eu am fost aceea, care am îndreptat pe vremuri puşca spre pieptul bătrânului Catechino şi eu i-am trimis glontele ucigător, după ce m-am strecurat în grădina lui, îmbrăcat în haine bărbăteşti... Şi acum, când este vorba de dragoste, să şovăi? Nu, Letiţia, tu nu poţi rămâne, trebuie să cazi, trebuie să pieri. Dar nu trebuie să se întâmple aici, în casa tatălui meu, căci aceasta ar însemna o gravă atingere adusă spiritului de ospitalitate, păcat de care nu vreau să mă fac vinovată. Acela care trece pragul unui corsican, ca oaspete, trebuie să rămână neatins, trebuie să fie sigur de viaţa sa, chiar dacă i-ar lua ce are mai scump, chiar dacă i-ar ucide copilul sub propriii săi ochi. Un corsican nu poate răsplăti răul cu rău, atâta timp cât musafirul său este adăpostit sub acoperişul ospitalier al casei lui. Dar o voi ademeni de aici şi afară, în pădure, nu-mi vor lipsi prilejurile de a o îndepărta din calea mea. Apoi mă voi înapoia acasă. Vor trece zile, vor trece nopţi şi Letiţia nu se va mai înapoia.

Fără îndoială că va fi căzut în vreo apă de munte, care o va fi dus cu sine, cine ştie unde!

Aşa îşi ţesea Lydia planurile ei negre, cărora trebuia să cadă pradă sărmana Letiţia.

În vremea aceasta paharele se ciocneau tot mai des, jos în sufragerie muzica cânta de zor, iar părintele Benvenuto ţinu o cuvântare înflăcărată, în care-l sărbători pe Egizio Ettore şi pe Letiţia. Cei trei francezi cântară canţonete pariziene, iar într-un colţ, vrednicul Tric-Trac se lupta de zor cu un picior de fazan şi cu o sticlă întreagă de vin negru corsican şi găsea că, orice s-ar zice, dar viaţa de brigand îşi are şi ea părţile ei bune.

Cap. 60 – Cântecul fetei ce trage să moară

După vreo trei zile, Lydia şi Letiţia urcau împreună poteca ce ducea spre piscul Fontanellei, care zăcea acolo, scăldat în razele aurii ale soarelui. Letiţia se opri şi arătând înspre pisc, zise:

— Poate că pe acolo cutreieră acum Egizio al meu! E aproape de mine, simt aceasta şi în curând, da... foarte curând vom fi unul al altuia şi atunci nu ne vom mai despărţi niciodată.

— Da, peste cinci zile va avea loc nunta voastră! răspunse Lydia. Te bucură tare gândul acesta?

— Mă mai întrebi? răspunse Letiţia. Care logodnică nu se bucură la gândul că numai câteva zile o mai despart de cununie? Eu însă număr şi ceasurile, minutele şi clipele care mai sunt până când mi se va împlini această dorinţă. Vezi tu, Lydia, când o fată se mărită cu alesul inimii sale şi logodnicul ei e fericit, nu trebuie să se grăbească prea mult cu nunta, căci ştie că iubitul n-are nevoie tocmai atât de grabnică de ea. Cu mine însă lucrurile stau altfel. De mine Egizio are nevoie, eu trebuie să fiu acolo, spre a-mi aşeza mâna răcoritoare pe fruntea lui înfierbântată, când îl apucă dorul răzbunării, îi sunt tot atât de necesară ca şi aerul, pe care-l respiră şi cred că dacă eu n-aş fi, n-ar mai avea curajul să

trăiască.

— Crezi tu? zise Lydia şi în gândul său adăugă: Tu nu vei mai fi şi totuşi Egizio Ettore va trăi.

Cu aceste cuvinte Lydia se întoarse deodată şi cercetă cărăruia ce ducea spre sat.

Voia oare să se încredinţeze că nu le urmăreşte nimeni? Dar cărăruia era pustie, oamenii din Fontanella îşi vedeau de lucru şi nimeni nu se gândea să se plimbe prin pădure.

Pădurea de dafini zăcea în mijlocul unei tăceri mormântale şi când Letiţia intră în ea, fu cuprinsă de un ciudat simţământ de nelinişte.

I se părea că pădurea este o biserică fără sfârşit, şi că păsărelele care o salutau cu ciripitul şi trilurile lor, erau tot atâţia heruvimi, care înălţau cântece de slavă pentru preamărirea Domnului.

Cele două fete străbăteau acum tăcute poteca ce ducea prin pădure.

— Aşadar, zise Lydia, într-un târziu, îl iubeşti pe Egizio Ettore mai mult decât orice în lumea aceasta?

— Fireşte!

— Şi el este singurul bărbat, pe care l-ai iubit vreodată?

— Singurul. Cum aş fi putut oare să mai iubesc pe un altul? Încă de pe când eram copil îmi plăcea mult, iar când am ajuns fată mare, atunci mi-am dat seama ce înseamnă pentru mine dragostea aceasta.

— Şi nu te-ai despărţi de el niciodată... chiar dacă ai şti că dragostea aceasta te-ar putea costa viaţa?

— Chiar dacă aş şti că-mi este în joc mântuirea sufletului şi tot nu l-aş părăsi pe Egizio Ettore, tot n-aş renunţa la dragostea lui.

— Dar dacă ai afla, continuă Lydia, după o scurtă pauză, că mai este cineva, care-l iubeşte pe Egizio Ettore tot atât de mult, ca şi tine şi această femeie ar veni la tine şi ţi-ar spune: „Şi eu ar însemna să mor, dacă n-aş ajunge soţia lui Ettore”, ce ai face?

— Ce ciudată întrebare, dragă Lydia! Dar în orice caz, nu mai este nicio femeie, care să-l iubească pe Egizio. Căci ce-ar folosi biata fată din dragostea pentru brigandul meu, când eu

şi numai eu sunt aceea pe care el o doreşte?... Totuşi, dacă s-ar întâmpla aşa ceva... te rog să mă crezi că mi-ar părea rău din suflet şi mi-ar fi tare milă de ea. „Sărmană fată, i-aş spune eu, de ce a trebuit să-ţi placă tocmai Egizio Ettore? Renunţă la acest gând, căci este zadarnic. Să fim prietene şi dragostea pe care o simţi pentru el, dă-mi-o.”

— Şi tu îţi închipui că cealaltă ar fi mulţumită cu acest schimb? întrebă Lydia, cu voce înăbuşită.

— Mulţumită sau nu, răspunse Letiţia, ar trebui să se împace cu gândul. Nu le este dat tuturor să dobândească ceea ce doresc. Să nu mai vorbim de lucrurile acestea, mai bine vino să intrăm mai adânc în pădure, unde copacii sunt mai deşi şi soarele arzător nu poate răzbate... Ce ţară ciudată mai este şi Corsica aceasta! Nu sunt decât câteva zile de când a nins şi acum soarele arde de ai zice că de veacuri n-a fost decât vară pe aici şi copacii aceştia n-au cunoscut vreodată zăpada.

— Da, să mergem mai adânc în pădure, răspunse Lydia. Cunosc un loc frumos, unde ne vom putea odihni...

Lydia se abătu acum de pe drumul bătut de pădure, pe care mergeau de obicei tăietorii de lemne. Copacii începură să fie din ce în ce mai deşi, printre dafini se zăreau acum şi salcâmi, plopi şi câte un stejar noduros. Coroanele copacilor se împreunau acum, aşa încât razele soarelui nici nu mai pătrundeau până pe cărăruie.

— Aici este prea posomorât, zise Letiţia. Să plecăm cât mai iute.

— Vom ajunge îndată la un loc foarte frumos, răspunse Lydia. Îţi spun sincer că locul acela este parcă anume făcut, pentru a fi fericită pe el, sau pentru ca să mori în singurătate acolo.

— Nu mai vorbi de moarte, se rugă Letiţia. Eu vreau să trăiesc, căci sunt doar fata cea mai fericită de sub soare. De când părintele Benvenuto a spus că este gata să mă cunune cu Egizio mi se pare că cerul este mai albastru ca oricând... Doamne! stau şi mă gândesc că poate sunt prea fericită... Atâta bucurie nu-i poate fi dată omului, pe timp prea îndelungat.

— Cred că ai dreptate! întări Lydia. Nici tu chiar nu poţi fi o excepţie printre oameni.

Zicând acestea, fata primarului o privi pe Letiţia atât de duşmănos, încât fără îndoială că Letiţia ar fi devenit bănuitoare, dacă ar fi zărit aceste priviri. Dar ea nu le zări, deoarece era ocupată cu ruperea unei flori de salcâm, cu care începu acum un joc vechi ca şi lumea.

Ea rupea petală după petală şi zicea:

— Mă iubeşte... mult... puţin... adevărat... îndurerat.. Deloc... Mă iubeşte... mult... puţin... adevărat... îndurerat...

— Îndurerat! strigă ea, tristă. Nu, nu vreau... Egizio al meu nu trebuie să mă iubească îndurerat, căci eu nu-i voi da prilejul niciodată să fie îndurerat din pricina mea... Vreau să mă iubească mult, adevărat!

— Sau deloc! murmură Lydia, care veni acum lângă Letiţia. Acesta este locul despre care ţi-am vorbit, zise ea apoi, cu voce tare. Trebuie să mărturiseşti că niciunde în lume nu mai poţi întâlni aşa ceva.

Şi într-adevăr, partea din pădurea de dafini, în care se găseau acum cele două fete, era atât de frumoasă, încât pe drept cuvânt, putea fi numită un colţ de rai.

Coroanele copacilor erau aici mai răzleţe, astfel încât razele soarelui puteau scălda în ploaie de aur covorul verde al pădurii. O apă de munte venea spumegând de sus, iar după ce alcătuia o mică cascadă, căzând de pe o stâncă înaltă, şerpuia mai departe prin pădure.

Apa avea o culoare verzuie, pe semne fiindcă pământul care şerpuia era plin de plante verzi. Peştişori mici, argintii, brăzdau valurile, ţărmul era mărginit de dafini, iar la o mică depărtare se întindeau tufişuri de dediţei ale căror flori albe păreau fulgi de zăpadă rămaşi atârnaţi de frunze şi crengi.

Lydia îşi conduse prietena la o stâncă de pe marginea apei.

— Să ne aşezăm aici, zise ea. Trebuie să fii obosită, Letiţia mea, căci am făcut un drum destul de lung.

— Da, sunt obosită, răspunse Letiţia, şi dacă eşti bună, îngăduie-mi să mă întind puţin, cu capul în poalele tale.

— Cu dragă inimă! răspunse Lydia şi ochii ei începură să lucească ciudat. Reazemă-ţi capul în poalele mele şi eu îţi voi

veghea somnul.

— Şi-mi vei cânta un cântec frumos, ca să mă adormi, se rugă Letiţia. Cânţi doar atât de frumos. Poate îmi cânţi un cântec de dragoste!

— Eu îţi voi cânta, iar tu vei dormi... bine... adânc!

Lydia se aşeză pe stâncă, iar Letiţia se întinse astfel pe pământ, încât capul să i se odihnească pe genunchii prietenei sale.

Ce privelişte minunată ofereau aceste două fete, anume făcute parcă, spre a fi iubite şi totuşi... Câtă deosebire între ele două!

Buclele Letiţiei împresurau un chip blând, fin, plin de nobleţe, care îţi amintea de înfăţişarea Sfintei Fecioare. În schimb Lydia, oricât de frumoasă era, trăsăturile sale tot trădau o oarecare sălbăticie corsicană.

— Ce minunat trebuie să fie să poţi visa aici! exclamă Letiţia, întinzându-se mai bine. Dar nu te apăs prea tare, prietenă? Nu-ţi sunt prea grea?

— Deloc! răspunse Lydia. Dimpotrivă, aşează-ţi capul mai bine în poalele mele... Aşa... Acum îţi voi cânta... Mi-ai cerut un cântec de dragoste... Dar în clipa aceasta nu-mi vine niciunul în minte... În schimb îţi voi cânta un cântec foarte cunoscut, care în Corsica este pe toate buzele: „Cântecul fetei ce trage să moară!”

— E trist cântecul?

— Foarte trist! răspunse Lydia. Dar tu eşti prea fericită, pentru ca acest cântec să te mai poată posomorî.

Pădurea zăcea tăcută, doar câte o adiere de vânt mai mişca frunzele din când în când sau câte o păsărică ciripea vesel.

Lydia începu să cânte cu glasul său plin:

De ce mă duci departe de lumină
Spre mijlocul pădurilor de dafini?
Fiindcă nunta ţi-o serbezi ca mâine
Şi trebuie să-ţi împletim cunună.
Pădurea e tristă, tăcută şi-mi pare
Făcută să-mi fie mormânt, nu alcov,

Or, gându-mi se-ndreaptă spre-al dragostei soare
Şi nu spre întunericul nopţii de veci.
De ce scoţi tu oare pumnalul din sân?
Ce proastă sunt. Doamne! Acum te-nţeleg!
Vrei frunze să tai şi să-mi împleteşti
Cununa de lauri pe frunte.
Dar spune-mi, privirea-ţi de ce e aprinsă?
De ce îţi ridici în mână pumnalul?
Vrei poate ascuţişu-i în piept să-mi implânţi?
Prietenă – opreşte, eu nu am nici bani,
Nici alte comori, de care să mă prazi.
— Eu nu vreau comoară şi nu vreau nici bani,
Vreau sângele tău să-l văd că se scurge,
Ca-n urmă iubitu-ţi să fie al meu...
Un ţipăt... Un geamăt... o dâră de sânge...
Doi ochi care se închid până în ziua de-apoi...
Spre seară, când noaptea se îmbină cu amurgul
Pe marginea apei stă proaspăt săpat,
Mormântul aceleia care n-a vrut
Să-şi lase iubitul şi alteia în viaţă
E cântecul fetei ce trage să moară!

— Doamne, ce cântec groaznic! strigă Letiţia, după ce sfârşi prietena sa. Te rog Lydia să nu-mi mai cânţi niciodată un asemenea cântec.

— Cunosc... cunosc un cântec şi mai frumos! răspunse fata primarului, în vreme ce-şi încruntă sprâncenele.

Apoi se făcu tăcere, o tăcere solemnă, de te-ai fi crezut într-o biserică.

— Vreau să dorm, zise Letiţia. Îţi mulţumesc, Lydia, că te-ai arătat gata să-mi păzeşti somnul... Mă tem, însă, că acum, după ce am ascultat cântecul tău atât de trist, voi fi tulburată de visuri fioroase... Sărmana fată... Spune-mi, Lydia, crezi tu că sunt pe lume într-adevăr prietene atât de necredincioase ca aceea din povestea ta?... Gândeşte-te puţin şi vei vedea că este groaznic să-ţi ademeneşti prietena în pădure, spre a o înjunghia!... Şi apoi să-i sapi tu însăţi mormântul, în singurătatea pădurii!... Crezi tu că există într-adevăr

asemenea oameni?

— Nu, asemenea oameni nu există, răspunse Lydia. Şi chiar dacă sunt câţiva, trebuie să fie foarte rari.

— Slavă Domnului că sunt puţini... Cred că nu este nimic mai josnic, decât să ucizi un om, căruia i-ai arătat prietenie.

Lydia nu răspunse nimic. Dintr-un copac din apropiere se desprinseră câteva frunze, din care una se aşeză pe pieptul Letiţiei. Frunza era veştedă, roşietică.

— Priveşte, zise Lydia. Frunza aceasta pe pieptul tău pare să fie o rană mare..

Letiţia aproape că nu mai auzea ce-i spunea prietena sa, căci adormise pe jumătate, ochii îi erau închişi, pieptul i se ridica şi i se lăsa cu regularitate sub respiraţia adâncă, iar frunza roşie de pe pieptul său tremura uşor.

Fata primarului din Fontanella se aplecă peste ea şi-i ascultă respiraţia.

Lydiei i se păru, însă, că somnul prietenei sale nu era încă îndeajuns de adânc şi colţurile buzelor sale tremurau nerăbdător. Ea îşi îndreptă privirile hotărâte şi aspre, asupra chipului Letiţiei, ca şi când, simpla ei voinţă ar fi fost îndeajuns pentru a-şi adormi prietena, ca şi când ar fi fost stăpână pe acea putere tainică, ce se numeşte hipnotism.

Trecură câteva minute. Razele soarelui mângâiau obrajii Madonei din Saint-Étienne.

Un mic cintezoi zburda prin apropierea celor două fete şi se uita cu ochii lui deştepţi la Lydia.

Lydia făcu o mişcare de mânie şi alungă păsărica. Aceasta zbură până pe craca dafinului celui mai apropiat şi rămase acolo, nemişcată.

— Doarme! murmură Lydia apoi. Acum... acum pot trece la fapte! Ha, ha, Egizio Ettore, al meu vei fi! O nimicesc pe aceea care a îndrăznit să-mi fure dragostea inimii mele! Şi pe urmă o voi îngropa aici, pe marginea apei, întocmai ca pe fata care trage să moară, din povestea pe care eu am născocit-o. Totuşi, nu! adăugă fata primarului, îndată. Ar fi o prostie! Lumea ar porni să facă cercetări, spre a vedea unde şi cum a dispărut Letiţia. Şi Ettore mai ales, care cunoaşte pădurea ca propriile sale buzunare, ar putea da peste mormântul ei. Nu,

trebuie să fie găsită mai iute şi să se creadă într-o nenorocire. O voi strânge de gât... şi apoi o arunc în apa aceasta. Lumea va crede că Letiţia a căzut pradă unei nenorociri, în vreme ce eu m-am despărţit de ea, pentru câteva minute... Cine să îndrăznească a bănui adevărul?

Trăsăturile fetei, atât de frumoase de obicei, se schimonosiră groaznic. Ochii ei mari şi negri începură să lucească diabolic.

— Mi-ar fi fost dragă, îngână fata primarului. Şi aş fi putut fi într-adevăr prietena ei. Dar de ce a trebuit să iubească acelaşi bărbat, pe care-l doresc şi eu şi de ce bărbatul acesta o vrea pe ea şi nu pe mine? Dumnezeule, ce să fac?... Cât de jos am decăzut dacă printr-o asemenea faptă trebuie să-mi răscumpăr fericirea în viaţă? Dar oare de ce nu mă sinucid eu mai bine, pentru a pune odată capăt acestui zbucium cumplit? De ce şovăi să mă înlătur pe mine însămi din calea acestor oameni, care se iubesc şi care se doresc? Sunt oare prea laşă spre a face aceasta? Nu, nu este asta! Curajul nu mi-ar lipsi de a-mi pune singură capăt zilelor dar... aş vrea să fiu şi eu fericită.

Şi de abia sfârşi aceste cuvinte, că-şi aşeză mâinile pe gâtul Letiţiei... încă o singură clipă... una singură... şi cumplitul plan era dus la îndeplinire.

Totuşi degetele Lydiei nu se încleştară încă, în jurul gingaşului gât al Letiţiei... Un fior de groază îi mai străbătu o dată trupul. În aceeaşi clipă însă, făptura înaltă, impunătoare a lui Egizio Ettore se ivi ca în vis înaintea ei, îl văzu aşa ca în noaptea aceea de groază, când brigandul o întrebase: „Lydia, ai tu curajul de a prăbuşi clopotul peste duşmanii noştri, pentru a ne scăpa pe toţi de pieire?”

Atunci era mândră, era fericită, fiindcă el îi încredinţase o faptă atât de mare. Clipa aceea fusese hotărâtoare pentru ea, căci de atunci i se aprinsese patima în piept, patima aceea nenorocită care trebuia să ducă acum la urmări atât de crude.

— Eu sunt soţia cea mai nimerită pentru Egizio Ettore, deci trebuie să fiu a lui! exclamă Lydia. Soţia lui Egizio Ettore trebuie să fie Lydia şi nimeni alta!

Degetele ei se îndreptară din nou spre gâtul de alabastru al

prietenei şi în clipa următoare Letiţia ar fi trebuit să piară de o moarte groaznică.

Atunci însă, tufişul de dediţei fu dat la o parte şi din dosul lui se ivi un tânăr înalt, care purta sub braţ un cufăraş de culoare închisă.

Lydia tresări şi-şi încolăci iute braţele în jurui Letiţiei, ca şi când ar fi avut de gând s-o dezmierde.

Tânărul se opri la câţiva paşi de cele două fete. Soarele îi cădea drept pe faţă. Era o figură palidă, tristă, care cu toată tinereţea trăda grele încercări ale destinului.

Lydia se uita furioasă printre gene la tânărul care venise s-o tulbure, tocmai în clipa hotărâtoare.

Acum totul ar fi fost sfârşit. Ce căuta străinul acesta acolo? Ce gânduri avea?

Străinul se apropie. Înclinându-se uşor, se opri la o mică depărtare de Lydia şi de Letiţia, care dormea, şi zise:

— Vă rog să mă iertaţi, signorina, dar nici prin minte nu-mi trece să tulbur somnul prietenei dumneavoastră. Totuşi, tabloul pe care-l ofereaţi amândouă, aşa cum stăteaţi, era prea frumos, pentru a scăpa ochilor mei de artist. Şi dacă dorinţa mea n-ar părea prea îndrăzneaţă v-aş ruga să-mi îngăduiţi să fac iute o fotografie a grupului ce-l alcătuiţi. Sunt pictor de meserie şi cutreier munţii cu aparatul fotografic sub braţ, deoarece pentru unul din tablourile mele am nevoie de un anumit colţ de natură. Dacă mi-aţi îngădui însă, să vă fotografiez pe dumneavoastră şi pe prietena dumneavoastră, atunci aş fi găsit un minunat subiect pentru un alt tablou, pe care-l am demult în cap.

Lydia fu pusă în mare încurcătură. Ce să răspundă? Să-l refuze? Nu putea să facă aceasta, căci fără îndoială că atunci străinul ar fi căutat în fel şi chip s-o convingă, asta ar fi cerut timp, or, truda ei era să-l îndepărteze de acolo, cât mai iute cu putinţă. De aceea i se păru că lucrul cel mai bun ce avea de făcut era să-i îngăduie cererea.

— Înainte de toate, daţi-mi voie, domnişoară, să vă spun care este numele meu. Mă numesc Wilhelm Müller şi după cum v-am mai spus, sunt pictor. Locuiesc în Ajaccio şi v-aş fi foarte recunoscător, dacă mi-aţi îngădui să fac fotografia.

— Signor, răspunse Lydia, rugămintea dumitale este destul de neobişnuită şi în orice caz, mai înainte de a mă învoi să ţi-o îndeplinesc, cred că ar trebui să vorbesc şi cu prietena mea. După cum vezi însă, doarme atât de bine, încât nu-mi vine s-o trezesc. Aşa că, din parte-mi, n-am nimic împotrivă. Fă fotografia, dar grăbeşte-te, căci dacă prietena mea se trezeşte, nu-ţi va da voie.

— Şi de ce nu? întrebă pictorul în vreme ce-şi aşează aparatul la o oarecare depărtare de cele două fete. Domnişoara are vreun motiv întemeiat de a-şi ascunde chipul?

— E logodită şi în curând va face nunta, aşa că vezi şi dumneata că nu se poate lăsa să fie fotografiată de oricine. Gândeşte-te şi dumneata ce încurcătură ar putea ieşi, dacă vreodată logodnicul ei ar da peste această fotografie.

— Vai, dar în privinţa aceasta fii fără nicio grijă, o încredinţă Wilhelm Müller. Fotografia nu va fi văzută de nimeni altul afară de mine. Acum însă, vă rog să aveţi bună-voinţa de a rămâne nemişcată, câteva clipe.

În aceeaşi clipă pictorul îşi deschise aparatul fotografic. O rază de soare, strălucitoare şi veselă îi veni în ajutor. În clipa următoare el acoperi lentila din nou şi înclinându-se în faţa Lydiei, zise:

— S-a făcut! Fotografia este gata!

— Să nădăjduim că acum va pleca, se gândi Lydia.

Dar tânărul pictor, după ce-şi strânse aparatul, şi-l aşează sub braţ, şi îndepărtându-se puţin, se trânti în iarbă, pe marginea apei.

— Cât de frumos este aici! strigă el de acolo. Într-adevăr, văd şi eu că nu este nimic exagerat, în ceea ce se spune despre farmecele şi frumuseţea Fontanellei. Vai, cât de fericit trebuie să fie acela care se poate bucura de toată această frumuseţe a firii!

Suspinul ce ieşi din pieptul tânărului, odată cu aceste cuvinte, o impresionă pe Lydia, care se uită mirată la el.

— Dar dumneata de ce nu te poţi bucura de frumuseţea firii? întrebă ea. Mai ales pe dumneata, care vezi toate prin prisma artei, ar trebui să te bucure mai mult decât pe oricare

altul, frumuseţile naturii.

— Când sufletul sângerează, signorina, îi răspunse Wilhelm Müller, ochiul priveşte înăuntru şi nu mai zăreşte măreţia naturii înconjurătoare. Sunt foarte nenorocit, domnişoară şi vederea dumneavoastră şi a prietenei dumneavoastră, mai ales, mi-a făcut rana din piept să sângereze din nou. Căci am avut o iubită... o fată... asemenea dumneavoastră... Astăzi însă n-o mai am.

— A murit?

— Aproape că-mi vine să-ţi răspund: Dacă ar fi murit, aş şti măcar că-mi este răpită pentru totdeauna, dar şi că n-ar mai putea fi nici a altuia. Dar eu nu ştiu dacă a murit sau dacă mai trăieşte. Mi-a fost furată, mi-a fost ademenită cu viclenie, spre a o face să dispară şi toate cercetările mele au rămas zadarnice.

Vocea tânărului tremura de durere. El îşi întoarse iute capul, pe semne pentru ca lacrimile care îi năpădiseră ochii să nu-i fie văzute.

— Şi acum rămâneţi cu bine, zise el, şi iertaţi-mă că v-am întristat o clipă cu durerea sufletului meu. Vă mulţumesc înc-o dată pentru fotografia, pe care m-aţi lăsat s-o fac. Dar staţi... Sunt gata să vă trimit şi dumneavoastră o fotografie când va fi gata. Pentru a putea face aceasta însă trebuie să-mi daţi numele dumneavoastră şi adresa unde să v-o trimit.

Lydia răspunse iute, aproape fără să se gândească:

— Sunt fata primarului din Fontanella şi mă numesc Lydia Salla.

— Dar prietena dumneavoastră? Ei unde-i pot trimite fotografia?

— Trimite-o şi pe a ei, tot pe adresa mea, domnule, dacă eşti atât de drăguţ, şi vrei să-i trimiţi şi prietenei mele, Letiţia, o fotografie.

Letiţia... Alt nume nu rostise Lydia, aşa că tânărul pictor, în mintea lui o numea pe frumoasa făptură care dormea înaintea lui: Letiţia.

— Acum rămâneţi cu bine, domnişoară.

Tânărul pictor dispăru printre copacii pădurii şi acum Lydia se căia de a-l fi lăsat să le fotografieze şi pe deasupra de a-i

mai fi dat şi numele său şi al Letiţiei.

— Vai, ce-am făcut! exclamă Lydia. Acum îmi este cu neputinţă să mai săvârşesc fapta, sau cel puţin în această parte a pădurii, căci fotografia aceasta ar fi o cumplită mărturie împotriva mea. Nu, nu, astăzi nu mai este cu putinţă să trec la săvârşirea planului meu.

În aceeaşi clipă îşi deschise ochii şi Letiţia.

— Dar ştiu că am dormit! exclamă ea. Şi am visat atât de frumos! Ne plimbam amândouă, Lydia, printr-o grădină frumoasă, atât de frumoasă, încât îmi vine să cred că era chiar raiul. Mere de aur atârnau din pomi, am luat unul de pe o cracă mai joasă, dar când am vrut să muşc din el, mi l-ai smuls din mână şi mi-ai strigat: „Nu mânca, sunt mere veninoase!” Vezi tu, Lydia, ai fost salvatoarea vieţii mele!

— În vis! completă fata primarului, în sinea ei. Dacă ar şti că viaţa ei a atârnat numai de un fir de păr, că fără ivirea neaşteptată a străinului totul s-ar fi sfârşit demult!...

După aceea porniră spre casă şi când ajunseră pe şosea, Ovidio le ieşi în cale.

El alergă iute, ca şi când n-ar fi vrut să piardă nici o singură clipă. Dar când le văzu pe cele două fete, trăsăturile întunecate ale feţei sale se înseninară şi cu braţele larg deschise îşi îmbrăţişă sora.

— Ce ai, dragul meu frăţior? întrebă Lydia, mirată. De ce mă strângi cu atâta patimă în braţe? De ce mă săruţi cu atâta foc?

— Nu-i nimic... nimic! strigă Ovidio. Tu ştii doar cât mă bucur întotdeauna, când te văd!

Dar Lydia se uită ţintă în ochii lui şi când Ovidio îşi aplecă privirile şi începu să vorbească cu Letiţia, foarte încurcat, fata primarului scrâşni din dinţi, nemulţumită şi se gândi:

— Ovidio bănuieşte ceva! Numai teama că i-aş putea face ceva Letiţiei l-a împins să vină spre pădure. Trebuie să mă feresc... de privirile fratelui meu!

Cap. 61 – Viaţă de artist

Sunt în lumea aceasta oameni, care nu-şi găsesc uitarea, decât în muncă, atunci când au fost loviţi de vreo mare durere şi fără îndoială că dintre oamenii aceştia făcea parte şi Wilhelm Müller, tânărul pictor, care plângea pierderea iubitei sale Mariana.

Doamne, ce nu făcuse omul acesta, spre a o regăsi. Din această pricină bietul pictor era pe punctul de a-şi pierde minţile. El o iubise pe Mariana, se obişnuise cu gândul că va fi soţia lui. Dar nu numai asta îl făcea să se lase doborât atât de cumplit de această pierdere. Mariana fusese oarecum şi muza lui. Frumuseţea ei îi inspira arta şi aproape toate tablourile pe care le pictase, arătau chipul drăgălaş al tinerei fete.

La începutul dispariţiei Marianei, Wilhelm Müller nu era în stare să lucreze nimic. Slăbea văzând cu ochii, avea friguri şi bătrânul doctor, pe care-l consultă, îi spuse, ridicând din umeri:

— Noi, doctorii, ne pricepem să lecuim trupul, nu însă şi sufletul. Acesta trebuie să se vindece singur. Dacă vrei însă, să-mi asculţi sfatul, atunci du-te la ţară.

Müller urmă sfatul doctorului. Îşi strânse câteva boarfe într-un cufăraş, îşi luă aparatul fotografic şi porni spre sudul Corsicii, unde cutreieră tot ţinutul, trecând din sat în sat, din oraş în oraş.

Şi într-adevăr, asta-i făcu mult bine. Puterile îi reveneau văzând cu ochii şi încetul cu încetul simţi din nou necesitatea de a lucra.

După terminarea călătoriei, însă, nu se mai înapoie la Ajaccio. Oraşul acesta îl îngrozea, din pricina dispariţiei Marianei. De aceea se mută la Bastia, într-o mahala, unde se puse pe lucru cu temei.

Chipul celor două femei, pe care le fotografiase în pădurea de la picioarele piscului Fontanella, îi inspiră un tablou, pe care-l luă îndată în lucru. În mai puţin de o săptămână tabloul era gata. Era o pictură destul de mare, care le înfăţişa pe Lydia şi Letiţia întocmai aşa, după cum le văzuse în pădure.

„Pe mâini credincioase” intitulă Wilhelm Müller tabloul când

fu gata cu el.

La Bastia se deschisese tocmai o mare expoziţie de artă. Cei mai mari pictori din Franţa, Spania şi Italia se grăbiră să-şi expună lucrările, expoziţia având un caracter internaţional. Preşedintele republicii fixase un premiu foarte însemnat pentru cel mai bun tablou.

Wilhelm Müller nu visă nici o singură clipă că ar putea avea norocul ca acest premiu să-i revină lui. Nu, el nu se legăna în asemenea speranţe. Era încredinţat, însă, că tabloul era una din operele sale cele mai reuşite şi deci, firesc era să poată atrage atenţia vreunui iubitor de artă. Acum avea nevoie mai mult decât oricând de un prieten binevoitor. Banii îi erau pe sfârşite, deoarece cercetările după Mariana îi înghiţiseră aproape tot ceea ce adunase cu chiu cu vai şi numai cu multă greutate izbutise să-şi cumpere culorile şi pânza pentru realizarea tabloului.

— Pânza aceasta trebuie să ajungă la expoziţie! strigă Wilhelm Müller. Numai acolo mi se poate oferi prilejul de a o vinde bine.

Apoi porni îndată la drum spre a se interesa dacă opera sa mai putea fi primită la expoziţie.

Directorul expoziţiei îl primi cu multă bunăvoinţă, şi-i spuse că mâine este ultima zi pentru expunerea tablourilor. De aceea, trebuia să-şi trimită îndată tabloul în marea sală a Muzeului.

Müller mulţumi şi plecă.

— Ultimul termen! murmură tânărul, când ajunse iarăşi în stradă. Dar de-abia acum începe adevărata greutate, căci n-am o ramă pentru tablou. Sub trei sute de franci nu voi găsi una mai ca lumea şi de unde să scot eu trei sute de franci?

O adâncă amărăciune îi cuprinse sufletul, când se gândi la această nouă piedică ce i se ivi în cale. Din pricina a trei sute de franci urma ca tot planul lui să se năruie.

— Într-adevăr, asta este ce-mi mai rămâne de făcut! exclamă el amărât. Să iau un cuţit şi să spintec pânza de sus până jos!

Între timp ajunse în faţa casei în care locuia.

Müller alergă pe scări în sus şi când vru să intre în odaia sa,

auzi, spre marea lui uimire, un zgomot de voci, care venea dinăuntru. În una din aceste voci recunoscuse pe aceea a proprietăresei sale, o femeie bătrână, bună la suflet. A doua voce părea să fie a unei fete tinere.

El se strecură încet până lângă uşă, deoarece îl interesa să audă ce se petrecea în odaia lui şi ce aveau să-şi spună cele două femei. Pe de altă parte se uită şi prin gaura cheii şi recunoscu în fata cea tânără, a cărei voce o auzise, pe fiica negustorului din faţa casei lui: Cristofo Martinez, portughezul. Din fereastra odăii sale, Wilhelm Müller o văzuse adeseori pe fata aceasta cu părul negru şi ochii şi mai negri, uitându-se ţintă spre odaia lui.

Fata aceasta se găsea acum în odaia sa, stătea în faţa tabloului şi se uita la el cu vădită admirare.

— Nu-i aşa Manitta, zise proprietăreasa, că e într-adevăr frumos? Până acum cui i-ar fi trecut prin minte că în casa mea locuieşte un artist atât de mare?

— Da, un artist foarte talentat! exclamă Manitta. Dar de ce arată atât de rău, atât de palid, pictorul acesta şi de ce o fi atât de trist întotdeauna?

— Numai Sfânta Madonă poate şti ce chin îi frământă inima, răspunse proprietăreasa. În orice caz, trebuie să fie o durere foarte mare!... Te pomeneşti că n-are bani!

— Nu vorbi aşa, signora! zise Manitta, aproape dojenitor. Din pricina banilor nu plânge un bărbat. Fără îndoială că şi-a pierdut aleasa inimii!... Poate că i-a murit...

În clipa aceea uşa se deschise şi Wilhelm Müller intră în odaie. El se îndreptă hotărât înspre frumoasa portugheză, îi prinse mâinile şi-i zise:

— Îţi mulţumesc pentru vorbele simţite pe care le-ai rostit mai adineauri... Ai dreptate, banii nu ar fi în stare să-mi stoarcă lacrimi... Durerea, pe care o port în suflet are o pricină mult mai mare... De altfel, cred că nu mă înşel, dacă recunosc în dumneata pe fiica lui Cristofo Martinez?

— Da, şi numele meu este Manitta. Eram tocmai în admiraţie, în faţa tabloului dumitale. Este foarte frumos. Vei ajunge odată un mare artist, domnul meu, vei fi fericit şi atunci vei uita durerea care-ţi apasă sufletul acum.

— Nu crede asta, domnişoară... Chiar dacă ar apărea muza însăşi în faţa mea şi chiar dacă aş ajunge pictorul cel mai renumit din lume... umbra întunecoasă, care-mi apasă sufletul în clipa aceasta, nu mă va părăsi niciodată. Dar chiar şi până la renume mai este cale lungă... Vin acum chiar de la directorul expoziţiei... Mâine toată lumea adunată la Bastia ar putea vedea tabloul meu, dacă aş avea trei sute de franci, spre a-mi cumpăra o ramă.

— Numai asta este? exclamă Manitta, bucuroasă. Dar atunci ţi se poate da ajutor... Nu, nu roşi domnul meu, căci nu am de gând să-ţi ofer bani, spre a te jigni prin aceasta... La noi în prăvălie însă, se găseşte un tablou, care are mărimea tabloului dumitale... Rama este foarte preţioasă... Nimic mai simplu deci, decât să scoţi tabloul din ea şi să aşezi în loc pânza dumitale.

— Domnişoară, eşti un adevărat înger! Dar ce va zice tatăl dumitale?...

— Tatăl meu este un om foarte bun la suflet şi când poate ajuta pe cineva, o face din toată inima. Vino deci, chiar acum cu mine... Nu, nu şovăi...

— Bravo, copiii! strigă proprietăreasa, bătând din palme. Văd că am tras bine cu piciorul şi cred că nu eşti supărat pe mine, domnule Müller, că am adus-o pe domnişoara aici, fără voia dumitale?

— Supărat?... Dar îţi mulţumesc din tot sufletul că mi-ai făcut cunoştinţă cu domnişoara.

După aceasta, Wilhelm Müller părăsi odaia, însoţit de Manitta.

Fireşte că nu mică fu mirarea lui Cristofo Martinez, când o văzu pe fiica sa intrând în prăvălie, întovărăşită de un tânăr.

Manitta îi spuse în câteva cuvinte, cum stăteau lucrurile şi Martinez nu se împotrivi deloc ca pictorul să schimbe tabloul cel vechi din preţioasa ramă, cu tabloul său.

— Domnule Martinez, zise Wilhelm Müller, nici nu-ţi poţi închipui, cât de mare este serviciul pe care mi l-ai făcut. Dar fii încredinţat că voi şti să mă arăt recunoscător, dacă norocul va voi să mă favorizeze.

Bătrânul îi dădu Manittei o cheie, iar aceasta îl conduse pe

Wilhelm Müller până la un şopron, în care negustorul de vechituri îngrămădise o sumedenie de lucruri.

— Tabloul acesta are o poveste foarte tristă, zise Manitta, în vreme ce străbătea curtea, alături de tânărul pictor. El a aparţinut unei case foarte distinse. A fost al unui mare bancher, care avea la Ajaccio palate, cai, trăsuri, era unul din cei mai mari bogătaşi ai oraşului şi acum... acum se spune că hoinăreşte bătrân, pe străzi...

— Şi cum se chema? întrebă Wilhelm Müller cuprins de o bănuială.

— Fernando Hernez, portughezul... N-ai auzit niciodată de el?

— Ba da... ba da!... murmură pictorul şi se îngrozi, aducându-şi aminte de bancherul care avusese milioane şi care totuşi nu fusese decât un nemernic, un răufăcător, pricina morţii tatălui său.

Manitta deschise uşa şopronului şi-l pofti pe pictor să intre. Ochii acestuia căzură îndată asupra unui tablou mare, care era acoperit cu pânză de sac.

— Iată tabloul! zise Manitta.

Cu aceste cuvinte ea luă învelitoarea de pe tablou şi în clipa următoare Wilhelm Müller se dădu îngrozit înapoi.

— Dar aceasta este o pânză a tatălui meu! strigă el. Da, îmi aduc bine aminte că tabloul acesta a stat multă vreme în casa noastră... Da, aceasta este frumoasa spaniolă cu copilul, pe care l-a pictat el... Are o poveste destul de ciudată... Tata mi-a povestit-o adeseori. Te rog Manitta, adu o lampă să mă pot uita înc-o dată la tabloul acesta.

— Dar rama? întrebă Manitta.

O, de ramă Wilhelm Müller uitase cu totul, în urma acestei însemnate descoperiri. Ciudat... Numai cu câteva clipe mai înainte, nu se gândea la nimic altceva pe lumea aceasta, decât numai la ramă şi acum... acum sufletul său nu se mai îndrepta, decât numai la tabloul tatălui său.

— În ceea ce priveşte rama, răspunse el, sunt pe deplin încredinţat că se potriveşte. Tabloul meu are aceleaşi dimensiuni, pe care obişnuia tata să le dea pânzelor sale. Se pare că tocmai împrejurarea aceasta mă va ajuta.

Manitta se îndepărtă, pentru a aduce o lampă. În timpul acesta Wilhelm Müller rămase singur în faţa tabloului.

— Scumpul meu tată, murmură el, tu zaci în groapă. Din tine n-a mai rămas poate nimic, dar opera ta stă aici, în faţa mea...

Deodată Manitta se ivi lângă el, cu lampa în mână. Razele gălbui căzură asupra tabloului şi în aceeaşi clipă ai fi zis că persoanele pictate pe pânză căpătaseră viaţă.

Făptura doamnei cu bucle negre se desprinse parcă din ramă şi ochii ei începuseră parcă să vorbească, iar povestea lor părea nespus de tristă. Wilhelm Müller rămase adânc mişcat în faţa operei tatălui său. Dar nu mai era evlavia aceea, care-i făcea ochii să strălucească cu totul deosebit şi care-i încorona toate trăsăturile feţei. Cu totul alt gând muncea acum creierul tânărului pictor.

— Copilul acesta, murmură el, în cele din urmă. Doamne, dar mi se pare că l-am mai văzut o dată!... Mai mult chiar, mi se pare că eu însumi aş fi colaborat cu tata la pictarea acestui tablou... Eu am trăit parcă în trăsăturile acestui chip... Mi se pare că zile şi nopţi întregi l-am avut înaintea ochilor mei... Manitta... tabloul acesta trebuie să fie al meu... Voi vorbi cu tatăl dumitale... El nu-i va refuza fiului un tablou de al tatălui său, căci eu nu voi îngădui niciodată ca pânza aceasta să cadă pe alte mâini... Dumnezeule, de ce nu sunt eu un om bogat, spre a-i putea plăti tatălui dumitale o pungă de aur pentru el?... Aşa...

— Fii fără teamă, domnule Müller, răspunse Manitta, tata va reţine tabloul acesta pentru dumneata, până când îl vei putea plăti. Acum însă, să vedem să scoatem pânza din ramă, spre a pune în ea tabloul dumitale...

După aceea, Wilhelm Müller se aşeză pe lucru şi scoase pânza tatălui său din ramă. Un ceas mai târziu, propriul său tablou era împodobit de frumoasa ramă aurie şi atunci îşi dădu seama şi tânărul pictor că într-adevăr săvârşise o operă, de care nu trebuia să se ruşineze.

A doua zi de dimineaţă, când se urcă într-o trăsură spre a-şi duce tabloul la expoziţie, tânărul pictor o văzu pe frumoasa Manitta prin fereastră, stând cu mâinile împreunate şi

rugându-se.

Se ruga... pentru izbânda lui!

Cap. 62 – Din culmea fericirii în prăpastia durerii

Un public foarte numeros şi distins umplea încăperile principale ale muzeului unde erau multe lucruri vrednice de văzut.

Juriul care urmă să decerneze premiile, umbla de la tablou la tablou, fiecare membru îşi făcea însemnări, iar publicul, curios, îl urma în număr mare.

Printre aceia care vizitau expoziţia de pictură se găseau şi două persoane, care păreau să aibă foarte puţin interes pentru tablouri... Ba ai fi putut zice chiar că aceste două persoane nu se folosiseră de expoziţie, decât ca de o împrejurare, care să le dea putinţa să stea de vorbă cât mai neobservaţi.

Aceste două persoane erau Robert de Paris şi Gilda.

În ajun, la cina pe care o luase în palatul fratelui său, contele de Paris îi strecurase frumoasei uzurpatoare un bileţel, care cuprindea aceste câteva cuvinte: *„Mâine la ceasurile două, la muzeu!”*

Amândoi veniseră exact la ora hotărâtă şi Robert de Paris se plimba în sus şi în jos prin marea sală a expoziţiei, alături de „nepoata” sa, discutând cu ea în şoaptă, totuşi pe un ton destul de enervat.

— Nu ai găsit nicio urmă, nici până acum, conte?

— Nici până acum! S-ar zice că a înghiţit-o pământul.

— Atunci nu mai încape nicio îndoială, că trăieşte împreună cu Egizio Ettore... Asta trebuie să fie dezlegarea enigmei! exclamă Gilda. Dumneata ştii prea bine că nu pot face niciun pas, că nu mă pot hotărî la ceea ce-mi ceri, atâta timp cât Letiţia n-a dispărut din calea mea.

— Dar scumpa mea Gilda, răspunse contele, linguşitor, dumneata ţi-ai vârât în cap o simplă idee de care nu vrei să te eliberezi... Ce-ţi pasă dumitale de fata aceasta, care la drept vorbind nu mai poate fi nicio primejdie pentru dumneata?... Şi

cu atât mai puţin îţi va păsa de ea atunci, când acela, al cărui nume nu vreau să-l rostesc acum, nu va mai fi printre cei vii... Hotărăşte-te odată... Am şi adus cu mine o sticluţă... Câteva picături din ea, într-un păhărel cu vin şi moartea va surveni în câteva minute... Doctorii nu vor găsi urme de otravă la autopsie, căci este vorba de o otravă chinezească, pe care am cumpărat-o odată în China.

— Te rog, lasă sticluţa în buzunar, răspunse Gilda. Ţi-am spus de nenumărate ori: Mai întâi Letiţia şi numai pe urmă prinţul Raymond.

— Tăcere!... Nu rosti niciun nume!... S-ar putea întâmpla să ne audă cineva.

— Fii fără teamă... aici nu se sinchiseşte nimeni de noi... Priveşte, oamenii se îmbulzesc toţi spre colţul acela, unde este expus un tablou... Vino, să ne apropiem şi noi... Se pare că tabloul acesta are o însemnătate deosebită... Cum se cheamă?... Trebuie să fie în catalog... Iată-l... „Pe mâini credincioase”..

— Pe mâini credincioase!... Hm, un titlu întrebuinţat prea des... La drept vorbind, nu spune nimic... Dar dacă vrei dumneata, Gilda, n-am nimic împotrivă... Să vedem şi noi tabloul... Altceva important mai ai să-mi spui?

— Nimic, decât că bătrânul Alberto ar trebui să plece din casa noastră. E o scorpie bătrână şi mi-e teamă că mă bănuieşte.

— Cum? Crezi că pune la îndoială persoana dumitale?

— Aproape că-mi vine să cred!

— Atunci dă-i lui otrava!

— Nu, dragul meu! răspunse Gilda, ironică. Mai întâi să te ţii dumneata de cuvânt... Letiţia trebuie să cadă...

— Da, dacă i-am putea da de urmă... Dar după cât se pare, ea nici nu mai este în Corsica.

— Dacă aş şti aceasta cu siguranţă, aş fi mai liniştită... Dar ce se mai aude de Egizio Ettore?... Expediţia condusă de Hector Gardane a fost o înfrângere îngrozitoare.

— Mai mult decât o înfrângere, zise contele de Paris. La drept vorbind, eu nu pot pricepe ce s-a petrecut acolo... Am vorbit cu un ofiţer, care cu acest prilej a fost sub ordinele lui

Gardane şi acesta m-a încredinţat că regimentul împresurase din toate părţile casa, în care se găsea brigandul... Totul stătea de minune şi în cel mai rău caz, Ettore împreună cu toţi tovarăşii săi puteau fi aruncaţi în aer, când deodată brigandul i-a cerut lui Gardane să stea de vorbă cu el, între patru ochi. Hector Gardane a primit propunerea banditului şi după convorbirea avută cu acesta, s-a întors la trupa sa şi a spus că nu este nimic de făcut şi că trebuie să renunţe la prinderea sau uciderea brigandului şi a complicilor săi.

— Laşul, strigă Gilda. Dacă-l aducea pe brigand, la Bastia, astăzi lucrurile ar sta mult mai bine.

— Linişte... Tocmai trece lady Milton, la braţul soţului său... Ha, ha, ha, soţul său... Toată Corsica îl arată cu degetul... Se povestesc lucruri foarte ciudate despre această frumoasă lady.

— Frumoasă este însă într-adevăr! exclamă Gilda. Are un trup de Veneră şi un păr cum numai Tizian ştia să picteze.

Urmând această convorbire în şoaptă, Robert şi Gilda ajunseră până la tabloul, care purta numărul 213 şi care în orice caz era foarte prost aşezat.

Mulţimea se împrăştiase din faţa lui, deoarece juriul, după o cercetare de aproape o jumătate de ceas, trecuse la alt tablou, şi lumea curioasă îl urma.

— Aşadar, iată tabloul, zise Gilda, care se pare că a stârnit atâta vâlvă, poate fiindcă e prea prost sau poate fiindcă e foarte bun. Dar într-adevăr este o pânză minunată... Priveşte, te rog... Subiectul trăieşte parcă în el... O tânără doamnă din societate, care doarme cu capul pe genunchii... da, da, pe genunchii unei corsicane din sud... frumos tablou, într-adevăr!... Dar de ce mă strângi aşa de braţ?... Dă-mi drumul... mă doare!

— Tăcere... şi nu te speria! îi şopti Robert de Paris frumoasei fete. Am făcut o descoperire uluitoare.

— O descoperire? Care, mă rog?

— O asemănare... Dar să ne uităm mai bine... Iată că o rază de soare cade tocmai pe tablou şi-l luminează...

— O asemănare? făcu Gilda. Dar... Dumnezeule... să fie cu putinţă?... Persoana distinsă, care doarme cu capul în poalele

ţărăncii, este... este Letiţia... Madona din Saint-Étienne!

— Ea este! întări şi contele de Paris, cu glasul înăbuşit.

— Să fie oare cu putinţă? exclamă Gilda. Letiţia să fi primit a sluji drept model, pentru întocmirea acestui tablou?

— Nici eu nu-mi pot tălmăci, răspunse Robert de Paris, ce taină se ascunde în această ciudată şi neînţeleasă asemănare dintre doamna de pe pânză şi Letiţia? Căci nu încape nicio îndoială că pentru nicio comoară din lume Letiţia n-ar primi să servească drept model vreunui pictor. Cum să se expună tocmai ea, tovarăşa, complicea unui brigand? Totuşi... e neîndoielnic că chipul acesta, trupul acesta, picioarele acestea... sunt ale ei... Da, ea este şi atunci nu-mi pot închipui altceva, decât că pictorul a pândit-o şi a schiţat-o pe hârtie, fără ştirea ei.

— Atunci pictorul ar putea să ne spună unde s-a petrecut aceasta! exclamă Gilda. Poate că în felul acesta i-am putea da de urmă!... Cine este pictorul?

— Catalogul nu spune nimic? întrebă Robert de Paris.

— În orice caz... aici stă un nume cu totul necunoscut... Wilhelm Müller... Ai mai auzit vreodată de numele acesta?

— Niciodată! răspunse Robert de Paris. Dar stai! exclamă el apoi îndată, în vreme ce un zâmbet drăcesc îi încolţi în jurul buzelor, deoarece îşi adusese aminte că auzise odată numele acesta şi anume de pe buzele nefericitei Mariana.

Când contele de Paris se apropiase de sărmana copilă în casa Terezei Galdano, ea strigase: „Vai, de ce nu este aici Wilhelm Müller să mă apere, să mă răzbune!”

— Aşadar, Wilhelm Müller, repetă contele de Paris. Din moment ce-i cunoaştem numele nu ne va mai fi greu să-i dăm de urmă... Aşteaptă-mă te rog aici, în faţa acestui tablou, Gilda... În câteva minute mă voi întoarce şi atunci, voi şti dacă pictorul acesta locuieşte la Bastia, şi anume unde.

Gilda rămase în faţa tabloului, iar Robert de Paris se îndepărtă.

Frumoasa uzurpatoare se uită din nou la tablou şi cu cât privea mai mult la fermecătoarea făptură, care dormea cu capul rezemat de genunchii ţărăncii, cu atât mai mult creştea în ea convingerea că este Letiţia şi nimeni alta.

— Gilda!

— Ah, dumneata eşti conte?.. Ai aflat ceea ce voiam să ştim?

— Totul! fu răspunsul. Mi-am luat toate informaţiile şi am aflat că pictorul este un nenorocit, care trăieşte pe la mahala şi care-i sărac lipit pământului. Cu câţiva galbeni îi voi deschide gura.

— Atunci să mergem, conte, zise Gilda. Nu trebuie să pierdem nicio clipă.

Peste câteva minute cei doi ticăloşi, se urcară în trăsura lor de casă iar Robert îi dădu vizitiului o adresă, pe care acesta o luă nu fără oarecare mirare şi uimire. În clipa următoare însă, frumosul echipaj se puse în mişcare şi-şi făcu drum prin mulţimea care se plimba în sus şi în jos prin faţa muzeului.

Trăsura se opri în faţa casei în care locuia Wilhelm Müller. Robert şi Gilda urcară scările întunecoase şi la etajul întâi fură întâmpinaţi de proprietăreasă, care-i primi cu următoarele cuvinte:

— Pe cine căutaţi signor? Cred că aţi greşit adresa!

— N-am greşit-o! răspunse Robert de Paris. Domnul Wilhelm Müller nu locuieşte aici?

— Ba da! Vă rog intraţi pe uşa aceea... Este un om foarte cumsecade... un mare artist... I-aţi văzut tabloul la expoziţie?... Nu-i aşa că e frumos... Dumnezeiesc?

Robert nu-i mai răspunse bătrânei, ci bătu în uşa arătată. Dinăuntru se auzi un „intră” nespus de trist.

Robert de Paris intră şi aruncă o privire repede prin încăperea, care servea drept odaie de dormit, sufragerie şi atelier, în acelaşi timp şi această privire îi fu îndeajuns spre a-şi da seama de starea materială în care se găsea pictorul.

— Dumneata eşti domnul Müller? întrebă Robert de Paris. Dar fără îndoială că dumneata trebuie să fii, căci numai aşa mi-l pot închipui pe omul, care a fost în stare să picteze un asemenea tablou... Gilda, acesta este artistul, pentru care ai atâta admiraţie.

Wilhelm Müller nu era în stare să răspundă vreun cuvânt. Se înroşise ca o fată şi se înclină adânc, spre a-şi ascunde încurcătura.

Gilda se apropie de el, îi întinse mâna dreaptă înmănuşată, şi zise, cu glas prietenos:

— Domnul meu, îngăduie-mi să-ţi arăt toată admiraţia mea. Tabloul dumitale îmi place foarte mult şi l-am rugat pe unchiul meu, pe contele Robert de Paris, să mă conducă îndată până la dumneata, pentru a vorbi cu dumneata în privinţa cumpărării tabloului.

Cumpărarea tabloului... contele Robert de Paris... Lui Wilhelm Müller i se păru deodată că tot cerul s-a coborât până la el.

— Vă rog luaţi loc, îngână el, împingând două scaune. Este adevărat că nu sunt în măsură să primesc după cum se cuvine, persoane atât de distinse ca dumneavoastră. Dar domnul conte îşi va da seama că...

— Să lăsăm asta! îl întrerupse Robert de Paris. Acolo unde se găseşte adevărata artă, cea mai neîncăpătoare odăiţă se transformă într-un templu... Dar să ne întoarcem la tabloul dumitale... Şezi te rog şi dumneata... Aşa, şi acum, mai înainte de toate să-mi spui te rog, dacă, eşti hotărât să vinzi tabloul?

— În clipa de faţă nu pot lua nicio hotărâre, răspunse Wilhelm Müller, deoarece fiecare pictor, care expune un tablou la expoziţie, trebuie să aştepte cu vânzarea, până după hotărârea juriului... Sunt silit să respect regulamentul. Dacă voiţi însă să cumpăraţi tabloul, el vă stă la dispoziţie îndată după pronunţarea juriului.

— Şi preţul?

— Îl veţi hotărî chiar dumneavoastră, domnule conte.

— Bine, dar nepoata mea este îndrăgostită de tablou şi aş vrea în orice caz să-mi asigur cumpărarea lui. De aceea te rog să ai bunăvoinţa să primeşti astăzi măcar o mică arvună... Două mii de franci ajung ca arvună?

Wilhelm Müller crezu că visează, când contele de Paris scoase portofelul din buzunar şi luă din el două bancnote de câte o mie de franci, pe care le aşeză pe masă în faţa lui. Tânărul pictor se uita la bani, se uita aproape pieziş la conte, se înroşi din nou şi nu îndrăzni să întindă mâna după valoarea biletelor de bancă.

— Primeşte, te rog, banii aceştia, domnul meu, zise Gilda. Fireşte că aceasta nu este, decât o mică arvună, deoarece pânza dumitale e mult prea preţioasă, pentru a fi vândută pe o sumă atât de mică. Cred însă că asupra preţului ne vom putea înţelege. Mai târziu, tatăl meu, prinţul Raymond de Paris va încheia afacerea cu dumneata.

— Şi acum încă o întrebare, zise contele de Paris, uitându-se nepăsător la mănuşile sale galbene. Tabloul acesta a ieşit numai din fantezia dumitale?... Nu mă înţelege greşit domnul meu! Nu vreau să fiu indiscret, dar subiectul este atât de viu, de plin de viaţă, încât nepoata mea şi cu mine am făcut un mic rămăşag. Eu am spus că dumneata ai făcut tabloul numai din închipuirea dumitale, iar nepoţica pretinde că dumneata ai pândit această scenă undeva, prin vreo pădure şi aşa ai pus-o pe pânză. Iată pentru ce ne-ar interesa răspunsul dumitale.

— Ei bine, domnule conte, răspunse Wilhelm Müller, acela care a pierdut rămăşagul sunteţi dumneavoastră... Instinctul artistic i-a dat domnişoarei putinţa să bănuiască adevărul... Fiindcă tabloul acesta este luat după o scenă aievea, pe care întâmplarea mi-a scos-o în cale, într-o pădure de dafini, din apropierea Fontanellei.

— Ah, în apropierea Fontanellei! exclamă contele de Paris şi schimbă iute cu Gilda o privire plină de înţeles. Fontanella!... Spune-mi te rog domnule Müller, acesta nu este un sat aşezat în apropierea piscului Fontanella?... Prin sudul Corsicii, undeva, dacă nu mă înşel...

— Aşa este! răspunse Wilhelm Müller. Domnul conte a ghicit adevărul... Fontanella este aşezat la picioarele piscului cu acelaşi nume... nu departe de Bonifacio...

— Şi acolo ai găsit pe fermecătoarea făptură, pe care ai pictat-o în tabloul dumitale? întrebă Gilda. Nu-i aşa că nu este o ţărancă din sudul Corsicii?... Trebuie să fie o doamnă din lumea bună...

— Îmi pare rău, dar în privinţa aceasta n-aş putea să vă răspund sigur, zise Wilhelm Müller.

— Numele ţărăncuţei din sudul insulei, care este pictată şi ea pe pânza mea, îl cunosc... Se numeşte, Lydia Salla şi este

fata primarului din Fontanella. Cealaltă însă, tânăra doamnă, pe care n-am văzut-o decât dormind... ştiu că se numeşte Letiţia... Asta este tot ceea ce v-aş putea spune despre ea... Dar ce aveţi, prinţesă?... Nu vă simţiţi bine? Aţi devenit deodată atât de palidă!

— Mulţumesc... a trecut. Pe semne că am urcat puţin prea repede scările şi asta a fost totul... Aşadar, Letiţia... Dar numele de familie nu i-l ştii?... În orice caz, această Letiţia este de o frumuseţe cu totul neobişnuită... Ai băgat de seamă că are ceva în trăsături, care ne aminteşte de Madona lui Rafael?

— Fără îndoială! exclamă Wilhelm Müller. Numai o singură dată în viaţa mea am mai văzut o atare frumuseţe... îmi pare rău că n-am aşteptat, până când se va fi deşteptat, căci privirea ochilor săi trebuie să fie o adevărată minune dumnezeiască. Pe de altă parte... cred că şi aceasta vă va interesa... Letiţia nu era îmbrăcată în veşmintele pe care le-am pictat eu... Ea purta obişnuitul port din sudul Corsicii, totuşi, nu pe cel ţărănesc, ci pe cel mai simplificat, mai înnobilat, pe care-l poartă fetele de condiţie mai bună.

— Atunci, zise Robert de Paris, după cât s-ar părea, această Letiţia trebuie să fie prietena fetei primarului din Fontanella!

— Într-adevăr aşa şi este! răspunse Wilhelm Müller, căci atunci, când i-am făgăduit Lydiei să-i trimit şi Letiţiei o fotografie de pe această scenă, fata primarului mi-a spus să trimit şi fotografia Letiţiei tot pe adresa ei.

— Atunci fără îndoială că locuieşte la primarul din Fontanella! zise Robert.

— Se prea poate.

— Vreau să-ţi spun, domnul meu, zise Gilda apoi, şi care este motivul, pentru care ne interesăm atâta de Letiţia. Aproape că-mi este şi ruşine să-ţi mărturisesc, dar, în sfârşit.. Şi eu fac puţină pictură... Fireşte că nu sunt decât o diletantă, dar aş vrea grozav să pot eterniza şi eu pe pânză chipul acesta de madonă, liniile acestea dumnezeieşti.

— Dar nimic mai simplu, prinţesă! exclamă Müller. Dacă nu vă sperie o mică călătorie, atunci duceţi-vă până la Fontanella, intraţi în casa primarului şi sunt încredinţat că

Letiţia va primi să vă slujească de model.

— Într-adevăr, este o idee foarte bună! zise Gilda. Ce-ai zice, unchiule, dacă te-aş ruga să mă însoţeşti în această călătorie?

— Ştii prea bine, scumpa mea nepoţică, cum că dorinţele tale sunt porunci pentru mine! Acum însă să mai plecăm şi noi, căci i-am răpit domnului Müller o groază de timp. Aşadar, domnul meu, dreptul de cumpărare a tabloului ne este asigurat şi de îndată ce hotărârea juriului va fi cunoscută, îmi voi lua îngăduinţa să vin spre a încheia târgul.

Contele de Paris strânse mâna lui Wilhelm Müller şi acelaşi lucru îl făcu şi Gilda. După aceea pictorul îşi conduse distinşii vizitatori până la poartă şi acolo mai avu norocul să-i ajute Gildei să se urce în trăsură.

În aceeaşi clipă, în fereastra prăvăliei lui Cristofo Martinez se ivi chipul Manittei şi pictorului nu-i scăpă adânca tristeţe ce se putea citi în ochii frumoasei portugheze.

Robert şi Gilda mai salutară o dată din trăsură, apoi echipajul porni.

Wilhelm Müller se înapoie în odaia sa. El căzu pe un scaun din faţa mesei, cu un suspin îndurerat şi trist se uita la cele două bilete albastre.

— Vai, dacă Mariana ar fi aici! strigă el. De ce nu-i este dat şi ei să guste bucuria acestei izbânzi? Totuşi, aceste două mii de franci, cea dintâi sumă mai însemnată pe care o câştig în viaţa mea, să-ţi fie dedicaţi ţie, mica mea Marianã! Voi începe din nou cercetările, spre a da de urma ta; cu aceste două mii de franci voi plăti agenţi, care să te caute... Ah, dacă ai căzut pradă vreunei fărădelegi... atunci nu mă voi odihni, până când nu voi da peste ucigaşul tău şi atunci... îmi va plăti scump viaţa ta!

Capul îi căzu adânc peste piept şi rămase aşa nemişcat, doar câte un suspin zguduindu-i trupul din când în când.

— Trăiască Wilhelm Müller! se auzi atunci din stradă. Trăiască tânărul maestru!... Trăiască!

Müller sări de pe scaun şi se repezi la fereastră. Ce însemna asta? Strada era plină de oameni. O trăsură, în care şedeau patru domni, îmbrăcaţi în negru şi împodobiţi cu

decoraţii de abia putea să-şi croiască drum prin mulţime. Toţi cei de jos se uitau sus şi strigau numele lui.

— Domnule Müller... Domnule Müller, se auzi lângă uşă, vocea bătrânei gazde, am venit, am venit, şi eu...

— Nu, nu, vreau să i-o spun chiar eu, răsună un glas, vă rog foarte mult lăsaţi-mă să-i duc eu vestea!

— Ah, tu eşti Manitta – pentru Dumnezeu ce s-a întâmplat, strada se cutremură sub paşii mulţimii – o trăsură elegantă se opreşte în faţa casei. Manitta, ce s-a întâmplat?

— Victorie! Victorie! strigă Manitta, apropiindu-se de tânărul care stătea uluit şi apucându-i mâinile, îi zise: Talentul tău a răzbit, a învins. Wilhelm Müller ai primit premiul întâi, de azi înainte eşti un pictor celebru!

Müller deveni palid, se clătină, Manitta îl înlănţui cu braţele şi-l sprijini.

Şi atunci... două lacrimi mari se rostogoliră pe obrajii lui, în vreme ce strigă cu vocea înecată în suspine:

— Am cucerit premiul şi totuşi sunt atât de nenorocit, atât de singur şi părăsit!

Manitta îşi retrase braţele, o văpaie ciudată se aprinse în ochii ei.

Deodată răsunară paşi grăbiţi pe scară şi Manitta şopti lui Wilhelm Müller:

— Fii tare, vin membrii juriului, te rog, te implor, să nu le spui niciun cuvânt despre nenorocirea ta, despre mizeria în care te zbaţi.

— Nu, nu, voi fi tare.

Cei patru bărbaţi intrară în odaie şi îşi rotiră privirile prin încăperea sărăcăcioasă.

— Domnule Wilhelm Müller, rosti directorul expoziţiei, am venit aici să-ţi aducem o veste îmbucurătoare. Tabloul dumitale „Pe mâini credincioase” a căpătat premiul întâi, a fost proclamat capodopera expoziţiei noastre. De azi înainte, numele dumitale va sta alături de al celor mai mari artişti. Dă-mi voie să-ţi strâng mâna şi să te încredinţez că un viitor strălucit te aşteaptă.

În clipa următoare, Wilhelm Müller fu înconjurat de către ceilalţi membrii ai juriului, care îi strânseră mâna cu multă

căldură.

— Preşedintele ţi-a decernat premiul întâi în valoare de douăzeci de mii de franci, continuă directorul. Suma aceasta îţi stă la dispoziţie. În afară de aceasta vei putea vinde tabloul pe un preţ foarte mare, căci s-au ivit o mulţime de cumpărători.

Müller, care nu rostise niciun cuvânt până acum, izbuti cu greu să vorbească:

— Vă mulţumesc, vă mulţumesc din adâncul inimii, domnilor, pentru vestea îmbucurătoare pe care mi-aţi adus-o, şi dacă n-am primit-o cu acea bucurie firească la care v-aţi aşteptat, vă rog să atribuiţi aceasta uimirii şi emoţiei mele. În clipa aceasta, primul meu gând se îndreaptă către Atotputernicul care mi-a hărăzit să trăiesc aceste clipe supreme şi din sufletul meu se înalţă o rugăciune către El.

— Da, să ne rugăm şi să mulţumim lui Dumnezeu, zise directorul expoziţiei. Şi acum să ne întoarcem privirile către oameni. Domnule Müller, am organizat un banchet, lumea te aşteaptă, ca să te cunoască şi să-ţi aducă omagiile ei. Vino cu noi!

Wilhelm Müller credea că visează, când fu condus pe scări, urcat într-o trăsură elegantă şi în jurul său o mare de capete îşi striga entuziasmul:

— Ura! trăiască Wilhelm Müller, trăiască marele nostru pictor, ura! ura!

Trăsura porni, Müller luase loc între directorul expoziţiei şi secretarul muzeului, iar ceilalţi demnitari se aşezară pe pernele din faţa lui.

Wilhelm Müller mai aruncă o privire spre prăvălia lui Cristofo Martinez, unde stătea Manitta şi plângea cu lacrimi fierbinţi.

Cu chiu, cu vai trăsura îşi croi drum prin mulţime, răzbi prin uliţa îngustă şi porni în galop pe străzile oraşului. La ferestre apărură femei şi fete frumoase, câteva flori căzură la picioarele tânărului artist, care se simţea învăluit într-o atmosferă de vis.

Caii şi trăsura galopau prin Via Colonna, ţinta era aproape.

Deodată, Wilhelm Müller auzi deasupra lui trosnetul unui

geam, apoi o înjurătură grosolană, dar în clipa următoare izbucni o altă voce care urla disperată:

— Înapoi, nelegiuito! N-ai să mă ţii în ghearele tale, mai bine îmi găsesc moartea pe asfaltul străzii, decât să rămân aici.

Wilhelm Müller sări de la locul lui, cu o expresie de groază în ochi, se uită spre fereastră, sângele îi îngheţă în vine şi o paloare cadaverică îi acoperi obrajii.

Trupul unei fete se zbătea pe marginea ferestrei. Ea se lupta cu o femeie, care se căznea din răsputeri s-o reţină ca să nu cadă, dar în clipa aceea tânăra fată o respinse pe duşmana de lângă dânsa şi corpul ei se rostogoli în gol.

...O izbitură surdă, fata căzuse chiar la picioarele cailor.

— Sfinte Dumnezeule, ce s-a întâmplat? strigă directorul, o sinucidere!

— O femeie s-a aruncat de la o fereastră, răspunse vizitiul.

Apoi dădu bice cailor.

Dar în clipa aceea Wilhelm Müller scoase un strigăt sfâşietor, dădu să sară din trăsură. Îl izbi cu furie pe directorul care i se puse în cale şi l-ar fi doborât desigur, dacă cei trei bărbaţi nu s-ar fi aruncat asupra lui şi nu l-ar fi ţinut locului.

— Lăsaţi-mă, daţi-mi drumul! strigă Müller, trebuie s-o strâng în braţele mele, să moară la pieptul meu, ha! ha! vasăzică acesta e norocul meu, fii blestemat, destin neîndurător, moartă, strivită pe asfaltul străzii, fugită din cuibul pierzaniei, ha! ha! „Pe mâini credincioase” acesta e titlul tabloului meu, eu sunt în mâini şi mai credincioase!

Vocea sa fu întreruptă de un suspin adânc şi căzu în nesimţire pe pernele trăsurii.

— Întoarce! strigă directorul către vizitiu, mână la ospiciu. O! ce zi cu ghinion, ce întorsătură teribilă!

Peste o jumătate de oră, directorul, palid la faţă, intră în marea sală a Academiei, în care erau întinse mese largi încărcate cu tacâmuri de aur. În jurul meselor şedeau o mulţime de artişti tineri care discutau, dar când directorul intră, se făcu o tăcere solemnă.

— Domnilor, zise el, banchetul organizat pentru astăzi, nu mai are loc. Stingeţi luminile şi fiecare să se întoarcă acasă.

Wilhelm Müller, maestrul încoronat al zilei, a înnebunit!

Cap. 63 – O călătorie

— Egizio, vrei să mă părăseşti, pleci iar pe drumuri neştiute, înainte de unirea noastră? Astăzi e miercuri şi duminică trebuie să ne cunună!

Letiţia rosti aceste cuvinte pe un ton plin de mustrare şi privirea ei blândă mângâia cu nespusă dragoste sufletul lui Egizio Ettore, care o ţinea în braţele sale vânjoase.

Şedeau amândoi în grădina casei primarului din Fontanella, într-un boschet plin de flori, care îmbălsămau aerul cu miresmele lor.

— Da, scumpa mea, răspunse brigandul, astăzi trebuie să plec, dar aceasta va fi ultima noastră despărţire. Niciodată nu vom mai fi departe unul de celălalt.

— Şi ce te sileşte să pleci din Fontanella, tocmai în ajunul nunţii noastre? îl întrebă Letiţia, cu voce tremurătoare. O, scumpul meu, tu ştii cât tremur pentru viaţa ta şi gândul că ai putea să cazi în mâinile jandarmilor, mă chinuie groaznic.

— Nu te teme, draga mea. Doar ştii că nu există jandarm în toată lumea, care să pună mâna pe Egizio Ettore. Nu, Letiţia, ia aminte o dată pentru totdeauna, nimeni nu va câştiga premiul pus pe capul lui Egizio Ettore, dacă nu va fi trădat.

— Ah, nu-mi vorbi de acest premiu îngrozitor, suspină fermecătoarea fată. Nu demult, am găsit în biroul primarului un ziar şi am citit că guvernul a mărit din nou premiul pus pe capul tău. Acela care-l va preda pe Egizio Ettore în mâinile zbirilor va primi 40.000 de franci.

— Şi chiar dacă s-ar pune un premiu de un milion pentru capul lui Egizio Ettore şi s-ar găsi trădătorul, eu nu voi fi niciodată victima trădării. Draga mea Letiţia, vezi bine că nu trebuie să mă tem, de altfel, de miercuri până duminică, sunt numai câteva zile, care vor trece repede şi atunci va sosi clipa când tu vei fi a mea pentru vecie. O, Letiţia, nici nu sunt în stare să găsesc cuvinte ca să-ţi descriu fericirea mea, când mă gândesc că te voi înlănţui pentru întâia oară în braţe, ca

soţia mea. O, Letiţia, mă tem că voi muri de fericire.

— Iubitul meu, răspunse Letiţia, ce-mi pasă dacă vom muri copleşiţi de fericire!

— Să nu mai vorbim de moarte, strigă brigandul. Letiţia, niciodată nu m-am simţit mai vânjos ca acum, nicicând nu mi-ai părut mai frumoasă, iar simţurile mele nu te-au dorit niciodată mai mult decât acum când fericirea este atât de aproape de noi. Nu, Letiţia mea, vom trăi, şi în curând toată Corsica se va cutremura de faptele lui Ettore. Ah, mă simt atât de oţelit, încât aş fi în stare să smulg măslinul de colo, cu rădăcină cu tot. De când am aflat că preşedintele republicii, căruia i-am cerut graţierea, mi-a respins cererea, de când am aflat că însăşi biserica m-a excomunicat, de atunci mă simt liber şi supus numai voinţei mele. Toată Corsica va răsuna de la un capăt la celălalt de isprăvile mele, toată lumea va vorbi de mine. Dar mai întâi voi porni cu hotărâre neclintită pe drumul vendetei, la nunta mea se va încinge hora cea cumplită, cum nu s-a mai văzut pe acest pământ. Da, la nunta mea vreau să aduc o surpriză neaşteptată pentru cei de faţă. Când Egizio Ettore îşi serbează nunta, trebuie să se întâmple ceva neobişnuit. Scumpa mea, răzbunarea va fi regizorul acestei comedii, da, vendeta va fi marele lăutar.

Letiţia făcu un pas înapoi, îşi duse mâinile la pieptu-i care palpita şi se uită cu nelinişte la iubitul ei, în ai cărui obraji ardea o văpaie ciudată.

— Ce ai de gând să faci, Egizio? zise ea. Pentru numele lui Dumnezeu, ce planuri an încolţit în mintea ta?

— Te rog, nu mă întreba! răspunse Egizio. Acum îmi iau rămas bun de la tine şi duminică dimineaţa, când clopotele vor suna dangătul lor de nuntă, vom fi iar aici. Să nu crezi că voi întârzia, căci dorul după tine mă va mâna iar în braţele tale şi voi veni în zbor, pe aripile sale. Letiţia, duminică e ziua nunţii lui Ettore şi până atunci, rămâi cu bine!

Brigandul o cuprinse cu braţele sale, o apăsă la pieptul lui, îi acoperi gura, ochii, obrajii cu sărutări.

— Rămâi cu bine, strigă Ettore. Astăzi plec din Fontanella, dar duminică ne vom vedea iar, Letiţia. Pune-ţi podoabele, împleteşte-ţi cununa de mireasă. Mă duc să-ţi aduc darul, pe

care nu l-a avut încă nicio regină!

Egizio Ettore ieşi din boschet şi ajunse lângă poarta grădinii. Mai aruncă, o privire plină de dragoste spre iubita lui şi dispăru în umbra măslinilor.

La o fugă de cal de Fontanella, Egizio Ettore dădu peste patru călăreţi ce-l aşteptau la marginea pădurii.

Erau Lamberg, Neuville, Aristide de Lamotier şi Tric-Trac.

Acesta din urmă ţinea de frâu un al cincilea cal, pregătit pentru Ettore.

— Sunt aici, strigă el, şi acum, repede pe cai, n-avem timp de pierdut. După mine!

Într-o clipă, încălecară cu toţii, Ettore se aşează în fruntea lor şi porniră în galop grăbit.

— Slavă Domnului, zise căpitanul Neuville, că mai ieşim puţin din Fontanella. E atâta plictiseală aici! În sfârşit, Ettore s-a hotărât la o faptă pentru care are nevoie de ajutorul nostru.

— Da, în sfârşit trecem şi noi la fapte, spuse Lamotier. Dar eu nu găsesc că ne plictisim la Fontanella. Şi apoi, eu cred că ochii frumoasei Mariana nu sunt chiar atât de plictisitori.

— Unde vrea să ne ducă astăzi? întrebă baronul Lamberg, pe cei doi prieteni. Lamotier, nu ţi-a spus niciun cuvânt pentru ce are nevoie de ajutorul nostru? E vorba de vreun atac sau numai de o recunoaştere! Şi încotro ne poartă? Ne lăsăm duşi aşa, cu ochii închişi!

— Nu ştiu ce gânduri are Ettore, răspunse Lamotier, dar trebuie să fie ceva foarte important, altminteri s-ar fi hotărât cu greu să plece chiar în ajunul nunţii sale, şi apoi a mai dat lui Tric-Trac un sac, pe care acesta l-a legat de şa, sacul e foarte greu şi bănuiesc că se află acolo nişte unelte de fier.

Ettore nu auzi convorbirea prietenilor săi, cufundat în gânduri el îşi continua drumul în galop.

Călăreţii noştri nu făcură nici un singur popas toată ziua, iar Egizio se ţinea mai mult lângă marginea pădurii, abia spre seară, el porunci să oprească şi-şi ridicară o tabără în fundul unei văgăuni.

Îşi întinseră doar câteva pături largi de lână, şi săpară o groapă în care aşezară un ceaun. În curând întunericul pădurii

fu luminat de vâlvătaia focului, pe care fierbea o mămăligă.

Deşi Lamotier, baronul Lamberg şi Rémi Neuville erau obişnuiţi cu un pat mai moale, ei dormiră buştean toată noaptea şi se treziră plini de vigoare, când auziră semnalul lui Egizio.

Apoi porniră iar la drum.

Caii erau şi ei odihniţi, de aceea galopară cu mai multă iuţeală decât în ajun, iar Egizio nu dădu tovarăşilor săi nicio clipă de odihnă.

A doua noapte o petrecură tot ca şi prima, iar a treia zi îşi continuară drumul cu aceeaşi energie neobosită.

— Mi se pare că locurile acestea îmi sunt cunoscute, strigă Neuville în după-amiaza zilei a treia, uitându-se cu băgare de seamă în jurul său. Pe legea mea, aş putea să jur că suntem în apropiere de Ajaccio.

— Da de unde, răspunse Lamotier, nu-mi vine să cred că Egizio să intre în acest oraş.

— Ce-i pasă lui Egizio de asta, spuse baronul, pretutindeni el e pândit şi totuşi nu-i e frică de nicio autoritate, cunoaşte toate drumurile şi potecile, şi apoi eu sunt de părere că-şi are oamenii lui credincioşi în fiecare oraş şi în fiecare sat.

— Uitaţi-vă colo, turnurile oraşului Ajaccio, strigă Neuville, şi mi se pare că văd de-aici catargele din port.

— Ajaccio, strigă Egizio Ettore, care auzise ultimele cuvinte şi se întoarse spre tovarăşii lui. Da, nu v-aţi înşelat, peste o oră vom intra în oraşul acesta. Acolo ne vom odihni în timpul nopţii. Dac-ar fi după mine, eu aş spune să ne continuăm drumul, dar înţeleg că vă e dor de un pat moale, pentru că nu sunteţi obişnuiţi cu osteneli prea mari. În zorii zilei ne vom continua călătoria.

Pe înserate ei ajunseră la Ajaccio şi Egizio îşi conduse tovarăşii, prin uliţe dosnice, până ajunseră în faţa unei căsuţe situate în apropiere de Apietto.

El bătu în uşă, în prag se ivi o femeie bătrână, căreia Egizio îi şopti un cuvânt. Bătrânica rosti atunci cu glas tare:

— Fiţi bineveniţi!

Cei trei prieteni se uitară uimiţi la Egizio, căci ei nu puteau înţelege cum izbutea să îmbuneze pe oameni cu un cuvânt

spus în şoaptă.

Deşi casa era umilă şi sărăcăcioasă pe din afară, înăuntru însă era de-o curăţenie uimitoare şi mobilată cu mult gust.

Egizio Ettore fu condus de bătrânică într-o odaie, în care se aflau patru paturi curate şi după ce se curăţiră de praful depus pe dânşii în drum, mătuşica îi vesti că masa e pregătită.

După masă, cei trei francezi se hotărâră să facă o mică plimbare prin oraş. Se întoarseră curând însă şi la ora zece toate luminile erau stinse, iar călătorii stăteau întinşi în paturile lor.

Când tovarăşii lui Egizio se treziră a doua zi de dimineaţă, mare le fu mirarea, când nu-şi mai găsiră hainele.

Ettore se sculase demult şi nu mai era în odaie, aşa că cei trei prieteni se uitau cu nedumerire unul la altul.

— Ce să însemne asta? întrebă Lamotier. Lucrurile noastre au dispărut, se vede că bătrâna le-a luat ca să le cureţe.

— Atunci trebuie s-o chemăm, spuse Neuville. Şi măgarul de Tric-Trac nici nu se arată ca să se intereseze dacă nu are vreun ordin de primit. Tric-Trac, ei, Tric-Trac, unde eşti?

— Aici, stăpâne, răsună o voce din odaie.

— Ia vino încoace, măgarule, cu lucrurile pe care le-ai luat ca să le cureţi.

— Aş vrea, din tot sufletul, să vă servesc, răspunse Tric-Trac, dar cu toată bunăvoinţa mea, nu mă pot arăta în faţa dumneavoastră.

— De ce?

— Pentru că nu-i tocmai cuviincios să mă prezint în cămaşă, căci deschizând acum ochii nu văd nicio urmă de hainele mele.

— Aşadar, ai păţit-o şi tu, râse Lamotier, sunt curios să ştiu cum se va lămuri taina aceasta.

Dar atunci se deschise uşa şi Egizio intră, ţinând în mână o legătură destul de mare.

— Taina se poate lămuri foarte uşor, spuse el, râzând, trebuie să ne punem alte haine şi de aceea am strâns toate lucrurile şi le-am ascuns într-un loc sigur; în legătura asta am adus alte haine pe care trebuie să le îmbrăcaţi. Vom pleca

acum cu trenul şi se înţelege că nu ne putem arăta în costumele noastre ciudate.

Egizio îşi pusese haina cea nouă. Purta o bluză albastră aşa cum obişnuiesc să poarte lucrătorii, pantaloni de culoare cenuşie, ce dispăreau în nişte cizme înalte.

Cei trei francezi săriră din pat. Se îmbrăcară repede şi fiecare se transformă într-un simplu lucrător.

— Oho, mai e nevoie să vă mascaţi, zise Egizio, după ce măsură cu privirea pe cei trei tovarăşi, soarele încă nu v-a pârlit destul, iar mâinile voastre atât de îngrijite vă vor trăda imediat, şi unde mai puneţi inelele voastre cu briliante de pe degete! Fiţi, deci, atât de buni şi scoateţi inelele, frecaţi-vă faţa şi mâinile cu alifia care se află în cutiuţa asta, atunci veţi căpăta înfăţişarea unor adevăraţi corsicani şi nimeni nu va recunoaşte că sunteţi nişte nobili francezi.

Zis şi făcut. Toţi îşi fricţionară obrajii şi mâinile şi trebuiră să-şi mărturisească faptul că pielea lor care căpătase o culoare galbenă, îi făcea de nerecunoscut.

— Şi acum, spuse Egizio Ettore, să mâncăm repede şi să pornim la gară, să prindem trenul.

Nu trecu mult şi micul grup stătea în jurul mesei.

Când Egizio şi tovarăşii săi părăsiră casa, aceştia observară că el strecurase câteva monezi de aur în mâna bătrânei, aceasta încercă să i le înapoieze, dar Egizio îi porunci să primească.

— Şi caii noştri? întrebă Tric-Trac.

— Am avut eu grijă de dânşii, răspunse Egizio, când ne vom întoarce la Ajaccio, îi vom găsi odihniţi şi cu puteri noi.

Era încă devreme, Ajaccio părea că doarme, dar lumina soarelui scălda străzile şi populaţia săracă era sculată.

Ajunseră la gară şi Egizio singur se apropie de ghişeu, cumpără cinci bilete şi cum trenul era pe linie, ei se urcară într-un vagon.

— Trenul ăsta pleacă la Bastia, şopti Lamotier celorlalţi prieteni.

Trenul se urni şi în vagon apărură doi călători – negustori din Ajaccio.

Nu trecu mult şi cei doi călători începură să discute despre

Egizio Ettore, al cărui nume era la ordinea zilei.

— Să fie chiar adevărat, spuse unul dintre negustori, că fiul marelui om de stat Gardane a fost condamnat la degradare?

— Fireşte, am citit în gazetă, răspunse celălalt, a fost acuzat că nu l-a prins pe banditul Egizio Ettore, tocmai când avea cea mai bună ocazie. Pare să fi fost o afacere necurată, cine ştie, se poate ca acest Hector Gardane să fie înţeles cu Egizio Ettore.

— Ah, e imposibil, fiul marelui Gardane şi banditul ăsta!

— Totuşi, s-a dovedit, continuă celălalt negustor, că Hector Gardane a înconjurat cu soldaţii lui casa în care se găsea Ettore, ia seama, un regiment întreg împotriva unui singur om.

Cei doi negustori coborâră la staţia apropiată, deoarece în celălalt vagon era încă un negustor şi voiau să fie împreună. Egizio Ettore rămase singuri cu tovarăşii săi.

Trenul gonea cu viteză prin câmpiile Corsicii, cei trei tovarăşi se uitau pe fereastra vagonului şi admirau priveliştile ce se schimbau mereu.

În sfârşit, trenul intră în Bastia şi Egizio Ettore cu tovarăşii lui, părăsiră gara imediat. Egizio ducea în spate sacul care fusese legat de calul lui Tric-Trac.

Era seara şi după ce părăsiră gara, Egizio nu-şi conduse tovarăşii prin oraş, ci ţinea mereu pe la periferie, până când ieşi din oraş, printr-o poartă pe jumătate ruinată.

Aşa umblară vreo jumătate de oră, când Egizio coti deodată şi îi conduse pe tovarăşii săi pe un câmp plin de rouă. În faţa lor ei zăriră un dâmb.

Cei trei francezi rămaseră uluiţi, văzând cum Egizio se caţără pe dâmbul acesta pieziş, dar îl urmară.

Tric-Trac gâfâia în urma lor, se rostogoli de două ori în iarba umedă tocmai când ajunse la vârf, dar a treia oară el izbuti să pună piciorul pe culmea dâmbului.

Era terasamentul drumului de fier.

Cei trei francezi zăriră la lumina palidă a lunii şinele sclipitoare. Linia aceasta venea din văile munţilor şi ducea spre Roma.

Egizio se opri, aruncă sacul de pe umeri. Un zgomot metalic

răsună dinăuntru.

— Am sosit! strigă Egizio Ettore şi glasul lui avea ceva impunător.

— Am sosit? întrebară cei trei francezi, uitându-se uimiţi unul la altul, cum se poate să fi ajuns la ţintă, când în jurul nostru nu se vede nicio urmă de casă?

— Da, am ajuns, repetă Egizio Ettore, şi acum la lucru.

Într-o clipă, el desfăcu sacul şi scoase felurite unelte, câteva cazmale, nişte cleşti de fier şi topoare.

— Luaţi, strigă el celor trei francezi. Mi-aţi jurat ascultare, în noaptea asta voi pune la încercare jurământul vostru!

Fiecare luă, în tăcere, câte-o unealtă şi se uitară la căpitanul lor cu priviri nedumerite.

Atunci, Egizio făcu un gest poruncitor şi arătă cu mâna metalul strălucitor de la picioarele sale, peste care trebuia să treacă trenul spre Roma şi spuse cu voce tunătoare:

— La lucru, băieţi, scoateţi şinele, distrugeţi-le! Acceleratul, care va trece peste o jumătate de oră, trebuie să deraieze.

Cap. 64 – Catastrofa de cale ferată

Cei trei francezi stăteau încremeniţi. Trecură câteva minute până fură în stare să scoată o vorbă, dar privirile lor vorbeau îndeajuns.

Primul care se reculese fu Lamotier.

— Egizio Ettore, spuse el, ceea ce am auzit din gura ta, nu poate fi serios.

— Şi de ce nu? rosti brigandul furios.

— Pentru că nu poate să fie gândul tău să comiţi o astfel de faptă, care să pricinuiască moartea unor oameni nevinovaţi.

— Conte Lamotier, cine ţi-a spus că eu mă dau înapoi în faţa unei astfel de fapte oribile? strigă Egizio cu vocea tunătoare. Eu duc război cu omenirea întreagă şi în război, toate mijloacele sunt permise. Totuşi am să vă explic de ce vreau să provoc deraierea acceleratului. În trenul ăsta se află un om, pe care nu-l pot răpune pe altă cale, e duşmanul meu de moarte, un om căruia îi port o ură neîmpăcată. Omul

acesta trebuie să cadă în mâinile mele. Şi acum, la lucru, continuă Egizio pe un ton poruncitor. V-aţi încredinţat mie cu trup şi suflet, mi-aţi jurat că-mi veţi fi tovarăşi credincioşi, că mă recunoaşteţi căpitanul vostru şi veţi face tot ce voi cere de la voi. Înainte! scoateţi şinele, jur pe tot ce am mai sfânt că cine mai întârzie o clipă, îşi găseşte moartea pe loc.

Egizio scoase revolverul cu o mişcare fulgerătoare.

Atunci se auzi o lovitură puternică, o cazma izbi şinele, Tric-Trac începuse să lucreze.

— Mă ierţi, spuse el lui Neuville, dar nu prea am poftă să port un glonte în scăfârlie. Dacă domnul Ettore s-a hotărât să ne jucăm puţin de-a calea ferată, trebuie să-i intrăm în voie, pentru că omul care şi-a vândut sufletul necuratului nu trebuie să se mire dacă în iad e cam fierbinte.

— Egizio Ettore, strigă Neuville, ştiu că ne-am încredinţat ţie cu trup şi suflet, dar am pus condiţia ca să ne conduci în lupta împotriva celor vinovaţi şi nu a celor nevinovaţi. Dacă noi am fi convinşi că în trenul ăsta se află numai duşmanul tău de moarte, ţi-am fi îndeplinit demult voinţa ta, dar, ia aminte Ettore, sângele nevinovat strigă întotdeauna la cer.

— Dar un jurământ călcat întrece acest strigăt şi cere mai vârtos, răzbunare, izbucni Ettore.

— Trebuie să ne supunem inevitabilului, şopti Lamberg, către prietenii lui, deşi e o faptă cam grea, dar ne-am înrolat la el pentru trei luni şi trebuie să ne ţinem cuvântul, în orice împrejurare.

— Şi vă veţi ţine de cuvânt, spuse Ettore, care, auzise cele spuse de Lamberg, din simplul motiv că v-aţi obligat. Să ţineţi bine minte, dacă vă călcaţi jurământul şi deveniţi nişte sperjuri, voi dezlănţui peste voi răzbunarea cea mai cruntă. În clipa în care nu vă veţi ţine de cuvânt, o scrisoare gata făcută şi care e ascunsă într-un loc sigur, va fi trimisă prefectului de poliţie. Din scrisoarea asta, prefectul va afla cine sunt tovarăşii lui Egizio Ettore. Aţi auzit, aşa voi proceda eu, dacă-mi veţi dovedi că sunteţi nişte mişei, dar atâta vreme cât vă ţineţi de cuvânt eu sunt şi rămân prietenul vostru.

— La lucru, strigă Lamotier către tovarăşii săi. Ettore are dreptate, i-am jurat ascultare, trebuie să ne ţinem de cuvânt,

sub orice împrejurare.

Într-o clipită, cazmalele izbiră şinele, cleştele apucară traversele, târnăcoapele se înfipseră adânc în pământ, nu trecu mult şi ambele şine fură tăiate pe o întindere de doi metri.

Briganzii se ridicară şi Ettore strigă:

— Ascultaţi! Vom aştepta sosirea trenului, în tufişul de colo. Eu singur mă voi apropia să caut pe acela care trebuie să cadă în mâinile mele.

— Aşadar, vrei să-l prinzi de viu? întrebă Lamotier.

— Da, de viu. Dar, pe legea mea, iată că vine trenul. Îl vedeţi cum se iveşte din bezna nopţii, doi ochi de foc, locomotiva, auziţi duduitul, cum pufăie şi gâfâie, ha, ha, soseşte, se apropie. Vendeta îl mână cu braţele ei de fantomă, da, spre mine, ca să-l strivesc, să-l sugrum. Vino mişelule, de astă dată nu vei scăpa din mâinile lui Egizio Ettore.

În dimineaţa aceleaşi zile, Vincenzo Rossati primi o scrisoare care-l înmărmuri.

Cititorul atent îşi mai aminteşte desigur că Vincenzo intrase în serviciul prinţului Raymond de Paris. Acesta îl trimise în vechiul său castel din munţii Cagna, ca administrator.

Castelul acesta era aşezat în inima munţilor şi avea numai o valoare istorică, nu era construit pentru nevoile moderne şi încăperile sale nu se potriveau deloc pentru o locuinţă ca lumea.

În schimb erau acolo o serie de antichităţi preţioase, care avea o valoare imensă pentru un cunoscător. Vincenzo Rossati locuia singur în acest castel, ajutat numai de trei argaţi, supuşi ordinelor sale şi mai tocmise o ţărancă, o menajeră, care-i ducea gospodăria.

Rossati era văduv, şi nu avea altceva de făcut decât să-şi mărească averea. Prinţul îi fixase o leafă mare, dar zgârcitul nu cheltuia aproape nimic.

Vincenzo Rossati habar n-avea ce se petrece în lume, deoarece nu părăsea castelul şi de aceea nici n-a aflat că prinţul Raymond credea că şi-a găsit fiica.

Şi nici n-ar fi crezut, pentru că el ştia prea bine unde se afla

fata, căci el a ajutat doar, după ordinul contelui de Paris, ca Letiţia să fie ţinută departe de tatăl ei.

Şi deodată Vincenzo Rossati fu smuls din liniştea sa, de o scrisoare, care-i dădu mult de gândit.

Scrisoarea era din partea prinţului Raymond şi glăsuia astfel:

„Dragul meu Rossati!

Sper că paznicul credincios al casei mele, care eşti dumneata, e sănătos şi mă bucur că am avut posibilitatea să ajut pe un om, atât de cumsecade, să-şi petreacă în tihnă şi în belşug, zilele bătrâneţii sale.

Mă miră însă că nu mi-ai trimis felicitările, pe care le-am primit de la toţi acei, care-mi sunt mai aproape. N-ai aflat oare că am regăsit-o pe fiica mea, Letiţia – aceeaşi Letiţia pe care ai crescut-o pe vremuri?

O, Vincenzo Rossati, îţi mulţumesc că mi-ai ocrotit copilul, îţi mulţumesc înc-o dată, că ai făcut dintr-însa o fiinţă cu suflet de înger, sunt cel mai fericit părinte de sub soare.

Letiţia îţi trimite salutări şi te roagă să îi faci o vizită la castelul nostru din Roma, deoarece dânsa vrea să-şi revadă pe ocrotitorul devotat al copilăriei.

Tot ce a fost între dumneata şi Letiţia trebuie dat uitării, ea a ajuns la convingerea că nu e demn pentru dânsa să iubească pe un om ca Egizio Ettore. Fii sigur, dragul meu Rossati, că voi găsi un ginere la curţile princiare din Europa.

Şi acum am o rugăminte la dumneata. În sala de arme a castelului din munţii Cagna, pe care-l gospodăreşti cu atâta credinţă, se află o copie fidelă a Capitoliului roman.

E tăiată în fildeş şi o vei recunoaşte imediat după valoarea şi frumuseţea ei.

După aparenţă e numai un obiect de lux, dar în fond ascunde obiecte de valoare, ce fac parte din comoara familiei noastre.

Te rog, dragă Rossati, apasă arcul secret, pe care-l vei găsi sub crenelul din dreapta şi se va deschide ascunzătoarea în care vei găsi o piatră mare de ametist. În ametistul acesta, un sculptor a săpat pe vremuri, profilul scumpei mele mame.

Chipul ei a reuşit de minune şi acum doresc să-l dau fiicei mele, pentru care am comandat o broşă specială.

Fii atât de bun şi adu-mi obiectul acesta preţios şi scump. Totodată am hotărât, ca cel mai târziu, până diseară să vii la palatul nostru şi s-o vezi pe Letiţia.

Primeşte salutările noastre cordiale, al dumitale binevoitor

Prinţul Raymond de Paris”

Scrisoarea aceasta îl tulbură adânc pe Vincenzo Rossati, şi asta din câteva motive întemeiate.

În primul rând, vestea că prinţul Raymond de Paris şi-a regăsit fiica, îl lovi ca un trăsnet. Aşadar, Letiţia, Madona din Saint-Étienne, va locui în palatul prinţilor de Paris şi va ocupa un loc de frunte alături de prinţul Raymond.

Şi apoi care era atitudinea lui Robert? De ce nu i-a comunicat nimic până acum?

Lui Vincenzo Rossati nu-i era prea plăcut că Raymond şi Letiţia erau iarăşi împreună. El nu-şi putea închipui ca Letiţia să uite acea epocă teribilă a copilăriei, pe care a petrecut-o în casa lui. Conştiinţa lui chinuită îi scotea din adâncul amintirilor tot ce a făcut el cu Letiţia asta, pe când era în mâinile sale.

Ah, Letiţia a dus în casa lui o viaţă atât de mizerabilă!... A tratat-o ca pe o servitoare, ca pe o sclavă, a pus-o la muncile cele mai grele, nu s-a dat înapoi nici chiar s-o bată, a lăsat-o să stea cu picioarele goale în frig şi zăpadă şi până când a împlinit treisprezece ani, pedeapsa cea mai favorită pe care i-o dădea, era s-o pună cu genunchii pe boabe de mazăre.

Îi veneau în minte toate aceste scene şi tare n-ar fi vrut să plece la Bastia.

Dar dacă totul nu e decât o cursă şi voiau numai să pună mâna pe dânsul, ca Letiţia să se poată răzbuna?

Dar amintindu-şi figura prinţului Raymond, care nu este în stare să comită vreo faptă josnică şi când reciti scrisoarea aceasta atât de prietenoasă şi sinceră, el îşi zise că Letiţia era hotărâtă să uite totul şi că poate să plece liniştit la Bastia.

După ce se hotărî să plece, se gândi să ia trenul de seară, care trece prin staţia din apropiere pe la ora şapte şi ajunge

la Bastia pe la opt şi jumătate.

Intră în sala de arme, unde se afla Capitoliul de fildeş, apăsă arcul secret şi într-adevăr... se deschise o portiţă, pe care n-o observase până atunci. În faţa ochilor săi se ivi o grămadă de monede preţioase, de aur şi argint. Iar într-o cutiuţă închisă era broşa de ametist, care trebuia să împodobească pe fiica prinţului Raymond de Paris. Rossati se uita înmărmurit la această operă de artă şi trebui să admită că prinţul n-a întrecut măsura, când a afirmat că aceasta e o creaţie de mare valoare.

Rossati ascunse cutia într-o pungă de piele, pe care o purta la piept şi în care ţinea de obicei banii. După ce-şi făcu bagajul plecă.

Când sosi acceleratul, el se urcă, se cufundă în pernele moi ale vagonului şi se gândi la scena revederii sale cu Letiţia.

— Letiţia asta, îşi zise el, e mult mai şireată decât credeam. Se prefăcea că i se rupe inima, când trebuia să se despartă de Ettore şi cum a aflat că e fiica unui prinţ, l-a lăsat pe Ettore cu munţii lui şi acum o face pe prinţesa. Tare aş vrea să-l văd pe Ettore ca s-aud ce spune el acum când Letiţia îi întoarce spatele cu atâta mândrie. De altfel, mă bucur din adâncul inimii că nu mai aud nimic despre acest Ettore. Unii spun că l-au văzut printre stâncile Fontanellei şi se şopteşte chiar că era cât p-aci să fie prins, dacă fiul celebrului Gardane n-ar fi procedat în mod atât de naiv. Ah, aş vrea să fie prins şi abia atunci mă voi putea bucura de viaţă, căci atâta timp cât mai există un Ettore...

Un urlet de groază izbucni din pieptul bătrânului, căci în clipa în care rostise numele lui Ettore, fu zguduit şi aruncat în aer cu pernele banchetei cu tot şi apoi căzu în nesimţire.

Apoi se auziră pocnituri şi detunături, parcă se prăpădea pământul.

Da, era o catastrofă groaznică, acceleratul căzu de pe şine, locomotiva se ridică cu botul şi sări în lături, se rostogoli de pe terasament, trăgând cu ea vagoanele din urmă.

Din colţul locomotivei izbucni mai întâi un fum negru, apoi ţâşni o flacără, un bubuit puternic şi monstrul de fier fu sfărâmat de o explozie.

S-a stabilit mai târziu că din fericire, erau numai şase pasageri în accelerat, dar cei trei funcţionari care însoţeau trenul fură omorâţi pe loc şi din cei şase călători numai doi rămaseră în viaţă.

Unul era un englez, celălalt era Vincenzo Rossati. Da, Rossati avu norocul să scape cu viaţă.

Izbitura formidabilă îl aruncă pe fereastră mai înainte ca să fie îngropat sub fiare. Căzuse atât de departe în câmp, încât nicio schijă a locomotivei explodate nu-l atinse şi astfel rămase în nesimţire numai câteva minute, apoi îşi reveni în fire.

Nu căpătase nicio rană, în afară de câteva zgârieturi provocate de cioburile de sticlă.

El auzi horcăitul şi vaietele acelora care fuseseră greu răniţi sau erau pe moarte, apoi se făcu tăcere şi Rossati fu cuprins de o groază teribilă, că era singur pe locul catastrofei.

Se îndreptă puţin, se uită în jur şi cu ochii holbaţi de groază, privi trupurile neînsufleţite ce zăceau lângă el.

O lumină palidă inunda împrejurimile, făcând priveliştea şi mai lugubră. Rossati simţi cum i se face părul măciucă, dar se ridică şi primul lui gând fu să se îndrepte spre satul cel mai apropiat ca să ceară ajutor.

Deodată îi fulgeră prin minte o idee. Totul era mort şi cufundat în tăcere! Plecaseră doar împreună cu el, călători de seamă. Rossati a văzut într-un vagon de clasa întâi, o societate aleasă, care pleca la Bastia să petreacă. Toţi oamenii ăştia trebuiau să aibă bani asupra lor şi apoi, acceleratul transporta şi bani de la staţiile îndepărtate; totul, totul putea să încapă acum în mâinile sale.

Nimeni nu-l vedea, nimeni nu va afla că şi-a însuşit banii morţilor, dacă le va scoate inelele de pe degete, dacă le va smulge toate giuvaerurile.

Sufletul său cel lacom poftea numai bani şi întotdeauna, ziua şi noaptea gândul lui era numai să se îmbogăţească.

Rossati se îndreptă, clătinându-se, spre grămada de fiare, acolo, acolo zăcea o femeie, chiar lângă locomotivă, căreia o bară de fier îi zdrobise capul.

La gâtul ei se afla un lanţ de aur, mâna-i era întinsă pe

piept, iar pe degete străluceau inele bătute în briliante.

Rossati se târî până acolo şi acum se apleca peste frumoasa femeie, şi cu un gest furios el smulse lanţul de aur de la gâtul ei.

Îl puse deocamdată în iarbă lângă dânsul, căci se grăbea să scoată inelele preţioase ce-l împungeau cu sclipirile lor.

Nu-i fu frică să apuce mâna cadavrului şi trase cu putere inelele ce se ţineau strânse, dar sforţările sale fură zadarnice.

— Trebuie să le tai, să le tai, bâlbâi dânsul, şi scoase un cuţit din buzunar, îl desfăcu, şi...

— Hienă mizerabilă! răsună la spatele lui, şi în clipa următoare Rossati primi un pumn atât de puternic în faţă, încât se prăbuşi ca o vită la abator.

În timpul căderii, Rossati se întoarse puţin, fără să vrea, şi când se întinse în iarbă, se cutremură cuprins de groază, când zări deasupra lui o faţă palidă, doi ochi scânteietori, două buze întredeschise printre care sclipeau nişte dinţi albi.

— Egizio Ettore, strigă Rossati. Îndurare, milă, sunt pierdut!

— Mizerabile, ceri îndurare, tună Ettore, punând piciorul pe pieptul aceluia care era întins la pământ. Tu, care n-ai simţit niciun pic de milă faţă de nenorocita aceea! N-ai vrut s-o ciopârţeşti, n-ai jefuit-o? Câine, a sunat ceasul tău, acum ai căzut în mâinile omului de la care poţi aştepta tot atâta milă şi îndurare, câtă ai avut tu faţă de mine. Îţi mai aminteşti de Bonifacio, mai ţii minte cum ai ridicat degetele spurcate spre cer şi ai făcut un jurământ fals? Şi mai ţii minte, Vincenzo Rossati, clipa în care hotărârea atârna de buzele tale, ţii minte cum te-ai uitat la mine cu ochii tăi vicleni şi batjocoritori, rostind, cu sânge rece, cuvântul, care m-a dus la pieire? Răbdare, prietene Rossati, nu vei mai ridica aceiaşi ochi către Creator, când te voi trimite la El, ca să te judece. Îţi mai aduci aminte de Letiţia, de fetiţa aceea nenorocită şi fără apărare, de orfana pe care destinul a încredinţat-o pazei tale? Ai schingiuit-o, ai chinuit-o, ai călcat-o în picioare şi ai făcut dintr-însa o servitoare. Inima ta n-a cunoscut ce e îndurarea. Dar îţi voi smulge inima asta haină, ţi-am jurat-o atunci, în clipa cea mai teribilă a vieţii mele, când m-au prins şi m-au legat, crezând că vor putea să-mi sape mormântul în Capul

Pertusato, să mă închidă ca pe o fiară sălbatică. Vincenzo Rossati, te-ai legănat în speranţa că Egizio Ettore nu va mai pune niciodată mâna pe tine şi iată că ţi-a sunat ceasul, ai căzut în mâinile lui şi cerul să-l ierte, că pentru uciderea unei canalii ca tine, el caută atâtea motive.

— Ascultă-mă, Egizio Ettore, spuse Rossati, cu vocea răguşită şi sugrumată, dă-mi drumul, nu mă ucide şi toată averea mea va fi a ta, te voi conduce la castelul meu, unde sunt stăpân şi acolo, îţi vei lua ce-ţi va dori inima, te voi încărca cu daruri şi comori, câte vei putea lua cu tine.

— Dacă mai rosteşti un singur cuvânt, câine de corsican, îţi astup gura pentru vecie. Îţi închipui că vei putea împiedica răzbunarea lui Egizio Ettore cu făgăduielile tale, crezi oare că voi schimba fericirea de a te vedea murind la picioarele mele, cu vreo comoară din lume? Nu Rossati! Pe când sufletul meu se chinuia în disperare şi singurătate printre stâncile Fontanellei, mă gândeam mereu la clipa în care te voi vedea aşa cum te văd acum, la chinurile la care te voi supune. Şi n-am simţit frigul nopţii, nici chinurile foamei, mi-am bătut joc de toate primejdiile şi m-am simţit fericit în singurătatea mea, pentru că ştiam că soarta îmi va aduce clipa supremă a răzbunării. Şi acum, mişcă! Nu aici îţi vei sfârşi viaţa ta mizerabilă, trebuie să-mi serveşti drept măscărici, vreau să râd, să râd cu lacrimi când vei ţopăi ca un smintit peste groapa ta. Nicio comedie, niciun actor nu a desfătat atâta publicul său, cum o vei face tu, umplându-mi sufletul de bucurie şi plăcere, când te voi vedea murind pe îndelete în chinurile cele mai groaznice.

Rossati scânci uşor şi simţi că-l cuprinde nebunia.

Dar Ettore fluieră prelung şi cei trei francezi cu Tric-Trac veniră fuga. Brigandul le strigă, din depărtare:

— Daţi-mi un sac, repede, n-am timp de pierdut!

— Iată-l, strigă Tric-Trac şi-l întinse încetişor.

— Deschideţi sacul, ordonă Ettore.

În timp ce Lamberg şi Neuville ţineau sacul, el se repezi la Rossati, îl legă de mâini şi picioare, aşa ca să nu se poată mişca, apoi îl ridică pe bătrân şi-l aruncă în sac.

— Legaţi-l bine, n-are să se înăbuşe pentru că sacul are

găuri, mizerabilul n-are să poată ţipa şi nici să se zvârcolească. Şi acum plecăm, plecăm departe de acest loc al groazei, înapoi la Bastia şi cu primul tren care părăseşte oraşul, ne întoarcem acasă. Letiţia, mă ţin de cuvânt, voi veni la nuntă fără nicio întârziere.

Tric-Trac şi Lamberg întinseră lui Ettore sacul pe care acesta şi-l puse pe umeri. Apoi porniră cu paşi repezi.

Când ajunseră în apropierea oraşului, Egizio zări la marginea drumului o bisericuţă.

— Aşteptaţi-mă o clipă sau veniţi după mine, cum vreţi, vreau să stau puţin de vorbă cu Dumnezeul meu.

Cei trei francezi fură martorii unei scene mişcătoare. Brigandul, care semănase moarte în jurul său, care a provocat deraierea acceleratului, omorând şase oameni, stătea în genunchi, la altar, în faţa Sfintei Fecioare şi se ruga.

Cap. 65 – Nunta lui Egizio Ettore

Şi a venit ziua în care s-a împlinit dorul a două inimi legate de o dragoste puternică.

Era într-o duminică. Primăvara se ivise pe culmi. Primăvara în Corsica! Natura se trezeşte la o viaţă nouă şi zâmbetul ei pătrunde în colţurile cele mai ascunse, întreaga fire e plină de un freamăt tainic, pretutindeni florile îşi desfac petalele şi îmbată cu miresmele lor.

Şi mirele din albastrul cerului a venit pe cai de foc, a depus sărutarea fierbinte pe fruntea naturii şi a pus să se facă nunta.

Iar Egizio Ettore a venit şi a strigat către Letiţia: „Azi e nunta!”

Da, era o zi mare pentru Fontanella şi dacă în ziua aceea ar fi venit în sat vreun străin ar fi crezut că satul e în sărbătoare.

Oamenii din Fontanella nu prea aveau bani de prisos, erau mai mult ţărani săraci, care munceau din greu, deoarece nu prea aveau ce cheltui, dar astăzi, nu se putea spune că erau săraci sau zgârciţi.

Nu era nicio casă în sat, care să nu fie împodobită cu flori,

pe al cărei acoperiş să nu fâlfâie un steag, de la o casă la cealaltă erau întinse ghirlande. Biserica era inundată cu foi de dafini, iar clopotniţa nici nu se vedea, atât era de acoperită cu viorele.

Numai locul unde se afla inscripţia, care-l slăvea pe Ettore, salvatorul Fontanellei, rămase descoperit.

Primarul făcuse pregătiri grandioase pentru nunta aceasta şi întocmise un program întreg.

În zorii zilei trebuia să aibă loc un serviciu divin în biserică, în timpul căruia să se oficieze cununia tinerei perechi. Apoi era pregătită o masă în casa primarului, iar pentru seară era organizat un banchet.

La orele zece seara, trebuia să aibă loc retragerea cu torţe, la care voiau să ia parte toţi locuitorii din Fontanella.

A doua zi, serbarea trebuia să se repete, iar a treia zi era sortită încheierii, trebuia mai ales să se bea vinul, care va mai fi rămas în pivniţe.

Toată lumea era voioasă, fiecare rostea cu evlavie numele lui Egizio Ettore şi al Letiţiei, numai o singură inimă era tristă şi chinuită de o durere fără margini.

Lydia întâmpinase ziua asta cu un fior de teamă, dar nu îndrăznea să facă pasul hotărâtor.

O avusese pe Letiţia de zeci de ori în mâinile ei, de zeci de ori a avut prilejul s-o ucidă pe frumoasa fată, dar acum nu mai avea curajul pe care-l avusese în pădure, unde mâna ei fusese gata să frângă gâtul rivalei.

Când o fată sau o femeie corsicană e îndrăgostită, iubirea ei e o flacără mistuitoare, ce poate încălzi şi ferici sufletul unui bărbat, dar e în stare să-şi distrugă şi să prefacă totul în cenuşă.

În sufletul Lydiei pâlpâia o astfel de flacără şi abia putea să se stăpânească şi să nu trădeze ce se petrecea în sufletul ei. Se ferea mereu de fratele ei, Ovidio, deoarece simţea că el o urmăreşte mereu cu privirile.

El nu vorbise încă niciodată cu dânsa, nu i-a pus nicio întrebare şi totuşi, ea simţea că Ovidio ştie tot, cunoaşte taina care era ascunsă în fundul sufletului ei.

Lydia poseda în cel mai înalt grad arta prefăcătoriei, toată

noaptea de sâmbătă spre duminică ea se zvârcolise în patul ei, fără să închidă ochii, vărsând mereu lacrimi.

Totuşi, ea se sculă cea dintâi, se îmbrăcă repede, făcu o raită prin bucătărie, urmări ca totul să fie în bună rânduială şi porunci fiecărei slugi în parte, ce are de făcut în timpul zilei.

Făcu toate pregătirile pentru dejunul pe care primarul voia să-l ofere lui Egizio şi Letiţiei şi mai avu timp să se gătească, deoarece ea fusese numită domnişoară de onoare.

Domnişoară de onoare! Să conducă pe rivala ei neîmpăcată la biserică, unde trebuia să se cunune cu Egizio Ettore! Lydia simţea că acum totul era pierdut, că nu-i mai rămâne altceva, decât să tacă şi să rabde.

Cununia fu hotărâtă pentru ora zece, Ettore voia să vină la ora aceasta ca s-o ia pe Letiţia. Şi când Lydia bătu, la ora opt, în uşa odăii în care dormea Letiţia, zăvorul dinăuntru fu tras şi ea o zări pe Letiţia în rochia de mireasă.

Lydia intră şi rămase nemişcată câteva minute, în timp ce Letiţia roşea şi se lăsa admirată.

Braţele ei desăvârşite erau scăldate într-o ţesătură de dantele şi sub borangicul fin respira încet pieptul ei, pe care strălucea o bijuterie rară.

Privirea Lydiei se opri pe această bijuterie, pe care n-o văzuse până atunci.

— Ce splendid ametist! exclamă ea. Îl ai demult?

— Nu, draga mea, răspunse Letiţia, abia aseară, după ce ne-am despărţit, Egizio Ettore mi l-a adus din Bastia. Aşa mi-a spus. Vezi, în ametistul ăsta e săpat un cap de femeie, de o frumuseţe răpitoare. Portretul ăsta trebuie să fie al unei femei de o frumuseţe uimitoare, nu-i aşa?

— Ai dreptate, spuse Lydia, care se uita cu atenţie la bijuterie, ştii, capul acesta care e săpat în ametist, are mare asemănare cu al tău. Dar Egizio trebuie să vină, găteşte-te mai repede.

— Te-am aşteptat numai pe tine, răspunse Letiţia, nu-mi pot prinde singură voalul, vrei să fii atât de bună şi să mă ajuţi?

— Cum să nu. Unde-i voalul? Ah, iată-l aici, aşează-te şi ţi-l voi prinde; unde-i acul?

— Aici, zise Letiţia, luând de pe masă un ac lung cu un cap de argint, te rog să-mi prinzi bine voalul, căci ştii că e un semn rău dacă el sau cununa cad în timpul cununiei.

— Ce ţi se poate întâmpla? răspunse Lydia. Eşti sigură de dragostea lui Ettore, nu-i aşa?

— Da, sunt sigură de dragostea lui, spuse Letiţia, inima lui îmi aparţine, asta o ştiu bine şi niciodată, niciodată el n-ar putea să iubească pe alta. Oh, Lydia, mă doare!

— Iartă-mă, Letiţia, mi-a lunecat acul din mână, voi încerca înc-o dată.

Dacă Letiţia ar fi văzut chipul prietenei sale s-ar fi speriat de expresia aceea fioroasă, care era zugrăvită pe dânsul. Lydia ţinea acul în mână ca un pumnal şi în mintea ei îşi închipuia că ţine chiar această armă. Acul era destul de lung şi ascuţit, ca să poată pătrunde adânc, şi s-o omoare.

Atunci... Egizio Ettore va găsi corpul neînsufleţit al Letiţiei, nunta va deveni o înmormântare şi... ea nu va fi bănuită, căci nimeni nu va putea observa împunsătura.

Acul era gata să pătrundă în ceafa Letiţiei, dar în clipa aceea uşa se deschise cu zgomot şi în prag se ivi Ovidio.

Un fior străbătu corpul Lydiei, acul căzu pe duşumea. Ovidio se aplecă repede şi-l ridică.

— Acul pare să fie un pumnal, spuse el uitându-se la sora lui cu o privire cruntă, pe legea mea, dacă cineva ar umbla neîndemânatic cu acul ăsta...

— Dar eu m-am încredinţat mâinilor dibace ale Lydiei, exclamă Letiţia, ea pare însă foarte enervată, sunt cinci minute de când tot încearcă să-mi prindă voalul şi nu izbuteşte.

— Grăbeşte te! zise Ovidio, aruncând surorii sale o privire ciudată. Ettore va veni acuşi să-şi ia mireasa. Auzi, sună clopotul.

Vântul ducea pe aripile sale sunetele clopotului, departe, peste tot satul, până în văile munţilor, până sus în vârful Fontanellei.

Deodată se auziră chiote şi sunete de trâmbiţă.

— Vin! strigă primarul care intră, în haine de sărbătoare, şi cu un buchet de flori la cheutoare.

— Letiţia e gata?

— Da, sunt gata.

— Atunci vino cu mine în casa mare, strigă primarul, vino, copila mea, vreau să-l întâmpinăm pe Egizio Ettore. Domnul ne va binecuvânta şi în curând vom avea şi nunta Lydiei. Cum, plângi, Lydia?

— Cum să nu plângă tată, zise repede Ovidio, când se desparte de cea mai bună prietenă?

— Nu se desparte, spuse primarul. Egizio Ettore şi Letiţia nu se vor muta departe de noi. Pentru prima săptămână, am aranjat pentru ei două odăi, sus la noi, iar după aceea vom găsi un loc mai pe aproape, unde-şi vor face căminul. Şi acum, dă-mi braţul, Letiţia, să te conduc în sala cea mare, unde va avea loc serbarea.

Letiţia îl luă de braţ pe primar.

Sala încăpătoare în care primarul o conduse, era împodobită cu flori şi ramuri de dafin, în mijloc se afla o masă, pe care erau înşirate felurite daruri de nuntă.

Egizio Ettore şi Letiţia primiseră, într-adevăr, o mulţime de daruri.

Lângă masă era un fotoliu îmbrăcat cu catifea şi împodobit cu ghirlande de flori. În el trebuia să şadă Letiţia.

Muzica se apropia mereu, trecând prin mijlocul satului şi deodată izbucni un chiot de bucurie. Egizio Ettore pornea din casa unde era găzduit ca să-şi primească mireasa.

Toţi sătenii formară un cortegiu, la mijloc păşea Ettore înconjurat de tovarăşii credincioşi – cei trei francezi.

Cortegiul ajunse în faţa casei primarului.

— Ura, trăiască Egizio Ettore şi mândra mireasă Letiţia! strigă mulţimea, în timp ce brigandul, însoţit de prietenii săi, intră în casă.

Trecu pragul odăii în care-l aştepta Letiţia şi un strigăt de bucurie izbucni din pieptul său, când îşi văzu iubita împodobită cu vălul străveziu, în rochia albă de mireasă şi coroniţa de mirt pe cap.

— Letiţia, strigă Ettore, căzând în genunchi la picioarele iubitei şi lipindu-şi buzele sale fierbinţi de mâna ei, Letiţia, a venit ziua cea mult aşteptată, pe care nici în visurile noastre

cele mai aprinse n-am nădăjduit să fie atât de aproape. Preotul ne aşteaptă în biserică. Eşti mulţumită, scumpa mea mireasă?

Ea se înclină, îşi apropie buzele de pletele lui şi-l atrase la pieptul ei.

Rămaseră astfel câtva timp, pierduţi în fericire, şi în cele din urmă brigandul rupse tăcerea:

— Şi acum, să mergem la biserică! Muzica! Egizio Ettore îşi duce mireasa în faţa altarului!

Când tânăra pereche se ivi în stradă, mulţimea o întâmpină cu strigăte de bucurie, muzica intonă imnuri de slavă şi toţi locuitorii satului formară din nou cortegiul care se îndreptă spre biserică, unde ajunse după câteva minute.

Egizio şi Letiţia stăteau acum în faţa altarului. Părintele Benvenuto îi aştepta în odăjdiile preoţeşti.

În tăcerea înconjurătoare, mulţimea intonă un cântec solemn.

Apoi începu să vorbească părintele Benvenuto. Cuvântarea lui nu era o predică, ci în vorbele sale era bucuria unui prieten, dragostea de tată şi înţelegerea unui om în amurgul vieţii care voia să pună în aceste două inimi dragostea şi înţelepciunea adunată în atâţia ani de zile. Când bătrânul părinte termină, mulţimea intonă un cântec iar Egizio Ettore şi Letiţia îngenunchează pe treptele altarului.

Cununia se terminase şi cortegiul se îndreptă spre casa primarului, unde era pregătit un ospăţ regesc.

Toată ziua trecu în cânt şi veselie, căci vinul curgea pentru toţi din belşug.

Şi tocmai când petrecerea era în toi în casa primarului, mulţimea ce sta în faţa casei se dădu la o parte, se auziră strigăte puternice şi un om care se ivise în poartă, fu împiedicat să intre.

— Ce-i acolo? strigă Egizio Ettore, sculându-se de pe scaun.

Letiţia se ridică şi dânsa, îl urmă pe Ettore şi amândoi, însoţiţi de Ovidio şi primar, ieşiră afară.

O privelişte ciudată li se înfăţişă atunci.

Cap. 66 – Cerşetorul şi nepoata

Pe treptele ce duceau spre poartă, stătea un bătrân înalt, a cărui barbă căruntă îi ajungea până la brâu. Părul lung şi alb îi cădea pe umeri.

Bătrânul era îmbrăcat în zdrenţe, în mâna stângă ţinea o desagă iar în cea dreaptă ţinea un toiag noduros, de care se sprijinea.

Toată înfăţişarea bătrânului era aceea a unui om în pragul veşniciei.

Ochii-i erau adânc cufundaţi în orbite, şi erau învăluiţi într-o negură ciudată.

Lângă el stătea o fetiţă cu părul negru ca abanosul. Faţa ei nu putea fi văzută, căci purta un văl ce-i acoperea partea de jos a obrazului, dar ochii erau nespus de frumoşi.

Fetiţa era numai în zdrenţe, ceea ce nu strica însă frumuseţea corpului ei, căci ea părea frumoasă ca o Veneră.

Aceste două fiinţe formau centrul unui grup, care se înfăţişă ochilor lui Ettore şi însoţitorilor săi.

Locuitorii săraci din Fontanella înconjurară pe cei doi străini şi voiau să-i respingă de la poartă.

— Oameni buni, daţi-ne drumul! strigă fetiţa cu o voce tremurătoare. Sărmanul meu bunic şi cu mine, n-avem nici casă, nici adăpost unde să ne odihnim. Suntem nevoiţi să rătăcim din oraş în oraş, din sat în sat, ca să cerşim o bucată de pâine la uşa oamenilor. Am auzit că aici, în Fontanella, e o nuntă. Pretutindeni, unde oamenii se adună la un ospăţ, ei sunt miloşi şi darnici. Nu ne alungaţi, oameni buni. După ce ne vom întări trupul istovit, ne vom vedea de drum.

— Afară din Fontanella, afară! strigară calicii, înghesuindu-se în jurul bietului bătrân, iar un vlăjgan spătos îndrăzni chiar să-i repeadă un pumn în piept.

Dar în clipa aceea, braţul lui fu strâns de o mână de fier, o lovitură şi vlăjganul se rostogoli lângă zidul din faţă.

— Mai încearcă, strigă Egizio Ettore. Dacă-l mai atingi cu un deget pe acest bătrân, vei avea de-a face cu mine! Iar voi toţi, care n-aveţi măcar atâta milă să lăsaţi unui cerşetor bătrân o bucată de pâine, intraţi, veţi găsi acolo fripturi,

cozonaci şi vin, intraţi şi luaţi tot ce vă doreşte inima, dar bătrânul acesta să şadă la masă, lângă mine, el va fi invitatul meu la nuntă.

Apoi Egizio Ettore se adresă către bătrân:

— Urmează-mă, moşule, nimic nu-ţi va lipsi în casa asta. De ce te codeşti? Vino, te chem eu.

— Iertaţi, preacinstite domn, spuse fetiţa, îndreptându-şi spre Ettore privirea ochilor ei negri. Bunicul meu nu poate veni spre dumneavoastră, pentru că e orb.

— Orb? strigă brigandul. Bătrânul ăsta e orb şi era să fie gonit din casa asta!... Ah, vedeţi, oameni din Fontanella, ce crimă aţi făptuit? Ştiţi voi ce înseamnă să fii orb?

Un murmur surd trecu prin mulţime, cei mai mulţi recunoscură nedreptatea făcută bătrânului şi nepoatei sale.

— Deocamdată, oameni buni, faceţi loc, să-l ducem pe bătrânul ăsta şi pe nepoată-sa la masă, spuse primarul. Dă-mi braţul tău, bătrâne.

— Iar tu dă-mi mâna, spuse Letiţia fetiţei, vei şedea lângă mine.

În timp ce Letiţia rostea aceste cuvinte, o licărire ciudată se aprinse în ochii micuţei. Ea apucă mâna Letiţiei şi depuse o sărutare plină de respect.

— O, stimată doamnă, cât de bună sunteţi!

Peste câteva minute şedeau cu toţii în jurul mesei bogate, iar Egizio Ettore turnă cel mai bun vin într-un pocal mare pe care-l dădu bătrânului. Îi mai dădu o farfurie plină cu friptură, iar Letiţia îngrijea de fată.

— De ce nu mănânci? o întrebă Letiţia.

— Stăpână, nu mi-e foame, răspunse sărmana copilă. Asta vă va mira foarte mult, pentru că v-am povestit de sărăcia noastră şi omului sărac îi e întotdeauna foame. Dar între oameni eu sunt sfioasă, mi-e ruşine şi când asupra mea se îndreaptă privirile atâtor bărbaţi, eu nu pot scoate basmaua de pe faţă. Nu vă pot spune totul, căci am jurat...

— Atunci bea şi mănâncă ce doreşti, răspunse Letiţia.

— Vinul acesta îl beau în sănătatea dumneavoastră, spuse fetiţa şi duse paharul la gură.

— Cum te cheamă, draga mea? o întrebă Letiţia.

— Mă... mă cheamă Marga.

— Marga? Ce nume frumos! Am avut odată o prietenă, pe care o chema Marghita; când eram mititică, eu mă jucam cu ea; nu mai ştiu nimic de dânsa, de când tatăl ei a fost răpus de o moarte cumplită.

Şi Letiţia nu observă licărirea din ochii străinei, iar aceasta îşi plecă repede capul, vrând parcă să se ferească de privirea Letiţiei.

Bătrânul orb nu se lăsă rugat prea mult, dar mânca foarte încet, deoarece trebuia să caute în farfurie fiecare bucată, deşi Egizio Ettore îi tăiase în felii carnea şi pâinea.

— De unde eşti moşule? îl întrebă primarul.

— De fel sunt din Messina, răspunse bătrânul, şi pe vremuri am fost un om cu stare, chiar bogat. Am avut o moşie faimoasă, dar e mult de atunci, mult de tot, mi-au distrus şi răpit totul.

— Şi cine ţi-a făcut asta? întrebă Ovidio.

— Domnule, răspunse bătrânul, am fost jertfa vendetei.

— Vendeta? strigară într-un glas bătrânul primar şi fiul său. Jertfa vendetei? Povesteşte-ne cum s-a întâmplat!

— N-am multe de povestit, spuse orbul, suspinând, e o poveste obişnuită, cel puţin la noi în Sicilia. Aveam o soţie frumoasă şi ţineam în arendă o moşie, care aparţinea unui nobil. Acestuia însă îi plăcea nevasta mea, şi într-o noapte, pe când eram la vie, nobilul pătrunsese în casa mea şi nenorocirea s-a întâmplat. Când m-am întors a doua zi acasă, soţia mea mi s-a aruncat la picioare şi mi-a spus totul: mizerabilul a atacat-o într-un chip josnic. L-am dat în judecată, am adus martori împotriva lui. Pe biata mea soţie am iertat-o, căci n-avea nicio vină, ea fusese numai victima unui criminal. Dar cunoaşteţi justiţia din Sicilia. În loc să mi se facă dreptate, am fost arestat pentru denunţ fals şi aruncat la închisoare. Procesul a fost mereu amânat şi între timp, mizerabilul care a fost toată cauza nenorocirii mele, a dezlănţuit toată furia vendetei. Soţia mea, martora principală a procesului, a fost omorâtă pe când se afla în pădure, casa mea a fost dată pradă flăcărilor, iar pământul şi toată averea mea, au fost vândute ca să pot plăti cheltuielile de judecată.

Şi după doi ani am fost pus în libertate. Ce să fi făcut? M-am dus la fata mea, care s-a angajat ca servitoare într-o casă nobilă. Biata copilă – care avea numai 17 ani – împărţea cu mine puţinul pe care-l agonisea, îmi dădea toată leafa şi o duceam greu, căci nu mă mai puteam arăta în societate, fără să dau de duşmanul meu. Dar asta încă n-a fost de ajuns, nenorocirea cea mare abia mă aştepta. Fiul duşmanului meu de moarte îmi batjocori fata, ea născu un copil, pe care mi-l lăsă mie şi apoi se aruncă în mare. Pe copila aceasta, am crescut-o eu, e fetiţa care mă însoţeşte pe toate drumurile, pentru că sunt orb, am vărsat atâtea lacrimi până mi s-au stins luminile ochilor, mai mare, tot mai mare s-a făcut noaptea în jurul meu şi acum – acum am ajuns să cerşesc mila oamenilor. Dar nu întotdeauna dau peste oameni atât de buni ca dumneavoastră, căci lumea e rea şi aspră.

Cu aceste cuvinte bătrânul termină povestea vieţii sale şi cum toată lumea dorea să împrăştie tristeţea care domnise tot timpul, Lydia fu rugată să cânte ceva vesel.

Ea luă mandolina şi în timp ce cânta, ţinea mereu privirile aţintite asupra lui Egizio.

Masa era terminată. Toţi voiau să se odihnească puţin, deoarece seara trebuia să aibă loc petrecerea cea mare.

Cerşetorul se ridică, nepoata se apropie de el şi-l luă de mână.

— Vă mulţumesc, oameni buni, spuse venerabilul bătrân, vă mulţumesc pentru tot ce-aţi făcut pentru noi.

Ettore îi apucă mâna şi când bătrânul şi-o retrase, avea o pungă cu monede de aur şi argint.

— O, signor, strigă bătrânul, bunătatea dumneavoastră mă copleşeşte, nu ştiu cum să preţuiesc ceea ce faceţi pentru mine, dar Cel de Sus, în care credem cu toţii, vă va răsplăti.

Fetiţa sărută mâinile Letiţiei şi porni cu bunicul ei.

Dar când ajunseră lângă uşă, Lydia se opri deodată lângă dânşii.

— Cunoşti drumul până la satul vecin? întrebă ea.

— Nu, signora, răspunse străina, nu ştiu unde se află satul vecin. Nu vreţi să ne arătaţi drumul?

— Cu plăcere, drăguţă.

Lydia urmărea un plan fixat dinainte, ea voia să aibă un prilej ca să se îndepărteze puţin din casa părintească. Nu mai putea suporta priveliştea fericirii tinerei perechi! Trebuia să vadă mereu cum Egizio îşi sărută tânăra soţie, să audă cuvintele Letiţiei care repeta că e cea mai fericită mireasă din lume.

Fiecare cuvânt rostit de dânşii era ca o lovitură de măciucă peste capul Lydiei, o ardea ca o otravă puternică.

Acum ea trăgea în piept cu nesaţ aerul proaspăt şi păşea alături de cei doi oameni.

Faţă de furia şi nerăbdarea ei, i se părea că ceilalţi merg prea încet, dar bătrânul se târa cu greu, sprijinit în toiagul său.

Ajunseră la marginea satului, de unde pornea un drum, ce se pierdea printre câmpii şi livezi, printre ogoare şi podgorii, ce se ridicau deoparte şi de alta a şoselelor.

— Aş putea să vă duc pe un drum mai scurt, zise Lydia, dar acesta e mai bun, pentru bietul bătrân; dacă ar avea picioare mai tinere, v-aş fi sfătuit să treceţi peste munţi spre Vignalella.

— Dacă signora crede de cuviinţă, răspunse tânăra fată, am putea să trecem şi prin munţi, drumul cel mai scurt e cel mai bun pentru bunicul meu, care oboseşte repede.

— Ei bine, zise Lydia, veniţi după mine, vă voi duce prin munţi până într-un loc, de unde veţi găsi uşor drumul spre Vignalella.

Şi porniră mai departe, urcară pe stâncile muntelui Fontanella, până când ajunseră pe o cărare îngustă, străjuită de bolovani mari.

Deodată, bătrânul se opri, tânăra fată îi dădu drumul de mână şi în clipa următoare ea se apropie de Lydia. Deschise nişte ochi mari, plini de uimire şi se uită la dânsa.

Dar ce avea, de ce o pătrundeau cu atâta putere privirile fetei? Sfinte Cristoase, aveau oare de gând s-o jefuiască?

Dar nu, cum putea să i bănuiască, bătrânul ăsta era doar orb, fata atât de slabă, şi n-ar fi îndrăznit s-o atace.

— Lydia! strigă deodată fetiţa.

— Dar de unde mă cunoşti? exclamă fiica primarului, uimită

peste măsură.

— Lydia, îl iubeşti pe Egizio Ettore, continuă nepoata orbului.

Lydia scoase un ţipăt de spaimă.

— Îl iubeşti pe Egizio Ettore, repetă cerşetoarea, cu glas tare, punând mâna pe umărul Lydiei şi înfigându-şi degetele în carnea ei, îl iubeşti. Şi de aceea o urăşti pe Letiţia.

— Sfântă Madona, cine ţi-a spus taina mea, strigă Lydia cu vocea sugrumată.

— Tu singură, privirea ta, cântecul, lacrimile pe care le-ai vărsat.

— Şi dacă-l iubesc, răspunse Lydia, dacă o urăsc pe Letiţia? Ce-ţi pasă ţie? Nu cumva eşti spioana Letiţiei?

— Nu, eu sunt duşmana Letiţiei, ca şi tine.

— Atunci nu eşti ceea ce ai spus în casa tatălui meu?

— Nu, pe Sfânta Madonă nu, eram mascată. Priveşte!

Basmaua căzu de pe cap, părul şi buclele negre fură smulse, şi un păr blond se resfiră în jurul unui chip atât de frumos, cum era numai al Letiţiei.

— Aşadar... ne-aţi înşelat? Şi bunicul tău nu e orb?

— Signora, el vede tot atât de bine ca şi dumneata, răspunse o voce sonoră, şi bătrânul care mai stătea pe marginea drumului, se apropie cu un pas vioi de fiica primarului.

— Nu eşti cerşetor? Nu vii din Sicilia? Şi barba asta?...

— Totul e fals, totul e numai mască, răspunse bătrânul pe un ton batjocoritor şi barba albă se desprinse, părul cărunt dispăru şi Lydia zări o faţă palidă încadrată de o barbă neagră.

— Cine eşti? strigă fata primarului, dându-se cu un pas înapoi. Cu ce gânduri ai venit aici şi ai pătruns în casa tatălui meu?

— Cu aceleaşi gânduri, răspunse omul palid, cu o voce pătrunzătoare, care te chinuiesc şi pe tine. Tu vrei să distrugi fericirea lui Egizio Ettore şi a Letiţiei mai înainte ca mugurul să devină floare, mai înainte ca ei să fi gustat din plăcerile dragostei; ei bine, Lydia Salla, asta vrem şi noi...

Lydia era atât de înmărmurită la auzul acestor cuvinte,

încât trecură câteva minute până să se reculeagă. Se aşeză zdrobită pe o piatră, şi rămase nemişcată.

Aceşti doi oameni erau ispita ce-o îndemna mereu: Împlineşte-ţi dorinţa, distruge-o pe Letiţia, – Egizio Ettore va fi numai al tău.

Până în clipa de faţă se mai luptaseră în sufletul ei, îngerul bun cu cel rău, fără ca unul din ei să învingă... acum, acum îngerul bun era în pericol să fie doborât de puterea demonului. Lydia simţea că sunase ora hotărârii definitive.

— Nu căuta să afli, rosti omul palid cu barba neagră, plecându-se spre Lydia, nu cerceta de ce purtăm atâta ură Letiţiei. Nouă ea ne-a făcut mai mult rău decât ţie. Nici noi nu-i putem lăsa fericirea să fie nevasta lui Egizio Ettore şi de aceea am hotărât să distrugem legământul lor de astăzi. Iar tu, Lydia, vei sta oare pe gânduri să ne dai o mână de ajutor, când îţi stă în putinţă s-o faci fără nicio primejdie pentru tine? Dacă nu vrei să te nenoroceşti, dacă nu vrei să te osândeşti la o singurătate chinuitoare, fără un pic de dragoste şi fără fericire, atunci primeşte mâna pe care ţi-o întindem, încheie cu noi legământul teribil pe care ţi-l propunem şi al cărui scop este... moartea Letiţiei.

— Da, nu mai sta pe gânduri, îi strigă fiinţa blondă şi frumoasă, plecându-se spre Lydia. Prea mare e dragostea ta pentru Egizio Ettore, ca să-l poţi lăsa Letiţiei.

— Ce vreţi, strigă Lydia, ridicând mâinile ei tremurânde, de ce mă ispitiţi atâta, de ce vorbiţi lucruri atât de îngrozitoare? Da, o urăsc pe Letiţia, fericirea ei mă doare, dar nu mi-a făcut niciun rău, ea mă iubeşte şi eu... eu s-o nenorocesc?

— Şi dacă n-o faci, ea te va nenoroci, strigă bărbatul cu barbă neagră. În timp ce Letiţia va fi în culmea fericirii, tu vei rătăci prin pădure şi prin munţii ăştia, vei îmbrăţişa stâncile reci, îţi vei sprijini capul de pietrele moarte, căutând o alinare pentru chinul tău; şi apoi, te va mângâia gândul că Letiţia e fericită...

Cuvintele străinului ţâşneau ca un venin. Un fior străbătu corpul Lydiei, ea se cutremură, dar femeia blondă izbucni fără cruţare:

— Fiecare om are un drept la fericire, îl ai şi tu, Lydia. Crezi

că nu eşti tot atât de frumoasă ca Letiţia?

Îţi închipui oare că Egizio Ettore nu te va iubi, dacă Letiţia nu va mai fi pe lumea asta? Crede-mă, el va cădea la picioarele tale, toată dragostea şi mângâierile Letiţiei, îţi vor aparţine ţie. Şi când va fi al tău, o va uita pe Letiţia, chipul ei va deveni o umbră palidă în amintirea lui, căci tu vei ocupa tot sufletul lui, frumoasă Lydia.

— O Doamne! trimite-mi îngerul tău păzitor, strigă Lydia cu glasul înecat în lacrimi, să mă ferească de ispita ce-mi smulge inima! Îl iubesc pe Egizio, dar nu vreau să-l capăt prin crimă! Vai mie, ce să fac?

— Să mori singură şi părăsită, căci nu meriţi altă soartă, spuse apăsat străinul. Acela care nu are puterea să-şi cucerească singur fericirea, nu are dreptul să se plângă că n-a înfăptuit nimic. Rămâi cu bine, ai dat cu piciorul în propria ta fericire, Egizio Ettore aparţine Letiţiei or, din noaptea asta ea va fi a lui pentru vecie. Vino, tovarăşa mea.

Străinul o luă de mână pe fata cea blondă şi vru să plece. Dar în clipa aceea, Lydia se repezi la dânşii, şi apucându-i de mâini, strigă cu voce stinsă:

— Staţi, nu plecaţi, m-am hotărât. Dumnezeu mi-e martor că nu mai pot, aş fi înnebunit în noaptea asta. O! înlăturaţi-o chiar astăzi, distrugeţi-o, şi dacă vi-e milă de mine, omorâţi-mă, îngropaţi-mă aici printre munţii singuratici şi totul va trece fără să fiu nevoită să privesc cu ochii mei.

— Vei trăi şi vei triumfa, răspunse omul cu barba neagră, strângându-i mâna cu putere, în curând vei lua locul Letiţiei şi vei fi iubită de Egizio Ettore, cu aceeaşi patimă, dacă te uneşti şi lucrezi cu noi.

— Ei bine, o voi face, trebuie s-o fac, şi eu vreau să trăiesc, să fiu fericită.

— Aşa-mi placi, Lydia, izbucni blondina şi o îmbrăţişă pe fiica primarului, vino, sărută-mă, suntem surori întru răzbunare.

— Şi acum, spuneţi-mi care-i planul vostru, zise Lydia, dar mai întâi, ascultaţi-mă: Niciodată nu voi întinde mâna ca s-o ucid pe Letiţia. Vreau s-o înlătur din calea mea, fără să vărs sângele ei, fără să-i fac vreun rău.

— N-are să moară, spuse omul, cu barba neagră, nici noi n-avem de gând s-o ucidem. Ascultă planul nostru: După câte am aflat, diseară va avea loc o petrecere mare în cârciuma satului. Va urma o retragere cu torţe şi apoi va începe dansul. După ce Letiţia şi Egizio vor executa dansul mirilor, Letiţia se va retrage în odaia ei ca să-şi aştepte soţul.

— În odaia ei... murmură Lydia, cu buzele tremurătoare, ea nu va intra niciodată, nu, nu, acest lucru trebuie împiedicat.

— Dimpotrivă, o povăţui ispititorul, o lăsăm să intre în odaia ei, aşa cum laşi o pasăre să intre în colivie. Dar tu trebuie să ai grijă ca Egizio Ettore să n-o urmeze imediat, deşi dorinţa îl va mâna spre dânsa. Tu vei căuta să-l opreşti în drum, sub un motiv oarecare, ca noi să avem tot timpul.

— Dar ce vreţi să faceţi?

— S-o răpim pe Letiţia. În apropierea satului ne va aştepta o trăsură şi dacă Letiţia se va afla într-însa, n-o vei mai vedea niciodată.

— Dar Egizio Ettore îşi va ieşi din minţi, când va găsi patul gol!...

— Da, va turba de mânie, dar se va linişti repede, dacă tu îi vei oferi mângâierile tale, frumoasă Lydia.

— Şi-mi făgăduieşti că n-o vei ucide pe Letiţia?

— Îţi făgăduiesc.

— Nu-i de ajuns. Trebuie să-mi juraţi!

— Ei bine, îţi jurăm pe Sfânta Madona că o vom cruţa pe Letiţia.

— Aşadar, îl voi ţine pe Ettore, o jumătate de ceas şi cred că e de ajuns pentru săvârşirea planului vostru.

— De ajuns. Dar un singur lucru trebuie să ne promiţi, Lydia, să laşi deschisă uşa din dos a casei voastre ca să ne putem strecura şi să ai grijă ca niciun servitor să nu se afle în casă.

— Aveţi încredere în mine. Nu veţi fi tulburaţi.

— Aşadar, nu mai avem nimic de vorbit, zise omul cu barba neagră. Dă-mi mâna, Lydia, nu-ţi putem spune cine suntem, pentru tine n-are niciun rost să ştii unde se află Letiţia. La revedere!

Lydia nu ştia ce se întâmplase cu dânsa, totul se petrecuse

atât de repede, o putere ascunsă o mânase spre această hotărâre şi acum i se părea că visează.

Deodată, răsări iar în faţa ei cerşetorul cu barba albă, cu părul de argint ce se revărsa peste umeri, în atitudinea lui de om slab şi neputincios.

Buclele blonde ale însoţitoarei sale dispărură şi ele sub peruca neagră, frumoasa necunoscută îşi ascunse din nou faţa sub un capăt al basmalei şi căpătă iarăşi înfăţişarea umilă şi smerită de mai înainte.

— Rămâi cu bine, răsună din nou la urechea Lydiei şi cei doi necunoscuţi dispărură după o stâncă.

Cap. 67 – Lovitura de pumnal

Veselia ajunsese la culme, ospăţul pe care Fontanella îl dăduse în cinstea lui Ettore era pe sfârşite şi deodată izbucniră acordurile viorilor, trompetele răsunară, tobele uruiră şi o sută de glasuri strigară:

— Vin torţele! Torţele!

Egizio Ettore stătea în cerdac, ţinând-o de braţ pe Letiţia, alături de primar, de Ovidio şi de cei trei francezi. De aici ei voiau să ia parte la bucuria poporului.

În clipa când procesiunea trecea pe lângă el, Ettore se apropie de parmaclâcul cerdacului, întinse mâna şi strigă cu voce tare:

— Staţi o clipă, prieteni, vreau să vă vorbesc.

Se făcu o tăcere mormântală şi vocea lui Ettore putea fi auzită departe, peste piaţa din faţa cârciumii.

— Prieteni, strigă Ettore, vă mulţumesc din tot sufletul pentru cinstea pe care mi-aţi făcut-o astăzi. Credeţi-mă că nu o voi uita niciodată. Atâta timp cât va exista Fontanella şi inima mea va bate în pieptul meu, eu voi fi prietenul acestui sat, pe care-l iau sub paza şi ocrotirea mea. Dar vă sfătuiesc să trăiţi în pace cu vecinii voştri – căci pacea adună, iar cearta risipeşte –, e un proverb din bătrâni pe care trebuie să-l ţineţi minte cu toţii. Aţi făcut pentru mine o sărbătoare măreaţă şi nu ştiu cum aş putea să vă dovedesc recunoştinţa mea. Din

fericire, privelişte aceasta mi-a adus un gând, torţele voastre mi l-au dat, ca să vă ofer un spectacol, cum nu s-a mai văzut la nicio nuntă. Să nu vă speriaţi, iubiţi prieteni, dacă vă voi spune că spectacolul, pe care vi-l prezint, va purta un nume teribil: „Judecata, sau aşa se răzbună brigandul Egizio Ettore”. Tovarăşi, fiţi atât de buni şi scoateţi din şopron pe acela, pe care-l ţin ascuns acolo de ieri.

Cei trei francezi se îndepărtară imediat şi după câteva clipe, se întoarseră târând printre ei o umbră jalnică de om.

Era Vincenzo Rossati.

Dar acei care îl cunoşteau dinainte, nu l-ar fi recunoscut, atât era de prăpădit, atât de mult era stăpânit de duhul morţii; groaza se citea în toate trăsăturile feţei sale, care era de culoare pământie, părul îi atârna zburlit peste frunte, nasul i se subţiase, ochii erau adânciţi în orbite şi privirea-i era rătăcită ca la un om ieşit din minţi.

— Mai aproape! strigă Ettore, iar Neuville îl apucă pe Rossati de ceafă şi-l târî până în faţa brigandului. Uitaţi-vă la acest om! se adresă Ettore mulţimii. El poartă vina că eu sunt astăzi prigonit, că am devenit brigandul Egizio Ettore. Omul acesta are răspunderea că nu mai sunt un muncitor cinstit, că am fost gonit din rândurile oamenilor. Conştiinţa lui e încărcată că m-a împins pe drumurile crimei, depunând jurământ fals, în faţa juraţilor din Bonifacio. Omul acesta a chinuit şi călcat în picioare pe scumpa mea Letiţia, pe când era copilă, a batjocorit-o la fiecare pas şi, în sfârşit, a vrut s-o vândă contelui de Paris. Acum a sunat ceasul răfuielii. Răspundeţi voi, prieteni, ce pedeapsă se cuvine unui om, care a distrus, prin jurământ fals, viaţa altuia? Ce pedeapsă merită acela, care a vrut să vândă pentru bani o fată fără apărare? Ce pedeapsă merită acela, care jefuieşte morţii şi pentru că nu le poate scoate inelele, le taie degetele?

Câteva minute domni o tăcere solemnă, apoi se auzi un glas din mulţime:

— Mizerabilul merită moartea!

— Moartea, moartea! strigară oamenii din Fontanella, şi în aceiaşi clipă începu o înghesuială şi mulţimea se năpusti pe treptele terasei ca să pună mâna pe Rossati. Voiau să-l

linşeze.

Rossati scoase un urlet, glasul lui era ca răgetul unui animal înjunghiat, dar în clipa în care zeci de mâini se întinseră spre dânsul, Ettore îl împinse înapoi încât căzu în braţele lui Neuville.

— Înapoi, oameni din Fontanella! tună el în faţa năvălitorilor, înapoi, omul acesta îmi aparţine mie! El trebuie judecat aşa cum merită un sperjur. Dacă vreţi să-mi îndepliniţi dorinţa, oameni buni, atunci legaţi o frânghie de copacul acela mare din faţa bisericii.

Douăzeci de flăcăi dădură fuga să îndeplinească cererea aceasta; o frânghie fu legată de o creangă puternică iar celălalt capăt fu răsucit în formă de laţ.

— Înainte, Vincenzo Rossati! strigă Egizio Ettore. Acum îţi iei rămas bun de la viaţă.

— Milă! Îndurare! gemu Rossati. Nu mă omorâţi, vreau să trăiesc, vă voi îmbogăţi pe toţi, dăruiţi-mi viaţa!

La aceste cuvinte, el se aruncă la pământ, cuprinse genunchii lui Ettore, dar acesta îl izbi cu furie, trântindu-l înapoi.

— De la mine nu e nicio nădejde! strigă brigandul.

— Atunci, ajută-mă tu, se tângui Rossati, târându-se în genunchi în faţa Letiţiei şi apucându-i poala rochiei. Letiţia, e adevărat, te-am chinuit, te-am bătut, dar ai mâncat totuşi pâinea mea, ani de zile eu am ţinut locul tatălui tău.

— Un tigru ar fi fost un tată mai bun! tună Ettore. La o parte, n-o atinge cu mâinile tale spurcate!

— Îndură-te! şopti Letiţia. E adevărat! El e un ticălos, un mizerabil, un mişel, dar nu păta ziua nunţii noastre, te rog, fă-l nevătămător, dăruieşte-i însă viaţa.

Egizio Ettore stătea nehotărât, cu braţele încrucişate pe piept, iar privirile sale erau aţintite spre pământ.

— Egizio, e prima mea rugăminte pe care ţi-o fac în căsnicia noastră, şopti Letiţia, şi nu pot suporta gândul că omul acesta va muri aici, în ziua nunţii noastre. Eşti mişcat, şovăi, te implor, iartă-l!

— Iertare? tună Egizio. Milă faţă de sperjurul din Bonifacio? Nu, am jurat că mă voi răzbuna, ochi pentru ochi, dinte

pentru dinte. Pe când zăceam în celula din Casa Iadului, când razele soarelui îmi ardeau creierii de credeam că voi înnebuni, pe când muream de foame şi de sete, pe când eram un biet prizonier, atunci, atunci am jurat că-l voi pedepsi pe acest om, îl voi chinui fără milă, îndată ce va cădea în mâinile mele.

— Egizio, eu, Letiţia ta...

— Dacă mă iubeşti, atunci nu te mai ruga pentru el, Letiţia. Norocul tău, fericirea mea e în joc. Sau Vincenzo Rossati moare, sau cerul se prăbuşeşte pe pământ...

— Dumnezeu să se îndure de tine, rosti Letiţia, nenorocitul moare împăcat, eu nu pot face nimic pentru el.

În clipa aceea, Rossati sări în sus şi ca un animal sălbatic se repezi peste balustradă, în mijlocul mulţimii, căutând să fugă.

— Oho, mai încet, îi strigă deodată un glas, ei drace, mi-a zburat ţigara din gură!

Şi Tric-Trac îl înşfăcă, îl împinse înapoi şi peste o clipită, Ettore stătea iar lângă dânsul.

— Vincenzo Rossati, asta a fost ultima ta încercare, spuse el, căci acum vom termina cu tine. La drum spre locul judecăţii. Tric-Trac, înainte, ia-l de gât şi trage-l după tine!

Mai mult mort decât viu, Vincenzo Rossati se lăsă târât de către Tric-Trac prin praful străzii, până la copacul care fusese transformat în spânzurătoare. Aici, Ettore îşi aştepta jertfa.

Frumosul brigand nu mai era de recunoscut. De pe faţa lui dispăruse orice urmă de milă şi bunătate, trăsăturile îi erau încordate.

Vincenzo Rossati şovăi, deveni palid ca un cadavru, dar nu-şi pierdu cunoştinţa.

— Vezi laţul ăsta? strigă Ettore. Ţi-l voi pune în jurul gâtului şi voi face dreptate. Şi dacă mai poate fi o consolare pentru tine, o vei afla în faptul că nu vei fi singurul, pe care Ettore îl va pedepsi. Toţi acei, care au uneltit împotriva mea, umili sau trufaşi, bogaţi sau săraci, judecători sau martori, procurori sau zbiri, toţi vor simţi răzbunarea lui Egizio Ettore. Dar eu nu vreau să fiu călăul tău. Cine vrea să câştige o pungă cu o sută de galbeni?

Urmă o clipă de tăcere. Apoi îşi făcu loc un băietan voinic, acelaşi care se purtase atât de rău cu cerşetorul orb, şi zise:

— Stăpâne, eu sunt un om sărac, mă prind să-l trimit pe lumea cealaltă.

Ettore duse mâna la buzunar, scoase o pungă plină cu aur şi o aruncă flăcăului.

— Prinde-o! strigă el. Punga e a ta, apucă-te de lucru, iar voi toţi daţi-vă înapoi. Călăul şi victima trebuie să rămână singuri.

Egizio Ettore se apropie încet de terasă, cu capul plecat în piept şi o zări pe Letiţia care era gata să leşine.

— Egizio, ce-ai făcut! spuse ea, suspinând, e îngrozitor, oribil, am văzut faţa ta palidă şi schimonosită, aşa nu mai vreau s-o văd niciodată.

— Dacă vrei să fii soţia brigandului Ettore, trebuie să te obişnuieşti cu astfel de privelişti, răspunse banditul, şi îi strânse cu înfrigurare mâinile.

Călăul îşi înşfăcă între timp victima, îl puse pe Rossati pe un bolovan, care se afla lângă copac şi-i trecu laţul în jurul gâtului.

— Fă-ţi ultima rugăciune, îi spuse călăul, dar repede!

— Lasă-mă, lasă-mă să vorbesc, horcăi Rossati, vreau să mai vorbesc o dată cu Ettore.

— Vorbeşte dar nu prea mult, mi-am primit plata şi trebuie să-mi îndeplinesc lucrul.

— Egizio Ettore, se auzi un glas de la locul de execuţie, trebuie să-ţi mai spun două cuvinte, trebuie să-ţi destăinui ceva, pentru care-mi vei dărui viaţa.

— Călău, fă-ţi datoria! răsună glasul lui Ettore, nu mai am nimic de vorbit cu omul acesta. El nu-mi mai aparţine mie, ci e al călăului!

— Aşa, acum ai auzit, spuse tânărul, ţine capul puţin plecat, aşa, am trecut laţul, acum, sări de pe piatră...

— Da, voi sări, spuse Rossati cu voce înăbuşită, dă-te puţin înapoi.

Dar în clipa în care Rossati se simţi liber de strânsoarea călăului, el strigă cu toată puterea:

— Ei bine, Egizio Ettore, n-ai vrut să mă asculţi, de aceea nu vei afla niciodată cine-i tatăl Letiţiei tale. Taina aceasta o iau cu mine în mormânt!

— Stai! strigă atunci, Ettore, vreau să-l aud. Sfinte Dumnezeule, ţineţi-l, să nu moară! Cine, cine e tatăl Letiţiei mele?

Brigandul sări scările terasei, dar în clipa în care se repezi la Rossati, el văzu că osânditul îşi duce mâinile la cap şi sare de pe piatră.

Un trup se desprinse din copac şi se legănă în jurul trunchiului.

Ettore se repezi ca un turbat la victima sa. Acum nu mai era mânat de dorul răzbunării, acum voia să afle ce putea să-i spună Vincenzo Rossati, căci simţea că omul acesta cunoaşte taina care avea o valoare imensă pentru el şi pentru Letiţia.

Vincenzo Rossati o crescuse pe Letiţia, o găsise odinioară în faţa casei, pe când ea era o fetiţă de 4 ani.

Egizio era sigur că Rossati ştie cine sunt părinţii Letiţiei, dar din motive josnice, el n-a rostit niciun cuvânt faţă de Letiţia.

Şi acum în ultima clipă a vieţii sale, ar fi dezvăluit taina. Nădăjduia că în felul acesta îşi va răscumpăra viaţa.

Şi oricât de mult îl ura Ettore pe acest om, ar fi fost înclinat să-l ierte, sub anumite condiţii. Poate că astfel el ar fi putut îndeplini marea dorinţă a Letiţiei, să uşureze marea povară ce-i apăsa sufletul.

Dacă Rossati ar fi spus adevărul, Letiţia ar fi putut afla cine sunt părinţii ei şi cu preţul acesta Ettore s-ar fi mulţumit cu răzbunarea de până acum.

Brigandul se gândea să-l elibereze din laţul care-i cuprindea gâtul şi ameninţa să-l înăbuşe. Voia să-l ducă în braţele sale până la verandă şi acolo l-ar fi readus în simţiri, l-ar fi făcut să mărturisească cine sunt părinţii Letiţiei.

Dar cât de mare îi fu groaza, când văzu că Rossati se aruncă de pe piatră, că laţul i se strânge şi-l sugrumă.

Atunci el îl ridică cu putere, şi cei trei francezi veniră în fuga mare, iar Lamotier scoase un cuţit şi tăie frânghia.

— Trebuie să-l salvăm, strigă Ettore. Repede, faceţi loc!

— Nu mai nădăjdui, Ettore, spuse Neuville, nu vezi că ţii în braţele tale un mort?

— Mort! strigă Ettore şi privi la trăsăturile schimonosite ale executatului.

Atunci el se convinse de adevăr. Da, Rossati era mort, nu mai încăpea nicio îndoială. Dar Ettore nu înţelegea cum a putut să moară în jumătatea de minut pe care a pus-o ca să ajungă până la el.

Atunci îl văzu pe Lamotier dându-se cu un pas înapoi şi strigând cu glas tremurător:

— Egizio Ettore, nu tu ai fost acela care l-ai executat, nu tu l-ai omorât pe Vincenzo Rossati! Altcineva l-a ucis! Priveşte, a fost înjunghiat cu un pumnal pe la spate.

Un urlet de groază ieşi din pieptul lui Ettore, când zări mânerul unui pumnal înfipt între coastele lui Rossati. Cu o mână tremurândă el apucă pumnalul şi-l scoase încet.

Pumnalul care-l ucise, era neobişnuit de lung şi ca toate pumnalele italieneşti, îngust şi ascuţit ca un ac. Cu arma aceasta, ucigaşul l-a nimerit pe Rossati drept în inimă. Nu era deci nicio mirare că moartea i-a fost fulgerătoare.

— Mort, strigă Ettore, şi se uită cu ochii aiuriţi spre cei din jurul său. A murit, dar nu de mâna mea! N-a fost ucis de călăul pe care l-am tocmit. N-a fost omorât de frânghia care-i strângea gâtul, ci de o lovitură de pumnal. Cine a fost ucigaşul? Cine e interesat ca Vincenzo Rossati să nu vorbească?! Făptuitorul trebuie să fi fost ascuns sub copacul, unde stătea nenorocitul şi în timp ce rostea ultimele cuvinte şi eu mă apropiam de el ca să-i scot laţul din jurul gâtului, mizerabilul i-a dat lovitura de graţie! Aşadar, există la Fontanella un om, căruia Vincenzo Rossati ar fi putut să-i devină periculos. Dacă ar fi fost numai asta, s-ar fi mulţumit cu sfârşitul pe care i l-am pregătit eu. Dar nu, criminalul a săvârşit fapta lui, tocmai atunci când eram hotărât să-l ascult, pentru că voia să-mi facă destăinuirile care erau atât de însemnate pentru mine şi pentru Letiţia. Sunt în faţa unei enigme, pe care n-o pot dezlega!

— Şi care nu va fi dezlegată niciodată! spuse primarul. La Fontanella nu e niciun străin, nimeni nu s-a putut furişa în sat; pentru că am avut eu grijă să închid cele două porţi ca să nu poată intra niciun străin. Şi apoi, orice om care nu e din satul nostru, ar fi fost recunoscut imediat. Nu rămâne decât o singură explicaţie: că cineva din mijlocul nostru l-a ucis pe

Rossati şi nu înţeleg, Ettore, de ce nu te-ai gândit la aceasta. Nu cumva mâna care a ucis, a fost împinsă de milă pentru cel condamnat?

— Sigur că asta trebuie să fie, spuse Ovidio, cineva a vrut să grăbească moartea ta Rossati ca să-l scape de răzbunarea ta!

— Dacă ar fi aşa, murmură brigandul, aş fi mulţumit! Totuşi, nu cred că acesta e adevăratul motiv şi mi-e teamă că nu voi putea găsi un altul!

Cap. 68 – O descoperire lugubră

În timp ce cadavrul lui Rossati fu îndepărtat, brigandul se apropie de Letiţia.

— Iubitul meu, îi şopti ea, a fost groaznic! O, cât de frumos a început ziua nunţii noastre şi cât de înfiorător s-a terminat.

— Ne vom retrage, Letiţia mea, spuse brigandul depunând o sărutare pe fruntea ei albă. Vino, te voi conduce în odaia nupţială.

— În camera nupţială! răspunse Letiţia, plecându-şi privirile. O, Egizio, strânge-mă la pieptul tău. Căci simt că fericirea noastră dispare, că ne urmăreşte ceva mai îngrozitor decât tot ce am îndurat până acum.

— N-ai teamă, copila mea, răspunse Egizio Ettore, suntem aici departe de orice pericol şi putem sta câteva zile, nesupăraţi de nimeni. După aceea vom pleca de aici şi tu, Letiţia mea, mă vei urma încotro te voi duce. Nu e oare şi dorinţa ta să petrecem sus pe vârful Fontanellei, timpul numit de oameni, luna de miere?

Pe când îi punea această întrebare, el porni cu dânsa spre şosea şi se îndepărta din ce în ce mai mult de copacul din faţa bisericii, unde Rossati îşi dăduse sfârşitul.

— Te întreb înc-o dată, Letiţia mea, spuse brigandul, eşti hotărâtă să te duc pe culmile Fontanellei ca să locuim în biserică, primele săptămâni ale căsniciei noastre? Locuinţa pe care ţi-am ales-o nu e chiar atât de bună, dar nu vom duce lipsă de hrană, pe care ne-o va trimite primarul din

Fontanella, vom lua cu noi perne, ca trupul tău frumos să nu se chinuiască pe treptele altarului, iar bătrâna capelă se va transforma pentru noi în cea mai măreaţă cameră nupţială. Ne vom înveli cu iederă, luna va pătrunde în liniştea odăii noastre şi Sfânta Ocrotitoare a locului va sta de pază lângă noi. Letiţia mea spune, vii cu mine?

— Da, vreau... vreau! zise Letiţia şi se lipi de iubitul ei. O, scumpul meu Egizio, nu mai zăbovi şi du-mă pe culmile Fontanellei, pentru că numai acolo putem fi liniştiţi. Ah, nu tremur pentru mine, sunt îngrijorată de tine, Egizio, să nu te răpească înc-o dată zbirii, să nu dea peste tine şi să nu te fure.

Îl înlănţui cu braţele ei albe şi el simţi tremurul corpului ei.

— Letiţia mea, acum nu putem părăsi satul, spuse el, căci vom da de ruşine pe primar şi pe toţi locuitorii de aici. Ei mi-au făcut nunta aşa cum se cuvine numai unui prinţ. Nu, Letiţia mea, nu trebuie să părăsim Fontanella ca nişte vinovaţi, trebuie să ne luăm rămas bun de la aceşti oameni în chip cinstit. Vom mai rămâne aici trei zile. Odăiţa din casa primarului ne aşteaptă, te voi însoţi, iubito.

— Dacă vrei tu, răspunse Letiţia, îndreptându-se, rămânem aici încă trei zile, dar aş fi de o mie de ori mai bucuroasă dacă aş fugi acum în munţi cu tine. Totuşi, dacă nu poate fi altfel, mă voi duce chiar acum în casa primarului. Tu însă, mai rămâi aici, iubitul meu, pentru că... ştii... aş vrea să fiu singură când îmi scot rochia de mireasă.

— Foarte bine, Letiţia, spuse Ettore, du-te! Eu vin peste un sfert de oră. Peste puţin, Letiţia mea, peste puţin voi fi cu tine, lasă uşa întredeschisă.

— Dar voi stinge lumânarea, spuse Letiţia, repede, nu-i aşa că vei nimeri şi pe întuneric?

— Sigur, draga mea, răspunse Ettore, şi-i sărută buzele fierbinţi. Du-te, la revedere, va fi cea mai fericită întâlnire ce poate exista între doi oameni.

— La revedere! strigă Letiţia şi se aruncă la pieptul lui. Apoi se dezlipi de el şi trecu şoseaua în fugă.

Ettore rămase nemişcat în mijlocul drumului şi se uită după dânsa. O văzu cum se apropie de casă, cum deschide uşa şi

intră, apoi se întoarse şi cu inima ce-i zvâcnea ca o mare furtunoasă, se îndreptă spre cârciumă.

Aici începuse între timp dansul. Întâmplarea cu Rossati părea uitată cu desăvârşire pentru oamenii din Fontanella.

Când Ettore intră în sala de dans, fu întâmpinat de cele mai frumoase fete din sat şi fiecare voia să fie luată la dans de brigand. Dar el le îndepărtă pe toate cu un gest şi răspunse râzând:

— Nu, frumoasele mele, sunt gata să dansez cu voi, oricând, dar nu astăzi, acum daţi-mi drumul, astăzi aparţin numai Letiţiei mele!

— Are dreptate, spuse un glas de lângă Ettore, nu trebuie să danseze cu niciuna din voi, pentru că ar face geloase pe celelalte. De aceea vom încinge în jurul lui o horă corsicană. Înainte fetelor, daţi-vă mâinile, vom vedea dacă poate scăpa de noi.

Lydia rostise aceste cuvinte cu glas puternic, dar în ochii ei se aprinse o flacără ciudată, faţa ei era de o paloare cadaverică.

Ea ştia doar că în clipa asta, cei doi tovarăşi îşi executau planul lor mârşav, şi că datoria ei era să-l reţină pe Ettore în cârciumă, cel puţin o jumătate de ceas.

Până când brigandul să se reculeagă, vreo treizeci de fete îl prinseră într-un cerc, orchestra începu să cânte, săltăreţ.

Primele clipe i se părură lui Ettore foarte plăcute, dar văzând că dansul se prelungeşte prea mult, el deveni nerăbdător, căci făgăduise Letiţiei să nu întârzie.

— Lăsaţi-mă, strigă Ettore, daţi-mi drumul, voi dansa mâine până veţi cădea de oboseală, astăzi însă...

Dar mandolinele, flautele şi viorile nu mai conteneau, fetele se învârteau mereu cu obrajii aprinşi şi Ettore rămase zăpăcit, simţea că ochii i se împăienjenesc şi nu putea face altceva decât să aştepte sfârşitul dansului.

După un sfert de oră, dansul luase sfârşit, câteva fete căzură istovite.

Ettore pândise o ruptură în lanţ şi fugi.

El voia să părăsească sala, dar Lydia se ivi în faţa lui.

— Egizio, Egizio! şopti ea.

— Ce vrei?

— Nu cunoşti obiceiurile din Fontanella? Nu ştii că mirele, înainte de a păşi în odaia miresei, trebuie să bată un cui în crucea de pe mormântul fecioarei?

— Nu, obiceiul ăsta nu mi-e cunoscut, răspunse Ettore.

— Totuşi, trebuie să-ţi faci datoria, căci oamenii din Fontanella se vor simţi jigniţi, dacă nu urmezi datina lor.

— Fontanella e a doua mea patrie şi mă voi supune, răspunse frumosul brigand.

— Atunci urmează-mă, spuse Lydia, te voi conduce la cimitir, acolo te vei apropia de mormântul unei fecioare şi vei bate un cui în cruce, apoi vei fi liber.

Lui Egizio nu-i fu tocmai plăcut ceea ce-i cerea Lydia, dar îşi spunea că nu-i poate jigni pe oamenii din Fontanella.

— Atunci să mergem mai repede, zise el, nerăbdător.

— Îndată, vreau să iau un ciocan şi un cui, cred că nu le ai cu tine.

Ea dispăru şi Ettore fu nevoit să aştepte câteva minute. În sfârşit ea se întoarse şi spuse:

— Am luat tot ce trebuie. Să mergem.

Îl duse pe Ettore printr-o uşă dosnică până în grădina cârciumii, apoi pe un drum ocolit ce trecea peste un pârâu. Ajunseră la cimitir şi Lydia căută mult până să dea de mormântul fecioarei. În sfârşit, ea găsi o movilă pe care se afla o cruce şi Ettore văzu vreo cincisprezece cuie bătute într-însa.

— Cine a fost fata care se odihneşte aici? o întrebă el.

— Fata asta a murit la 17 ani, răspunse Lydia, a fost o bună prietenă a mea. A iubit pe un bărbat, care era legat de altă femeie; ea-l iubea de o mie de ori mai mult decât cealaltă, şi dacă omul acela ar fi luat-o, el ar fi fost fericit. Dar el era orbit de farmecele celeilalte, se însură, şi fata muri cu inima sfâşiată în ziua nunţii sale.

Ettore se uită uimit la Lydia.

Ce destin trist îi dezvăluia fata primarului în noaptea asta frumoasă, sortită numai bucuriei!

— Şi el? o întrebă Ettore cu glas schimbat, ce s-a întâmplat cu el?

— El? El a luat-o pe cealaltă, ea a risipit toată averea lui, a devenit amanta unei slugi, după ce s-a săturat de bărbatul ei. Şi atunci, el care vedea toate astea, dar nu putea face nimic, pentru că era un om slab, s-a dedat beţiei şi într-o bună zi a murit în stradă.

— Ce tragedie îngrozitoare! strigă Egizio Ettore. Da, voi bate cuiul în crucea acestei fecioare, apoi voi rosti o rugăciune la mormântul ei, ca să mă rog pentru mântuirea sufletului ei.

Lovituri lugubre răsunară în noapte peste cimitirul cufundat în tăcere. Apoi îngenunche lângă mormânt şi o rugăciune domoală picură de pe buzele sale şi se ridică spre cer.

Şi în timp ce el stătea îngenuncheat, Lydia era înapoia lui şi se uita la el cu priviri înflăcărate. Pieptul i se zbătea şi-i venea să se repeadă, să-l înlănţuie cu braţele şi să-l ducă undeva, departe, prin locuri sălbatice, unde să fie numai al ei!

Ah! dacă tovarăşii ei s-ar fi ţinut de cuvânt, soarta celeilalte ar fi acum pecetluită.

La acest gând, Lydia fu cuprinsă de spaimă. Dar zarurile au fost aruncate şi nu mai putea să dea înapoi.

— El va turba. Va plânge. Îşi va ieşi din minţi, îşi spuse Lydia, dar nu există durere omenească, pe care vremea să n-o aline. Pe urmă, pe urmă îi voi şterge din inimă imaginea Letiţiei şi voi sădi chipul meu. Nu sunt oare inimoasă, nu sunt demnă să fiu iubită, n-am şi eu dreptul la fericire?

Ettore se ridică, dădu Lydiei ciocanul şi părăsiră cimitirul.

La cârciumă el se despărţi de Lydia şi-i strânse mâna.

— Fetiţo, mâna ta e rece ca gheaţa, spuse el. Ce ai, eşti bolnavă?

— Nu ştiu, răspunse Lydia, mi se pare că am friguri.

— Noapte bună şi gândeşte-te la sănătatea ta. Dumnezeu să te aibă în paza lui, Lydia!

Se întoarse şi plecă. Ea îl urmări cu privirile, până îl văzu intrând în casă, dar apoi fu cuprinsă de o teamă grozavă. Lydia nu mai putu sta locului, îşi iuţi pasul şi ajunse lângă uşa casei tatălui ei.

Şi în clipa în care deschise uşa, ea auzi un urlet care-i îngheţă sângele în vine.

— A dispărut, spuse Lydia cu glas înăbuşit. Iar el, el ştie totul. Totul? Nu, el ştie numai că Letiţia a dispărut, dar nu poate bănui că mâna mea a fost amestecată în această dispariţie, căci eu am fost împreună cu el.

— Ajutor! Ajutor! răsună un glas prin casa primarului. Letiţia mea a dispărut, doi morţi pe pragul odăii, ajutor, o! noapte blestemată!

Lydia se cutremură, se dădu înapoi, picioarele n-o mai ţineau.

Omul palid s-o fi înşelat, fiinţa cea blondă şi frumoasă să-şi fi călcat jurământul? Ei au jurat doar că nu o vor ucide pe Letiţia şi acum Ettore striga ajutor, vorbea de doi morţi.

Uşa se deschise cu zgomot şi în prag apăru Egizio Ettore.

Dar Lydia scoase un ţipăt şi se dădu înapoi, căci în prima clipă ea nu ştia dacă omul acesta mai era frumosul brigand sau numai umbra lui.

Părul negru îi atârna vâlvoi pe frunte, trupul lui înalt se încovoiase, faţa îi era schimonosită, ochii lui holbaţi şi rătăciţi se uitau în bezna de afară.

— Egizio Ettore, ce s-a întâmplat? strigă Lydia.

— Ah, tu eşti Lydia, rânji Ettore şi se târî până la dânsa ca să-şi sprijine mâinile de umerii ei. Lydia, vino, să mergem! Letiţia a dispărut, tatăl tău e mort, fratele tău, mort!. Ha, ha, ha, aşa a luat sfârşit nunta lui Ettore.

Cap. 69 – În noaptea nunţii

O dramă teribilă, o tragedie în adevăratul înţeles al cuvântului se petrecuse în casa primarului, Spectacolul pe care Lydia îl organizase cu atâta viclenie, luase o întorsătură neprevăzută. Dacă ar fi renunţat la toate pornirile inimii sale, ea singură l-ar fi condus pe Ettore în braţele Letiţiei, căci ea singură era acum cea mai crunt lovită.

După ce se despărţise de Ettore, Letiţia se retrase în casa primarului şi cu inima plină de emoţie urcase scările spre odaia ei.

Când deschise uşa, ea zări că odaia fusese împodobită de o

mână gingaşă şi iubitoare. Peste tot erau presărate flori, covorul de lângă pat era plin de viorele, lampa care atârna de tavan, înfăşurată cu un văl roşu, era plină de trandafiri şi în aer plutea un miros îmbălsămat.

Cei trei francezi arătară Letiţiei această atenţie, căci erau vrăjiţi de farmecul, frumuseţea şi bunătatea tinerei fete.

— Ce frumos! zise Letiţia şi rămase o clipă în prag, aşezându-şi mâinile pe piept.

Apoi ea intră şi se aşeză pe un scaun, care se afla lângă patul ei.

— Da, sunt fericită, murmură dânsa, înălţând mâinile împreunate spre cer, o, sunt atât de fericită! Dumnezeule, te implor, lasă-mi fericirea asta, ocroteşte-l pe Egizio al meu, fă să stau mulţi ani alături de el şi dacă-mi e sortită o moarte comună, fă, Doamne, să fiu cu el numai câţiva ani în fericire. Îţi mulţumesc ţie, Prea Sfântă Născătoare, că mi-ai hărăzit clipa asta, cea mai sfântă a vieţii mele, acum mă împodobeşte rochia de mireasă, iar iubitul meu trebuie să vină.

Letiţia închise ochii, faţa i se împurpură, pieptul ei se zbătea în ritmul respiraţiei, şi-şi acoperi faţa cu mâinile.

Ea păşi spre uşă, trase zăvorul şi abia acum începu să-şi desprindă rochia.

Încet, încet îşi scoase coroniţa şi o privi cu melancolie. O duse cu evlavie la buze şi o sărută cu ardoare.

Apoi îşi scoase vălul şi începu să-şi desprindă rochia.

Se întinse apoi în patul nupţial şi stinse lampa, întunericul cuprinse odaia, dar numai pentru o clipă, căci luna care aşteptase până acum ascunsă după nori, se ivi la fereastră şi inundă încăperea cu lumina ei argintie.

Letiţia îşi cufundă capul în perne, şi rămase aşa, înfiorată, tremurătoare... o mireasă care e în aşteptarea mirelui.

Deodată se auziră paşi afară. O Doamne, uitase să deschidă uşa.

— Egizio... Egizio, tu eşti? îngână ea şi se ridică în pat.

Niciun răspuns.

Letiţia păşi cu picioarele goale până la uşă şi trase zăvorul.

— Egizio, mai aşteaptă o clipă, spuse ea, să mă strecor în

pat. Îmi făgăduieşti, nu-i aşa?

— Da îţi făgăduiesc! se auzi un glas de afară.

— Cât de ciudat i s-a schimbat vocea, îşi spuse Letiţia. Cuvintele acestea parcă nu sunt rostite de el. Dar cine altul poate să fie? Toată lumea ştie, că aici e camera nupţială şi Lydia a avut grijă ca nimeni să nu intre în casă.

Când se întinse iar în pat, ea se înveli în plapumă.

— Egizio, îngână ea cu vocea tremurătoare, o, iubitul meu, cât de lungă mi-a fost aşteptarea, vino, sărută-mă! Tot ce-am visat până acum, se împlineşte, tot ce am dorit coboară acum din ceruri, purtat pe aripi de îngeri.

Ah!... Sunt pierdută!... Contele de Paris!...

Acela care intrase, era într-adevăr Robert de Paris. Se plecă peste dânsa şi-i strânse mâinile.

— Mă recunoşti? spuse el cu vocea răguşită.

— Te recunosc, eşti omul cel mai ticălos de pe pământ. Cum ai intrat în odaia asta? Să nu crezi că vei pleca nepedepsit de aici. Ettore trebuie să vină din clipă în clipă...

Un zâmbet ironic apăru pe buzele contelui de Paris. Abia acum, Letiţia îşi dădu seama că nu era singur, căci lângă uşă stătea o făptură îmbrăcată în negru, cu faţa ascunsă sub gluga mantiei.

— Repede... îmbracă-te... urmează-ne! porunci Robert de Paris. Te voi duce departe de aici... departe de Fontanella.

— Departe de Fontanella! strigă Letiţia cu voce înecată. Nu, asta nu. Dacă vrei să mă omori, omoară mă chiar aici...

— Să te omor? Nu voi face asta, căci am jurat că trebuie să fii a mea, frumoasă Madonă din Saint-Étienne, şi contele de Paris ştie să se ţină de cuvânt!

Cu o smucitură, Letiţia fu ridicată din pat.

— Îndurare! gemu ea. Ucide-mă, conte de Paris, dar lasă-mă aici, cel puţin cadavrul meu să fie al lui Ettore, dacă nu mi-e sortit să fiu a lui, în viaţă. O, Doamne! În ziua nunţii mele, în cea mai fericită clipă! Aşadar, asta a fost voia Cerului, să-mi arate numai fericirea, şi acum...

— Taci, n-avem timp! o întrerupse contele. Prietena mea, vino aici şi pune-i rochia.

Robert de Paris se dădu un pas înapoi şi peste o clipă se ivi

lângă pat străina care intrase odată cu el, şi o sili să se ridice.

În mai puţin de un minut, rochia de mireasă îi fu îmbrăcată, şi în zadar încercă Letiţia să se împotrivească.

— Gata? întrebă Robert.

— Gata! răspunse femeia în mantia neagră.

— Bine, plecăm. Tot satul e buimăcit de veselia zilei. Nimeni nu ne va vedea, iar trăsura ne aşteaptă în apropiere. De astă dată am învins!

Letiţia se zbătu din toate puterile.

— Nu. Nu mă duci, strigă ea. Egizio, ajutor! ajutor!

— Taci, sau te ucid, o ameninţă contele.

— Mai bine să mor, înfige pumnalul în inima mea, dar nu te urmez. Nicio putere din lume nu va fi în stare să mă ducă de aici. Eu sunt soţia lui Ettore, voi muri după dorinţa lui, fără să tremur.

— Aşa, atunci îţi punem plasturele cătrănit, strigă Robert şi scoase din buzunarul hainei un obiect de culoare neagră. În aceeaşi clipă, străina răsuci braţele Letiţiei şi le ţinu strânse, la spate.

Contele se aplecă peste biata fată şi apăsă ceva pe gura ei. Un ultim strigăt şi plasturele se lipi pe gura Madonei din Saint-Étienne.

Ah, în locul sărutărilor fierbinţi ale lui Egizio, pe care le aşteptase cu atâta ardoare, buzele ei fură zăvorâte cu un obiect oribil, de care se servesc numai criminalii din Londra, când se aruncă asupra victimei pe care o jefuiesc şi o aruncă apoi în apele Tamisei.

Letiţia era pierdută. Ea îşi spunea aceasta în gând, căci nu mai era în stare să strige.

Robert de Paris şi femeia în negru, care nu era alta decât Gilda, o înşfăcară şi deschiseră uşa. Letiţia făcu înc-o dată încercarea să se elibereze, dar în zadar.

Deodată, însă, se auziră paşi de afară. Letiţia auzi cum paşii aceştia se apropie şi speranţe noi îi umplură pieptul.

— Drace! scrâşni Robert. Vine cineva. Aşadar, mizerabila n-a avut grijă să putem lucra neştirbiţi. Pregăteşte armele, e vorba de o luptă pe viaţă şi pe moarte.

O împinse pe Letiţia cu atâta putere încât ea căzu pe

duşumea. În clipa următoare văzu că cei doi erau înarmaţi, contele cu un revolver şi tovarăşa lui cu un pumnal pe care-l scoase de sub mantie.

— Ce s-a întâmplat? se auzi un glas, în care Letiţia îl recunoscu pe Ovidio. Letiţia, eşti singură? Unde i Egizio Ettore?

— Va veni acolo, unde te voi trimite acum, strigă Gilda şi se năpusti asupra lui.

Pumnalul izbi cu furie şi Ovidio se prăbuşi. Totul se petrecuse într-o clipită.

Tânărul zăcea pe scări, un ţipăt înfiorător ieşi de pe buzele sale:

— Ajutor!... Ajutor!...

— Ce-i asta? strigă bătrânul primar, care venise împreună cu fiul său. Mizerabililor, mi-aţi ucis nădejdea bătrâneţelor mele!

Dar nenorocitul abia rosti aceste cuvinte şi se auzi o detunătură. Primarul se clătină, apoi se prăbuşi la pământ. Glontele lui Robert de Paris îl nimeri în frunte şi-l ucise pe loc.

Letiţia fu cuprinsă de o spaimă nebună şi văzu cum cei doi criminali o duc peste cadavrele celor doi bărbaţi, care şi-au dat viaţa pentru dânsa. Apoi fu târâtă pe scări şi îşi pierdu cunoştinţa.

Robert de Paris şi Gilda o transportară pe Letiţia fără ca cineva din sat să-i fi văzut. Lydia le descrisese drumul, pe care nu vor întâlni pe nimeni, şi într-adevăr, ei ajunseră la trăsura care-i aştepta.

Trăsura se puse în mişcare şi peste puţin dispăru în pădure.

Cap. 70 – Spovedania Lydiei

Cuprins de presimţiri neliniştitoare, Ettore intră în casă. Urcă scările în grabă şi ajungând sus, el înaintă, pipăind, prin întuneric.

Deodată se lovi de un corp, ce zăcea pe duşumea. Se aplecă, dar abia întinse mâna şi un ţipăt îi scăpă de pe buze, căci simţi sub mâini sânge cald.

Aprinse un alt chibrit şi la lumina lui el zări două cadavre. Îl recunoscu pe primar şi pe fiul acestuia.

Gândul la Letiţia îl făcu să se cutremure, şi păşi cu băgare de seamă peste cele două cadavre.

— Letiţia, Letiţia! strigă el.

Dar în zadar răsună strigătul lui şi abia acum el vedea dezordinea din dormitor.

Un scaun răsturnat, patul răscolit, pe prag zăceau cei doi morţi.

— Trădare! izbucni el, Letiţia a fost răpită, primarul a fost ucis. Criminalii nu puteau să intre pe fereastră, se vede că s-au furişat pe o uşă dosnică. Letiţia!... Letiţia!...

În nemărginita lui durere, Ettore căzu pe pat, apoi se ridică, fugi spre uşă, căutând o urmă a bandiţilor. Dar nu găsi nimic.

Ajunse lângă uşa din faţă, o deschise cu putere şi căzu în braţele Lydiei.

— Letiţia mea a dispărut, a fost răpită, Lydia, tatăl tău, fratele tău au fost omorâţii Aşa s-a sfârşit nunta lui Egizio Ettore!

Trecură câteva minute până ce Lydia fu în stare să pună o întrebare lui Ettore, minute se scurseră până brigandul se dezmetici din starea lui, ca să poată răspunde.

Palizi, nemişcaţi, se priveau unul pe altul, şi fiecare citea groaza în ochii celuilalt.

Lydia se reculese cea dintâi.

— Tata e mort? Şi Ovidio? Nu, nu-i adevărat, nu se poate, e o minciună, Ettore!

— O, ce bine ar fi dacă ar fi o minciună! spuse brigandul. Dar e adevărat! Stau întinşi sus, pe prag; primarul e împuşcat. iar Ovidio înjunghiat. Şi Letiţia a dispărut, nu mai e aici, a fost răpită, răpită! O, Dumnezeule din ceruri, s-a făptuit o crimă nelegiuită şi josnică împotriva mea. Letiţia nu mai e, Letiţia e dispărută.

Un sughiţ îi sugrumă glasul, încercă să respire, i se părea că se înăbuşe, tot sângele îi năvăli în obraji.

— Pentru Dumnezeu! strigă Lydia, fii bărbat, vino-ţi în fire. Eu sunt o femeie! Eu nu tremur, nu mă vaiet, vreau să-l văd pe tata, vino, du-mă sus! E mort, spune, e mort?

Ea se opri în pragul odăii şi rămase nemişcată...

Aici zăceau două trupuri neînsufleţite, cu ochii stinşi şi holbaţi.

O pată întunecată arătă locul unde glontele lovise pe primarul din Fontanella şi Ovidio zăcea lângă dânsul cu braţele întinse şi din pieptul lui curgea încă sângele.

Lydia scoase un ţipăt fioros. Ca ieşită din minţi ea se aruncă la pământ. Mintea ei nu putea pricepe ce se petrecuse, ochii ei zgâiţi se uitau la cele două cadavre.

— Răzbunare! rostiră buzele ei, în prada unei agitaţii de nedescris. Cu pumnii încleştaţi, ea se lovi în piept, îşi înfipse degetele în carne, îşi smulse părul, în vreme ce urla mereu: Nelegiuito, răzbunare!

— Ce spui? strigă Ettore şi-i apucă mâinile. Lydia, o femeie i-a ucis? Şi tu o cunoşti?

— Da, o cunosc pe femeia asta! strigă Lydia, uitându-se la brigand cu ochii rătăciţi. Mă întrebi dacă o cunosc pe femeia asta? Nici nu bănuieşti cine-i nelegiuita care a vărsat sângele acesta.

— O, Lydia, simt că înnebunesc! Dar nu se poate, nu se poate ca tu s-o fi văzut, erai doar cu mine când s-a înfăptuit crima. Am bătut doar cuiul în crucea de pe mormântul fecioarei! O, spune-mi numele ei, poate mai e încă vreme, şi-ţi jur că răzbunarea va fi îngrozitoare. Dar la ce să ne mai văităm? Trebuie să-i urmărim pe criminali, trebuie să punem mâna pe dânşii! Lydia, adună tot satul, repede, nu trebuie să pierdem nicio clipă.

Dar Lydia nu-l auzea. Stătea îngenuncheată lângă cadavrul tatălui ei, dar nu îndrăznea să-l acopere cu sărutări, căci se simţea vinovată.

— De ce stai? strigă Ettore. Mă duc eu!

— Nu, stai! O, Doamne! trebuie să-ţi vorbesc.

— Lasă vorbele pentru mai târziu, acum orice clipă e scumpă!

Egizio se îndepărtă spre scară, dar în clipa aceea Lydia se repezi la el, se agăţă de haina lui şi nu-l lăsă să se urnească.

— Lasă-mă, e vorba de viaţa Letiţiei.

— Letiţia! Ha, ha, în zadar, n-ai s-o mai ajungi.

Ochii ei ardeau ca în friguri, mâinile-i tremurau şi totuşi avea o putere, pe care nici Ettore n-o putea înfrunta, căci ea îi prinse braţul şi-l strângea ca într-un cleşte.

— Femeie, ce-i cu tine? Nu aşa jeleşte o fiică pe tatăl ei. Nu aşa plânge o soră pe fratele ei. Ce vrei să-mi spui? Haide, repede, poate mai am timp s-o salvez pe Letiţia!

— Nu mai spera, totul e în zadar, ştiu prea bine, caii cei mai iuţi sunt înhămaţi la trăsura care o duce pe Letiţia.

Deodată, Ettore o izbi pe Lydia şi scoase un urlet înfricoşător. Dar apoi o înşfăcă şi o împinse lângă perete.

Un fulger scăpără din ochii lui şi strigă cu voce asurzitoare:

— Înţeleg totul, nenorocito! Ştiai despre crima asta, ai dat chiar o mână de ajutor! Da, totul se lămureşte, s-a rupt vălul care acoperea ochii mei. Cum ar fi putut pătrunde bandiţii în casa asta, dacă tu nu le arătai drumul? Tu le-ai deschis uşile! Mărturiseşte, sau pe Dumnezeul Răzbunării, te sugrum!

Lydia izbucni într-un râs sinistru.

— Crezi că mă vei putea sili să-ţi spun, să-ţi mărturisesc totul? Crezi că mă tem de moarte? Ha, ha, priveşte faţa mea, pentru mine nu mai există frică pe pământ! Şi dacă mă ucizi, voi duce taina în mormânt cu mine. De aceea va trebui să mă cruţi! Dar vreau să-ţi vorbesc şi să-ţi destăinui totul, să-ţi mărturisesc ţie, cel mai frumos bărbat de pe lume!

Ea îi cuprinse mâinile şi-l trase în odaia în care mai ardea lampa sub abajurul roşu.

— Vorbeşte, mărturiseşte! strigă Ettore. Femeie, dacă ai ştiut ce se va întâmpla şi n-ai împiedicat, atunci tu eşti fiinţa cea mai ticăloasă de pe pământ! Eu, care am multe pe suflet, care am dus viaţa posomorâtă a unui bandit, a cărui răzbunare a lovit atâţia oameni, eu stau în faţa lui Dumnezeu ca un înger nevinovat şi neprihănit faţă de tine!

— Ei bine, gâfâi Lydia, vreau să mărturisesc, vreau să-ţi spun totul. Ştiu, mă vei ucide, dar nu mai vreau să trăiesc, vreau să mor! Ascultă-mă deci! Aşa nu, strigă ea deodată şi-şi lovi faţa cu palmele, în genunchi vreau să-ţi vorbesc, tu, idolul meu pe pământ, să fii judecătorul şi călăul meu!

Frumoasa Lydia se aruncă la picioarele lui Egizio Ettore.

În clipa aceea se auziră la fereastră sunete duioase de

flaut. Cei mai buni flautişti din sat se adunaseră ca să cânte Letiţiei o serenadă.

Ah, nenorociţii nici nu bănuiau că sunetele lor fermecate, ţin isonul unei spovedanii înfiorătoare. Ei nu ştiau că în timp ce cântau melodiile lor duioase, Egizio Ettore sfredelea cu priviri sălbatice o fiinţă plină de păcate, care-i mărturisea cum a distrus viaţa lui şi a ei.

— Ascultă-mă, Egizio Ettore şi loveşte-mă cu ura ta! murmură Lydia. Am ştiut totul, mai mult, gândul acesta s-a născut demult în mintea mea. Nu astăzi, ieri, alaltăieri, ci cu opt zile în urmă Letiţia era aproape de moarte. În pădure, capul ei se odihnea în poala mea, şi ca prin minune, ea a scăpat de la moarte!

Ettore credea că fata înnebunise. Lydia, cea mai bună prietenă a Letiţiei, care nu avea alt nume pentru dânsa, decât „soră", Lydia, fiica bunului primar din Fontanella, îi mărturisea că sufletul ei era pătat de porniri criminale. Nu, nu, e doar un vis urât!

— Mai departe! rosti Egizio cu glas înăbuşit. Ai vrut s-o ucizi pe Letiţia? De ce, de ce?

— De ce? De ce e gata o femeie să ucidă pe alta?

Egizio Ettore se cutremură. O presimţire îngrozitoare îi năpădi sufletul.

— Nu ştii? Totuşi, ai fi putut ghici în ochii mei nu o dată, ci de mii de ori! Ar fi trebuit s-o simţi în fiece cuvânt rostit de mine! Ha, ha, acum ştii, bănuieşti, mă înţelegi? Nu, nu se poate ca o inimă mistuită de aceeaşi patimă să nu înţeleagă! Dragostea simte când îi vorbeşte o altă dragoste! Şi oricât râvneam la tine, tu rămâneai rece, te-ai dat cu trup şi suflet numai Letiţiei. Egizio Ettore, şi eu m-am născut pe pământul fierbinte al Corsicii, şi la noi când doi bărbaţi se urăsc, se omoară unul pe celălalt, când două femei iubesc acelaşi bărbat, una o înlătură pe rivala ei. Şi tu mă întrebi de ce o uram pe Letiţia ta, de ce am vrut s-o ucid? Ei bine, află de la mine: te-am iubit, te mai iubesc şi voi muri de pe urma acestei iubiri!

— Aşadar, din dragoste pentru mine, strigă Ettore, te-ai făcut trădătoare?

— Voiam, cu orice preţ, s-o înlătur pe Letiţia, eram ca nebună, tot nădăjduiam că neputând s-o iei pe Letiţia de soţie, eu te voi putea ispiti! Dumnezeu mi-e martor, am luptat multă vreme cu gândurile mele diabolice, nu, nu voiam să fac niciun rău! Dar când cerşetorul orb a venit astăzi...

— Cerşetorul orb, omul care a stat lângă mine, la ospăţul de nuntă, pe care l-am hrănit, căruia i-am dus paharul la gură, şi el a fost dintr-aceia care au uneltit împotriva fericirii mele?

— Purta o mască, iar fiica lui avea o perucă. Când au pornit spre pădure, i-am însoţit o bucată de drum. Dar când am ajuns între cele două stânci, ei s-au dat în vileag. O, mie nu-mi păsa, de unde vine scăparea. Ei mi-au făgăduit c-o vor răpi pe Letiţia, dacă voi lăsa uşa deschisă şi eu, eu am făcut-o.

Lydia se chirci, în aşteptarea morţii, nemişcată, fără să tremure şi aştepta la picioarele lui. Dorea moartea din tot sufletul!

Dar Egizio nu auzise încă totul, nu era încă destul de lămurit, simţea că spovedania tinerei fete încă nu era sfârşită.

— Aşadar, ai lucrat împreună cu omul acela, care s-a dat drept cerşetor orb şi cu tovarăşa lui criminală? V-aţi unit împreună ca s-o răpiţi pe Letiţia, nu-i aşa? Şi nu ţi-au spus încotro o vor duce pe biata mea soţie?

— Nu, ţi-o jur, nu mi-au spus nimic. I-am întrebat. Ei mi-au jurat, însă, că n-o vor ucide.

— Au jurat? Ha, ha! Ce înseamnă un jurământ pentru astfel de oameni? O vor ucide! N-am s-o mai văd niciodată!

Egizio se clătină. Părea că se va prăbuşi. Dar se ţinu din răsputeri.

— Barba albă pe care o purta cerşetorul nu era decât o mască. Dar cum arăta mizerabilul acesta?

— Un bărbat cu faţa palidă şi cu barbă neagră, aşa cum o poartă francezii.

— Robert de Paris! murmurară buzele lui Ettore.

— Nu-l cunosc, nu ştiu dacă bănuiala ta e adevărată sau nu, dar se poate să fi fost Robert de Paris. El mi-a spus numai că o urăşte pe Letiţia şi că vrea să ţi-o răpească, iar blonda lui însoţitoare părea şi ea plină de ură împotriva Letiţiei.

— Era tânără?

— Da, tânără şi frumoasă, răspunse fata primarului, poate că niciodată n-am văzut un chip mai atrăgător.

Ettore nu-şi putea închipui, nu era în stare să înţeleagă ce femeie putea s-o urască pe Letiţia şi să-i fi jurat răzbunare.

— Aşadar, m-am lămurit, spuse brigandul, după o pauză chinuitoare, cum a fost răpită Letiţia, dar n-am aflat încă cum au fost ucişi tatăl şi fratele tău. Ce-ai putea să-mi spui despre asta?

— Nimic! horcăi Lydia. Dumnezeu din cer mi-e martor, că n-am plănuit moartea tatălui şi a fratelui meu. Dar înţeleg cum s-a întâmplat. Pe când cei doi mizerabili erau ocupaţi cu răpirea Letiţiei, se vede că Ovidio şi tata au venit acasă, poate că fratele meu fu cuprins de o bănuială, căci el ştia ce se petrece în sufletul meu, el bănuise că te iubesc şi că vreau s-o înlătur pe Letiţia.

— Sărmane Ovidio! strigă Ettore, ai murit atât de tânăr, şi căzut răpus de o mână criminală. Pe tine, însă, Lydia, te blestem, pentru că tu m-ai nenorocit pentru toată viaţa. Lumea m-a gonit, m-a copleşit cu ura şi dispreţul ei, sunt un prigonit, un om fără patrie, dar Dumnezeu s-a îndurat, mi-a trimis un înger, m-a făcut să uit tot răul pricinuit de oameni! Mi-a dat o lumină, care a rupt întunericul din jurul meu, şi tu, tu mi-ai stins lumina. Fii blestemată, până vei cădea istovită pe drumuri şi vei muri ca o păcătoasă. Prigonită să fii şi după moarte. Dar eu, nu, nu te voi omorî – braţul meu a mânuit de multe ori pumnalul ca să ucidă, multe gloanţe am tras, dar oamenii pe care i-am omorât, au fost duşmanii mei! Dar tu nu-mi eşti duşmană, nu, tu eşti propria ta duşmană şi te las sub chinul remuşcărilor, care te vor sfâşia. Pleacă de aici, nenorocito!

O îmbrânci într-un colţ al odăii, şi apoi se prăbuşi lângă marginea patului, în care se odihnise Letiţia lui, şi durerea i se revărsa în lacrimi fierbinţi.

Ettore strigase atât de tare, încât fu auzit până în şoseaua satului, iar cuvintele pe care le rostise se răspândiră în Fontanella. După puţin timp se strânseră toţi locuitorii din sat.

— Pentru numele lui Dumnezeu, ce s-a întâmplat? strigă Neuville, când ajunse împreună, cu Lamotier şi Lamberg în

faţa casei. E adevărat ce povestesc oamenii că s-a făptuit o crimă în casa asta?

— Boierule, răspunse un ţăran bătrân din Fontanella, s-a întâmplat ceva înfricoşător în casa primarului! Dar nu îndrăznim să urcăm.

Neuville se adresă atunci lui Lamotier şi Lamberg:

— S-a întâmplat ceva, şi nu cred că trebuie să fim lângă Egizio Ettore, ca să ne dăm seama. Haidem, sus, dar pregătiţi-vă armele!

Cei trei francezi urcară scările ţinând revolverele în mâini.

Dădură peste cadavrele primarului şi al fiului său şi se opriră îngroziţi. Când pătrunseră în odaie, îl zăriră pe Egizio Ettore, întins pe jumătate în pat.

Auziră plânsul lui sfâşietor şi într-un colţ al odăii văzură ghemuită o făptură, pe care o recunoscură cu greu.

Neuville se apropie de Lydia şi-i zise:

— Lydia, n-ai putea să ne spui ce s-a întâmplat! Pe tatăl şi pe fratele tău i-am găsit morţi. Aşadar aici s-a înfăptuit o crimă înfiorătoare. Cine e făptuitorul?

Lydia îşi ridică încet capul. Se uită o clipă, ţintă la Neuville, ca prostită.

— Lydia, fii tare, înţelegem deznădejdea ta, poate nu e încă târziu să-l prindem pe vinovat. Spune-ne, cine e criminalul?

Fiica primarului se ridică. Cu un singur gest al capului, ea îşi dădu părul peste ceafă, apoi începu să se învârtească, să-şi legene şoldurile, şi spre marea groază a celor trei francezi, ea începu să danseze într-un vârtej nebun.

— Egizio, sărută-mă, strigă ea, e noaptea nunţii! Ha! ha! Stâncile Fontanellei dansează, clopotele sună, clopotul lui Ettore, noaptea nunţii, noaptea miresei!

— A înnebunit! spuse Neuville. Moartea tatălui şi a fratelui a răpit minţile bietei fete!

În clipa aceea Ettore se ridică. El se uită mai întâi la cei trei francezi şi apoi, când Neuville vru s-o apuce pe Lydia de mână, ca s-o liniştească, Ettore îl apucă şi-l smuci cu putere.

— N-o atinge! strigă brigandul cu glas tunător. Neuville, mâna ta e curată, vrei s-o spurci, ca petele de ruşine să nu se mai şteargă niciodată de pe degetele tale? Uitaţi-vă la dânsa,

Dumnezeu a pedepsit-o, a înnebunit-o, pentru că au distrus-o remuşcările. Fata aceasta cu părul negru ca pana corbului poartă vina morţii tatălui şi fratelui ei. Letiţia mea a dispărut, n-o mai găsiţi, a dispărut pentru vecie!

— Egizio Ettore! strigă Lamotier, nu se poate ca spusele tale să fie adevărate.

— Vai, mi-a fost răpită, şi-l cunosc pe acela care mi-a furat-o din camera nupţială, îl cunosc şi va simţi răzbunarea lui Egizio Ettore. Îl voi găsi, oriunde se va ascunde. Voi născoci o răzbunare, cum n-a mai fost pe acest pământ, iar oamenii îşi vor şopti cu groază şi înfiorare: „Aşa se poate răzbuna numai Ettore”.

— Ha! ha! Veseliţi-vă, haide, fiţi veseli! Muzica! Muzica! Să dansăm! Încingeţi lanţul florilor, voi fetelor din Fontanella! Astăzi e nunta mea cu frumosul brigand, Egizio Ettore!

— Luaţi-o pe nebuna asta din faţa mea! Mi-e groază de dânsa! spuse Ettore.

— Ce să facem cu ea? întrebă Neuville. Unde s-o ducem?

— La mine! răspunse o voce blândă, şi pe pragul uşii, unde zăceau cei doi morţi, se ivi figura părintelui Benvenuto.

— Am auzit tot ce ai spus prietenilor tăi, spuse preotul, şi lacrimi mari scăldau faţa lui. Da, nunta ta a avut un sfârşit groaznic. Se vede că nu era dat şi eu am păcătuit faţă de Cel de Sus că te-am cununat cu Letiţia. Aceasta a fost spre pierzania ta şi a Letiţiei! Ei bine, de aceea vreau să iau asupra mea o parte din pedeapsa Cerului. Am trimis o scrisoare superiorului meu, în care îi spun că am încălcat ordinul lui şi te-am cununat cu Letiţia. Mi-am dat demisia din slujbă. Mă voi retrage în inima unei păduri unde se află o colibă în care a trăit pe vremuri, un pustnic. El a murit şi coliba a rămas. Acolo voi duce o viaţă retrasă, o viaţă de pocăinţă. Pe nenorocita asta o iau cu mine. Păcatul ei e atât de mare, că nu poate fi judecat de oameni. Lăsaţi-l pe Dumnezeu s-o judece!

Egizio Ettore nu răspunse; îşi înclină capul spre aprobare.

— Rămâi sănătos, zise părintele Benvenuto, strângând mâna brigandului. Nu am voie să te binecuvântez, dar îţi doresc ca Dumnezeu să-ţi dea putere să poţi îndura lovitura

sorţii care a căzut asupra capului tău.

— O voi îndura, strigă Ettore şi în glasul lui răsună vechea lui îndârjire. Nu voi cădea. Răzbunarea e un elixir pe care cerul l-a dat celui prigonit. Ea va vindeca rănile mele.

— Facă-se voia Domnului! spuse preotul.

Apoi se îndreptă spre Lydia, o cuprinse cu braţul şi apropierea acestui om cucernic părea să aibă o înrâurire binefăcătoare asupra nebunei, căci se linişti şi se lăsă condusă de venerabilul bătrân.

Cap. 71 – Odaia fermecată

Robert de Paris gonea caii din răsputeri.

El voia să ajungă la Saint-Étienne chiar în noaptea asta, cu niciun chip nu voia să rămână prin acele meleaguri, căci se temea ca Egizio Ettore să nu-şi aibă tovarăşi pe acolo şi în afară de asta, Letiţia era cunoscută la Saint-Étienne; aşadar trebuia să plece de aici cât mai repede.

De aceea el avea de gând să oprească numai câteva minute la un han de la marginea satului şi apoi să pornească în goană spre Bonifacio.

Deocamdată voia s-o ducă pe Letiţia la Ajaccio, de acolo să plece la Paris şi s-o predea acelei mizerabile, Tereza Galdano, care ar fi văzut în Letiţia o pradă binevenită.

Dar până la Ajaccio mai era mult şi caii nu vor fi în puteri să gonească mereu.

Robert se îngrijise însă, dinainte. La Bonifacio îl aştepta Leblanc cu alţi cai şi cu tot ce avea nevoie pentru drum; de la Bonifacio va mâna trăsura Leblanc şi atunci Robert se gândea să se aşeze comod în trăsură.

Deocamdată se găsea înăuntru Letiţia, care căzuse în nesimţire şi lângă ea şedea Gilda.

Când se uita la Letiţia, trăsăturile frumoase ale Gildei căpătau o expresie triumfătoare. Stătea întinsă în colţul trăsurii, palidă şi respira uşor de tot, parcă se stingea în corpul ei ultima licărire de viaţă.

— Acum eşti în mâna mea, şopti frumoasa uzurpatoare.

Primul pas e făcut, te-am răpit lui Egizio Ettore, şi dacă rana inimii sale mai sângerează, ea se va închide curând. El te va uita şi atunci... atunci va veni rândul să-l cuceresc. Şi voi izbuti aşa cum am izbutit să te smulg din inima lui. Ha, ha, Robert de Paris, nici nu bănuieşti ce mare bine mi-ai făcut, cât de mult m-ai ajutat. Tu îţi închipui că eu sunt unealta ta. Dimpotrivă, tu eşti arma mea şi sper că te voi putea folosi şi pentru multe alte scopuri. Egizio, tu nu mă vei dispreţui, dacă voi depune la picioarele tale bogăţiile prinţului de Paris, când îţi voi putea spune că tot ce neamul acesta de nobili a adunat în decursul vremurilor e al tău, ale tale sunt toate briliantele nepreţuite ale familiei de Paris, moşiile şi palatul cu toate comorile sale, a ta e şi Gilda care e supranumită cea mai frumoasă femeie din Paris, Venera oraşului-lumină.

Letiţia deschise ochii.

Nenorocita nu-şi mai aducea aminte întâmplările din urmă şi se uita la Gilda cu priviri buimăcite, apoi privi în jurul ei, simţi că e în trăsură, dar părea că nu înţelege cum a ajuns aici.

Deodată scoase un ţipăt pătrunzător, memoria îi revenise.

Sări de la locul ei, vru să se arunce spre uşa trăsurii, dar Gilda o apucă de mână şi o sili să se aşeze la loc.

— Nu te obosi degeaba, spuse frumoasa uzurpatoare, nu poţi sări din trăsura asta, căci uşa e închisă pe dinafară, eşti prizonieră şi atât de curând nu-ţi vei recăpăta libertatea.

— Sfinte Dumnezeule, unde mă aflu? striga Letiţia, ducându-şi mâinile la faţă, în timp ce lacrimi mari izvorau din ochii ei. Încotro mă duceţi? Cum de am ajuns aici?

Letiţia o fixă pe Gilda şi o recunoscu.

Tremurând, ea întinse o mână, dar deodată şi-o retrase, îşi scutură capul şi murmură:

— Gilda Carazoni, prietena mea din Saint-Étienne, care s-a jucat cu mine de-atâtea ori pe iarba verde, să fie chiar ea? O, atunci nu trebuie să-mi fie frică, nicio primejdie nu mă ameninţă şi totuşi, ea mi-a spus că sunt prizonieră, că mi s-a răpit libertatea. Gilda Carazoni, tu. Tu eşti în legătură cu duşmanii mei, ah, asta ar fi îngrozitor!

— De ce? spuse Gilda batjocoritor, îţi închipui că toţi

prietenii sunt credincioşi? Da, eu sunt Gilda Carazoni şi ca să ştii, îţi spun că sunt duşmana ta.

— Duşmana mea? Ce rău ţi-am făcut? spuse Letiţia cu glasul blând şi duios. Te-am jignit eu vreodată, te-am supărat cu ceva? N-am fost noi prietene devotate, n-am hoinărit mână în mână pe când eram fetiţe? Nu ne-am jucat de atâtea ori pe scările casei voastre? Nu, nu. Gilda, sau nu eşti tu, sau mă înşeli; tu nu poţi fi duşmana mea.

Gilda dădu din umeri. Nu răspunse nimic şi se întoarse pe pernele trăsurii.

Letiţia tăcu şi ea câteva clipe dar apoi începu cu glasul înecat în lacrimi:

— Egizio, unde e Egizio, iubitul meu, soţul meu, el, care mi-a jurat credinţă în faţa altarului?

— Egizio, izbucni Gilda, ah, ai rostit cuvântul care lămureşte totul. Tu eşti soţia lui Egizio Ettore, şi de aceea te năpădesc atâtea nenorociri, de aceea te afli aici ca prizonieră, de aceea am devenit duşmana ta, pentru că şi eu îl iubesc pe Egizio Ettore!

Letiţia scoase un strigăt. Acum ea înţelegea totul.

În trăsură se făcu iar tăcere şi abia după câteva minute Letiţia spuse.

— Şi tovarăşul tău e... Robert de Paris?

— Da, el.

— Şi unde mă duceţi?

— Vei vedea.

— Şi nu-l voi mai vedea niciodată pe Egizio Ettore?

— Niciodată! strigă Gilda cu o voce care spori disperarea Letiţiei.

— Atunci, de ce nu mă ucideţi, de ce nu-mi luaţi şi viaţa, odată ce mi-aţi răpit dragostea, care mi-e de o mie de ori mai scumpă decât viaţa?

— Poate că e o greşeală din partea noastră că n-o facem. Eşti în mâinile noastre şi nimeni nu s-ar fi sinchisit dacă te-am fi ucis şi îngropat în munţi. Poate că am făcut rău că te-am lăsat în viaţă, mult nu-ţi va folosi, căci acolo unde te ducem viaţa ta va fi destul de amară. Letiţia, eşti pierdută!

Robert de Paris nu auzise nimic din această convorbire,

trebuia să fie cu ochii în patru, căci drumul pe care se afla trăsura era foarte primejdios.

Dar el trecu primejdia şi Saint-Étienne se ivi în zare. Ocoli satul şi porni în galop pe şoseaua ce trebuia să-l ducă la Bonifacio.

Robert de Paris se socoti salvat. Dacă Egizio Ettore nu l-a ajuns până acum, îi va fi greu să-l urmărească.

Aşa trecură trei ceasuri. În trăsură totul se linişti. Letiţia părea că doarme şi Gilda făurea desigur planuri îndrăzneţe, în care se vedea unită cu Egizio Ettore.

Robert de Paris fu cuprins de oboseală, capul îi căzuse pe piept şi de câteva ori el se surprinse cu ochii închişi şi biciul era să-i cadă din mână, dacă nu s-ar fi trezit la timp.

Se uită la ceas, era ora două dimineaţa. Caii începură să încetinească paşii, puterile lor erau sleite.

— Înainte! strigă el şi plesni din bici. La Bonifacio veţi căpăta nutreţ destul, dar nu mă lăsaţi în mijlocul drumului!

Şi caii se opriră, dar Robert nu fu în stare să-şi învingă oboseala, pleoapele îi deveniră grele, în zadar lupta cu somnul, care-l învinse.

Deodată simţi o hurducătură puternică, se auzi un pârâit, şi capra se răsuci într-o parte şi fu o adevărată minune că nu se răsturnară cu totul.

O roată din faţă se stricase.

— Hei, strigă o voce, ce-i cu voi, trăsni-v-ar să vă trăsnească, aţi dat în carul nostru.

Robert de Paris sări din somn, holbă ochii, dar cum era întuneric el nu putu să-şi dea seama ce se întâmplase.

Deodată îl izbi în ochi lumina unui felinar şi observă un bărbat uriaş, care stătea lângă carul său şi-i aruncă lumina în faţă.

Omul acesta era atât de înalt, încât contele de Paris, crezu, o clipă, că visează. Străinul părea venit chiar din împărăţia Ciclopilor.

De altfel purta nişte haine foarte ciudate. Trupul îi era strâns într-un surtuc roşu, picioarele lungi erau prinse în nişte pantaloni de culoare verde, încheiaţi la genunchi cu catarame.

— Halal să-ţi fie, boierule, spuse uriaşul, hlizindu-şi larg gura imensă şi scuturând capul cu pletele sure, ai mânat caii parc-ai fugit de lup sau de Egizio Ettore, care bântuie ţinuturile astea. Ha, ha, las’ să vină că eu nu mă tem de el!

— Cine eşti? strigă Robert de Paris. Un om în carne şi oase sau un strigoi?

— În ce priveşte oasele mele, boierule, răspunse uriaşul, nu-ţi pot spune nimic, pentru că nu le-am văzut niciodată, dar carnea, mă rog, se poate vedea, muşchi de oţel, într-o singură mână duc cinci sute de kilograme şi dacă vreau scot copacii cu rădăcină cu tot.

Şi se vedea bine că omul nu spune gogoriţe.

— Dar ce s-a întâmplat? întrebă Robert de Paris, mi se pare că am adormit şi am dat peste un bolovan?

— Te înşeli, boierule! Uite colo! şi în clipa aceea el întoarse felinarul a cărui lumină căzu peste piedica de care se izbise Robert de Paris. În trăsura asta se află feţele cele mai cinstite din lume şi totodată cei mai mari artişti. Boierule, era să se întâmple o nenorocire grozavă. Dar ne-ai spart două geamuri şi ai stricat o roată, scoate punga, boierule şi plăteşte!

— Las’ că plătesc eu, spuse Robert de Paris, de asta să n-ai grijă, dar eu am păţit ceva mai rău. Calul dinainte a căzut şi mi se pare că n-are să se mai scoale, iar trăsura mea...

— A rămas neatinsă, spuse uriaşul, s-a rupt numai o roată de dinainte şi fireşte că nu vei putea pleca mai departe.

— Dar am mare nevoie să plec! strigă Robert de Paris.

— Nevoie, da boierule, nevoia-i cucoană mare. De altfel satul nu e departe de aici. Mai e un sfert de ceas până acolo şi fierarul satului e meşter mare, îţi va drege roata de minune. Mâine în zori vei putea porni mai departe.

— Mâine dimineaţă? Nu se poate, exclamă contele de Paris. Cât mai este până la Bonifacio?

— Păi, or fi cinci ore de drum, dacă mergeţi tot înainte.

— Şi dumneavoastră încotro mergeţi?

— Da, noi mergem oriunde se află oameni dornici să ştie ceva, deocamdată mergem la Saint-Étienne, de acolo mai departe şi apoi vrem să ieşim din Corsica asta blestemată, unde e atâta sărăcie; unde locuiesc oameni bogaţi, acolo-i de

noi.

— Dar cine eşti, omule? întrebă Robert de Paris, spune-mi numele dumitale!

— Numele meu? Eu sunt Abdallah Uriaşul.

— Abdallah! Sună cam ciudat şi dacă m-am convins că eşti un uriaş n-aş putea spune nici în ruptul capului că eşti turc, cum te arată numele.

— Ce-are a face? Poate să mă cheme Abdallah şi cu toate acestea să fiu născut într-un sat din Corsica. Dar iată că au coborât şi ceilalţi, i-ai scuturat cam rău din somn şi ai să-mi dai voie, boierule, să ţi-i prezint. Iată-l şi pe director. Aici, domnule director, acesta-i domnul care trebuie să plătească.

Omul pe care uriaşul îl numise director se apropie; spre marea mirare a lui Robert, el purta un halat mare tivit cu flori, pe cap avea un fes turcesc cu un canaf, iar în mână ţinea un ciubuc lung.

— Domnul acesta, zise uriaşul, e directorul Smith, cetăţean al Statelor Unite ale Americii de Nord, în afară de asta e proprietarul celei mai mari barăci, care a umblat cândva pe patru roţi, un om mare, care se pricepe foarte bine să stârnească curiozitatea semenilor săi, pentru că prezintă lucruri bune, poftim domnilor, intrarea costă numai...

— Lasă, lasă, Abdallah, îl întrerupse directorul. Vorbesc eu mai departe cu domnul, de altfel, văd că am de-a face cu un nobil.

— Chiar aşa e, domnule director, răspunse Robert de Paris, care se dădu jos de pe capră. Eu sunt contele Robert de Paris.

— Încântat, spuse directorul, ploconindu-se adânc, şi-mi pare foarte rău că întâmplarea ne-a pus faţă în faţă într-un mod atât de neplăcut. Veţi plăti desigur stricăciunile pe care le-aţi pricinuit, dacă doriţi însă o mică reprezentaţie, sunt gata s-o dau chiar aici. Veţi fi foarte mulţumit cu numerele noastre, am arătat monştrii mei tuturor capetelor încoronate şi sunt încredinţat că veţi fi uimit şi dumneavoastră. Aceasta e regina focului, cea mai celebră din câte s-au văzut în lume, aici o vedeţi pe prinţesa Miranda, supranumită „regina piticelor” locuieşte într-o casă de păpuşi, mare cât pumnul meu, o adevărată minune a naturii, omul fără mâini, care e

totuşi un pictor de mâna întâia, aceasta e Satanella, poreclită tigrul-femeie, care în luptă atletică doboară pe cel mai puternic bărbat, aici...

— Destul, dragul meu, strigă Robert de Paris, sunt pe deplin încredinţat că duci în trăsura dumitale minunile naturii. Dar spune-mi, te rog, încotro ai de gând să pleci? E oare cu putinţă ca o întreprindere atât de importantă să-şi scoată cheltuielile, desfătând pe locuitorii unui orăşel ca Saint-Étienne?

— Ah, domnule, exclamă directorul Smith, afacerile merg prost de tot şi mă gândesc să plec cât mai repede din Corsica. Voi pleca în Austria cu trupa mea, spre oraşul de pe malurile Dunării albastre, acolo voi duce minunăţiile mele, acolo vor fi preţuite după merit, poate voi face şi o raită prin Germania, ca să mă apropii de Franţa. Vreau să ajung la Paris, acolo sunt preţuite astfel de colecţii şi aurul va curge valuri în casa mea...

În clipa aceea se înfiripă un gând în mintea lui Robert de Paris. Întâlnirea ciudată cu trupa de artişti vagabonzi era poate un semn al destinului. Ce-ar fi dacă, sub un pretext oarecare, l-ar convinge pe Smith s-o ia pe Letiţia cu sine şi astfel s-o expedieze în străinătate? Directorul ăsta nu pare să fie un om fricos şi pentru bani ar fi în stare să facă orice.

Da, cu cât Robert de Paris se gândea mai mult, cu atât era mai convins că trebuie să se folosească de acest prilej favorabil.

— Ascultă, domnule director, spuse el, trăsura mea a suferit stricăciuni mari, vrând-nevrând, voi fi nevoit să trag în satul apropiat, dar şi dumneata trebuie să faci acelaşi lucru, pentru că ţi s-au stricat geamurile şi n-ar fi bine să-ţi expui artiştii la aerul rece al nopţii.

— Se înţelege, spuse directorul, întotdeauna sunt îngrijorat de sănătatea micuţei Miranda, pitica asta nu poate îndura prea mult şi m-a costat cinci mii de franci, când am cumpărat-o de la părinţii ei.

Robert de Paris fu foarte mulţumit auzind că directorul Smith a cumpărat-o pe Miranda de la părinţii ei. Omul acesta nu va avea, desigur, nimic împotrivă să-l scape de Letiţia, mai

ales că în loc să plătească pentru marfa aceasta frumoasă, dimpotrivă, va primi o sumă destul de mare.

— Domnule director, spuse Robert, aş vrea să-ţi vorbesc de o afacere foarte importantă, în care ai putea să câştigi bani mulţi. Însoţeşte-mă până în satul din apropiere, aceasta-mi va fi cu atât mai binevenit, cu cât ai putea să-mi dai o mână de ajutor ca să-mi duc trăsura până acolo.

Nu dură mult şi porniră pe drumul ce ducea spre satul cel mai apropiat, unde ajunseră după un sfert de oră.

Trăsura lui Robert de Paris fu trasă sub un şopron. Gilda coborî, iar Letiţia, continua să doarmă în pernele moi ale trăsurii.

— Ce s-a întâmplat? îl întrebă Gilda pe Robert de Paris. Cine sunt oamenii din jurul nostru? Unde suntem?

Contele de Paris îi lămuri totul în câteva cuvinte. Gilda se bucură foarte mult auzind că Letiţia va fi dusă în străinătate.

— Aşa, acum vom fi nevoiţi să rămânem aici până dimineaţă, zise Robert de Paris, ai face bine să iei o cameră şi să dormi puţin.

— Asta n-o voi face, declară Gilda, mă întorc în trăsură s-o păzesc pe Letiţia. N-am s-o scap din ochi până când nu va fi înlăturată cu totul din calea mea.

— Cu atât mai bine, îi răspunse Robert de Paris, îndreptându-se imediat spre odaia hanului, în care-l aştepta directorul.

Cap. 72 – Negustori de carne vie

Robert comandă vin. Directorul şi Robert de Paris rămaseră singuri în odaie, căci hangiul se retrase imediat, după ce puse câteva sticle cu vin pe masă.

— Şi acum să trecem la afacerea noastră, spuse Robert de Paris, după ce umplu paharele. Dragă domnule Smith, e o afacere mănoasă şi sunt sigur că nu vei respinge propunerea mea; îţi ofer prilejul să prezinţi publicului dumitale o minune, care va avea, fără îndoială, un succes mare.

— Despre ce-i vorba? întrebă Smith, scoţându-şi fesul.

— E vorba de o tânără, de o fetiţă, care...

— Cu două trunchiuri? întrebă Smith, cu un cap de câine, sau posedă magnetismul secret, care e căutat peste tot?

— Nimic din toate astea, răspunse Robert de Paris, fetiţa pe care vreau să ţi-o cedez e o minune... de frumuseţe.

— Frumuseţe! exclamă directorul, hm! Face, şi frumuseţea îşi găseşte admiratorii ei, dar, domnule conte, să nu mi-o luaţi în nume de rău, dacă fata e chiar atât de frumoasă, hm! mă miră că n-o păstraţi chiar dumneavoastră. Se spune doar că nobilii francezi se pricep la frumuseţe.

— Dar la mijloc e o poveste nenorocită, pe care trebuie să ţi-o istorisesc, spuse Robert de Paris, aprinzându-şi o ţigară şi oferind una şi directorului. Fata asta e chiar foarte frumoasă, dar... a apucat pe o cale greşită. Face parte dintr-o familie bogată şi distinsă, care se ruşinează cu dânsa... într-un cuvânt, ţi-oi spune-o pe şleau: fata asta şi-a băgat în cap să devină nevasta lui Egizio Ettore, a fugit de-acasă şi a cutreierat prin ţinuturile astea cu scopul să-l întâlnească pe vestitul brigand. Au fost întrebuinţate toate mijloacele ca nenorocita să fie readusă pe calea cea bună, dar nici rugăminţile, nici ameninţările n-au adus vreun folos. A fost închisă, dar a izbutit să fugă. Într-un cuvânt: s-a îndrăgostit de Egizio Ettore, pe care l-a văzut o dată la şedinţele Curţii cu Juraţi din Bonifacio şi de atunci nu-i mai iese din minte. Se înţelege că familia nu poate îngădui ca fata să devină nevasta brigandului şi de aceea a hotărât s-o înlăture şi ar vrea s-o trimită pe nenorocita asta în străinătate, dar în aşa fel, ca să nu se mai arate niciodată. Dumneata, domnule director, ai fi omul cel mai indicat să îndeplineşti dorinţa acestei sărmane familii, atât de greu încercată, şi dacă te învoieşti, îţi plătesc pentru aceasta trei mii de franci. Se înţelege că va trebui să te obligi s-o păzeşti bine de tot, ca să nu poată fugi: pentru nimic în lume ea nu trebuie să se întoarcă în Corsica. O ţii în trupa dumitale, o vei prezenta publicului, căci e atât de frumoasă încât va deştepta admiraţia mulţimii.

Directorul Smith scoase o tabacheră şi luă o priză de tabac.

— Înţeleg prea bine, zise el, domnule conte. Astfel de cazuri se întâmplă foarte des, dar nu e un lucru lipsit de pericole să

ştergi, aşa cu una cu două, urmele unui om.

— Dar nimeni nu ştie că ne-am întâlnit şi nimeni nu va bănui că ţi-am predat-o pe Letiţia.

— Eu, însă, iau asupra mea un risc oarecare şi trei mii de franci e prea puţin... Dacă vă hotărâţi, hm! Să-mi plătiţi şase mii de franci, o voi duce pe Letiţia asta la Paris, fără să aibă ocazia să vorbească cu cineva din Corsica, şi în afară de aceasta mă oblig s-o ascund la Paris atât de bine, încât nu se va mai arăta niciodată.

— Ne-am înţeles, exclamă Robert de Paris, şase mii de franci, Letiţia e a dumitale!

Târgul ruşinos fu încheiat şi Robert de Paris plăti suma pe loc.

— Aşadar, crezi, spuse Robert, simulând indiferenţă, că la Paris vei putea scăpa cu totul de Letiţia?

— Ah, nici nu mă îndoiesc, domnul meu. Ea nu e prima, pe care o distrug pe calea aceasta. Aţi fost sincer cu mine, de ce să nu fiu şi eu faţă cu dumneavoastră? Până mi-am construit baraca asta cu minuni şi am pornit în lume cu monştrii mei, am făcut un comerţ înfloritor cu carne vie, am aprovizionat toată America cu tot felul de marfă.

— Şi poliţia n-a dat niciodată de urma dumitale? întrebă Robert, neîncrezător.

— Poliţia? Dar ce importanţă are, mă rog, poliţia pentru un om care e destul de bătrân să-i joace festa. Am avut sute şi sute de agenţi, ne-am ajutat unul pe altul, am întins o plasă uriaşă peste toată America şi Europa, totul se petrecea oarecum sub nasul poliţiei şi cu toate acestea nimeni nu putea să ne stânjenească.

— Ah, povesteşte-mi, exclamă Robert, curios.

— Ştiţi că America e o ţară care absorbea în fiecare an, ca un burete, atâtea şi atâtea mii de oameni, veniţi din toată lumea, însufleţiţi cu toţii, de speranţa să găsească acolo o patrie nouă, noroc şi bogăţie. Toate bune, America era chiar în stare să fericească această mulţime, dacă n-ar fi fost un singur lucru: lipsa de experienţă a emigranţilor, totala lor necunoaştere a situaţiei şi dorinţa multor americani să se îmbogăţească de pe urma acestor emigranţi. De pildă, eu

aveam agenţii mei în toate oraşele mari din Europa. Aceştia mergeau din sat în sat şi duceau peste tot vestea că acela care se hotărăşte să emigreze în America poate să se îmbogăţească într-un timp foarte scurt. Agenţii mei aveau ordinul să caute mai ales fete frumoase. Aşa cum agenţii mei erau tineri frumoşi şi deştepţi, fetele erau câştigate uşor şi porneau la drum, chiar împotriva părinţilor lor. Se înţelege că li se înmâna biletul de vapor, nu trecea mult şi soseau la New-York. Din clipa aceea, erau pierdute. Fireşte că dintre fetele transportate dincolo în felul acesta, nouăzeci la sută s-au prăpădit, dar au fost unele, care au ştiut să-şi găsească rostul şi să ajungă la mari bogăţii. Vedeţi, domnule conte, instituţia mea era cu noroc.

— Foarte norocoasă, răspunse Robert de Paris. Şi crezi că vei continua la Paris, ceea ce ai făcut în America?

— La Paris? Desigur. Parisul e doar târgul cel mare, Parisul e doar bursa, la Paris ţi se rupe din mâini o marfă „cumsecade” şi poţi căpăta preţurile cele mai bune. Aici, în buzunarul meu, am lista celor mai eminenţi şi mai bogaţi oameni din Paris, care sunt dispuşi oricând să dea atenţie unei opere frumos executată de natură şi s-o cumpere pe un preţ bun. Există acolo prinţi, conţi, baroni, bancheri mari şi Letiţia va trebui să găsească har în ochii unuia dintre ei.

— Cu toate acestea, afacerea e legată de oarecare pericol pentru mine, spuse Robert de Paris. Să presupunem că Letiţia încape pe mâna unui bancher parizian. Cine-mi garantează că nu va fugi şi nu va apărea iar în Corsica? În cazul acesta ea va porni cu judecată împotriva mea şi a dumitale şi te asigur că procesul nu va fi uşor.

— Este exclus, strigă americanul cu o siguranţă ce-l ului pe conte. Vă asigur înc-o dată, că Letiţia nu va izbuti să fugă din Paris – ba şi mai mult: nici nu va nutri dorinţa să părăsească Parisul. Nu mă îndoiesc, domnule conte, că vă daţi seama cât de mult vrăjeşte oraşul acesta pe toţi acei care-l văd pentru prima oară. Dacă Letiţia e chiar frumoasă – ceea ce încă nu pot afirma – ea va fi înconjurată de bogăţie şi strălucire de cum va sosi la Paris şi de aceea nu va mai avea niciun motiv să se întoarcă în patria ei. Nici dragoste nu-i va lipsi, şi astfel

ea nu se va mai sinchisi de acest Egizio Ettore. Şi chiar dacă lucrurile n-ar sta aşa, aveţi toată încrederea, domnule conte, Letiţia va fi legată de Paris cu trup şi suflet, căci după ce o voi duce la bărbatul nimerit, o voi pune sub supraveghere şi nu va găsi prilejul să fugă. În schimb, ar fi de datoria dumneavoastră, domnule conte, să puneţi mâna pe scrisorile pe care ea le-ar putea scrie familiei. De altfel m-aţi asigurat, că aţi încheiat târgul ăsta cu învoirea rudelor Letiţiei, aşadar nu văd niciun motiv de teamă.

Robert de Paris îşi muşcă buzele. Prea vorbise lămurit şi-l lăsase pe american să se uite în cărţile sale.

— Ai toată dreptatea, spuse dânsul. În fond, n-avem de ce să ne temem, Letiţia nu se va mai întoarce; chiar dacă o va face, vom găsi noi mijloace ca s-o îndepărtăm iar. Şi acum, vino cu mine, ţi-o voi arăta pe Letiţia şi aş dori ca să porniţi la drum cât mai repede.

Americanul şi contele se ridicară, părăsiră odaia în care încheiaseră târgul mizerabil şi se îndreptară spre şopronul în care se afla trăsura lui Robert.

Aici dădură, peste Gilda, care şedea pe un scăunel şi nu-şi lua privirile de la trăsură.

— Nu există nimic mai bun, îşi zise contele de Paris, decât o femeie ce vrea să se răzbune.

Apoi el intră şi lămuri Gildei învoiala făcută cu americanul şi dânsa fu de acord în totul.

Uşa trăsurii se deschise încet şi la lumina unui felinar vechi, directorul Smith examină cu o privire de cunoscător pe Letiţia care dormea.

— Domnule conte, exclamă apoi americanul, înclinându-se tot mai mult în faţa lui Robert de Paris, nu, nu mi-aţi spus prea mult, dimpotrivă, mi-aţi vorbit prea puţin. Fetiţa asta e de o frumuseţe, cum n-am mai văzut. Ha, ha, asta îl iubeşte pe Egizio Ettore? Asta s-ar putea îndrăgosti de un rege şi n-ar râvni la el în zadar. Da, vă prezic de pe acum, domnule conte, nepoata dumneavoastră, rudă sau ce vă este, vă va face mare cinste. În curând veţi auzi de ea la Paris, pe onoarea mea, va suci capul la toţi bărbaţii şi va cuceri toate inimile, nu va trece mult şi va deveni cea mai celebră frumuseţe a

capitalei.

Un hohot de râs batjocoritor răspunse acestor cuvinte: Gilda izbucnise.

Şi acum, diavolul blond se plecă peste adormită şi murmură în şoaptă:

— Ai auzit, frumoasă Letiţia, pleci la Paris, acesta e norocul care te aşteaptă.

Cap. 73 – Planuri criminale

Cu o oră mai târziu, Letiţia se afla într-o încăpere specială a trăsurii, în care îşi continuă călătoria compania artistică a directorului Smith, iar acesta avusese grijă să dea Letiţiei un narcotic uşor ca să nu aibă greutăţi cu ea cel puţin timp de douăsprezece ore.

Trăsura porni, iar Robert de Paris şi Gilda stăteau în poarta hanului şi priveau cum dispare.

Acum şi-au ajuns scopul lor diabolic, au smuls-o pe Letiţia de la sânul lui Ettore sortind-o pierzaniei şi ruşinii. Robert de Paris se uita la frumoasa lui tovarăşă, care stătea nemişcată ca o stană de piatră şi pe faţa ei palidă, trăiau numai ochii mari şi negri, care în clipa aceea erau plini de o licărire infernală.

— Ce femeie! se gândi contele de Paris. Câtă energie şi ce putere în răzbunare! Cel mai bun lucru ar fi s-o leg de mine pentru totdeauna. Ea ştie prea multe despre mine. Există numai două căi: sau să moară, sau să devină nevasta mea.

Şi Robert de Paris se gândi să ia chiar în noaptea aceea o hotărâre.

— Gilda, şopti el frumoasei femei.

Ea tresări, trezită parcă dintr-un vis.

— Ce vrei, conte de Paris?

— Mai întâi ţi-aş propune, spuse Robert, să nu mai zăboveşti afară, căci noaptea e rece şi umedă, iar tu eşti subţire îmbrăcată.

— Cât de mult te îngrijeşti de mine, exclamă blonda şi frumoasa femeie, pe un ton batjocoritor. Îmi închipui eu cum

ţi-ai încheia socotelile, dacă m-aş îmbolnăvi şi aş muri.

— Ah, Gilda, nu-mi pomeni de această posibilitate grozavă, la care nu m-aş putea gândi niciodată. Dă-mi braţul tău să te conduc în odaia în care am stat de vorbă cu americanul. Acolo e cald, în cămin arde focul şi cred că am face bine să comandăm dejunul.

— Cât e ceasul? întrebă Gilda.

— E ora patru, se apropie zorile.

— Iar trăsura noastră?

— Hangiul a dat ordin ca fierarul să fie trezit şi după spusele lui, reparaţia nu va dura mai mult de două ore. Aşa că vom putea pleca pe la şase la lumina zilei. Precum ştii, la Bonifacio ne aşteaptă Leblanc cu alţi cai şi de altfel nu mai avem niciun motiv să nu luăm trenul de la Bonifacio la Ajaccio, deoarece nu mai trebuie s-o păzim pe Letiţia.

— Nu trebuie s-o păzim, murmură Gilda. Omul căruia i-ai încredinţat-o, nu-i va da drumul cel puţin atâta timp cât se află pe pământul Corsicii?

— Nu-i va da drumul niciodată, răspunse Robert.

Atunci el îi povesti tot ce-i făgăduise americanul şi frumoasa faţă a femeii fu luminată de conştiinţa triumfului asupra rivalei.

Gilda şi Robert ajunseră în odaia în care se făcuse târgul ruşinos.

Robert se plimba nervos prin odaie. Deodată el se opri lângă cămin, aproape de Gilda şi aplecându-se uşor spre ea, îi spuse:

— M-ai întrebat adineauri de ce sunt atât de îngrijorat de sănătatea ta? O, Gilda, nu ştii cât tremur la gândul că te-aş putea pierde! N-ai citit oare în ochii mei, că ai trezit în inima mea cu totul alt simţământ decât simpla prietenie născută din alianţa noastră?

Blonda şi frumoasa fată părea că nu e deloc mişcată de aceste cuvinte. Ea aşteptase demult această declaraţie de dragoste din partea lui Robert de Paris, fiindcă ea ghicea toate planurile sale. Tăcu şi se uită doar la el cu ochii ei mari şi minunaţi.

— Gilda, continuă Robert, cu glasul plin de patimă. Gilda,

când te-am cunoscut nu erai decât o slugă în casa mea; mi-am dat seama de frumuseţea ta şi dacă ai fi rămas la mine, cine ştie...

— ...dacă nu mi-ai fi dăruit dragostea ta, îl întrerupse Gilda, pe un ton batjocoritor. Fireşte, ai fi urmărit un scop nobil. Dar te asigur că n-aş fi rămas o oră în casa ta, dacă ai fi îndrăznit să te apropii de mine.

— O ştiu, murmură Robert, eşti tot atât de mândră şi cinstită pe cât eşti de deşteaptă. Dar astăzi, Gilda, relaţiile dintre noi sunt cu totul de altă natură. Eşti fiica fratelui meu, Raymond de Paris.

— Aşa cel puţin se crede, îl întrerupse Gilda, şi vrei să-mi spui probabil, că voi trece drept fiica lui, atâta timp cât vei dori.

— Gilda, n-am vrut să spun asta, dar pentru că ai adus vorba, vreau chiar să-ţi vorbesc. Ştii că ne leagă interese comune şi în clipa în care unul îl părăseşte pe celălalt, toate planurile noastre se dărâmă ca o casă şubredă. Gilda, e destul să spun un singur cuvânt şi rolul tău e terminat. Dar nu voi rosti niciodată acest cuvânt, nu, jur pe Dumnezeu din ceruri, niciodată, căci sunt încredinţat că nici tu nu mă vei trăda şi că tot ce-am stabilit între noi, va fi ţinut cu sfinţenie.

— În ceea ce mă priveşte, spuse Gilda, pe un ton rece şi nepăsător, eu mă voi ţine de cuvânt. Ai înlăturat-o pe Letiţia şi cu aceasta ai adus la îndeplinire condiţia principală pe care ţi-am pus-o. Robert de Paris, acum depinde de tine să realizăm mai departe planul nostru şi îmi poţi cere să fac ceea ce ai vrut demult... Gilda coborî glasul şi-i şopti: Să dau prinţului Raymond otrava, care ne va aduce toată moştenirea lui.

— Taci, pentru Dumnezeu, taci, exclamă Robert, cu vocea tremurătoare, ne aflăm într-o casă străină şi pereţii pot avea urechi. Da, ai dreptate, Gilda, a sosit clipa hotărâtoare; dar am un alt gând, care ne-ar pune pe amândoi la un adăpost mai sigur.

El îşi apropie un scaun şi se aşează lângă dânsa.

— Vezi, draga mea, spuse el, punându-şi braţul pe speteaza scaunului ei, uciderea unui om e întotdeauna legată de

primejdii, şi în afară de faptul că apasă asupra conştiinţei, mai curând sau mai târziu poate fi descoperită şi de ce să nu evităm crima dacă e cu putinţă! Fireşte că-ţi pot aduce o otravă care nu lasă aproape nicio urmă în corp. Dar ştiinţa a ajuns astăzi atât de departe, încât e în măsură să găsească toate pricinile unei boli şi cum prinţul se bucură de o sănătate desăvârşită, moartea subită va deştepta bănuieli. Şi apoi, ca să capeţi moştenirea – şi sunt sigur că nu te-ai gândit niciodată la aceasta – va fi nevoie de unele hârtii. Ţi se va cere să aduci dovezi că eşti fiica prinţului Raymond, chiar dacă ai avea mărturia decedatului, care te-a recunoscut faţă de toată lumea. În astfel de cazuri, justiţia e foarte minuţioasă şi ai putea să te loveşti de greutăţi mari.

Gilda îi făcu semn din cap că e de aceeaşi părere.

— Nu, Gilda, eu am un alt plan şi acesta nu-mi e dictat numai de judecata rece, ci şi de inima mea. Gilda, te iubesc, frumuseţea ta m-a fermecat, dragostea mea curată e o patimă misterioasă. Tu eşti o femeie aleasă, eu sunt un bărbat distins, ei bine, să ne dăm mâna nu numai pentru alianţa pe care am încheiat-o, ci pentru dragostea şi credinţa pe toată viaţa. Şi crede-mă, Gilda, dacă vom fi alături unul de altul, vom cuceri lumea toată.

Contele de Paris se ridicase de pe scaunul său, şi acum se aplecă şi-i cuprinse mâinile. Dacă ar fi bănuit ce se petrece, atunci, în sufletul Gildei, patima lui s-ar fi răcit repede. Gilda se simţea cuprinsă de dezgust la gândul că ar putea aparţine contelui de Paris. Aceeaşi patimă ce-l mistuia pe el, ea o simţea pentru frumosul brigand, Egizio Ettore. Dacă ea ar fi ascultat de pornirea ei, l-ar fi respins pe Robert de Paris şi iar fi spus:

— Nu, nu te iubesc, nu te voi iubi niciodată, tu poţi fi tovarăşul meu numai la crimă şi atât!

Gilda Carazoni era însă prea vicleană, ca să comită o astfel de greşeală. Omul acesta putea s-o ruineze, el era singurul care cunoştea secretul ei, era de ajuns un singur cuvânt din partea lui ca să fie demascată.

În clipa aceasta hotărâtoare, un plan lugubru se înfiripă în mintea Gildei. Da, ea se va uni cu Robert de Paris, în aparenţă

ea îi va primi propunerea, va deveni soţia lui, se va cununa în faţa altarului, dar... în noaptea nunţii va pune capăt zilelor sale cu acelaşi mijloc cu care trebuia să-l ucidă pe fratele său.

Atunci ea va căpăta toată averea aceea imensă, va rămâne singura moştenitoare a familiei de Paris şi nu va mai avea teamă că va fi trădată de un singur cuvânt al vreunui duşman.

La gândul acesta Gilda simţi că înnebuneşte de fericire. Atunci ea va împărţi toate comorile cu Egizio Ettore şi brigandul nu va fi atât de naiv să renunţe la un astfel de noroc.

— Gilda, taci? murmură Robert de Paris. Gilda, fetiţa mea, spune „da” şi vom fi cei mai fericiţi oameni de pe pământ.

Gilda îşi ridică încet capul. Se îndreptă şi lăsându-şi mâinile ei în ale contelui, se uită la el cu o privire, care-l cutremură.

— Robert! exclamă deodată Gilda, eliberându-şi mâinile şi făcând câţiva paşi înapoi. Robert, te rog lasă-mă, nu, nu, nu se poate; te rog, nu-mi mai vorbi niciodată despre aceasta! Nu, eu nu pot fi niciodată soţia ta, căci între soţ şi soţie trebuie să fie numai dragoste şi credinţă, să poată privi unul în ochii celuilalt, fără să roşească. Dar noi, pe noi ne leagă o taină îngrozitoare, am încheiat o alianţă groaznică, căsnicia noastră nu va fi fericită niciodată.

— Dacă e numai asta, spuse Robert, plin de bucurie, atunci... atunci eşti a mea, şi nu putem oare să fim oamenii cei mai fericiţi de pe pământ, deşi l-am înşelat pe prinţul Raymond? El se simte fericit de când te-a regăsit. Nu demult el mi-a spus că n-ar mai putea trăi fără tine!

— El, el e fericit, omul acesta înşelat, e fericit, exclamă Gilda. Dar tu vei fi oare fericit când îţi vei spune „ea a fost sluga mea, e o fată din clasa de jos, tatăl ei a fost paznic la Saint-Étienne!? Nu, nu Robert, după ce va trece prima văpaie, după ce dragostea ta se va mai ogoi, atunci vei vedea în mine o fiinţă supusă şi aceasta, aceasta n-aş putea îngădui.

— Gilda, te opresc să vorbeşti astfel, izbucni Robert. Eu să te dispreţuiesc, eu, care te iubesc cu patimă aprinsă? Nu, fiinţă încântătoare, noi suntem creaţi unul pentru altul, dă-mi mâna ta, strânge-mă în braţele tale, chiar astăzi se va încheia

adevăratul legământ între noi, căci de azi înainte urmărim numai interese comune. Dar încă nu mi-ai spus, draga mea Gilda, că şi tu mă iubeşti! Spune-mi, vreau să aud din gura ta, rosteşte cuvântul care ne va face fericiţi pe amândoi!

— Ei bine, te iubesc! strigă Gilda şi se aruncă la pieptul lui, da, şi eu te-am iubit din clipa în care te-am văzut şi mi-am spus că niciun bărbat de pe pământ nu e mai potrivit ca tine. Dar niciodată nu mi-am legat speranţele de dragostea asta, ah, prea mult m-am temut de tine ca să te pot iubi din toată inima!

— Şi de azi înainte nu-ţi va mai fi teamă de mine?

— Nu, murmură Gilda, de azi înainte te voi... iubi.

Atunci, contele de Paris o strânse la pieptul său, apăsă buzele sale pe gura ei şi nu observă cum ea se cutremură la sărutarea lui.

Robert voia să continue cu sărutările sale pătimaşe, dar ea se smulse încet din braţele lui şi-l îndepărtă.

— Lasă-mă, acum nu, sunt ameţită de tot ce s-a întâmplat astăzi aşa că trebuie să mă reculeg puţin. Robert, făgăduieşte-mi că-mi vei da răgaz să-mi pot da seama de noua mea fericire şi că nu te vei folosi de dreptul tău de soţ, până când nu vom fi cununaţi în văzul tuturor.

— Ah, te înţeleg, exclamă Robert de Paris. Vrei să ştii când vom face nunta! Ei bine, Gilda, dorul inimii îmi porunceşte să nu rămânem logodiţi prea mult timp. Chiar acum, vom pleca acasă. Tatăl tău crede că eşti la o vânătoare, la care te-a invitat unul din prietenii mei, el mi te-a încredinţat mie, eu te voi conduce acasă şi-i voi cere mâna ta. Sunt sigur că nu mă va refuza, dacă-i vei spune că mă iubeşti, căci prea e legat de tine ca să se pună în calea fericirii tale. Gilda mea, ce-ai spune dacă am încheia legătura noastră pe viaţă chiar peste patru săptămâni? O, Gilda, sunt un om cu judecata cumpănită, dar astăzi, astăzi simt pentru întâia oară în viaţa mea că am o inimă caldă în pieptul meu. Draga mea Gilda, îţi mulţumesc că mi-ai dăruit acest sentiment, astăzi simt că aş putea regreta unele lucruri pe care le-am făcut şi, scumpa mea fetiţă, când vom ajunge la ceea ce râvnim, când vom intra în posesia averii familiei de Paris, atunci nu vom mai

face niciun păcat, nu, atunci vom trăi numai pentru dragostea noastră şi prin mila noastră faţă de săraci vom răscumpăra păcatele săvârşite în numele fericirii noastre.

— Da, aşa vom face, zise Gilda, şi nimic nu va tulbura fericirea noastră.

Şi Robert o îmbrăţişă iar, dar dânsa ştiu să se ferească de sărutările sale. Din fericire se ivi şi hangiul care aduse dejunul.

Abia terminară mâncarea şi fierarul veni să le spună că trăsura era gata. Peste o jumătate de oră, echipajul se afla pe drumul ce ducea spre Bonifacio şi lui Robert îi păru rău că n-a putut să ia loc lângă Gilda, căci el singur trebuia să mâne caii pe care îi luase din sat. În trăsură, Gilda se întinse pe perne, închise ochii şi se putea crede că doarme. Dar ea nici nu se gândea la aceasta, în sufletul ei vuia o furtună, un uragan, care spulbera toate speranţele contelui de Paris.

Cap. 74 – La Giacomo roşcovanul

Egizio Ettore se afla de trei zile pe creştetul muntelui Fontanella. Luase cu sine pe cei trei francezi şi pe Tric-Trac, care se simţeau legaţi de dânsul şi-i duse la bisericuţa Lacrimilor lui Isus.

Nu mai voia să vadă pe nimeni în jurul său. Acolo sus, pe piscul Fontanellei, unde odinioară mărturisise Letiţiei dragostea lui arzătoare, unde prima sărutare a pecetluit legătura lor, acolo sus izbucni din nou marea lui durere. Ettore simţea că lovitura asta îl doborâse pentru totdeauna.

Chiar în noaptea în care Letiţia fusese răpită, el o căutase, încălecase pe cel mai bun cal şi luase cu sine pe cei trei francezi.

În clipele acelea de grea încercare, Lamotier se dovedi foarte destoinic. El atrăsese atenţia lui Ettore asupra unei urme de trăsură. Urma aceasta ducea prin Saint-Étienne şi de acolo pe şoseaua spre Bonifacio. Deşi Ettore ştia că la fiecare pas se putea întâlni cu jandarmi, el nu şovăi o clipă să cerceteze aceste urme.

Dar atunci se întâmplă ceva ciudat. Se vedeau clar urme de potcoave, pe urmă semnele acestea se pierdură cu desăvârşire şi se vedeau numai brazdele lăsate de roţile trăsurii pe pământul umezit de ploaie. Nu mai văzură nicio urmă de cal, dar printre semnele roţilor se putea observa întipărîturile lăsate de un picior mare de om. Ettore nu ştia cum să dezlege această taină şi cum stătea aşa cu prietenii săi, sfătuindu-se cu dânşii ce trebuie să facă, deodată se ivi o trăsură de mărime nemaivăzută, în care Ettore recunoscu imediat că aparţine unui grup de artişti ambulanţi. Hotărârâ să-l oprească pe vizitiu şi să ia informaţii de la el.

Nu trecu mult şi din trăsură coborî un omuleţ scund şi chel, care se puse la dispoziţia străinilor. Ettore îl întrebă dacă n-a întâlnit o trăsură trasă de doi cai focoşi şi atunci directorul, care nu era altul decât americanul Smith, ghici imediat cu cine are de-a face.

— M-aţi întrebat dacă am văzut o trăsură? exclamă americanul. Desigur, am întâlnit una trasă de doi cai, dintre care unul şchiopăta foarte mult.

— Şi încotro a apucat? întrebă Ettore foarte agitat, căci îşi dădea seama că descoperise urmele fugarilor.

— Da, trăsura asta, răspunse directorul Smith, am întâlnit-o nu departe de locul unde ne aflăm, după aceea a mai făcut o bucată de drum şi apoi a ocolit, probabil ca să nu treacă prin sat.

— Aşadar a apucat pe şosea, spuse Ettore, atunci n-a plecat spre Bonifacio. Bine, vă mulţumesc.

— Pentru puţin! spuse americanul, ascunzându-şi un zâmbet batjocoritor, căci ştia că l-a pus pe Ettore pe un drum fals.

Brigandul se aruncă în şa, însoţitorii săi făcură la fel şi ca purtaţi de vânt, călăreţii porniră pe şoseaua ce ocolea spre dreapta. Ettore şi cei trei francezi călăriră două ore în galop nebun, dar nu zăriră nicio trăsură. În cele din urmă fură nevoiţi să înceteze urmărirea, căci se făcuse ziuă şi ar fi fost o nebunie să călărească mai departe.

Ettore fu nevoit să-şi dea seama că Letiţia i-a fost răpită fără s-o mai poată regăsi şi cu durerea în suflet, el se întoarse

la Fontanella. Ettore nu-şi putea reveni în fire, iar cei trei francezi îl credeau ieşit din minţi.

În timpul zilei nu ieşea dintre ruine, căci nu voia să vadă soarele, doar în timpul nopţii umbla în jurul zidurilor şi când tovarăşii săi dormeau, îl auzeau suspinând şi repetând numele Letiţiei.

— Vino-ţi în fire, îi spuse Lamotier, într-o seară – fii bărbat, dacă ţi s-a răpit dragostea, ţi-a rămas însă răzbunarea.

Ettore holbă ochii la el, apoi murmură:

— Răzbunare! Răzbunare! Ai dreptate Lamotier, şi răzbunarea poate cuprinde o inimă, şi răzbunarea poate deveni iubire. Ei bine, voi iubi răzbunarea şi o voi adăposti în inima mea, da, o voi strânge la pieptul meu, o voi săruta şi dezmierda, scumpa mea răzbunare!

Şi în seara aceea el luă puşca din perete, o aruncă pe umăr şi spuse celor trei prieteni că vrea să dea o raită prin munţi. La plecare îi rugă să nu fie îngrijoraţi chiar dacă nu se întoarce până dimineaţă.

După ce coborî de pe piscul Fontanellei, Ettore apucă pe şoseaua Saint-Étienne şi se îndreptă spre Bonifacio. A doua zi, după ce făcuse un marş forţat, el izbuti să ajungă în apropiere de Bonifacio.

Se înserase şi Egizio Ettore intră într-o osterie care se afla lângă poarta de miazăzi a oraşului, unde ştia că se adună tot felul de oameni suspecţi şi credea că va fi mai la adăpost. Stăpânul osteriei era un oarecare Giacomo, fost contrabandist. El părăsise meseria primejdioasă şi-şi deschise o cârciumă. Şi nu ducea lipsă de clienţi, căci toţi contrabandiştii şi hoţii veneau la el să petreacă, iar Giacomo se pricepea cum să înşele poliţia. Se prefăcea că e în serviciul ei, de fapt el înlesnea afacerile necurate ale clienţilor săi şi tăinuia pe toţi acei care îi plăteau.

Ettore intră în osterie printr-o uşă dosnică şi în loc să se îndrepte spre sala în care se aflau ceilalţi clienţi, urcă într-un gang la capătul căruia se afla o uşă. Aici era o odaie rezervată pentru clienţii care se aflau pe picior de război cu poliţia şi nu trebuiau să fie văzuţi de nimeni.

În clipa în care Ettore deschise uşa, sub tejghea zbârnăi o

sonerie şi Giacomo înţelese că i-a sosit un client care voia să mănânce singur. Servi pe câţiva clienţi din osterie, apoi se îndreptă spre odaia secretă dar abia călcă pe prag şi scoase un strigăt de uimire.

— Tu eşti, Ettore? spuse el, apropiindu-se de masa la care luase loc brigandul. Pe Sfânta Madonă, văd că ai curaj! Eşti căutat peste tot, numele tău e pe buzele tuturor, toţi jandarmii cutreieră drumurile ca să te prindă, guvernul a pus un premiu foarte mare pe capul tău, şi când colo te plimbi nepăsător.

— Bine, bine, răspunse Ettore. Adă-mi o sticlă cu vin, din cel mai bun, ia loc lângă mine şi ajută-mă să golesc sticla.

Cârciumarul nu se urni, se tot uita la musafirul său şi nu-i venea să creadă că e chiar Ettore. Se cunoşteau de multă vreme, Ettore lucrase în pădurea prin care treceau contrabandiştii şi chiar dacă nu cumpăra nimic de la dânşii, el le făcea uneori servicii, arătându-le un copac găunos în care să ascundă marfa sau le aducea de băut din Saint-Étienne, când cădeau istoviţi în pădure.

Şi când o dată Giacomo fusese împuşcat la picior, Ettore fu cel dintâi care dădu peste el. Îl luase în braţele sale puternice, îl ascunse în căsuţa unei bătrâne, vestită pentru leacuri băbeşti. Ea îl vindecă pe Giacomo şi când acesta părăsi patul, îl căută pe Ettore şi-i spuse:

— Nu sunt bogat, dar ceea ce am, vom împărţi amândoi. Dacă n-ai fi fost tu, aş fi căzut în mâinile câinilor de grăniceri şi acum eram la închisoare.

Apoi scoase punga şi vru să-i numere câţiva galbeni de aur, dar tânărul îl opri, spunându-i că nu primeşte să fie plătit pentru ajutorul dat. Atunci, Giacomo îi spuse că poate avea încredere în el la nevoie.

— Bine, răspunse Ettore, voi fi şi eu odată la strâmtoare şi atunci ne vom achita!

Cuvintele sale fură profetice, Ettore ajunse la strâmtoare. Nu trecu mult şi Giacomo se ivi cu două sticle de vin, pâine şi brânză, puse totul pe masă şi se aşeză lângă musafir.

— Aşadar, sunt porniţi rău împotriva mea? întrebă Egizio Ettore. Iar premiul pe capul meu a fost iar urcat? Ce-ar fi,

Giacomo, dacă ai căuta să pui mâna pe averea asta?

— Eu? strigă roşcovanul. Ettore, vezi mâinile astea, mai bine aş lăsa să fie tăiate decât să te trădez. Nu, să mă ferească Madona del Pesi, eşti doar oaspetele meu!

— Asta nu spune încă nimic, zilnic mă rog lui Dumnezeu să mă păzească de prieteni, că de duşmani mă feresc eu singur. Dar ascultă, Giacomo, de ce am venit, vreau să aflu ceva de la dumneata!

— Sunt gata să-ţi spun tot ce vrei. Dar mai întâi gustă din vinul ăsta, să trăieşti Egizio şi să nu cazi în mâinile jandarmilor încă o mie de ani.

Ciocniră paharele, Ettore îşi sorbi vinul şi patronul osteriei turnă din nou.

— Spune, Giacomo, întrebă Ettore, procurorul Amedeo Feruccio mai este pe aici?

— Aşa cred, răspunse bătrânul, acum el e preşedinte de tribunal, a făcut carieră de când cu procesul tău.

— De la procesul meu! exclamă Ettore. Dar spune-mi, Amedeo Feruccio e însurat?

— Da, s-a însurat acum un an cu o fată bogată. Tatăl ei e un moşier putred de bogat. Fireşte că şi Amedeo Feruccio îşi are banii lui, se vorbeşte de milioane şi într-adevăr, trăieşte pe un picior atât de mare încât spusele astea nu sunt prea exagerate.

— Şi nevasta îl iubeşte?

— Se închină la el, îl adoră.

— E frumoasă?

— Ca un înger, totuşi căsnicia lor pare să nu fie fericită.

— De ce? iscodi Ettore.

— Pentru că Amedeo Feruccio e un ticălos. Umblă după alte femei şi se spune că nicio fată frumoasă din Bonifacio nu poate scăpa de el. Şi apoi joacă nopţi întregi în tovărăşia unor nobili decăzuţi şi se întoarce acasă în zorii zilei cu buzunarele goale şi ameţit. La început au fost certuri mari, dar de când cu copilul...

— Are un copil? strigă Ettore.

— Da, un băieţaş foarte drăguţ, de două luni. Seamănă leit cu tatăl său şi preşedintele tribunalului e foarte mândru de el.

Copilul acesta ţine căsnicia celor doi soţi, căci Feruccio îl iubeşte la nebunie.

— Aşadar, un copil, are un copil, murmură Ettore în sinea lui, iar privirile ochilor săi deveniră sălbatice.

— Şi unde locuieşte? mai întrebă Ettore.

— Locuieşte în casa cea mai frumoasă din Bonifacio, la vreo zece minute de aici. De altfel orice copil din Bonifacio poate să-ţi spună unde stă Amedeo Feruccio, căci e foarte cunoscut.

— Bine, îţi mulţumesc, spuse Ettore. Dar stai, mai e ceva, mi-ai spus că se duce deseori, noaptea, să joace cărţi, nu ştii unde?

— În aşa numitul „Clubul Nobililor”, spuse Giacomo, găseşti uşor casa asta, care se află aproape de Curtea cu Juraţi, în care s-a judecat şi procesul tău.

— Încă ceva, Giacomo, în odăiţa de sub dormitorul dumitale, mai e garderoba cu măşti, adică magazia de haine pe care le-ai adunat acolo?

— Desigur, îi răspunse cârciumarul, ştii doar că musafirii mei au nevoie uneori de deghizare.

— Foarte bine, deocamdată îţi mulţumesc şi...

Ettore nu putu să-şi termine fraza căci uşa se deschise deodată şi un glas strigă:

— Patroane, pot să capăt o odaie pentru noaptea asta?

Ettore tresări când auzi acest glas şi îndreptându-şi privirile într-acolo, el zări în pragul uşii, un om pe care n-ar fi gândit niciodată să-l întâlnească aici, dar omul ăsta se schimbase atât de mult încât, Ettore crezu că vede un strigoi.

— Hector Gardane dumneata eşti? strigă Ettore, uitându-se mereu la străinul din prag.

— Eu sunt, răspunse fiul marelui om de stat, apropiindu-se, da, nu mă fixa atâta Egizio Ettore, chiar eu sunt, în carne şi oase, deşi obrajii mei s-au uscat şi m-am schimbat atât de mult!

Şi într-adevăr, Hector Gardane, tânărul vesel şi plin de viaţă de odinioară, era de nerecunoscut. Nu mai purta uniforma strălucitoare, ci o haină civilă care-i atârna de trup. Se vedea că făcuse un drum lung, pe jos, căci cizmele îi erau pline de praf, iar hainele-i erau rupte.

Cârciumarul, auzind numele lui Gardane, se uită cu oarecare neîncredere la el, dar Ettore zise:

— Eu răspund pentru omul acesta, am de vorbit cu el.

După ce Giacomo se retrase şi închise uşa, Ettore se apropie de Hector Gardane şi-i puse mâna pe umăr:

— Omule, ce-i cu tine, zise brigandul, parcă ai dat ochii cu moartea?

— Da, Egizio Ettore, am văzut moartea cu ochii mei, dar moartea civilă şi aceasta e deseori mai rea decât nimicirea trupească. Dar să şedem, am făcut un drum lung, sunt obosit şi mi-e foame.

— Ţine un pahar cu vin, uite şi ceva de mâncare şi după ce te vei sătura, îmi vei povesti ce s-a întâmplat, căci bănuiesc că trebuie să fie ceva îngrozitor.

Hector sorbi paharul cu vin, mâncă brânză şi o bucată mare de pâine, iar Ettore care şedea lângă el, nu putu să nu gândească că destinul are adesea capricii ciudate. El, ponegritul, brigandul, care nu are nici casă, nici masă, e pus să hrănească pe fiul acelui bărbat, în mâinile căruia se afla soarta Corsicii.

— Îţi mulţumesc, zise Hector Gardane, umplându-şi din nou paharul, ah, asta a fost o fericire pentru mine, ştii că de trei zile n-am mâncat nimic?

— De trei zile?

— De cinci zile sunt pe drum şi încă n-aş fi ajuns aici, dacă nişte căruţaşi de treabă nu m-ar fi luat cu dânşii..

— Şi încotro vrei să mergi? întrebă Ettore. De ce ai venit, la Bonifacio?

— Pentru că Bonifacio e în drum spre ţinta mea.

— Şi care e ţinta aceasta?

— Egizio Ettore! răspunse Gardane, cu vocea hotărâtă, uitându-se cercetător la brigand.

— Ah, veneai la mine, atunci trebuie să fie ceva important. Spune-mi totul, căci eu simt că am o răspundere faţă de dumneata şi nu trebuie să te părăsesc. Aşadar, ce vrei?

— Să mă primeşti alături de tine!

Ettore se aşează încet în scaunul care stătea în faţa lui Hector Gardane şi cu ochii mari deschişi se uita la tânărul de

lângă el şi nu-i venea să-şi dea crezare urechilor.

Aşadar, Hector Gardane ajunsese acolo, încât nu-i mai rămânea altceva de făcut decât să se unească cu briganzii?

— Egizio Ettore, totul s-a întâmplat aşa cum am bănuit şi aşa cum mi-ai prezis. Când m-am întors la Bastia, mai mulţi ofiţeri au uneltit împotriva mea, m-au acuzat de neîndeplinirea datoriei, că m-am înţeles cu tine... Am căutat să dau unele motive, să explic purtarea mea, dar am fost adus în faţa consiliului de război şi cu greu am scăpat de pedeapsa capitală. Majoritatea judecătorilor au fost de părere că trebuie să fiu împuşcat, dar ţinând seama de gloria tatălui meu, m-au condamnat numai la degradare. Am fugit din cazarmă ca un câine bătut şi m-am dus la tatăl meu. Da, încotro puteam să mă duc, dacă nu acasă, acolo eram sigur că voi fi ferit de dispreţ? Dar abia am intrat în odaia mea, uşa se deschise şi tatăl meu se ivi în prag. Ettore, am păcătuit de multe ori împotriva tatălui meu. Am comis multe lucruri care i-au pricinuit durere şi e vina mea că părul lui a albit, dar aşa cum l-am văzut pe tatăl meu în ziua aceea teribilă, el nu mai era marele Gardane, ci numai o arătare...

— „M-ai dezonorat! rosti el cu greu, apropiindu-se de mine şi ridicând bastonul de care se sprijinea, şi când eu m-am chircit el adăugă cu glas duşmănos: Nu, nu te teme, nu te bat, eşti un Gardane. De aceea eşti ferit de o astfel de ocară, dar... nu mai poţi purta acest nume. Dacă mai ai o fărâmă de onoare în tine, vei şti ce trebuie să faci şi de aceea... ţi-am adus singura consolare care ţi-a mai rămas: spală cu sânge ruşinea pe care mi-ai făcut-o; acela care nu se teme de moarte, e apărat de dispreţul oamenilor, haide, moartea purifică!”

La aceste cuvinte, tatăl meu scoase din buzunar un revolver şi mi-l întinse. Eu mă uitam la el cu priviri de implorare, dar mai curând aş fi putut mişca o statuie, decât inima lui. O, nu-i port nicio ură, nu-i fac nicio imputare, aceluia care a păcătuit ca mine, nu-i rămâne decât un singur lucru: să moară!

— „Îţi las încă cinci minute, îmi spuse tatăl meu, punând revolverul pe măsuţă, fă-ţi ultima rugăciune, încredinţează-ţi

sufletul lui Dumnezeu, imploră-l să te ierte aşa cum te voi ierta şi eu când mă voi ruga lângă sicriul tău, adu-ţi aminte de imaginea scumpei tale mame şi...”

Nu mai fu în stare să termine, ochii lui se umeziră, glasul îi tremura atât de tare încât nu mai putu rosti niciun cuvânt. Apoi se întoarse şi cu paşii grei, se târî, şovăind, spre uşă. Dar când ajunse lângă prag, se opri, întinse braţele şi strigă suspinând:

— „Hector, îmbrăţişează-mă încă o dată.”

L-am îmbrăţişat, el mă sărută şi mă binecuvântă. Dar apoi se smulse din braţele mele, mai aruncă o ultimă privire spre mine, şi peste o clipă, încuie uşa după el. Am rămas singur... singur cu arma ucigătoare. Ettore, nu mă dispreţui, n-am avut curajul să mă despart de viaţă. Ţineam revolverul în mână, dar n-am tras şi în clipa aceea de disperare, m-am gândit la tine! Ettore, nu mi-ai spus tu că pot veni la tine, atunci când lumea mă va goni? Ei bine, mi-am zis atunci, dacă tatăl meu mă goneşte, dacă toţi mă dispreţuiesc, mai există însă un om, care-mi va întinde mâna. E un brigand, un bandit, un om tot atât de nenorocit ca şi mine, dar nenorociţii se simt uniţi. Cineva bătu în uşă. Atunci m-am repezit la fereastră, am deschis-o încet, ca geamurile să nu zăngănească şi aşa cum mă aflam la primul etaj al casei, puteam să mă avânt ca să câştig din timp, am tras zăvorul de la uşă, apoi am descărcat revolverul, se auzi o detunătură şi peste o clipă am sărit prin fereastră în grădină. Am fugit cât mă ţineau picioarele, ca o căprioară gonită, căci ştiam că tatăl meu m-ar fi ucis dacă aş fi căzut în mâinile sale. Dar am scăpat şi toată noaptea am rătăcit pe străzile oraşului, ca o umbră neînsufleţită. Când începu să se lumineze de ziuă, eram departe de oraş. Cum am ieşit, nu ştiu nici acum, dar un singur lucru simţeam că trebuie să mă îndrept spre tine. Acum sunt lângă tine, Egizio Ettore, şi te întreb dacă-mi vei închide ultimul drum de scăpare sau te vei ţine de cuvânt şi mă vei primi. Ştiu tot ce mă aşteaptă, ştiu că mă vei sfătui să nu apuc pe calea crimei şi să nu devin tovarăşul tău, ştiu că nu te întovărăşeşti cu oricine, dar tu ştii cine sunt, ce nume nobil am purtat, cunoşti destinul meu şi-ţi vei aminti că tu ai o bună parte de vină

pentru situaţia mea. Ei bine, Egizio Ettore, nu mă respinge, iată mâna mea, strânge-o, te voi servi cu credinţă, voi asculta de ordinele tale, voi muri pentru tine, când va fi nevoie.

În timp ce Gardane rostea aceste cuvinte, Ettore îşi plecase privirile pline de compătimire. Acum el se uită la tânărul prieten, căruia îi întinse mâinile:

— Hector Gardane, rămâi la mine. Jură-mi cu vorbe simple, că nu mă vei trăda niciodată ci-mi vei fi un tovarăş credincios.

— Jur că-ţi voi fi credincios până la ultima suflare.

— Aşadar, am pecetluit legătura noastră, exclamă brigandul şi de azi înainte eu îţi voi purta de grijă. Şi acum, şezi, îţi voi comanda un prânz cumsecade, apoi te vei duce la culcare. Mâine dimineaţă va fi poate de lucru pentru tine.

După ce mâncă Ettore îi spuse:

— Şi acum vino cu mine, îţi voi da alte haine, căci în astea nu poţi cutreiera munţii.

Urcară apoi o scară de lemn ce ducea în pod şi Giacomo îi urmă. Aici era o încăpere plină de tot felul de haine şi Ettore alese pentru Hector Gardane un costum de vânătoare, îi dădu o pereche de cizme, un cuţit de vânătoare şi o puşcă.

— Mâine dimineaţă, când te vei scula, zise Ettore, îţi vei pune hainele, căci vei începe o viaţă nouă. Acum eşti sub ocrotirea lui Egizio Ettore. În casa asta poţi dormi liniştit ca şi în patul tău de acasă. Noapte bună, Hector!

Giacomo îl luă cu sine pe noul oaspete, iar Ettore rămase în magazia cu haine. Când fu singur, îşi scoase veştmintele de pe el şi-şi puse un costum elegant. Se uită în oglindă şi văzu că are înfăţişarea unui om de lume. Giacomo se întoarse şi abia îl recunoscu pe Ettore în noile lui haine.

— Dar asta nu-mi e de ajuns, exclamă Ettore, mai am nevoie de o perucă şi de o barbă falsă.

Giacomo descuie un cufăr plin cu peruci, bărbi şi alte obiecte de deghizament. Ettore îşi alese din tot bagajul ăsta, o perucă blondă şi o barbă blondă.

— Pari un neamţ adevărat! strigă Giacomo.

— Aşa e, răspunse Ettore, şi poate că voi avea poftă să fac pe neamţul în noaptea asta. Şi acum Giacomo, împrumută-mi o mie de franci, şi dacă poţi, dă-mi suma asta în aur. Ştii că

sunt un platnic bun, mâine îţi voi înapoia banii.

Giacomo ieşi şi peste câteva minute se întoarse cu o pungă plină cu aur.

— Sunt numai napoleoni, spuse el. O mie de franci! Dar de ce-ţi trebuie atâţia bani, la Bonifacio nu ai unde cheltui şi apoi tu nu eşti omul care să risipeşti? Se vede că ai vreun plan?

— Ai nimerit, Giacomo, dar să nu te superi dacă nu-ţi voi destăinui despre ce e vorba. Vom vorbi mai târziu.

Ettore îşi puse pe cap un joben elegant, luă un baston cu mânerul de argint şi coborând scările, îşi trase mânuşile pe mâini.

Nimeni n-ar fi bănuit că domnul acesta distins e Egizio Ettore, brigandul Corsicii.

Cap. 75 – La masa verde

Mergea agale pe străzile oraşului Bonifacio. Era noapte şi lămpile ardeau în mai toate casele, căci nu era prea târziu. Ettore se îndreptă spre o clădire elegantă, care se afla în vecinătatea Palatului de Justiţie.

Acolo intră.

Se afla acum în clubul din Bonifacio, unde se adunau în fiecare seară cei mai bogaţi oameni din oraş. Sala cea mare era luminată à giorno şi peste tot erau măsuţe acoperite cu stofă de Damasc, împodobite cu argint şi cristal. Ettore se aşeză la una din aceste mese, comandă mâncare şi după ce termină, ceru o gazetă.

Dar el se prefăcea numai că citeşte, în realitate se uita la tot ce se petrece în sală, şi privirile sale erau mai ales, îndreptate spre intrare.

Deodată uşa se deschise şi îşi făcu apariţia un bărbat zvelt, cu trăsături frumoase. Era îmbrăcat cu multă eleganţă şi trecu grăbit, îndreptându-se spre sala de joc. Atunci Ettore se ridică şi se apropie de el.

— Vă cer iertare, domnule, spuse el, înclinându-se, am onoarea să vorbesc cu domnul Amedeo Feruccio, preşedintele tribunalului?

— Eu sunt, domnule, dar chestiuni de serviciu...

— Nu se pot discuta, aici, ştiu, dar nici nu m-am gândit la asta, ci vă transmit salutări de la un prieten din Bastia.

— Ah, aşa-i, şi cine-i acest prieten?

— Contele Robert de Paris.

— Încântat! exclamă Amedeo Feruccio. Ce mai face Robert de Paris? Dar nu mi-aţi spus numele dumneavoastră. Cu cine am onoarea?

— Eu sunt contele Arnoldo Poggi...

— Încântat de cunoştinţă! zise Feruccio, întinzând lui Ettore mâna. Dar nu vreţi să veniţi cu mine? Veţi petrece bine în seara asta, cred că sunteţi amator de joc?

— Fireşte, aici n-aş putea întrebuinţa mai plăcut singura seară pe care o petrec la Bonifacio.

— Cum, vreţi să părăsiţi oraşul nostru? întrebă Feruccio.

— Da, afacerile mă reclamă în altă parte.

— Îmi va părea nespus de rău, spuse fostul procuror, aş dori să vă invit la mine şi să faceţi cunoştinţă cu soţia mea; dar deocamdată să mergem, căci sunt aşteptat.

În timpul aceste convorbiri, cei doi bărbaţi ajunseră până la uşa ce ducea în sala de joc, în care intrară. Amedeo Feruccio fu salutat din toate părţile. Un domn bătrân şi distins, preşedintele clubului, se îndreptă spre el şi îi strânse mâna.

Feruccio îl prezentă pe noul său prieten. Bătrânul era ducele de Beaumont, care jucase pe vremuri un rol mare la Paris.

— Aşadar să începem, spuse Amedeo Feruccio. Aseară am avut ghinion şi am fost jumulit în lege, aşa că aş vrea să-mi iau revanşa. Cine ţine banca?

Un bărbat tânăr, cu înfăţişarea istovită, se declară gata să ţie banca. Servitorii aşezară mesele şi peste puţin timp toţi luară loc. Tânărul amestecă cărţile. Contele Poggi îşi goli punga în faţa lui şi movila de napoleoni fu o recomandare bună, căci cine are bani e privit peste tot cu ochi buni. Amedeo Feruccio, luase loc lângă noul său prieten.

— Se vede că nu sunteţi novice, îi spuse el, jucăm baccara. Cunoaşteţi jocul?

— Fireşte, răspunse contele Poggi. Apoi începu să mizeze,

pierdu câţiva napoleoni pe care îi recâştigă. Nu trecu mult şi moviliţe de monede începu să crească în faţa lui.

— Pentru astăzi mi-e destul, declară tânărul, am prea mult noroc în dragoste şi nu vreau să mai risc la joc.

— Cine vrea să preia banca? întrebă Amedeo Feruccio, dar nimeni nu răspunse.

— Domnilor, dacă-mi permiteţi, spuse contele Poggi, aş prelua eu banca!

— Foarte bine, şopti ducele de Beaumont lui Amedeo Feruccio, ai adus un musafir foarte simpatic, un om fermecător. De unde-l cunoşti?

— Prietenul meu Robert de Paris mi-a transmis prin el complimente. Vrea să plece mâine, dar nu-l voi lăsa.

— Da, aranjăm un complot împotriva dumneavoastră, râse ducele. Plecarea dumneavoastră se amână, va trebui să rămâneţi încă vreo două zile la Bonifacio.

— Îmi pare foarte rău, răspunse contele Poggi, că nu pot răspunde la invitaţia dumneavoastră. Aş rămâne cu multă plăcere la Bonifacio, ca să mă bucur de amabilitatea unei societăţi atât de alese, dar mi-e imposibil, trebuie să plec mâine dimineaţă.

— Vom regreta foarte mult, răspunse ducele cu politeţe, să pierdem din mijlocul nostru pe un om, care a devenit atât de repede prietenul nostru.

— Începem! exclamă atunci Amedeo Feruccio, vom vedea dacă norocul îl favorizează pe noul nostru prieten. În orice caz, dacă pierde, va trebui să ne fixeze o zi pentru revanşă.

Monedele sunară, bancnotele fâşâiră şi peste puţin timp, masa verde fu acoperită de mize foarte însemnate. Contele Poggi care, precum ştim, nu era altul decât Egizio Ettore, aruncă o privire sub masă şi se convinse că banii lui nu i-ar fi ajuns să plătească tuturor dacă va pierde. Egizio Ettore putea să aibă încredere că norocul îl va favoriza, dar trebui să se folosească de unele trucuri, pe care le-ar fi dispreţuit în alte împrejurări. Voia să-şi atingă scopul, adică să golească buzunarele lui Amedeo Feruccio.

Cunoştea toate şiretlicurile ca să poată fi sigur de câştig. Şi într-adevăr cărţile începură să-i cadă bine şi ar fi putut să

strângă toţi banii de pe masă. Dar era destul de prevăzător să nu forţeze câştigul. Numai pe Amedeo Feruccio îl lăsa să piardă fără cruţare. Ettore se pricepea atât de bine să trişeze cărţile încât niciunul din cei prezenţi n-ar fi putut bănui că au de-a face cu un trişor.

Dar Amedeo Feruccio era din ce în ce mai enervat. După o jumătate de oră, el deveni palid, căci pierduse o sumă destul de mare. Cu toate acestea, portofelul lui era încă ticsit şi cu un gest aproape furios el puse pe o carte un teanc de bancnote.

— Pe legea mea! exclamă prezidentul de tribunal, se vede că norocul m-a uitat cu desăvârşire. Conte Poggi, eşti oare de neînvins la baccara? Sunt hotărât să duc lupta asta până la capăt. Ia seama, deci, să nu cazi.

— Sunt gata, răspunse contele Poggi, primesc orice miză pe care o credeţi de cuviinţă. Nu doresc altceva decât să scap de tot aurul şi bancnotele ce s-au adunat în faţa mea.

Pierderea suferită în seara asta nu era deloc plăcută lui Amedeo Feruccio şi dacă cei 7.000 de franci erau pierduţi, nu-i rămânea altceva de făcut decât să mărturisească soţiei sale că a jucat şi să se umilească. De aceea, el voia să-şi recâştige banii cu orice preţ. Mai avea 5000 de franci, şi atunci se adresă contelui Poggi:

— Conte, primeşti miza de 6000 de franci?

— Cu plăcere, răspunse Ettore.

Un murmur de uimire trecu printre cei prezenţi. Ceilalţi părtaşi se retraseră din joc, rămaseră la locurile lor, ca să vadă lupta ce se încinse la masa verde numai între Amedeo Feruccio şi noul său prieten.

— Ai pierdut, domnule preşedinte, exclamă Poggi. Îmi pare rău că trebuie să pun în buzunar cei 6000 de franci.

Feruccio sări de la locul lui, parc-ar fi călcat pe o viperă.

— Pierdut? izbucni el. Ha, ha, aşa e, am pierdut 12.000 de franci, dar nu-i nimic, joc mai departe. Conte Poggi, cred că vei primi cuvântul meu de onoare...

— Cuvântul dumneavoastră de onoare, domnule preşedinte, răspunse Poggi, aţintindu-şi privirea asupra lui Feruccio, e mai sigur decât bancnotele acestea; ele pot fi

schimbate, dar cuvântul de onoare nu.

— Un nobil autentic, murmură ducele de Beaumont, ce caracter distins!

Apoi se adresă preşedintelui şi-i spuse cu glas tare:

— Uiţi, dragul meu Amedeo, că scumpul nostru oaspete, contele Poggi, vrea să plece mâine dimineaţă, aşa că nu poţi juca pe cuvântul de onoare, pentru că nu vei avea posibilitatea să-i plăteşti banii pe care, eventual, i-ai pierde şi după legile clubului nostru datoriile de la joc trebuie achitate până în 24 de ore.

— Indiferent, spuse Feruccio, vom continua să jucăm, şi dacă voi pierde, contele Poggi va fi atât de bun să mă însoţească până acasă. Vom goli o sticlă cu vin în biroul meu şi cu prilejul acesta îmi voi permite să-i achit datoria, căci am la mine acasă peste 40.000 de franci în bancnote.

— Ah, în cazul acesta, exclamă ducele de Beaumont, jocul poate continua!

Toată lumea râse, numai Feruccio tăcu, căci el ştia că banii despre care vorbise nu erau ai lui, ci se aflau în casa soţiei sale.

— N-aveţi nimic împotrivă, se adresă Feruccio bancherului, să mizez dintr-odată cei 12.000 de franci pe care i-am pierdut?

— De ce să nu primesc?

— Aşadar înainte, trageţi o carte!

Poggi trase, se înţelege că rezultatul fu acelaşi pentru Feruccio, pierduse, şi acum era dator 12.000 de franci, omului pe care el singur îl introdusese la club. Peste un sfert de oră, Feruccio pierdu întreaga sumă de 40.000 franci, despre care vorbise şi când căzu ultima carte vestind şi ultima pierdere, se făcu o tăcere adâncă, aproape solemnă. El căzuse în scaunul său, iar faţa-i fu acoperită de o paloare cadaverică.

Contele Poggi depuse încet cărţile, se ridică şi se apropie de dânsul.

— Scumpul meu preşedinte, spuse el, e târziu de acum. Cred că nu v-ar fi plăcut să vă însoţesc până acasă, aşa că s-ar putea să-mi achitaţi mica sumă pe care mi-o datoraţi, cu altă ocazie, când voi mai veni la Bonifacio.

Deşi Amedeo Feruccio ar fi primit această propunere cu multă bucurie, el nu putea, totuşi, să consimtă, deoarece, regulamentul clubului era foarte sever în această privinţă: datoriile de joc trebuiau plătite până în 24 de ore.

Atunci ducele de Beaumont luă cuvântul în locul lui.

— Domnul preşedinte nu poate consimţi, spuse el cu hotărâre. Chestiunea trebuie rezolvată chiar în noaptea asta. Domnul preşedinte are acasă această sumă, dumneavoastră îl veţi însoţi şi afacerea se va lichida în toată liniştea.

— Fireşte, să mergem, zise Amedeo, ridicându-se de pe scaun.

— Să mergem, zise şi contele Poggi.

Cap. 76 – Judecata cea mare

Contele Poggi îşi luă rămas bun de la societatea în care petrecuse, şi împreună cu Amedeo Feruccio ieşi în stradă.

— Ce noapte splendidă! exclamă Poggi, uitându-se la cerul înstelat. E mult până la casa dumneavoastră, domnule preşedinte?

— Vreo zece minute de drum, răspunse Feruccio, care-l asculta foarte distrat pe însoţitorul său, căci se gândea la scena ce-i va face soţia, când va cere de la ea cei 40.000 de franci.

— Ce-i clădirea asta? întrebă deodată Poggi, oprindu-se în faţa unei case impunătoare.

— Palatul de Justiţie din Bonifacio, în care au loc şedinţele Curţii cu Juraţii.

— Ah, Curtea cu Juraţi, al cărei preşedinte sunteţi, nu-i aşa? Spuneţi-mi, vă rog domnule preşedinte, e adevărat că v-aţi făcut celebru în urma vestitului proces al brigandului Ettore?

Feruccio tresări uşor. Numele lui Egizio Ettore îl umplea de o groază ascunsă.

— Da, aşa e, spuse el, nu eu am condus procesul acesta, căci nu eram preşedinte pe atunci, ci numai procuror, şi e unul din cele mai mari succese ale vieţii mele că am recunoscut încă atunci toată ticăloşia lui Ettore şi am obţinut

să fie condamnat la 21 de ani recluziune.

— Şi el a izbutit să evadeze, nu-i aşa? întrebă Poggi.

— Da, a evadat şi de atunci îşi târâie viaţa ticăloasă prin munţii Cagna. Sper, însă, că în curând va cădea în cursă.

— Domnule preşedinte, spuse deodată Poggi, mi-aţi face o plăcere mare dacă mi-aţi arăta sala în care a fost condamnat Egizio Ettore. La noi se vorbeşte mult de acest brigand, se povestesc lucruri atât de interesante despre el, încât nu poate fi ceva mai senzaţional decât să pot spune cunoscuţilor mei: „Am stat chiar pe locul, unde a fost condamnat Egizio Ettore”. Nu se poate chiar acum, în noaptea asta? În calitatea dumneavoastră de preşedinte cred că aveţi cheile de la toate încăperile palatului?

— Da, le am chiar la mine. De altfel, ca să vă fac plăcere, conte, să intrăm.

Feruccio îl conduse pe conte în jurul clădirii, deschise o portiţă şi amândoi urcară treptele de piatră. Sala juraţilor se afla la primul etaj, Feruccio deschise uşa şi-l lăsă pe conte să intre.

Prin cele şapte ferestre boltite ale sălii pătrundea lumina argintie a lunii, inundând toată încăperea, iar contele Poggi rămase tăcut în prag.

Care erau sentimentele şi gândurile ce umpleau în clipa aceea, sufletul lui Egizio Ettore?

Acum... acum stătea iar în sala asta, liber, fără cătuşe în jurul mâinilor... Şi acela care pecetluise ruina lui, Amedeo Feruccio, stătea lângă el. Cu o singură mişcare ar putea să-l doboare, să-l sugrume, să-i smulgă inima din piept, aşa cum îi jurase atunci. Dar nu, clipa încă nu sosise.

— Conte Poggi, de ce stai atât de înmărmurit? întrebă Amedeo Feruccio. De ce ai devenit atât de palid? Ha, ha, înţeleg, văzând sala în care Ettore a fost condamnat, îţi aminteşti de fărădelegile făptuite de acest brigand şi te-a cuprins un sentiment de frică. Dar poţi fi liniştit, Ettore nu îndrăzneşte să vină la Bonifacio, jandarmii păzesc prea bine oraşul şi dacă s-ar ivi numai pe şosea, ar fi recunoscut şi arestat. Dar vino mai aproape şi-ţi voi explica toate amănuntele. Vezi, el a stat colo, pe banca acuzării, cu mâinile

încătuşate, de o parte şi de alta câte un jandarm cu baioneta la armă. Acolo sus, pe estradă, şedeau judecătorii, aici, era locul meu, de unde am rostit celebra cuvântare împotriva lui Ettore.

— De aici? întrebă contele Poggi, urcând spre estradă. Îmi dai voie să mă urc până acolo? Ha, ha, aş vrea să văd cum se simte un procuror!

— Poftim, urcă, spuse Feruccio, vei fi un procuror foarte nostim.

— Şi trebuie să-mi faci plăcerea, spuse contele Poggi, să iei loc pe banca acuzării, ca şi cum ai fi Egizio Ettore. Ha, ha, scumpul meu preşedinte, vei fi un Ettore foarte nostim.

Feruccio era gata la orice, în taină el spera că gluma asta se va prelungi şi va găsi un motiv ca să amâne plata celor patruzeci de mii de franci. De aceea, el consimţi să joace această comedie, aranjată de contele Poggi. Se apropie, deci de banca acuzării. Şi în clipa în care îşi întoarse spatele, contele Poggi răsuci cheia în uşă, o scoase şi o strecură în buzunar.

Acum urcă spre locul procurorului, zise Feruccio, cum vezi, eu am şi luat loc.

Poggi urcase cele câteva trepte ce duceau spre estradă, se opri în faţa mesei plină cu hârtii, şi luă loc în fotoliu.

— Şi acum, rosteşte-ţi acuzarea! exclamă Feruccio. Cum crezi că se vorbeşte când trebuie să trimiţi pe un om la închisoare?

— Voi încerca să-ţi arăt, spuse Poggi, şi nu voi acuza pe Egizio Ettore, ci pe Amedeo Feruccio.

— Pe mine, aha! vrei să mă acuzi că sunt un ghinionist, că am pierdut într-o singură seară 40.000 de franci!

— O nu, voi aduce alte acuzări împotriva dumitale. Voi ridica împotriva dumitale o acuzare ca să te prăbuşeşti sub povara ei. Amedeo Feruccio, a sunat ora justiţiei!

— Bravo, bravo! strigă Feruccio, începutul e bun, ţi-ai greşit cariera, dragă conte, ar fi trebuit să te faci procuror!

— Orice om poate fi delincvent în ochii unui procuror, dar vai de acela care îndrăzneşte să acuze, cu bună ştiinţă, pe un nevinovat!

Ultimele cuvinte treziră un ecou lugubru în sala pustie, dar contele Poggi continuă, cu glasul din ce în ce mai tare:

— Amedeo Feruccio, te acuz că din clipa în care ţi-ai pus toga, ai fost fals şi nedrept, mârşav şi corupt, că n-ai meritat înalta încredere pe care au avut-o în tine mai marii tăi, punându-te judecător peste alţii.

Feruccio şovăi o clipă, dar apoi izbucni într-un râs sălbatic.

— Da, trebuie să recunosc, strigă el, eşti prea sever cu mine, dar nu-i nimic, totul nu-i decât o comedie, o...

— E un adevăr zdrobitor! tună Ettore. Nenorocitule, încă nu-ţi dai seama, încă nu ştii cine stă în faţa ta, cine a devenit în noaptea asta judecătorul tău? Spui că e o comedie faptul că stăm faţă în faţă, e o comedie că tu eşti acuzatul şi eu judecătorul? Ha, ha, a fost oare comedie şi atunci când l-ai judecat pe Egizio Ettore fără să-i dai cuvântul, când ai adunat cu grijă şi fără milă, atâtea dovezi false ca să-l distrugi pe nenorocitul acela? Da, a fost o comedie infamă, mişelească, josnică, atunci când ai strigat juraţilor: „Condamnaţi-l pe omul acesta, căci e vinovat, condamnaţi-l, căci oameni de onoare au depus jurământ împotriva lui!” Şi tu, Amedeo Feruccio, ai ştiut doară cine sunt oamenii ăştia, căci aurul unuia dintre aceşti oameni suna în buzunarul tău, în timp ce vorbeai astfel. L-ai condamnat pe Ettore din ordinul lui Robert de Paris, dar eu am venit aici din porunca unui judecător mai mare, sunt trimisul lui Dumnezeu din ceruri, căci trebuie să răzbun nu numai pe unul singur, ci sute de oameni care au fost nenorociţi, pe care i-ai condamnat în sala asta. Tuturor le-ai dat lovitura de moarte şi i-ai trimis la Capul Pertusato. Mizerabile, ţi-a sunat ceasul din urmă, în sfârşit, se revarsă asupra ta, tot răul ce ai căşunat altora!

Feruccio se agăţă din toate puterile de banca de acuzare, simţi că-şi pierde cunoştinţa. La începutul cuvântării care se revărsase ca o lavă fierbinte de pe buzele contelui Poggi, el zâmbi; deodată însă, zâmbetul se stinse şi cu ochii holbaţi, el se uită la acuzator, căci începu să bănuiască adevărul.

Când procurorul improvizat tăcu o clipă, Feruccio făcu un gest poruncitor şi strigă:

— Destul, conte Poggi, destul, nu te-am adus aici ca să mă

jigneşti. Asta te va costa scump de tot.

Un hohot strident fu răspunsul la aceste cuvinte, care dovediră că preşedintele tribunalului din Bonifacio încă nu simţise toată primejdia ce-l ameninţa.

— Amedeo Feruccio, luă iar cuvântul acuzatorul sinistru, procesul s-a terminat, sentinţa e dată. Eu, care am fost trimis de Providenţă ca să te împiedic să mai faci vreun rău, eu sunt acuzator, preşedinte, jurat şi călău, căci eşti osândit la moarte în unanimitate, osândit la moarte fără drept de apel, fără drept de graţiere. Şi vrei să ştii poate cum îl cheamă pe acela care te-a condamnat la moarte? Ei bine, ascultă cum sună numele judecătorului tău, ascultă şi îngrozeşte-te: El e... Egizio Ettore.

Un ţipăt care nu avea nimic omenesc într-însul, străbătu sala vastă. În clipa următoare se auzi un trosnet surd, masa la care stătea Ettore fu aruncată de pe estradă, apoi o figură neagră sări peste băncile destinate juraţilor şi în clipa în care Amedeo Feruccio, cuprins de groază, vru să fugă spre uşă, se pomeni faţă în faţă cu o făptură care părea un strigoi.

— Da, eu sunt Egizio Ettore, murmură apariţia, cu vocea răguşită, în urechea preşedintelui tribunalului din Bonifacio. Apoi îl apucă cu o mână de piept şi-l împinse cu atâta putere spre banca acuzării, încât Feruccio nu se mai putea mişca. Eu sunt acelaşi Ettore, pe care tu l-ai nenorocit în sala asta. Unde sunt complicii tăi? Cheamă-ţi jandarmii, soldaţii şi funcţionarii, bate cu pumnul în banca asta, aşa cum ai făcut atunci şi urlă ca să se audă: „Egizio Ettore e vinovat!” Auzi cum trece un murmur prin publicul înmărmurit de această nouă întorsătură a procesului nostru, vezi cum toţi fug îngroziţi şi numai pe tine te lasă aici. Acum eşti în mâinile mele, Amedeo Feruccio, şi vei vedea cum se răzbună banditul Egizio Ettore.

Feruccio vru să scoată un strigăt de ajutor, dar Egizio Ettore strânse cu pumnul lui de fier gâtul nenorocitului şi strigă cu glas înfiorător:

— Un singur cuvânt şi eşti mort! Nu mai spera să scapi, Dumnezeu mi te-a predat, uşa sălii e încuiată şi cheia e în buzunarul meu. Nu-mi poţi scăpa, Amedeo Feruccio. Îţi mai aminteşti jurământul pe care l-am făcut în sala asta, atunci

când s-a rostit sentinţa împotriva mea? Şi iată că-mi îndeplinesc acest jurământ. Vincenzo Rossati a pierit de mâna mea şi tu... tu îl urmezi acum. După tine va veni rândul lui Robert de Paris, după el va veni creatura lui, lacheul mizerabil Leblanc, apoi toţi ceilalţi. O, îmi cunosc duşmanii şi ştiu unde să-i găsesc. Ha, ha, cum vor tremura când voi pune mâna pe dânşii.

Amedeo Feruccio vedea moartea cu ochii. Conştiinţa că se află în mâinile lui Ettore îi venise fulgerător, îl lovise ca un trăsnet şi-i amorţi tot trupul.

Egizio Ettore îl smuci şi-l trase după sine.

Unde, unde-l târăşte?

Ah! Sus pe scări, pe estradă, pe care Letiţia se prăbuşise odinioară!

Ettore îl târa fără cruţare şi când ajunseră sus, el îl smuci cu o putere căreia Amedeo Feruccio nu fu în stare să i se împotrivească.

În clipa următoare se auzi un zgomot surd.

Egizio Ettore îl aruncase pe masa acoperită cu negru, pe aceeaşi masă pe care fuseseră îngrămădite odinioară dosarele procesului său. Amedeo Feruccio, cuprins de o spaimă de moarte, rămase o clipă amorţit.

— Ettore, de ce vrei să mă ucizi? Dăruieşte-mi viaţa. Oh, lasă-mă să trăiesc şi te voi îmbogăţi!

— Să mă îmbogăţeşti? N-am nevoie de bogăţiile tale! Astăzi mă simt ca un Cresus, un Cresus al răzbunării!

— Îndură-te! Am o soţie şi un copil!

— Ai soţie? Ai un copil? Ha, Amedeo Feruccio, te înşeli. Trebuie să spui: Am avut soţie şi copil! Chiar în noaptea asta, casa ta va pieri în flăcări şi lumina sinistră a focului va cuprinde tot oraşul, dar pe tine te vor găsi ţeapăn şi fără viaţă, moartea te va cruţa şi nu vei mai simţi deznădejdea asta dureroasă.

Feruccio mai încercă o dată să se ridice de pe masă, dar Ettore îl împinse înapoi.

Într-o clipă, brigandul scoase de sub haină câteva frânghii şi-l legă zdravăn, încât nenorocitul nu mai fu în stare să facă nicio mişcare.

Dar deodată scoase un urlet, căci în mâna lui Egizio Ettore fulgeră lama unui cuţit, şi aruncând o privire plină de ură spre victima sa, el îi apropie arma de piept.

Brigandul se aşează pe masă, la picioarele lui, îşi ridică piciorul stâng şi începu să ascută cuţitul de talpă.

O clipă el îşi mai sfredeli privirea sa în ochii lui Amedeo Feruccio, apoi, cu un gest hotărât, îi rupse haina de la piept şi apropie vârful pumnalului, în căutarea unui loc nimerit.

— Mor! urlă Feruccio. Egizio Ettore, te-ai răzbunat! Dar fie-ţi milă de soţia mea, de copilul meu, ei sunt nevinovaţi; ei nu ţi-au făcut niciun rău.

— Nu mi-e milă nici de soţia, nici de copilul tău, nu voi cruţa nici casa, nici averea ta, nimic din ce e al tău, voi distruge tot ce ţi-e drag. Şi acum, Amedeo Feruccio... mori, fără spovedanie şi fără rugăciune! Îmi îndeplinesc jurământul!...

Se auzi un ţipăt... Ettore se răzbunase, judecata era făcută.

Brigandul şovăi o clipă, apoi căzu istovit pe treptele ce duceau spre estradă, exact pe locul unde Letiţia căzuse pe vremuri. Lumina lunii se revărsa în sală prin ferestrele mari.

Egizio Ettore rămase nemişcat, un ceas întreg, iar din ochii lui izvorau şiroaie de lacrimi. Deplângea norocul pierdut şi viaţa nenorocită, plângea după Letiţia lui, care-i fusese răpită.

— Dacă mi-ar fi lăsat-o, suspină el, aş fi fost poate mai blând, mai simţitor şi nu m-aş fi răzbunat cu atâta înverşunare împotriva duşmanilor mei, dar mi-au răpit tot ce mi-a mai rămas, mi-au luat îngerul meu bun.

Dar nevasta, copilul lui, să-i ucid, să dau foc casei? Nu, nu, Egizio Ettore ştie să ierte!

El se ridică şi se îndreptă spre uşă. O descuie şi se strecură încet prin culoar. Apoi, trecu prin portiţă şi ajunse afară, sub cerul liber.

Răsuflă adânc, boarea rece a nopţii îi mângâie fruntea arzătoare.

Trecuse de-acum prin câteva străzi şi tocmai voia să apuce după un colţ, când deodată sări înainte un câine mare, negru. Egizio Ettore se sperie.

Ca toţi corsicanii, el era superstiţios.

Se simţi cuprins de frică. Un fior rece îi trecu prin tot trupul şi era s-o ia la fugă, dar se reculese.

Izbucni într-un râs puternic, apoi scoase o foaie de hârtie din buzunar, scrise repede câteva rânduri, momi câinele spre dânsul şi merse câteva minute alături de el. Apoi îl goni cu o lovitură de picior şi peste puţin, ajunse la osteria lui Giacomo.

Se crăpa de ziuă; Ettore îl trezi pe Hector Gardane, şi-i porunci să se îmbrace şi să-l urmeze.

Peste o jumătate de oră, brigandul şi tovarăşul său dispărură din Bonifacio.

*
* *

A doua zi dimineaţă, o veste grozavă se răspândi în oraşul Bonifacio. Nimeni nu voia să creadă la început, dar în curând trebuiră să recunoască adevărul.

Servitorul care intrase dimineaţa în sala Curţii cu Juri, găsi pe masă un cadavru, pe care, dintru început, nu-l recunoscu.

Chemă pe intendent şi acesta constată cu groază că mortul nu este altul decât preşedintele tribunalului, Amedeo Feruccio.

Dar ucigaşul nu rămase mult timp nerecunoscut, căci o oră mai târziu un om se prezentă la poliţie. Era proprietarul unei grădini de zarzavat şi spuse că, în dimineaţa aceea găsise un bileţel legat de zgarda câinelui său. În acest bileţel erau scrise următoarele cuvinte:

„Preşedintele tribunalului din Bonifacio, Amedeo Feruccio, a fost ucis de mine, după ce l-am judecat chiar pe locul unde el m-a condamnat, fără nicio vină.

Aşa se răzbună Egizio Ettore”.

Urmează Volumul 3
[„Cap. 77 – Logodna fatală”, pag. 1100, fascicula 79]